

Khán Thượng Tha

Contents

Khán Thượng Tha	2
1. Chương 1: Sắp Tới Giáng Sinh	2
2. Chương 2: Vũ Khúc	5
3. Chương 3: Say Rượu	7
4. Chương 4: Lục Thiên Hạo	10
5. Chương 5: Bữa Sáng	12
6. Chương 6: Diệp Tinh	15
7. Chương 7: Sở Trung Thiên	18
8. Chương 8: Phát Hiện	22
9. Chương 9: Bước Ngoặt	26
10. Chương 10: Tiêu Chuẩn	28
11. Chương 11: Niềm Đam Mê Golf	31
12. Chương 12: Tinh Dầu	34
13. Chương 13: Giáng Sinh Chết Tiệt (1)	37
14. Chương 14: Giáng Sinh Chết Tiệt (2)	39
15. Chương 15: Khiêu Khích Tại Quán Bar	43
16. Chương 16: Lễ Rửa Tội	46
17. Chương 17: Ta Yêu Người	49
18. Chương 18: Tẩy Não	51
19. Chương 19: Hôn Môi	54
20. Chương 20: Xuân Ý Dạt dào	57
21. Chương 21: Băng Và Lửa	60
22. Chương 22: Cứng Hơi Động Tâm	63
23. Chương 23: Sa Lưới	65
24. Chương 24: Trầm Luân	68
25. Chương 25: Yêu	70
26. Chương 26: Kinh Hỷ Ngoài Ý Muốn	73
27. Chương 27: Nghi Thức [Thượng]	77
28. Chương 28: Nghi Thức [Trung]	79
29. Chương 29: Nghi Thức [Hạ]	82
30. Chương 30: Kim Chấn Vũ	85
31. Chương 31: Tình Nhân	89
32. Chương 32: Mẹ	92
33. Chương 33: Goodbye, My Love	95
34. Chương 34: Hi Vọng Hào Huyền	100
35. Chương 35: Thiên Đường	103
36. Chương 36: Nước Mắt	107
37. Chương 37: Phòng Hồi Phục Chức Năng	110
38. Chương 38: CƠM TRƯA	113
39. Chương 39: Thông Báo	117
40. Chương 40: Sinh Nhật Vui Vẻ [Thượng]	122
41. Chương 41: Sinh Nhật Vui Vẻ [Hạ]	125

42. Chương 42: Chủ Nhật	129
43. Chương 43: Hồn Loạn	132
44. Chương 44: Gặp Lại	135
45. Chương 45: Thật Thật Giả Giả	138
46. Chương 46: Nguy Cơ Ở Bãi Đỗ Xe [Thượng]	142
47. Chương 47: Nguy Cơ Ở Bãi Đỗ Xe [Trung]	145
48. Chương 48: Nguy Cơ Ở Bãi Đỗ Xe [Hạ]	148
49. Chương 49: Vết Nứt	152
50. Chương 50: Vết Thương	156
51. Chương 51: Điều Do Mua Sắm Online Gây Ra Họa	160
52. Chương 52: Xung Đột	165
53. Chương 53: Chân Tượng	168
54. Chương 54: Hàng Xóm	171
55. Chương 55	172
56. Chương 56: Chiếc Nhẫn	174
57. Chương 57: Phục Hồi	177
58. Chương 58: Học Cách Thay Đổi	180
59. Chương 59: Bữa Tiệc Ly Biệt [1]	184
60. Chương 60: Bữa Tiệc Ly Biệt [2]	186
61. Chương 61: Bữa Tiệc Ly Biệt [3]	189
62. Chương 62: Bữa Tiệc Ly Biệt [4]	193
63. Chương 63: Bữa Tiệc Ly Biệt [5]	196
64. Chương 64: Bức Thư Muộn Màng	199
65. Chương 65: Đáp Lại	204
66. Chương 66: Ôm	207
67. Chương 67: 4d Generation	210
68. Chương 68: Bánh Xe Vận Mệnh	213
69. Chương 69	218
70. Chương 70: Quá Khứ Của Sở Trung Thiên [Thượng]	218

Khán Thương Tha

Giới thiệu

Edit: Mèo Đen. Thể loại: Hiện đại, nhất thụ đa công (3p), đại thúc thụ, niên hạ công. Vị đại thúc trong truyện của chú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khan-thuong-tha>

1. Chương 1: Sắp Tới Giáng Sinh

“Uy, ông xã nha, thực xin lỗi, công ty của em bận quá, cho nên tuần sau em sẽ không về được đâu” Nghe những lời đối phương nói trong điện thoại, Trầm Di bất đắc dĩ thở dài, bà xã của hắn công việc bề bộn, luôn luôn bề bộn, bề bộn tới mức thời gian dành cho hắn cũng không có, nhưng mà quá đáng hơn là:

“Ông xã, anh cũng đừng có trăng hoa nha, bằng không thì coi chừng em cắt bég cái tiểu kê kê dễ thương của anh đó”.

Nhìn xem, nhìn xem, thấy không: đây chính là bà xã của hắn, không những đi làm ở công ty nước ngoài, mà hơn nữa quá đáng nhất chính là còn không cho hắn trăng hoa, cho dù chỉ là chuyện tình một đêm cũng không được.

“Hảo hảo, anh biết rồi” Nhẹ nhàng thở dài, Trầm Di bất đắc dĩ trả lời, hắn chưa bao giờ là kẻ khẩu thị tâm phi (1), cũng bởi hắn là người nói được là làm được mà bà xã hắn đem lòng yêu thương. Sau khi hai người

kết hôn, bà xã hẳn vốn là một nữ cường nhân, kết hôn xong vẫn tiếp tục đi làm, chưa đầy nửa năm đã được chuyển đến trụ sở chính ở Mỹ. Sau đó một mực ở lại làm việc, cho tới hiện tại đã là ba năm a.

Chính hẳn chớp mắt cũng đã 31, hẳn chỉ là muốn sống một cuộc sống bình thường. Nhưng bà xã hẳn lại là một phụ nữ mạnh mẽ. Hẳn phát hiện mình càng ngày càng không hiểu được vợ, bất quá, chỉ là có chút muộn. Nhưng hẳn tự hứa sẽ yêu thương nàng cả đời.

Không khỏi cười khổ, Trầm Di nhìn ra ngoài, sau khung cửa sổ, những ánh đèn nê-ông rực rỡ xen lẫn ánh sao đêm lấp lánh. Cảnh phồn hoa xinh đẹp cũng không làm cho Trầm Di nguôi ngoai nỗi nhớ nàng.

Bất đắc dĩ nằm xuống giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, hẳn không ngừng trở mình trên chiếc giường lớn. Dần dần, cơn buồn ngủ cũng đến, Trầm Di rốt cục thiếp đi. Ngàn sắc nguyệt quang rải nhẹ hướng về phía gian phòng có chút trống trải. Ôn nhu mà tịch mịch.

Sáng hôm sau, đúng bảy giờ rời khỏi giường, gọi điện thoại cho nhân viên vệ sinh, mở hộp. Lấy cơm ra, cúi đầu ăn. Ngẩng đầu lên, phía đối diện bàn chỉ thấy một màu trắng trống rỗng. Ngày ngày như vậy, với hẳn đã thành thói quen.

Ăn cơm xong, lấy áo khoác trong tủ quần áo, đi ra phía đại sảnh, tại cửa thang máy nhấn nút v.

Trầm Di sống ở khu chung cư cao cấp, mà dù có cao cấp hay không hẳn cũng không biết, bất quá hẳn biết rõ hẳn ở chỗ rất cao, ngày nào cũng phải đi thang máy.

Nhìn vào đèn hiển thị thang máy, lúc ánh sáng hiện số 31, theo thói quen, Trầm Di bước lên phía trước một bước.

Thang máy mở, chỉ thấy một nam nhân chỉnh tề trong chế phục quân đội màu đỏ, trên đầu đội mũ dạ đỏ. Loại mũ mà nam nhân mang trên người, bình thường gây cảm giác rất không tự nhiên a. Nhưng chính là ở trên người nam nhân này. Lại phá lệ, rất thoải mái. Ngũ quan xinh đẹp mà ôn hòa, lại còn tỏa ra mùi đặc biệt rất nam tính.

“Trầm tiên sinh hảo.” Nam nhân cười ôn hòa. Bàn tay mang găng trắng nõn ấn nút xuống tầng một.

Trầm Di ở đây đã nửa năm, một ngày gặp nam nhân này ít nhất hai lần, dù là người xa lạ cũng xem như quen thuộc a.

“Vài ngày tới là lễ Giáng Sinh rồi, Trầm tiên sinh hẳn đã có ý định cùng ai đó a.” Nam nhân cười cười, đôi mắt đẹp tựa viên hắc bảo thạch.

“Ta tự trải qua một mình thôi, bà xã ta không về.” Bất đắc dĩ cười cười, Giáng Sinh ư? Lại là một Giáng Sinh cô đơn thôi.

“Thực xin lỗi” Nam nhân quay sang hẳn xin lỗi, cho hẳn một nụ cười tươi trên gương mặt sáng lạn. “Ta cũng phải đón Giáng Sinh một mình, vào ngày đó nhất định sẽ rất đông người nên phải tặng ca a.”

Thấy có người cũng giống như mình, cảm giác không khỏi đáng thương. Trầm Di ngẫm vậy nói:

“Haha, nếu như hôm đó, cậu có rảnh, chúng ta cùng nhau trải qua a. Xem như hai con người cô đơn giúp nhau an ủi.” Trong lòng vui vẻ, lúc cửa thang mở, Trầm Di đi ra ngoài, khoát tay với người phía sau.

“Cứ quyết định vậy đi, Giáng Sinh gặp lại nha.” Do xoay người nên Trầm Di không thấy được người trong thang máy có chút sững sốt, sau đó lắc đầu, nở nụ cười.

Vì hẳn cái chính là không có sự khôn khéo của bà xã, không có khả năng như bà xã, cho nên cùng thời gian đi làm như vợ, suốt một thời gian dài hẳn chỉ làm việc miễn là có nơi nhận hẳn vào. Nhìn trước mắt một công ty cực kỳ nhỏ, đi vào, đã thấy người ở bên trong hoan hô rồi lại hoan hô, cười to rồi lại cười to, tất cả đều mang bộ dáng rất vui vẻ.

“??? Tiểu Lưu, bọn họ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Kéo người đồng nghiệp về mặt cao hứng bên cạnh lại gần, Trầm Di kỳ quái hỏi.

“Sở Trung Thiên của chúng ta đã giành được một hợp đồng thực sự rất lớn, thế này thì công ty của chúng ta chẳng những không cắt giảm biên chế mà không chừng còn tăng tiền thưởng cuối năm a.” Tiểu Lưu hai tay nắm chặt, mắt sáng rực, xem ra Sở Trung Thiên đã trở thành Chúa trong lòng bọn hắn rồi.

Sở Trung Thiên? Trong suy nghĩ, đích xác có một người giỏi như vậy. Hắn hình như vào công ty từ nửa năm trước, khi đó công ty đã gần như đóng cửa. Không ngờ hắn lại có thể thực hiện được một loạt nhiệm vụ khó khăn, làm công ty trên bờ vực phá sản đã thoát khỏi cuộc khủng hoảng.

Lúc này khủng hoảng kinh tế đã làm cho rất nhiều công ty đã phải đóng cửa, không ngờ rằng hắn lại có thể thấy cơ hội từ đó. Chẳng những vượt qua phong hiểm, mà còn thu được cả lợi nhuận. Nhìn bề ngoài công ty, một điểm biến hóa cũng không có, nhưng thực chất tổng số vốn đã tăng lên tám lần so với ban đầu. Hơn nữa, nếu có thêm hợp đồng này, có thể tăng thêm vài lần nữa.

Bất quá chính mình với tay Sở Trung Thiên kia từ đầu đã không chút hảo cảm, đối phương luôn lạnh lùng mà cao ngạo. Bộ dáng khiến người khác tránh xa ngàn dặm. Nghe nói trên thương trường hắn là tay hung ác đến thần kỳ, không khó để khiến đối thủ cạnh tranh phải quỳ rạp dưới chân hắn.

“Ách, mọi người yên lặng một chút.” Ông chủ cùng Sở Trung Thiên từ văn phòng đi ra. Hai người tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ. Một thì mập mạp, hèn mọn, bĩ ối một thì lạnh lùng, xuất chúng.

“Sở Trung Thiên của chúng ta đã giành được một hợp đồng rất lớn, công ty chúng ta có thể an toàn vượt qua khủng hoảng kinh tế. Vì vậy, ta quyết định, tối nay tất cả đi bar uống rượu ăn mừng.”

“A!!! A!!!!” Cả công ty reo hò, xem ra tiểu tử này vài năm nữa là có thể leo cả lên chức trưởng phòng rồi.

“Tất cả mọi người đều phải đi a.” Ông chủ cũng rất cao hứng, vui mừng đến cả cái bụng mập cũng run lên cái một.

Sau đó tất cả mọi người trở về vị trí, đi làm công việc của mình. Bàn làm việc của Trầm Di ở ngay đối diện với bàn của Sở Trung Thiên.

Chỉ thấy Sở Trung Thiên dựa lưng vào ghế, gác chân lên bàn sau đó hướng mắt theo dõi hắn.

Cho dù đã bị tiểu tử này nhìn chằm chằm cả nửa năm nay, da đầu Trầm Di vẫn không khỏi run lên. Rốt cục là muốn làm cái gì nha, chẳng nhẽ là ghét hắn đẹp trai? Ách, ý nghĩ này thật đáng buồn cười. Bởi vì chính cái ý nghĩ đáng buồn cười của mình mà Trầm Di vô thức cười cười.

“Người sẽ đi?” Một âm thanh nhàn nhạt truyền đến bên tai làm cho Trầm Di tưởng mình nghe nhầm.

Ngẩng đầu lên nhìn, người trước mặt vẫn không một chút biểu tình. Vừa rồi quả nhiên là nghe nhầm a.

“Ta hỏi người sẽ đi quán bar?” Chỉ thấy người phía trước nhìn hắn, hỏi.

“Ách, có, dù sao ta về nhà thì cũng chỉ có một mình.” Nói xong câu đó cảm thấy đối phương có chút cao hứng.

Quái lạ? Cái cục băng sơn vạn năm kia sao lại cười với hắn?

Sau đó Sở Trung Thiên không có nói gì nữa. Trầm Di lại chăm chú nhìn máy tính, xem xét tài liệu, sau đó đánh báo cáo.

Vừa đến giờ nghỉ trưa, Tiểu Lưu đã đi tới. “Đi nha Trầm Di, đi ăn cơm a.”

Tiểu Lưu vốn tên thật là Lưu Tiêu Hải, là bằng hữu duy nhất của Trầm Di trong công ty.

Hai người đến căng-tin lấy cơm, rồi chọn một chỗ vắng vẻ ngồi ăn.

Sở Trung Thiên cũng đi vào căng-tin lấy cơm, rồi chọn một góc tối ngồi xuống

Có vài nữ nhân viên muốn ngồi phía đối diện với Sở Trung Thiên, bất quá xem ra bị hắn cự tuyệt đành phần nộ bỏ đi.

“Trời ơi, ngay cả đại mỹ nữ của công ty ta cũng bị hắn cự tuyệt?” Tiêu Hải nhìn Sở Trung Thiên, có điểm giật mình,

“Trầm Di, người nói xem tiểu tử kia có phải là nam nhân không nha?” Tiêu Hải cau mày hướng Trầm Di hỏi. Thoại lý hữu thoại (2).

“Tiểu tử, trong đầu ngươi lấy đâu ra những thứ không đứng đắn vậy?” Trầm Di không khỏi gõ nhẹ lên đầu Tiêu Hải, vấn đề này hẳn chưa từng nghĩ tới mà cũng chẳng muốn nghĩ.

1.khẩu thị tâm phi: kẻ lừa dối

2.Thoại lý hữu thoại: câu hàm ngôn

2. Chương 2: Vũ Khúc

Tất cả các nhân viên trong công ty đều còn trẻ, nếu không phải trước kia bà xã hắn cũng làm ở đây thì hiện tại có lẽ ông chủ đã cho hắn nghỉ việc. Lại là bởi bà xã, dường như nếu không có bà xã thì hắn chỉ là một thứ phế vật.

Ăn trưa xong, lại tiếp tục công việc. Thời gian điếm một qua đi, ai cũng rất cao hứng vì sắp được đi bar liên hoan.

Rốt cục cũng hết giờ làm, ông chủ gọi bốn chiếc taxi đưa mọi người đến quán bar.

“Xem ra sắp hôm nay cũng chịu chơi ghê nha.” Có điếm cảm thán, Tiểu Lưu nói với Trầm Di.

“Ân, đúng nha.” Nhìn quán bar trước mắt, a, không, là một bar KTV. Vốn được xem là quán bar cao cấp nhất thành phố. Chắc hẳn ông chủ của họ hôm nay phải thật vui mừng lắm mới chịu bỏ ra một số tiền lớn như vậy.

Bước vào bar, Sở Trung Thiên tìm một góc để ngồi, nơi này vừa khuất lại còn có thể quan sát xung quanh. Đúng như phong cách của Sở Trung Thiên.

Mọi người uống rượu rồi trò chuyện, tán gẫu một hồi thì phát hiện không khí xung quanh có chút yên lặng.

Chính giữa là sân khấu lớn, không không đăng đăng, chỉ có mình DJ đang chơi nhạc.

“Sân khấu lớn vậy mà không có ai cả, mọi người ai biết khiêu vũ thì lên nhảy một bài đi.” Ông chủ cười cười đề nghị.

Không hẹn mà gặp, các đồng nghiệp lúc này cùng hướng mắt nhìn về phía Trầm Di. Trầm Di thoáng ngạc nhiên.

“Mọi người nhìn ta làm gì?” Trong thâm tâm lập tức có một dự cảm bất hảo.

“Không lẽ người quên, chẳng phải bốn năm trước ngươi cùng bà xã đã khiêu vũ rất say mê còn gì?” Lưu Tiêu Hải nhắc lại.

Bà xã hắn thích nhất là điệu Tăng-gô, lúc hắn theo đuổi bà xã đã cố gắng học Tăng-gô hơn hai năm, rút cục tại khánh công vũ hội đầu tiên đã thỉnh nàng khiêu vũ. Lúc ấy chính là đã thu hết can đảm, sau khi nhảy xong liền lấy ra chiếc nhẫn, một chân quỳ xuống, cầu hôn nàng.

“Ách, chính là ta chỉ biết nhảy Tăng-gô.” Rõ ràng muốn cự tuyệt nhưng thật ngạc nhiên khi ông chủ hỏi: “Có ai biết nhảy Tăng-gô không?” đã thấy tay Khoa Hoa gơ lên.

“Còn nói cái gì nữa, lên đi.” Ông chủ cười hắc hắc, cho người đẩy cả hai lên sân khấu.

“DJ, có bản Por Una Cabeza không?” Trầm Di nói mà đổ mồ hôi, nơi hiện đại này liệu có thể có nhạc Tăng-gô?

“A, có.” DJ cúi xuống, thay CD, lập tức tiếng nhạc du dương tràn ngập đại sảnh khiến tất cả đều nhìn về phía sân khấu.

Trầm Di cởi áo khoác, tháo hai nút phía trên của áo sơ mi, khom người hướng về phía nữ nhân cúi chào. Chỉ thấy gương mặt nữ nhân biểu tình đầy ngạc nhiên.

Đưa tay ra mời nữ nhân khiêu vũ, mái tóc vốn chải gọn đã sớm lòa xòa xuống, che gần hết đôi mắt Trầm Di.

Sống mũi thẳng, bờ môi hấp dẫn, dưới ánh đèn mờ ảo tản ra một khí chất quyến rũ nồng đậm.

Trước nay chưa từng phát hiện, lão nam nhân này lại mê người đến thế. Nữ nhân tinh nghịch cười cười, đưa tay lên cùng Trầm Di khiêu vũ.

Những bước nhảy như mộng ảo, hai người khi thì truy đuổi, khi thì quấn quít. Giống như một đôi tình nhân thực sự đang chơi đùa. Nữ nhân nhảy không hề kém cạnh, thân thủ xoa thắt lưng đối phương, hòa cùng tiếng nhạc mà khiêu vũ. Đến cao trào, nữ nhân dùng bắp đùi trắng mịn như tuyết của mình miết lên, thâm tình ôm lấy thắt lưng Trầm Di, ngã người vươn tay ra sau. Trầm Di hơi sửng sốt một chút, bất quá vẫn có thể theo được nhịp điệu của đối phương.

Nữ nhân giống như vô tình hoặc cố ý, luôn không ngừng kích thích Trầm Di. Nếu không phải dùng chân ôm lấy thắt lưng thì cũng khiến cho cả bốn chân dấy đưa quấn quít theo những bước nhảy. Trầm Di chỉ có thể đón nhận lấy.

Thân thể trường kỳ cấm dục sao có thể chống lại sự hấp dẫn như thế này, chỉ sau một lúc, Trầm Di liền phát hiện chính mình đã có phản ứng.

“A a a a” Đám người phía dưới như sôi lên, trên sân khấu hai người hiện giờ đang kề sát mặt nhau khiêu vũ, hai đùi nữ nhân thỉnh thoảng lại ôm lấy thắt lưng, những lúc đó gương mặt lại phóng ra vài tia mị nhãn.

Quả đúng là Khoa Hoa, bất kể thế nào cũng vẫn rất xinh đẹp.

Sở Trung Thiên ở phía dưới, nhìn hai người khiêu vũ trên sân khấu, không khỏi siết chặt bàn tay đang cầm cốc, các đốt ngón tay kêu răng rắc.

“Hôn đi, hôn đi” Những người bên dưới như đã phát cuồng. Không ai phát hiện gương mặt vốn lạnh như băng của Sở Trung Thiên đã trở nên tái nhợt.

Chỉ thấy nữ nhân nóng bỏng mà táo bạo, ngẩng đầu lên, đưa đôi môi đỏ mọng của mình tiến lại gần.

Mỹ nhân đã chủ động, mình cũng không thể để mất mặt a, hơn nữa đó cũng chỉ là một nụ hôn. Trầm Di cúi xuống, hai người môi kề môi.

Vừa lúc hai môi chạm nhau, trong nháy mắt đầu lưỡi tinh xảo của nữ nhân đã tìm được cơ hội chui vào trong khoang miệng của Trầm Di. Cái này là khiêu khích? Loại sự tình này bình thường đều do nam nhân chủ động a. Trong lòng không phục, Trầm Di ôm lấy thân thể nữ nhân. Dùng lưỡi treu đùa nữ nhân trong khoang miệng. Một nụ hôn thâm tình mà nóng bỏng theo đúng tiêu chuẩn nụ hôn kiểu Pháp. Nữ nhân vì khó thở, thân thể có chút run rẩy, ôm chặt lấy sau lưng Trầm Di.

“A a a a” Trước hình ảnh đó, mọi người bên dưới hét lên.

Kết thúc nụ hôn, Trầm Di ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn mờ ảo, bờ môi hồng nhuận phía trên hiện ra một ánh sáng bạc. Trầm Di đưa lưỡi liếm nhẹ, sau đó cúi xuống khẽ mỉm cười.

Chứng kiến cảnh này, Sở Trung Thiên từ salon đứng phắt dậy.

“Trung Thiên, người định đi đâu?” Đồng nghiệp bên cạnh hỏi.

“Toilet.” Sở Trung Thiên biểu tình sát khí lạnh băng đáp.

Đi vệ sinh mà phải nghiêm túc vậy sao? Mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Chết tiệt! Chết tiệt!! Sở Trung Thiên căng thẳng cắn chặt môi dưới. Thật sự mất mặt quá. Hắn đang ngồi mà phải vội vã vào toilet, ấy là vì “cái đó” của hắn đã trướng lên.

Vào lúc nhìn thấy cảnh Trầm Di liếm môi “cái đó” đã không tự giác mà đứng thẳng dậy.

Mở vòi nước, Sở Trung Thiên vốc nước lạnh tấp lên mặt để làm mình tỉnh táo lại.

“Tối nay người có rảnh không?” Nữ nhân thì thầm bên tai Trầm Di, ngữ điệu ôn nhu mà mập mờ.

“Ta đã có vợ.” Mặc dù dục vọng đã sưng trướng đến cực điểm nhưng Trầm Di vẫn ý cự tuyệt.

“Thật là một nam nhân không hiểu phong tình nha.” Nữ nhân mang vẻ mặt thất vọng, bất quá thực sự đã có một chút tán thưởng.

Trầm Di cùng Khoa Hoa bước xuống sân khấu, mọi người hoan nghênh hai người bọn họ giống như những anh hùng.

Để Trầm Di và Khoa Hoa ngồi cùng một chỗ, lúc này ông chủ quán bar mang theo chai rượu đặt trong một chiếc hộp đi tới.

“Quán bar này đã lâu rồi không náo nhiệt như vậy. Mấy chai rượu vang này xin tặng cho hai người.”

“Ta nói thật nha, Trầm Di, người đừng đi làm nữa, ở đâu khiêu vũ cũng được đó, một tháng tuyệt đối kiếm được cũng không ít đâu.” Lưu Tiêu Hải cảm thán với Trầm Di.

Tiểu Lưu tuyệt đối không có ác ý, cho nên Trầm Di chỉ cười cười, sau đó nhìn cái hộp bên cạnh.

Bất quá trong hộp chính là rượu, nhưng hắn không biết là rượu gì. Vừa mở ra, tiểu bình tinh xảo đã ánh lên những tia sáng tuyệt mỹ. Xem ra hình như là rượu quý.

“Đưa ta xem, Trầm Di.” Tiểu Lưu thấy đồ uống có chút hào hứng, cầm một chai lên, tay kia giữ cầm Trầm Di chặn lại, ngửa cổ lên uống.

“Ngô ngô.” Thật sự giống hương vị nước ngọt, nhưng lại có chút cay cay. Muốn lắc đầu nhả ra nhưng chỉ làm rượu chảy ra bên khóe miệng.

“Ách.” Tiểu Lưu thấy mặt đỏ bừng. “Ách, uống hết cả một chai.” Lắc lắc cái chai trong tay, thật sự đã nhìn thấy đáy. Tiểu Lưu sấn đến chỗ Trầm Di cười ngây ngô, sau đó gục ngay xuống salon.

“Tiểu tử này.” Trầm Di nhìn Tiểu Lưu ngã xuống salon, tửu lượng của hắn nguyên lai cực kỳ thấp, chỉ cần uống một chút là đã say.

“Ngô” Thân thể có chút giật giật. Dục vọng làm cho Trầm Di khó chịu. Trầm Di đứng dậy, muốn nhanh chóng đi giải quyết.

Cho tới giờ hắn cũng không phải là người rất được hoan nghênh, cho nên cũng không ai hỏi hắn muốn đi đâu. Sau khi Trầm Di đi, Khoa Hoa nhìn cái chai xinh xắn, không khỏi hỏi.

“Đó là rượu gì nha? Thật đáng yêu a.”

“A? Để ta xem xem.” Nam nhân bên cạnh cầm lên. Cẩn thận xem xét.

“ABSOLUT SEVEN, hình như là rượu Vodka số lượng có hạn.”

3. Chương 3: Say Rượu

Sở Trung Thiên ngậy ngốc nhìn mình trong gương, chợt nghe thấy tiếng tay cầm cửa chuyển động.

Không hề nghĩ ngợi, liền chạy ngay vào buồng WC phía trong cùng.

Bộ dáng của mình vừa rồi không bị người khác phát hiện vì ánh đèn mờ ảo, phân thân cực nóng đã muốn xuyên thủng quần, thẳng tắp đứng lên, nếu như bị bắt gặp ở đây chắc chắn người ta sẽ phát hiện ra sự khác thường của hắn.

Bộ dáng của mình nếu như để người khác nhìn thấy chắc chắn rất mất mặt.

Trầm Di mở cửa nhà vệ sinh, bên trong sạch sẽ không một bóng người. Sợ phòng kế bên có người nên đã đứng ngoài cửa vài phút, không thấy động tĩnh gì mới an tâm đóng cửa WC, khóa trái lại. Trầm Di bước vào buồng đầu tiên.

WC của quán bar cao cấp cũng rất cao cấp, chẳng những sạch sẽ mà còn thơm mát nữa. Dựa người vào cửa WC, cảm giác mát lạnh làm cho người ta thật thoải mái.

Nhanh chóng cúi thắt lưng, kéo quần lót xuống, cảm thấy toàn thân nóng rực, quả nhiên mình đã uống nhiều quá a.

Dùng tay xoa lấy phân thân. “A” Hơi lạnh ở đầu ngón tay chạm đến phân thân cực nóng, cảm giác mãnh liệt khiến Trầm Di không nhịn được kêu lên.

Thân thể trường kỳ cấm dục, quả nhiên, rất mãn cảm.

Nghĩ đến bên ngoài có thể có người, Trầm Di gắt gao cắn môi, sau đó bộ động.

“Ngô ngô ” Ngón tay thon dài bộ động nơi mãn cảm. Không muốn kéo dài thời gian nên dùng toàn lực kích thích nơi đó.

“Ngô ” Khoái cảm mãnh liệt khiến hai chân không khỏi run rẩy, đôi mắt trở nên mờ mịt.

Một tay cầm lấy bao đầu đỉnh, hung hăng kích thích vào phần đỉnh.

“A a ngô ” Hai tay không ngừng tăng thêm lực đạo, những âm thanh rên rỉ không ngừng phát ra. Cả buồng vệ sinh ngập tràn hương vị ái tình mộng ảo, ngọt ngào mà hấp dẫn.

“A, ân không ” Vô thức nói ra những từ vô nghĩa, hai tay đặt ngay tại đầu phân thân, Trầm Di chỉ thấy hoa mắt. Toàn bộ dịch lỏng trong suốt đều phóng thích ra đầy tay.

Vì khoái cảm, toàn thân nhiễm một màu hồng phấn, hai mắt mờ đi như phủ một làn sương.

Tựa người vào cửa, miệng thở phì phò, thân thể vừa lên đỉnh nhất thời chưa thể khôi phục lại. Chỉ có thể vô lực dựa người vào cửa, đôi chân cũng không nhấc nhũn ra.

Sau vài phút, Trầm Di khom người lấy một đoạn giấy vệ sinh, lau dịch lỏng trên tay đi. Kéo quần lúc này đã tuột xuống đầu gối lên, đi ra khỏi buồng.

Hai chân vẫn như muốn nhũn ra.

Đi tới bồn rửa tay. Mở cho nước chảy hết cỡ. Dùng hết sức chà tay thật mạnh. Liên tục xát xà phòng. Rốt cục cảm thấy sạch sẽ mới sấy khô tay. Đột nhiên nghĩ tới trước kia bà xã có nói hần ưa sạch sẽ. Bất giác mỉm cười, Trầm Di mở cửa, đi ra ngoài.

Nghe thấy âm thanh cửa ngoài đóng lại, Sở Trung Thiên ngồi ở bên trong cùng cũng không đi ra vội, vừa rồi nghe Trầm Di rên rỉ, hần thiếu chút nữa cũng bắn ra.

Cho tới bây giờ hần cũng không ngờ tiếng rên rỉ của nam nhân lại hấp dẫn đến vậy, nguyên lai còn muốn giúp người ta giải quyết, hiện tại, hình như là rất không có khả năng đi.

“Chết tiệt.” Không ngừng bá đạo chữ bới, hai tay bắt đắc dĩ xoa xoa phân thân cực nóng của mình.

Trầm Di về tới đại sảnh, nhìn thấy mọi người còn đang cuồng hoan, bị nhiễm bầu không khí náo nhiệt ấy, không khỏi có cảm giác dường như rất cô đơn.

Mọi người cùng nhau trò chuyện, Sở Trung Thiên đã trở lại

Lúc này một người ở bên cạnh liền đứng lên, mang theo chai rượu vang. “ Ta nói, Sở Trung Thiên người như thế nào mà lại chậm chạp như vậy nha? Khó nghĩ được vừa rồi người đi vào nhà vệ sinh?”

Nhìn thấy biểu hiện giật mình của Trầm Di, Sở Trung Thiên xác định người vừa ở trong nhà vệ sinh chính là Trầm Di. Không khỏi nhớ tới tiếng rên rỉ đầy mê hoặc của người kia, cảm giác hạ thân mình lại có chút nóng lên. Quả nhiên mình đã uống nhiều quá, một chút kích thích nhỏ cũng có thể khơi dậy dục vọng của hần.

“ Không có, vừa rồi ta cảm thấy hơi đau đầu nên ra ngoài hành lang hóng gió.” Nghe đến đó, Trầm Di thở dài một hơi. Sở Trung Thiên thấy thế liền nhếch miệng, cười cười xấu xa. “ Bất quá, ta dường như nghe được âm thanh rất kỳ quái a.”

“A? Rốt cuộc là âm thanh gì nha.” Người đồng sự tò mò hỏi. Biểu tình của Trầm Di cũng lập tức khẩn trương lên.

“Thiệt là.” Khẽ thốt ra một tiếng cảm thán, khó nghĩ đến toàn bộ biểu lộ trên mặt của Trầm Di có thể nào là lừa gạt người ta?

“Không biết, âm thanh mơ mơ hồ hồ, ta nghĩ có thể là ta nghe nhầm a. Ta muốn đi trước, các người cứ chơi tiếp đi nha. Nhìn thấy Trầm Di, không khỏi lại nghĩ đến cảnh bộ dáng hắc liếm môi trên sân khấu, hạ thân lại réo âm ỉ.

Chẳng lẽ thứ hắc uống không phải là rượu mà là xuân dược? Nếu như còn tiếp tục ở lại, thật không biết sẽ phát sinh thêm chuyện gì, cho nên Sở Trung Thiên tính trở về tìm tình nhân của hắc. Bằng không hắc thật sợ mình sẽ làm gì đó với Trầm Di.

Trầm Di nhìn bóng lưng của Sở Trung Thiên, trong đầu cảm thấy có điểm chóng mặt.

“Ta cũng muốn đi trước.” Cho dù không có ai để ý đến hắc, Trầm Di vẫn cho là nên chào hỏi mọi người một tiếng, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thuận tay bắt taxi, nói cho lái xe biết địa chỉ của mình. Đi lên cầu thang chỉ cảm thấy đầu óc càng ngày càng choáng váng. Mơ mơ màng màng đến phía cửa ra vào. Đi đến thang máy, ấn vào nút v.

Đầu óc càng ngày càng mê man, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều chậm rãi quay quay. Cùng với đầu óc không ngừng choáng váng, tay chân cũng có cảm giác bay bổng.

Thang máy mở ra, nhưng lại không thấy người đứng ngoài, nam nhân không khỏi nhíu mày

“Ân ” Nghe được thanh âm truyền ra từ ngoài cửa, người ở bên trong đi ra liền chứng kiến Trầm Di đang ngồi trên mặt đất.

“Trầm tiên sinh, người làm sao vậy?” Kéo Trầm Di đang ngồi dưới đất lên, nam nhân hỏi. Trên người Trầm Di truyền đến mùi rượu nhàn nhạt.

“Ngô, ta ta uống nhiều quá.” Hiện tại Trầm Di chẳng những tay chân bay bổng mà thậm chí đầu lưỡi cũng đã lú lại.

“Đưa, đưa ta về nhà.” Chân không ngừng run rẩy, Trầm Di trực tiếp dùng hai tay ôm lấy cổ đối phương. “Đưa đưa ta về nhà”. Khí tức phun lên mặt đối phương, chỉ thấy nam nhân thoáng đỏ mặt.

Hai người cố sức đi vào thang máy, nam nhân dùng bàn tay mang bao tay trắng, đặt Trầm Di ngồi xuống nền thang máy. Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, lập tức không gian nhỏ hẹp tràn đầy khí tức mờ ám.

“Trầm Trầm tiên sinh, đừng ôm chặt như vậy được không?” Bị đối phương ôm chặt cổ khiến hắc cảm giác có điểm khó thở.

“Ân,” Mơ mơ màng màng nhìn nam nhân trước mặt, Trầm Di hắc hắc cười cười. “Không không để cho ta ôm người cũng được,” Trầm Di nói chuyện, toàn bộ khí tức đều phả lên mặt nam nhân, chỉ thấy mặt hắc càng đỏ hơn. “ người người ôm chặt ta sẽ thành.”

“—” nam nhân nghe lời Trầm Di, đành phải bỏ mặc hắc ôm mình.

Thân thể Trầm Di áp sát thân thể hắc, nhiệt độ cơ thể đối phương, hô hấp của đối phương, hết thảy của đối phương đều có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

“Ngô,” đột nhiên cảm giác cái ôm trên cổ có chút dao động, “Ôm ôm ta” Thân thể Trầm Di không ngừng trượt xuống dưới, nam nhân thấy thể đành phải ôm lấy Trầm Di mới không làm cho hắc ngồi trên mặt đất.

Cửa thang máy mở, hai người lại cố sức ra khỏi thang máy.

Chán nản, nếu cứ vừa đi vừa cộ như thế này thì phải đi đến ngày tháng nào mới tới nơi. Chỉ thấy nam nhân khom người xuống, ôm lấy Trầm Di.

“Ân?” Trầm Di mơ mơ màng màng, không biết chuyện gì xảy ra, cứ như vậy để cho người ta ôm.

“Nhà của người ở đâu?” Nhìn người trong ngực, nam nhân hỏi

“Đi thẳng tới cánh cửa bên trong cùng.” Ngón tay chỉ vào cánh cửa bên trong. Sau đó nam nhân ôm hắc đi vào. Ôm Trầm Di đứng trước cửa. “Chìa khóa cửa đâu?”

“Àn, chìa khóa cửa nằm trong áo sơ mi của ta.” Nam nhân nghe xong, đành phải đặt Trầm Di xuống, để hắn dựa vào tường, bàn tay tìm vào phía bên trong áo khoác của hắn.

“Hắc hắc ” Bị đối phương lần mò khiến da thịt ngứa ngứa, Trầm Di không khỏi nở nụ cười. “Ngứa ”

“Ách, không có trong áo sơ mi ” Sờ soạng nửa ngày cũng không tìm thấy, nam nhân đành phải thôi. Lại tiếp tục hỏi Trầm Di. “ Trầm tiên sinh, cái chìa khóa cửa rốt cuộc ở đâu, người có thể hảo hảo ngấm lại không?”

“Ta ta không biết!!!” Bị đối phương hỏi phiền, Trầm Di không khỏi tùy hứng lên. “Sao người không tự mình tìm đi?”

Thân thủ ôm lấy cổ đối phương. “Người tự mình tìm đi ”. Rất thích thú đối với nhiệt độ cơ thể của đối phương, một cảm giác ôn nhu mà săn sóc.

“Như thế này là sao ta tìm được nha.” Nhìn đối phương ôm chặt mình, nam nhân bất đắc dĩ cười cười.

Thân thủ sờ về phía túi quần của Trầm Di, vẫn là không tìm được. Bất đắc dĩ đành phải sờ theo hướng cái mông của Trầm Di. Cảm xúc ngạo nghễ ưỡn lên làm cho nam nhân không nhịn được hít sau một hơi. Chính là khi hít vào, tất cả đều là mùi rượu nồng nàn trên người Trầm Di. Hai tay dừng lại ở phần eo của Trầm Di, không biết vì cái gì mà không ngừng run. Nam sinh nỗ lực giải khai túi tiền sau mông Trầm Di. Lấy ra cái chìa khóa. Mở cửa.

4. Chương 4: Lục Thiên Hạo

Cảm giác Trầm Di dựa trên người hắn thật sự là quá phiền toái, hắn đành phải bế lên. Đi vào phòng ngủ.

Đem Trầm Di đặt lên trên giường, nam nhân thở dài một hơi.

Đi tới phòng bếp, nhìn thấy cái máy xay sinh tố, nam nhân mở tủ lạnh ra, nhìn xem có gì không. Lấy ra một bó rau cần. Cắt nhỏ, bỏ vào trong máy xay. Sau đó xay rau cần ra thành nước rồi đổ ra bát, đem đến trước mặt Trầm Di.

“Cho người, uống đi, giải rượu.” Trầm Di tiếp nhận cái chén, toàn bộ đều uống hết.

Nam nhân nhìn Trầm Di uống hết nước rau cần, đứng dậy nói với Trầm Di. “ Trầm tiên sinh, ta về đây.”

“Đừng chớ ” Trầm Di nghe được, lập tức giữ chặt góc áo đối phương.

Không biết vì cái gì, sau khi uống rượu Trầm Di luôn có cảm giác cô đơn, tỉnh mạch cho nên hắn chưa bao giờ uống nhiều, không ngờ rằng, thứ mà hôm nay Tiểu Lưu rót cho hắn lại là loại Vodka mạnh nhất.

“Ở lại cùng ta được không?” Trầm Di hướng nam nhân hỏi. Bởi vì say rượu, thanh âm có chút ngu ngơ, rồi lại mang nhiều dục vị.

Nam nhân nhìn Trầm Di, chỉ cảm thấy dưới thân mình có phản ứng. “Ta đi chuẩn bị nước.”

Đi tới buồng vệ sinh, nam nhân buồn bực.

Chính mình, cho tới bây giờ bất luận thể nào đều không có phản ứng đối với nam nhân. Không lẽ, hắn trở thành không bình thường sao?

Mở vòi nước, lau mặt, cố gắng làm mình tỉnh táo lại. Bọn họ thậm chí cả bằng hữu cũng đều không phải a.

Nghĩ tới đây, trên mặt nam nhân khôi phục lại bình tĩnh, bất quá rồi lại nhiều hơn một biểu tình tỉnh mạch.

Trầm Di chỉ là uống nhiều quá, muốn tìm một người giúp, mà vừa vặn lúc ấy chỉ có hắn ở đó. Nghĩ vậy, nam nhân cầm chậu rửa mặt cùng khăn mặt đi ra ngoài.

Kéo cái ghế đặt vào bên cạnh giường, nam nhân đem khăn mặt bỏ vào trong chậu rửa mặt, sau đó vắt nước, gấp gọn, đắp lên đầu Trầm Di.

Trầm Di thấy thế không khỏi nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Nam nhân không khỏi hỏi.

“Ta chỉ là uống nhiều quá, chứ đâu phải phát sốt.” Bất quá khăn mặt lạnh lạnh khiến hần thanh tỉnh không ít, Đầu lưỡi cũng không còn lú lại nữa.

“Người gần đây đối với mọi người đều xa cách như vậy?” Trầm Di không khỏi nói ra cảm tưởng trong lòng mình. Lúc này nam nhân đột nhiên ngậy ngấn cả người.

“Ta có xa cách đối với người?” Trên mặt nam nhân Trầm Di thấy được một tia cảnh giác.

“Ta không phải nói ngươi không thân thiết.” Thở dài một hơi. Sự thân thiết của nam nhân chỉ là một tác phong nghề nghiệp. Theo cảm nhận của mình, hẳn không nhìn thấy một chút cảm tình cá nhân ở bên trong. “Người rất khó thổ lộ tình cảm với người khác a.”

“Vì cái gì ngươi có cảm giác này?” Biểu tình của nam nhân chuyển sang nghi hoặc.

“Vì cái gì a?” Không khỏi thở dài một hơi. “Bởi vì, có lẽ ta cũng là loại người này a.”

Không biết vì cái gì, biểu tình nam nhân có chút cô đơn. Trầm Di đánh giá nam nhân trước mắt.

Mái tóc hơi dài làm cho khuôn mặt trở nên hoàn mỹ. Bất luận là cái mũi hay là đôi môi đều cho người ta một cảm giác mịn màng, đầy đặn. Con mắt xinh đẹp mang một cảm xúc phức tạp. Ngũ quan xinh đẹp nhưng không làm cho người ta có cảm giác giống một nữ nhân. Nhìn, nhìn, Trầm Di có cảm giác là có điểm nào đó không đúng. “Mũi của người đâu?”

Nam nhân nghe xong lời này liền sờ lên đầu mình, quả nhiên, mũi của hắn đã biến mất. Nam nhân đứng lên, chạy ra khỏi phòng tìm mũi.

Nghe được âm thanh bên ngoài cửa, Trầm Di nằm ở trên giường chỉ cảm thấy hết thảy đều yên tĩnh đến đáng sợ.

Không khỏi nằm nghiêng, cơ người lại khiến cho khăn mặt trên đầu rơi xuống. Quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức thanh âm hô hấp của mình cũng nghe rõ ràng.

Hắn sẽ không trở lại. Nam nhân kia, lấy được mũi rồi nhiều khả năng sẽ không trở lại đây. Dù sao bọn họ là bằng hữu cũng không phải. Hắn có nghĩa vụ gì phải ở lại cùng với một nam nhân nhảm chán đâu.

Trầm Di ngồi dậy, nghĩ muốn xuống giường bật TV, hần chán ghét yên tĩnh, nhất là loại yên tĩnh đáng sợ này.

Đeo dép lê vào, Trầm Di hướng chỗ cái ti vi đi tới. Mặc dù ý nghĩ đã thanh tỉnh, nhưng chính là thân thể vẫn không nghe theo ý muốn. Thật vất vả để đi tới TV, kết quả trong một phút không cẩn thận, chân trái đá vào chân phải, Trầm Di ngã sấp xuống nền nhà.

Nằm trên sàn nhà, trong không khí yên tĩnh nhưng sáng lạnh, khơi gợi lên trong nội tâm Trầm Di một nỗi sợ hãi, Trầm Di co mình lại, giống như là làm vậy mới có thể cảm thấy ôn hòa. Trong lúc đó cảm giác mình có phải quá chật vật. Nằm trên sàn nhà như vậy, Trầm Di chẳng thèm động đậy, cũng không muốn mở TV. Thân thể cảm giác càng ngày càng lạnh, chung quanh cũng có cảm giác càng ngày càng yên tĩnh.

Như là khuất phục trước vận mệnh, mặc cho cảm giác sợ hãi len lỏi khắp toàn thân nhưng chính mình cũng quá mệt mỏi để phản kháng.

“Trầm tiên sinh, người làm sao vậy?” Thanh âm ôn nhu vào lúc này đột nhiên vang lên tựa như tiếng thiên thần.

Nhìn thấy thân ảnh của nam nhân, Trầm Di sửng sốt một chút. Chỉ thấy nam nhân đã đi tới, ôm lấy hắn. Không biết vì cái gì, Trầm Di rất yêu mến nhiệt độ cơ thể đối phương, Thiên Hạo bế hắn lên trên giường. Đắp chăn cho Trầm Di xong, lại ngồi xuống ghé bên cạnh.

“Nguyên lai lúc ta ôm người về thì cái mũi rớt xuống đất, may là đã tìm được rồi, bằng không nếu mất sẽ bị phạt tiền

Nam nhân lau mồ hôi trên mặt, cười nói với Trầm Di. Nhưng không đề cập đến tình hình lúc đặt Trầm Di trên mặt đất.

“Người vì cái gì – mà quay lại đây?”

Nhìn vẻ mặt mang biểu tình thành thật của Trầm Di, nam nhân nhìn không được bật lên cười. Khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta trong nháy mắt thất thần. “Người không phải đã bảo ta ở lại cùng người?”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Trầm Di không khỏi ngạc nhiên bởi lý do này.

“Chẳng lẽ lý do này còn chưa đủ sao?” nam nhân cười cười, cảm giác thật ấm áp. “Đã muộn rồi, ngủ đi. Nói vậy nhưng hắn vẫn không hề động dậy, vẫn ngồi trên mặt ghế. Cứ như vậy nhìn Trầm Di

“Người sao vẫn còn ngồi đó?” Hắn không nghĩ sẽ ngồi như vậy cả đêm a?

“? Vậy ta phải làm gì?” Nam nhân kỳ quái hỏi lại.

“Lại đây, chúng ta cùng ngủ.” Nhìn biểu tình kinh ngạc của nam nhân, Trầm Di cười cười. “Ta không thể để khách ngồi trên ghế a.”

Nam nhân nghe xong lời Trầm Di, thành thật bò tới bên giường, chui vào trong chăn.

“— người không cởi y phục ra?” Trầm Di nhũn mày, nam nhân cổ điển hơn so với dự kiến, hắn bây giờ vẫn còn mặc đồng phục làm việc. Như vậy ngủ tuyệt đối sẽ không thoải mái.

“Ách, cứ như vậy đi.” Nam nhân giống như không quen cùng người khác ở chung.

“Như vậy sao được? Mau cởi hết ra đi. Ta cũng không phải là nữ. Không thể đối với người như vậy.” Trầm Di đem nam nhân đẩy xuống giường.

Nam nhân nghe lời Trầm Di nói vậy, đành phải xoay người sang chỗ khác thay quần áo. Trước tiên là đem chế phục màu đỏ giống như quân đội châu Âu thoát xuống. Bên trong mặc một áo len và một áo sơ mi. Mở cúc, cởi áo sơ mi. Tiếp tục cởi áo len, sau đó nam nhân cởi quần của mình. Hai chân xinh đẹp, thon dài mà rắn chắc lộ ra. Khi hắn xoay người thì dáng người mảnh mai mà mạnh mẽ hiện ra trước mắt Trầm Di.

“Trong tủ có treo quần áo ngủ đó, người mặc vào đi.” Với cái dáng người này không làm cao bồi quả là lãng phí. Không biết vì cái gì mà hắn lại trở thành một nhân viên thang máy.

Nam nhân theo lời Trầm Di, từ trong tủ áo lấy ra trường bào lụa màu đen. Mặc lên trên người mình. Dưới ngọn đèn mờ ảo, gương mặt ôn nhu, áo ngủ mở rộng lộ ra ***g ngực rắn chắc của nam nhân.

Nam nhân giống như có chút không tự nhiên, rất nhanh chóng chui vào trong chăn.

“Ngủ ngon a.” Nam nhân xoay người, tắt đèn.

“Ta còn không biết tên người là gì.” Lúc ngủ, Trầm Di chưa bao giờ tắt đèn, theo thói quen luôn mở một chiếc đèn, trong nhà lần đầu tối như vậy, hắn thực sự có chút ít không quen, cho nên hắn nghĩ cố gắng nói chút gì đó, mong giảm bớt tâm tình căng thẳng của mình.

“Lục Thiên Hạo.” Nam nhân dường như phát hiện ra sự dị thường của Trầm Di. Dừng sức cầm lấy tay

5. Chương 5: Bữa Sáng

Trầm Di mở mắt ra, ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tủ phía đầu giường. Trời ơi!! Đã mười giờ, muộn làm mất rồi!!!

Lập tức đứng lên, nhanh hết sức mặc quần áo vào, sau đó cầm cặp công văn hướng ra phía ngoài mà chạy. Lúc chạy đến phòng khách thì nhìn thấy một nam nhân đang bưng bát đĩa. Nghi hoặc nhìn hắn.

“Ách? Sao người lại ở đây?” Suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra chính mình đã lưu hắn ở lại.

“Người đang định đi đâu vậy a?” Lục Thiên Hạo đem bát đĩa đặt lên mặt bàn, hướng hắn hỏi.

“Ta muốn đi làm. Đã mười giờ. Muộn mất rồi.” Trầm Di hướng đối phương giải thích, mở cửa, định đi ra ngoài.

“Nhưng hôm nay là chủ nhật mà. Đến đây, cùng nhau ăn cơm a.” Lục Thiên Hạo xới thêm một bát cơm nữa, đưa đến trước mặt Trầm Di.

“Ách –” Trầm Di nghĩ nghĩ, hôm nay hình như đúng là chủ nhật. “Coi như hôm nay là chủ nhật đi, người cũng không đi làm sao?” Lục Thiên Hạo mặc quần và áo sơ mi đều màu trắng, cảm giác so với lúc làm việc bên thang máy thì có vẻ nhàn hạ, thoải mái hơn rất nhiều.

“Ta xin nghỉ.” Lục Thiên Hạo bình thản nói.

“Thực xin lỗi.” Tám phần là vì hần, Lục Thiên Hạo mới chịu xin nghỉ a.

“Không liên quan tới người, liệu mạng làm việc lâu như vậy, ta cũng rất mệt mỏi, chỉ là nghỉ ngơi một chút mà thôi.” An ủi Trầm Di, Lục Thiên Hạo hướng vào bát trong tay Trầm Di gấp một miếng thịt kho tàu.

“Đây đều là người làm?” Chỉ thấy trên bàn có thịt kho tàu, đậu, khoai tây chiên, súp gà nấm.

“Àn, đúng vậy. Chỉ là mấy món ăn thông thường thôi mà. Mau ăn đi.”

Trầm Di uống một ngụm súp gà nấm, mùi vị của thịt gà cùng mùi vị của nấm hòa quyện lẫn nhau, Trầm Di uống mà cảm thấy vị ngon thấm đậm đầu lưỡi.

“Ngon không?” Lục Thiên Hạo cười hướng Trầm Di hỏi.

“Ngon, ngon lắm, trời ơi. Trước kia người là đầu bếp?” Ngoại trừ lời này, Trầm Di không hình dung ra được từ nào để có thể nói ra cảm giác của chính mình. Trời ơi, nhân tài nha.

“Không, không phải, chỉ là ta yêu thích, bắt quá ta quả thực là đã học cùng đầu bếp.” Lục Thiên Hạo lần đầu tiên nói chuyện với người khác về quá khứ của mình.

“Vậy người sao lại trở thành nhân viên thang máy? Không trở thành đầu bếp? Làm nhân viên thang máy tuyệt đối không tốt bằng đầu bếp a.” Tô mò hỏi, thật không rõ vì hoàn cảnh gì mà Lục Thiên Hạo lại trở thành một nhân viên thang máy.

“Ta làm nhân viên thang máy cũng không phải vì tiền.” Lục Thiên Hạo giống như lẩm bẩm lầu bầu trả lời Trầm Di.

Đã bao lâu rồi mới có người cùng hần ăn điểm tâm? Cẩn thận suy nghĩ, hình như hai năm về trước, bà xã mình có xin nghỉ lễ Giáng Sinh. Năm trước nàng nói công việc bẽ bộn không về được, năm nay nàng nói còn bẽ bộn hơn. Nghĩ tới đây, không khỏi cười khó.

“Trầm tiên sinh, người làm sao vậy?”

“Đừng gọi ta là Trầm tiên sinh nữa, từ nay về sau cứ kêu ta Trầm Di là được rồi.” Ngày hôm qua thực sự rất cảm kích người, Lục Thiên Hạo.

“Trầm Di.” Lục Thiên Hạo cứng nhắc lặp lại tên đối phương.

“Àn, từ nay về sau ta kêu người là Thiên Hạo a. Chúng ta đã coi như là bằng hữu rồi.” Hiện tại Trầm Di đã hoàn toàn xem Lục Thiên Hạo là bạn tốt.

“Bằng hữu?” Lục Thiên Hạo lẩm bẩm nói. Như có điều gì đó suy nghĩ.

Hai người ăn cơm xong, an vị trên ghế trò chuyện về những ngày đã qua, không biết vì cái gì luôn có cảm giác mình và Lục Thiên Hạo phi thường hợp nhau. Đối phương luôn chân thành lắng nghe những lời nói vô vị của hần. Hần bắt tri bắt giác đem mọi chuyện trước kia nói ra.

“Hồi 9 tuổi ta vẫn còn tè ra quần.” Khoái hoạt từ trước đến nay chưa từng nhận thức được là trần khấp ***g ngược. Thăm nghĩ muốn thời gian dừng lại mãi ở giây phút này.

“Ha ha ha, không phải vậy chứ, vậy thì thật xấu hổ?” Cùng Thiên Hạo trò chuyện một thời gian mới phát hiện đối phương chỉ là một hài tử. Một hài tử rất bình thường.

“Thiên Hạo, người bao nhiêu tuổi?” Hiếu kỳ, thật sự phi thường tò mò, bề ngoài Thiên Hạo có vẻ rất trẻ tuổi, chính là lại làm cho người ta có cảm giác rất già dặn.

“22.”

“Cái gì!!!!!! Thật hay giả?” Trầm Di giật bản mình, thậm chí đứng tim cũng có thể nhớ cái năm mình 22 tuổi, cái gì cũng không có, hơn nữa còn suốt ngày bị người ta khi dễ. Thằng cho đến khi gặp được bà xã hần, một nữ nhân xinh đẹp mà kiên cường. Vì muốn khiến nàng chú ý mà nỗ lực công tác, nỗ lực học tập. Bất quá mình thực lực không có, sau 1 hồi thành ra cái dạng này.

Lúc trước là yêu, bây giờ nhìn lại, giống như trở thành phù phiếm.

Không muốn để mình bị nữ nhân xem thường mà không ngừng nỗ lực, điều đó xem ra chỉ như hư vinh. Thằng đến khi cùng nàng kết hôn mới phát hiện bà xã hần là một người rất yêu thích công việc. Mà chính mình, chỉ là khát vọng một cuộc sống bình thường.

“Vậy người đã có bạn gái chưa?” Loại nam nhân như Thiên Hạo thì chẳng cần nghĩ nhiều, chắc chắn rất được mọi người hoan nghênh. Nữ nhân theo đuổi hần sẽ có không ít a.

Không biết vì cái gì, Lục Thiên Hạo chỉ nhìn mặt Trầm Di, sau một hồi lâu mới nói ra một chữ không.

“Vậy là chưa từng làm?” Trầm Di không hề phát hiện ra vấn đề của mình ngày càng rõ ràng, hần chỉ là muốn biết nhiều hơn một chút về chuyện của Thiên Hạo.

“Không có.” Mặt của Thiên Hạo đỏ lên.

“Phải không, hắc hắc.” Trầm Di cười vô cùng *** đặng, sau đó hai cái tay không ngừng làm động tác Long Trảo Thủ, hướng ngực Thiên Hạo mà đánh tới. “Có muốn không, để đại thúc dạy cho ngươi một ít chuyện người lớn nha?”

“Đừng, đừng nói giỡn.” Thiên Hạo không ngừng đẩy tay Trầm Di ra. Chính là Trầm Di vẫn không ngừng vuốt ve hần. Thiên Hạo thật sự là nóng nảy, một phát bắt được tay của Trầm Di, thuận tiện phản công lại, đem Trầm Di áp dưới thân mình.

Không khí trong nháy mắt giống như dừng lại, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương.

Nhìn khuôn mặt phóng đại của đối phương, Trầm Di không khỏi đỏ mặt. Không quen với ánh nhìn của đối phương, Trầm Di quay đầu đi, lại vì mái tóc dài của đối phương gài lên mặt mà cảm thấy ngứa ngứa.

“ “ Thiên Hạo rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần. Buông. “Đối, thực xin lỗi. Ta, ta, ta phải đi. Ta muốn đi làm.”

“Ngươi không phải nói mới xin nghỉ sao?” Trầm Di ngồi dậy, không rõ Thiên Hạo đang khẩn trương cái gì.

“Ta mới chỉ nghỉ nửa ngày, nếu nghỉ hết, e sẽ bị trừ lương và cắt tiền thưởng.” Thiên Hạo đứng dậy, mặc đồng phục và đội mũ lên.

“Ngươi đang rất thiếu tiền sao?” Chính là lại có cảm giác không giống.

“Không, không phải, chỉ vì một vài lí do. Ta phải đi. Gặp lại sau, Trầm tiên sinh.” Thiên Hạo cúi đầu xuống, thậm chí liếc nhìn Trầm Di một cái cũng không, lập tức đã đi ra ngoài.

Ra đến hành lang, Thiên Hạo ôm mũ, tựa vào mặt tường đá cẩm thạch lạnh như băng. Nặng nề thở dài. “Không thể lại tiếp xúc, bằng không, sẽ không kiểm soát được.”

Nghe âm thanh ngoài cửa, thế giới của Trầm Di chỉ còn lại có một mình hần.

Ngơ ngác nhìn xuống sàn nhà. Khó hiểu, vừa rồi hần đã làm sai cái gì? Bằng không vì cái gì, Thiên Hạo lại đột nhiên khách khí như vậy.

Bất đắc dĩ mở TV, Trầm Di ngồi xuống giường. Nghe thanh âm nhàn chán của phim truyền hình lập tức tâm trạng cũng buồn bực hần lên.

Vì cái gì, cho dù có âm thanh, chính mình lại vẫn cảm thấy tĩnh mịch, có lẽ phải đi gặp bác sĩ tâm lý. Tình trạng của mình chắc là một loại bệnh, có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngã xuống giường, thân thể không khỏi co lại thành một khối, chậm rãi nhìn xung quanh, thấy chỗ mà Thiên Hạo ngủ đêm qua. Nghĩ tới tối hôm qua hần đã kéo tay mình.

Chậm rãi leo lên nơi mà Thiên Hạo đã ngủ. Tay cầm lấy gối, trên gối vẫn còn mang theo khí tức của Thiên Hạo. Nhàn nhạt, ôn nhu. Trầm Di ôm gối, cứ như vậy, không nhúc nhích.

Hắn giống như diên rồ.

Càng khoái hoạt, càng tỉnh mạch

Khoái hoạt giống như một thứ thượng đẳng độc dược, khi phát tác sẽ làm cho người ta có cảm giác hạnh phúc rất mãnh liệt. Chính là một khi đã rút đi, thay vào đó là tỉnh mạch thì sẽ càng thêm thống khổ, càng thêm tỉnh mạch.

Chậm rãi, tâm linh bị ăn mòn càng không ngừng muốn nhiều thêm, càng thêm tham lam.

6. Chương 6: Diệp Tình

Mơ mơ màng màng, bất tri bất giác cái ngày cuối tuần cũng đã trôi qua phân nửa, chính mình ăn cơm cũng là gọi tiệm mang đến.

Trầm Di có cảm giác mình từ trên xuống dưới giống như một tên ngốc vậy. Nội tâm trống rỗng muốn chết, gọi điện thoại cho bà xã nhưng không ai nhắc máy. Nhìn thì đã hơn bảy giờ tối, ở bên chỗ bà xã là bảy giờ sáng, bà xã hẳn là đang ở nhà.

Ngây ngốc mặc quần áo, nghĩ tới việc ra ngoài tản bộ giải sầu.

Lúc đi tới hành lang, Trầm Di lưỡng lự một lúc rồi chọn một cửa thang máy khác.

Thang máy chỗ Thiên Hạo là thang máy ngắm cảnh, đặc biệt vào buổi tối, có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố trong đêm, mà Thiên Hạo ở đó cũng là một anh chàng cao lớn điển trai, cảnh đẹp người đẹp, một vẻ đẹp say đắm lòng người. Còn cái thang máy bên này hoàn toàn khép kín, hơn nữa cũng không có nhân viên thang máy. Thường chỉ dùng để vận chuyển hàng hóa.

Nhấn nút v, Trầm Di dựa vào tường chờ thang máy đến. Thiên Hạo đối với hắn mà nói giống như là thượng đẳng độc dược, chính là chính mình đối với Thiên Hạo thì là cái gì? Đại khái cái gì cũng không phải a.

Cửa thang máy mở ra, Trầm Di đi vào. Không gian bí kín tạo áp lực khiến người ta muốn ngạt thở, mùi xăng nhàn nhạt phảng phất trong không trung. Nghe thanh âm lạo xạo bên trong truyền ra, Trầm Di hy vọng thang máy đừng mắc kẹt.

Bốn phía của thang máy đều là gương, nhìn chỉ toàn hình ảnh của mình, Trầm Di đột nhiên nhớ tới mấy câu chuyện ma trong thang máy. Lập tức da đầu cảm thấy tê lạnh.

Lúc Trầm Di đi đến đại sảnh, cửa thang máy ngắm cảnh cũng mở ra. Người ở bên trong thấy Trầm Di đi ra cửa, hơi sửng sốt một chút sau đó cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Nhìn những dòng người hối hả trên đường lớn, Trầm Di càng có cảm giác ra ngoài giải sầu là quyết định ngu ngốc nhất của mình.

Những người trên đường không phải tình nhân thì cũng là vợ chồng hoặc cả gia đình. Nhìn lên các cửa sổ phía bên ngoài các cửa hàng đều dán đầy hình của một ông lão đội mũ đỏ quen thuộc. Trầm Di lúc này mới thực sự có cảm giác là Giáng Sinh sắp tới.

Chính mình cho tới bây giờ chưa từng ăn tết, thậm chí sinh nhật của mình hắn cũng còn không biết. Bản thân từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện. Cho nên tới bây giờ hắn cũng chẳng biết mình sinh ngày nào. Cũng chẳng hề muốn biết.

Các cột trụ trong trung tâm mua sắm cũng được trang trí bằng màu đỏ và xanh lá cây. Ở chính giữa sảnh trung tâm là một cái đài phun nước lớn, vì bây giờ là mùa đông nên không còn phun nước nữa. Bất quá, Trầm Di vẫn đi tới. Trong đại sảnh có rất nhiều đôi tình nhân làm cho Trầm Di càng thêm cô độc.

Tiếng dương cầm nhẹ nhàng tràn ngập cả không gian.

Trầm Di đi tới suối phun nước, chỉ thấy một nam nhân đang nhắm mắt lại chơi dương cầm. Thấy Trầm Di đi đến, đơn giản chỉ là dừng khúc nhạc đã chơi được phân nửa lại, thay vào đó là một bản Canon.

Người này, bệnh cũ lại tái phát. Là cố ý muốn chọc vào vết sẹo của hắn sao?

Tiếng dương cầm nhẹ nhàng mà quen thuộc, gợi cho Trầm Di nhớ lại những chuyện trước kia.

“Canon không phải tên khúc nhạc, mà là một thể loại nhạc, những bộ âm có giai điệu giống nhau, hợp âm đối xứng, giao hòa lẫn nhau, mô phỏng lẫn nhau, cùng nhau truy đuổi quẩn quanh,” Ánh sáng rực rỡ phản chiếu trên những tấm kính màu lớn. Mộng ảo mà mê hoặc. Một thiếu niên ngồi bên dương cầm nói với một thiếu niên khác ở trước mặt. “Thẳng đến cuối cùng —cuối cùng là một cái tiểu kết, cuối cùng là một hợp âm, các âm thanh dung hòa làm một, vĩnh viễn không chia lìa. Âm nhạc triền miên đến cực điểm, tựa như hai người sống chết có nhau.” Thân ảnh người thiếu niên chơi dương cầm, trong trái tim Trầm Di, đã trở thành hình ảnh đẹp nhất.

“Trầm Di, ta sẽ đi châu Âu. Người nhất định sẽ tìm được người cùng người sinh tử.” Đáng tiếc người kia, không phải là hắn.

Thiếu niên vỗ vỗ vào vai Trầm Di, đi ra cửa cô nhi viện. Trầm Di muốn nói điều gì đó nhưng đối phương đã đi xa.

Từ đó về sau, giống như là một căn bệnh vậy, hắn trở nên mê luyện Canon. Cũng từ đó về sau, hắn luôn sợ hãi tĩnh mịch, sợ hãi yên tĩnh.

“Lại một lần nữa đi, Diệp Tình.” Trầm Di giữ chặt tay của đối phương, không cho hắn đóng nắp dương cầm.

“Lạy Chúa, xin người tha cho ta đi. Canon ta đã chơi hơn 50 lần rồi, van người đấy, tha cho ta đi. Nếu các sơ mà biết chúng ta lén vào phòng piano không chừng sẽ đánh chết chúng ta mất.” Diệp Tình vô lực cầu xin, đầu ngón tay truyền đến rõ ràng cảm giác sưng và đau nhức. Từ khi Mạc Ly rời đi, Trầm Di cả ngày quẩn quýt lấy hắn đòi chơi Canon, hiện tại cả người hắn như muốn điên lên.

“Một lần cuối cùng. Được không?” Trầm Di làm động tác như cầu xin.

“Được rồi, ta dạy cho người a. Từ nay về sau vào những lúc tĩnh mịch mà ta không có ở đó cùng người thì người có thể tự mình chơi.”

Trầm Di sắp 16 tuổi, đã sắp tới lúc hắn phải rời khỏi cô nhi viện, mà hắn mới chỉ có 10 tuổi. Không có cách nào khác, chỉ hy vọng những lúc mình không ở bên cạnh hắn có thể không cảm thấy tĩnh mịch.

Cho dù lớn lên trong tu viện, nhưng cho tới bây giờ Trầm Di vẫn không hề tin vào Chúa.

Bất luận bao nhiêu lần thành tâm cầu nguyện. Kỳ tích vẫn không bao giờ trở thành hiện thực.

Cảm giác giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua, chính mình cũng không thể trẻ lại.

Bản Canon kết thúc, Diệp Tình chơi xong khép lại đàn dương cầm, nhảy khỏi bàn.

“Người rất ít khi tới tìm ta ha. Từ sau khi học Canon xong, người cũng rất ít tới tìm ta.” Diệp Tình cười, mái tóc dài cột gọn lại kết hợp với áo len trắng tắn ra khí tức vô cùng ưu nhã.

“Quên đi, ta cũng không muốn bị người yêu người hiểu lầm.” Nhìn Diệp Tình, từ trước đến nay vẫn là bằng hữu tốt nhất.

“Yên tâm, người yêu của ta rất rộng lượng.” Tiến lên, thân thủ muốn vuốt mái tóc của Trầm Di, lại bị đối phương né tránh. Ha ha, Diệp Tình không khỏi cười cười xấu hổ. “Trầm Di, người như vậy thật là không đáng yêu.”

“Người mới là không đáng yêu a, nào có ai vào đúng lúc người ta kết hôn lại nói hai người nhất định sẽ không hạnh phúc.” Cho dù điệu Tăng-gô là do chính Diệp Tình dạy mình, hắn vẫn rất tức giận. Bất quá, buồn bực nhất chính là, lời nói của Diệp Tình đích xác thành sự thật.

“Đi thôi, người muốn tìm ta nói chuyện phiếm a, Hay là muốn ta lại cùng người chơi một khúc Canon?”

“Đi nói chuyện phiếm a.” Chỉ là trong lòng buồn bực, muốn tìm người để tâm sự một chút.

Hai người đi vào quán cà phê bên trong trung tâm mua sắm. Sau đó tìm chỗ một góc vắng vẻ ngồi xuống. Diệp Tình hút thuốc, Trầm Di gọi một cốc Capuchino, nhưng chỉ cho thêm cục đường vào bên trong rồi không ngừng khuấy.

“Người vẫn không chịu sửa thói quen này nha, sớm biết người vẫn như vậy thì đã gọi cho người một cốc nước đá.” Diệp Tình thở dài.

“Người có tiền như vậy, còn tiếc rẻ một ly cà phê cho lão nam nhân ta sao?” Nam nhân trước mặt giờ đã là một người nổi tiếng trong giới kinh doanh tổng hợp, hơn nữa còn nổi tiếng là một hào hoa công tử.

“Ba năm không gặp, người gầy đi nha.” Đối phương so với nguyên lai gầy thêm một vòng, bất quá lại có cảm giác càng thêm mê người.

Nếu không vì đã sống cùng Trầm Di một thời gian dài, lớn lên mất đi hết thấy mọi ý nghĩ.. Nếu như không hiểu rõ đối phương, mình bạch giống như là người thân nhất của mình. Không chừng lúc hân và bà xã kết hôn đã cho người cướp hân đi a. Nói như vậy thật giống như tình tay ba trong phim truyền hình. Cười cười hướng Trầm Di hỏi.

“Người dạo này đang kiếm tình nhân sao?”

“Kiếm tình nhân? Làm sao có thể?” Chính mình cũng không hề nghĩ ngợi đến sự tình này.

“Người ” Diệp Tình lập tức ngây ngẩn cả người. “Ta không phải nói người đâu, khó nghĩ đến người muốn vì nữ nhân kia mà cứ ở vậy cả đời??”

“Ta, ta không biết ta muốn làm cái gì.” Trầm Di khuấy tung ly cà phê. Nội tâm loạn muốn chết, hân chưa từng nghĩ tới từ nay về sau sẽ thế nào, bất tri bất giác đã ba năm trôi qua.

“Có người phụ nữ nào thích người?” Diệp Tình phun vòng khói, hướng Trầm Di hỏi.

Trầm Di nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu.

“Vậy có yêu mến nam nhân sao?”

Trong ý nghĩ của Trầm Di đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Thiên Hạo. Dừng sức lắc đầu, giống như muốn cho Thiên Hạo vung ra khỏi đầu óc. “Làm sao có thể. Gặp lại người như vậy, ta cũng biết gay có nhiều điểm hỗn loạn. Tính cách của ta lại không giống người, có thể cảm thấy thích thú.” Hơn nữa, mới cùng Thiên Hạo giao thiệp không đến một ngày, nói yêu hân, có phải là quá qua loa? Chính mình đối với hân tham luyến không giống bình thường chỉ là vì mình quá tỉnh mịch đi.

“Thì cũng phải có, cảm giác của người đối với hân là gì?” Có khi quá quen cũng không phải là một chuyện tốt, chuyện gì cũng không thể gạt được con mắt của đối phương, cái loại cảm giác này, rất khó chịu.

Cảm giác đối với Thiên Hạo? “Rất thoải mái, ấm áp, thật yên tâm.” Cầm cả phê lên uống một ngụm, Trầm Di hướng nam nhân nói ra. “Lúc ở cùng với hân, ta cảm thấy rất vui vẻ.”

“Trời, người yêu hân.”

“Phụt ” Trầm Di chưa kịp nuốt cả phê xuống, tất cả, phun thẳng lên mặt Diệp Tình.

Diệp Tình không lau mặt cũng không hề làm động tác khác, giống như không hề có chuyện gì xảy ra vậy. Cà phê nhỏ giọt trên mặt. “Người yêu hân. Ta dám cam đoan.”

“Ta ta ta đi trước.” Trầm Di xoay người cầm áo khoác. Yêu hân? Kết quả này đối với hân mà nói thật là đáng sợ, hân và Thiên Hạo mới tiếp xúc có một ngày, càng đáng sợ hơn chính là, hân đã yêu một nam nhân???

Diệp Tình nhìn Trầm Di bỏ đi nhưng không có ngăn cản, bởi vì cho dù có ngăn cản cũng vô dụng, nói như vậy sẽ chỉ làm cho sự tình càng trở nên gay gắt.

Nhìn theo bóng Trầm Di, nam nhân không khỏi thở dài.

“Một khi phát giác ra sự tình, bỏ chạy để trốn tránh, thật đúng là phong cách của người nha, Trầm Di.” Kỳ thật hắn cũng dũng cảm vượt qua, đáng tiếc lần đó, hắn đã nhìn lầm người.

Trầm Di vốn yêu thích nam nhân, từ khi hắn chứng kiến Trầm Di hôn môi Mạc Ly đang ngủ say, hắn cũng đã biết rồi

Cho nên, hắn sai rồi.

7. Chương 7: Sở Trung Thiên

Tuyệt đối không nghĩ đến chuyện về nhà, cho nên Trầm Di đi bộ trên đường cái mà chẳng có mục đích gì. Hiện tại mới 8 giờ hơn, hắn cũng không muốn ngồi trong cái thang máy ma quỷ kia nữa, cho nên Trầm Di nghĩ chờ sau khi Thiên Hạo tan tầm là khoảng 10 giờ sẽ trở về nhà.

Đột nhiên nhớ tới Mạc Ly, chính là tướng mạo đối phương đã trở nên mơ hồ. Nguyên lai lúc trước vì không muốn rời xa nên đã trở thành lãnh đạm. Lãnh đạm đến mức người khác nghĩ rằng hắn không còn tồn tại.

Thấy vẫn còn sớm, Trầm Di đi vào một quán bar.

Trầm Di vừa ngồi xuống, phục vụ sinh đã mang đến một ly cocktail nói là có người mời.

Chất lỏng màu đỏ nhạt lộ ra một chút mập mờ. Bên trong là quả anh đào càng thêm vẻ mập mờ hơn.

“Rượu này tên gọi là gì?” Trầm Di kiên quyết hướng phục vụ sinh hỏi.

“Đêm của sự đam mê –” (night of passion) Phục vụ sinh chỉ tay về một bên. “Vị tiên sinh phía bên kia mời.” Trầm Di nhìn theo hướng tay. Dưới ánh đèn mơ hồ mà mập mờ, tuần mỹ nam tử với mái tóc dài màu đỏ bắt đầu hướng bên này đi tới.

“–” Trầm Di nhanh chân bỏ chạy, Chạy ra khỏi quán bar. Trở lại tới đường cái mới không ngừng thở phì phò.

Nhìn nam nữ đi lại trên đường, nội tâm Trầm Di rất phức tạp.

Là thế giới này quá điên cuồng, hay là mình đã già rồi. Trầm Di cảm thấy khó mà hiểu nổi cái xã hội này.

Cuối cùng cũng đã tới mười giờ, về tới chung cư, ấn nút trên thang máy. Một lát sau cửa liền mở ra.

Bên trong quả nhiên không có người. Không biết tại sao trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Nhìn cảnh đêm bên ngoài thang máy, cảm thấy dường như mình cùng với cái xã hội phồn hoa này không hợp nhau.

Về đến nhà, mở ti vi, nằm trên giường, Trầm Di thực sự có cảm giác mình phải đi tìm bác sĩ tâm lý.

Chứng sợ hãi cô đơn của mình có vẻ như càng ngày càng trầm trọng.

Nằm ở trên giường, từ từ thiếp đi, hy vọng ngày mai sẽ lại là một ngày mới.

Buổi sáng tỉnh dậy, gọi điện thoại kêu một phần ăn sáng.

Trầm Di buồn bực cầm lấy suất ăn, khi nhìn thấy món súp gà nắm tâm tình lại càng buồn bực hơn. Cầm thìa lên uống một ngụm. Thịt gà quá già, nắm không tươi, ghê tởm hơn chính là, muối cho vào quá nhiều, chẳng nhẽ họ không tốn tiền mua muối.

Tâm trạng chán nản, phiền muộn vô đầu. Cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Cái cảm giác không muốn gặp Thiên Hạo lớn hơn rất nhiều cảm giác không muốn vào trong cái thang máy ma quỷ. Cho nên Trầm Di bất đắc dĩ đi đến thang máy dự bị, ấn nút .

Nghe tiếng thang máy ầm ầm ầm ầm, có khi thật sự không rõ chính mình đang trốn tránh cái gì, lúc ở cùng Thiên Hạo chẳng phải là không có chuyện gì xảy ra sao? Vì cái gì mình lại trốn tránh hắn giống như là kẻ trộm, khó nghĩ đến là chỉ vì câu nói kia của Diệp Tình, người yêu hắn?

Càng nghĩ càng cảm thấy mình có điểm buồn cười, chính là chính mình lại không khống chế nổi hành động cũng như nội tâm của mình.

Đến công ty, đi tới trước bàn làm việc của mình, lại phát hiện Sở Trung Thiên ở phía đối diện lại không có mặt ở đó.

Nội tâm không khỏi có cảm giác là lạ, thẳng đến lúc sắp nghỉ trưa, Sở Trung Thiên cùng ông chủ từ phòng làm việc đi ra.

“Mọi người nghe Sở Trung Thiên của chúng ta nói vài câu.” Ông chủ vỗ vỗ tay, tất cả mọi người đều ngừng làm việc, nhìn về phía bên này.

“Ta nghĩ chúng ta có thể giành được hợp đồng của Panorama Building kia.” Khẩu khí Sở Trung Thiên lãnh đạm, tựa như đang nói rằng thời tiết hôm nay rất tốt vậy.

“Cái gì?????” Toàn bộ nhân viên kinh ngạc nhìn Sở Trung Thiên, cảm thấy hết xuống đất.

“Người, người có lắm hay không nha, đó là miếng thịt béo bở mà bao nhiêu người đang nhắm vào.” Hơn nữa hợp đồng đó rất lớn, một công ty nhỏ như bọn họ sao có thể nhận thầu.

“Ta tính có 70% khả năng giành được hợp đồng này.” Sở Trung Thiên lấy tay che miệng cười cười.

Tự mãn quá đi. Toàn bộ mọi người trong công ty đều nghĩ vậy.

“Ta đang tìm một người làm thêm giờ giúp ta xử lý tài liệu, tiền lương gấp mười lần. Thanh toán sau khi hoàn thành hợp đồng kia.” Sở Trung Thiên cười cười nhìn về phía dưới. Chính là bên dưới không có ai có ý kiến gì.

Sở Trung Thiên bởi tác phong làm việc rất lạnh lùng nên rất không được các đồng nghiệp hoan nghênh. Đặc biệt sau một thời gian hợp tác cùng hắn cũng biết yêu cầu của hắn nghiêm khắc đến mức biến thái. Cho nên dù có nhiều tiền hơn nữa, cũng không có mấy người nguyện ý cùng hắn hợp tác.

Thanh toán sau khi hoàn thành hợp đồng, nếu hợp đồng không hoàn thành, điều đó không phải là không có khả năng, mọi người nghĩ, cũng không muốn đi.

“Xin hỏi làm thêm đến mấy giờ?” Một người hướng Sở Trung Thiên thắc mắc.

“Mười giờ.” Thấy người nọ cũng không có phản ứng nữa, Sở Trung Thiên biết thời gian này có phần quá dài, bất quá thời gian của hắn bây giờ không còn nhiều lắm. Hắn tuyệt đối muốn nắm trong tay hợp đồng của Panorama.

Mười giờ, không phải là giờ Thiên Hạo nghỉ sao. Trầm Di nghĩ.

Nhìn phía dưới không có người đáp lại, Sở Trung Thiên có điểm sốt ruột, hợp đồng thành hay bại chính là tại thời điểm này.

Bên dưới rất yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh gì, Sở Trung Thiên bất giác nắm chặt hai tay lại với nhau, không, không thể thất bại tại thời điểm này a. Hắn đã làm tốt 70% phần chuẩn bị.

“Xin hỏi ta có thể lưu lại tăng ca?” Một thanh âm ôn hòa vang lên. Sở Trung Thiên nhìn sang chỉ thấy Trầm Di nhắc tay hướng hắn thắc mắc. Sở Trung Thiên sững sốt một chút.

“Xin hỏi ta có thể lưu lại tăng ca?” Thấy Sở Trung Thiên không có phản ứng, Trầm Di hỏi lại một lần nữa.

“Ân, có thể, bất quá nếu người tin ta, ta có thể đem tiền lương của ta cho người.” Sở Trung Thiên trong lòng cảm thấy ấm áp nhưng lại giả bộ như không phát sinh chuyện gì mà trả lời.

“Không, không cần, cứ quyết định như vậy đi.”

Mọi người xung quanh thấy sự tình đã thỏa thuận xong, đều trở về làm chuyện của mình. Nội tâm mọi người đều có cảm giác, Trầm Di thật là một tên ngốc tử.

Trầm Di quay lại bàn làm việc, phân loại tài liệu. Sở Trung Thiên ở phía đối diện cũng hoàn thành nốt công việc của mình.

“Cám ơn người.” Thanh âm nhàn nhạt giống như cho tới bây giờ cũng không hề tồn tại.

Trầm Di ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sở Trung Thiên, lúc này hẳn xác định không phải là mình nghe nhầm. Ngẩng đầu cười cười với đối phương, Trầm Di tiếp tục xử lý tập văn kiện trên tay.

Thời gian từng phút từng phút trôi đi, đã đến giờ tan tầm. Trong phòng làm việc lúc này chỉ còn hai người bọn họ.

“Có gì thắc mắc không?” Sở Trung Thiên gõ gõ mặt bàn, hướng Trầm Di hỏi.

“Người biết có bao nhiêu người muốn nhận hợp đồng của Panorama Building kia không?” Panorama, hiện tại là một Building đang được phát triển, dựa vào các văn phòng, trung tâm mua sắm, căn hộ cao cấp cùng với khách sạn hợp lại thành một kiến trúc. Bên trong cao ốc này chính là một xã hội thu nhỏ.

Lần này Panorama Building tổ chức đấu thầu, gây ra một chấn động lớn trong giới kiến trúc, gần như tất cả các công ty đều nhắm tới miếng mồi ngon này.

Hơn nữa, điều làm cho Trầm Di thấy kì quái chính là, vì cái gì đấu thầu đã bắt đầu được ba tháng, Sở Trung Thiên mới có hành động, có phải là quá đột ngột không?

“Đối thủ của chúng ta bên ngoài có 100 công ty, bất quá cái này cũng không phải cốt yếu.” Sở Trung Thiên cười cười đáp.

“Điều ta sợ chính là nhà thầu đã quyết định một ứng cử viên tốt. Nhưng cho đến hiện tại điều đó rất không có khả năng.”

“Bất quá, thắc mắc lớn nhất của ta là vì cái gì mà đến bây giờ người mới có hành động.” Sở Trung Thiên nghe thấy lời nói của Trầm Di, lập tức sững sốt một chút, sau đó đột nhiên nở nụ cười.

“Xem ra ta đã xem thường người, nguyên lai người không hề ngốc nha.” Không biết vì cái gì mà ở cùng một chỗ với Trầm Di lại luôn cảm thấy cao hứng.

“Ta muốn thăng chức.” Sở Trung Thiên thản nhiên nói.

“Sao – sao có thể?” Nếu như là vì muốn thăng chức tại sao không tìm đến một công ty lớn hơn, Sở Trung Thiên đâu phải là không có năng lực.

“Không nói, người trước tiên giúp ta sửa sang lại mấy tư liệu này, sau đó tìm cho ta một ít video về golf.” Sở Trung Thiên hiện tại rất đau đầu, xác suất giành được rất thấp, hơn nữa thực lực công ty bọn họ căn bản lại không đủ. Hẳn rất cuộc phải làm gì bây giờ.

“Golf???” Tại sao phải tìm loại này. Không hề có liên quan chút nào với công việc nha.

“Àn, có” Thời gian không nhiều lắm, nhưng việc cần làm thì rất nhiều. 70% là theo tính toán, bất quá có thể còn có các biến cố xảy ra.

“A, hảo, để ta tìm xem.” Bật máy tính, Trầm Di bắt đầu tìm kiếm thông tin.

Nghề chính của Trầm Di là dự toán ngân sách vật liệu, một cái nghề vĩnh viễn không có khả năng thăng chức đối với ngành công nghiệp.

Sau hơn mười phút, Trầm Di tìm được một bộ video nhập môn về golf. Sau đó gửi sang địa chỉ của Sở Trung Thiên.

Gửi xong Trầm Di tiếp tục xử lý tài liệu. Tư liệu rất nhiều, bất quá cũng rất kì quái, không hề có một điểm nào liên quan đến việc đấu thầu cả. Bên trong đều là các mẫu đối thoại. Trầm Di chỉ cảm thấy rất là kì quái, bất quá bởi vì đối phương là Sở Trung Thiên.

“Ha ha,” Đột nhiên nhớ tới ông chủ Chấn Hạo bụng bự đã nói với bọn họ. Bởi vì là Sở Trung Thiên.cho nên tuyệt đối không có vấn đề gì. Nguyên lai hẳn bất tri bất giác cũng đã bị tẩy não.

“Đang cười cái gì?” Trầm Di quay đầu nhìn lại. Sở Trung Thiên đưa qua một ly cà phê.

“Người còn biết pha cà phê?” Giống như mỗi ngày hẳn vào công ty đều là nhằm chán ngồi ở cái bàn đối diện a.

“Thiệt ra, ta cũng là học từ một tiểu đệ làm nghề bưng trà mà ra nha. Đừng nói là cà phê, cả hồng trà cũng có thể.” Bất quá cũng chỉ cần vài ngày là được.

“Đúng rồi.” Sở Trung Thiên nhú mày, sau đó hỏi ra thắc mắc của mình. “Người chán ghét đồng tính luyện ái?”

“Ân? Tại sao lại phải hỏi vấn đề này?”

“Không – không có gì, chủ thầu có thể là người đồng tính luyện ái, cho nên ta nghĩ phải hỏi người trước.” Sở Trung Thiên vốn mồm miệng lanh lợi bỗng nhiên lắp ba lắp bắp.

“Mỗi người đều có quyền tự do, chỉ cần bọn họ không ảnh hưởng đến cuộc sống của ta, hết thấy cũng không vấn đề gì.” Trong đầu xuất hiện một cặp mắt hèn mọn. Trầm Di không khỏi lắc đầu muốn xóa bỏ cặp mắt kia ra khỏi tâm trí.

Sở Trung Thiên nhìn nhìn ngoài trời, còn mười phút nữa là tới mười giờ. Sở Trung Thiên đứng dậy.

“Đi thôi, ta đưa người về nhà.” Ngực khí thập phần khẳng định, không để cho người khác cự tuyệt.

Hai người đi ra bãi đỗ xe, Sở Trung Thiên lấy xe của hắn ra. Trầm Di ngồi ở ghế phụ.

Sở Trung Thiên vươn tay mở đài, một giọng nữ mềm mại vang vọng trong xe, là ca khúc ONLY YESTERDAY của The Carpenters.

After long enough of being alone

Everyone must face their share of loneliness

In my own time nobody knew

The pain i was goin thru

And waitin was all my heart could do

Đây là bài hát mà Trầm Di yêu thích nhất. Không ngờ rằng lại có thể nghe được ở trên xe của một thanh niên mới hơn 20 tuổi, trong lòng không khỏi có chút vui vẻ.

“Nhà của người ở đâu?” Ngón tay không khỏi gõ nhẹ vào tay lái, Sở Trung Thiên hỏi.

“Epica Building.” Nhìn biểu tình kinh ngạc của đối phương, Trầm Di cười cười. “Phòng của ta là do bà xã cấp cho. Ta cùng lắm thì cũng chỉ là một kẻ ăn bám.”

“Người – người có vợ?” Bóng đêm đã che đi thoáng giật mình của Sở Trung Thiên.

“Đương nhiên, đã hơn 30 tuổi rồi, còn có thể không có gia đình sao.” Trầm Di cười cười. “Người cũng không còn nhỏ a, có người nào yêu mến chưa?”

“Người yêu mến? Nghe ta đọc câu này sẽ hiểu ta đã có người yêu hay chưa a.” Sở Trung Thiên chậm rãi đọc lên ca từ “and waitin was all my heart could do”

Ngọn đèn ven đường chiếu vào mặt Sở Trung Thiên, ôn nhu mà tĩnh mịch. Làm cho Trầm Di trong nháy mắt tưởng rằng mình đang nói chuyện cùng với 1 người khác.

“Đến rồi.” Bị Sở Trung Thiên gọi, Trầm Di ngay lập tức hồi phục lại tinh thần.

“Ách, cảm ơn — cảm ơn người.” Tiếp xúc một ngày, đột nhiên phát hiện Sở Trung Thiên cũng là một người không tệ.

“Từ nay về sau hết giờ làm ta sẽ đưa người về nhà a.” Khuôn mặt quay sang chỗ khác, nhìn không ra người nói chuyện đang suy nghĩ gì.

“Vậy sau này phải làm phiền người nhiều rồi.” Trầm Di mở cửa xe ra, đi xuống, hướng Sở Trung Thiên chào tạm biệt.

Sở Trung Thiên ngồi trong xe, phìền muộn hút thuốc. Nhìn Trầm Di ngồi trên thang máy ngắm cảnh trong suốt, thang máy chậm rãi đi thẳng lên, thẳng cho đến khi không còn nhìn thấy.

“Nguyên lai – hẳn đã có vợ nha.” Nhả ra một luồng khói, đôi mắt trở nên mơ hồ.

Về tới nhà, lại là nhàm chán không biết làm gì cho tốt hơn. Chính mình sở dĩ còn đang đi làm, cũng bởi vì, chỉ khi làm việc, hẳn mới có cảm giác giá trị của hẳn đang tồn tại.

Cởi bỏ quần áo, mặc áo ngủ, ngã xuống giường, chậm rãi thiếp đi.

Thấy được bộ dáng ngủ say của Mạc Ly, tựa như là thiên sứ, trong quá khứ khi Trầm Di còn là một thiếu niên đã nhẹ nhàng bước tới, hôn môi Mạc Ly. Khoảnh khắc đó làm cho hẳn có cảm giác mình là người hạnh phúc nhất.

Chỉ nghe thấy cửa mở một tiếng chi dát, nữ tu sĩ đã đi tới nhắc hẳn lên, mang hẳn ném vào phòng tối.

“Không, xin đừng mà.” Mặc kệ hẳn gõ cửa thế nào, gọi thế nào cũng không hữu dụng. Không gian yên tĩnh và nhỏ hẹp thậm chí có thể khiến cho Trầm Di té xỉu. Cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân, chỉ cảm thấy có vô số ánh mắt hèn mọn nhìn mình chăm chăm. Cảm giác đó là cho toàn thân đều cảm thấy rét run.

Qua một thời gian thật dài, cửa sổ phòng nhỏ của tạm giam mới mở ra, nữ tu sĩ từ cửa sổ nhìn về phía Trầm Di, ánh mắt đầy chán ghét, giống như Trầm Di đã trở thành ác ma.

“Hãy để cho sự căm dỗ của ma quỷ rời bỏ người đi, người sẽ không tiếp tục yêu mến nam nhân a?” Ánh mắt hèn mọn gắt gao nhìn mình chăm chăm.

“Người sẽ không tiếp tục yêu mến nam nhân a.”

“Người sẽ không tiếp tục yêu mến nam nhân a.” Âm thanh lạnh như băng vang vọng trong đầu – không có cách nào dừng lại.

“Không –” Trầm Di đột nhiên từ trên giường bật dậy.

Toàn thân run rẩy không ngừng, đầu ngón tay níu chặt vào chấn tới mức trắng bệch

Ngọn đèn ôn nhu tỏa khắp phòng ngủ, phẳng phất trấn an nội tâm đang sợ hãi của Trầm Di

“Nguyên lai chỉ là mộng.” Không khỏi lắp bắp tự nói. May mắn thay, chỉ là giấc mộng

May mắn thay, chỉ là giấc mộng

8. Chương 8: Phát Hiện

“Đỉnh linh đỉnh linh –” Sáng sớm, tiếng chuông cửa vang lên không ngừng, Trầm Di đành phải xuống giường, đi ra mở cửa.

Cửa mở.

“Diệp Tình? Làm sao người biết nơi này?” Quan trọng hơn là, tại sao hẳn lại đến đây, hơn nữa lại mang theo một mớ hành lý to đùng.

“Mấy ngày nữa ta phải trở về Mỹ, cho nên trước đó ta đến chỗ người ở vài ngày. Bằng không sợ rằng người lại nhớ ta.” Diệp Tình cởi giày, mang hành lý vào phòng, hướng Trầm Di giải thích.

“Người ở đây làm cái quái gì?” Nhìn Diệp Tình thành thực lấy quần áo từ trong rương ra treo vào tủ quần áo của mình, Trầm Di hướng hẳn hỏi.

“Ta muốn đi Mỹ, vì sợ người sẽ nhớ ta, nên ta tới đây ở vài ngày trước khi đi.” Diệp Tình hướng Trầm Di cười cười, nhưng có cảm giác so với khóc còn khó coi hơn.

“Gạt người.” Diệp Tình chưa bao giờ quan tâm người khác như vậy, cho nên lần này nhất định là có chuyện gì đó.

“Vậy người muốn nghe ta nói thật?” Diệp Tình hướng Trầm Di hỏi.

“Đương nhiên.”

“Ta thất tình, vì trốn tránh nên ta muốn trở lại Mỹ, ta hiện tại hảo tính mệnh, hảo cô đơn a, cho nên ta mới nghĩ có thể cùng Tiểu Di Di đáng yêu của ta trò chuyện đôi chút.” Nam nhân làm ra vẻ mặt đáng yêu, nhìn phát buồn nôn, mà nói.

“???? Người thất tình??” Diệp Tình chính là chỉ có hắc đả người khác chứ không bao giờ có chuyện người ta đả hắc, không nghĩ tới bây giờ hắc lại bị đả.

“Ân” Không khí trở nên yên tĩnh.

“Đi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Người đầu tiên phá vỡ không khí trầm mặc chính là Diệp Tình, hắc bước lên kéo tay Trầm Di đi ra ngoài.

“Cái — cái gì, chờ chút, ta còn không có mặc quần áo.” Trầm Di kéo tay áo ngủ của mình lại. Vì cái gì tiểu tử này gần đây chỉ toàn làm theo ý mình.

Hai người đều gắng sức giằng co, chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, áo ngủ của Trầm Di mở ra, làn da màu tiểu mạch bại lộ ra ngoài không khí.

Trong không khí tràn ngập tiếng hít thở đầy lo lắng.

“Uy, ta nói người.” Cả người Trầm Di đều lộ ra, tản ra sức hấp dẫn mê người.

Diệp Tình thấy thế liền nhào tới, áp Trầm Di trên mặt đất.

“Ngô” Đầu không cẩn thận đập xuống sàn nhà, người này cũng còn là một người rất thô bạo.

Hai người cứ như vậy ôm nhau, một lát sau, Diệp Tình ảo não nói. “Vì cái gì đối với hắc ta đều có thể động dục, còn đối với người lại không có phản ứng?”

“Ha ha, không biết, bất quá như vậy không phải cũng rất tốt sao?” Giang rộng cánh tay, dùng sức ôm lấy Diệp Tình. Lưng ôn hòa mà rộng lớn, thật giống như người nhà vậy.

“Tốt cái gì mà tốt, nếu ta có thể có phản ứng đối với người, thì ta đã không gặp phiền toái như vậy, tìm đi tìm lại nhiều tình nhân rồi, Cuối cùng để ta gặp được hắc.” Trầm Di cảm thấy người phía trên có chút run rẩy.

“Nếu khổ sở như lời người nói, vậy thì cứ khóc đi.” Nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng đối phương, Không nghĩ tới sẽ có người khiến hắc thương tổn sâu nặng như vậy.

“Ta sai rồi — tại sao phải thương tổn hắc. Vì cái gì.” Khóe mắt Diệp Tình đỏ lên, hắc cắn môi. “Việc ta có thể làm bây giờ, chỉ có thể là rời khỏi hắc, cách hắc thật xa.”

“Chỉ có làm như vậy, hắc mới có thể tìm được hạnh phúc.” Diệp Tình ôm chặt lấy Trầm Di. Trầm Di chỉ cảm thấy chính mình hít thở không thông.

Rất lâu sau đó, Diệp Tình đứng dậy, kéo Trầm Di lên.

“Ách, vừa rồi thật sự là rất xin lỗi.” Chính mình đã lớn thế rồi, vậy mà lại giống như một đứa trẻ, khóc rống lên một hồi a.

“Không có gì, chúng ta là người nhà mà.” Từ khi Mạc Ly rời đi, vẫn là tiểu tử này ở luôn luôn ở cạnh hắc. Cùng hắc chơi canon, trong mắt của Trầm Di, Diệp Tình đã sớm trở thành thân nhân của hắc.

Nhìn Trầm Di vẫn còn đứng tại đó, Diệp Tình nhếch khóe miệng cười cười. “Ta nói người mau mặc quần áo vào đi. Nửa thân trần đứng nói chuyện phiếm cùng ta khiến ta lại nghĩ đến người là một tên biến thái.”

“Ân?” Diệp Tình có khí lực cùng hắc nói giỡn, xem ra đã khá hơn rồi. Bất quá nói hắc biến thái? Vậy làm chút ít chuyện biến thái cho hắc xem đi.

Xoạt một tiếng, áo ngủ bằng lụa của Trầm Di rơi xuống mặt đất. Không khỏi mỉm cười, đi tới trước mặt Diệp Tình, vươn ngón trở, nâng cằm của Diệp Tình lên. Đôi môi mê người khẽ nhếch. “Mỹ nhân — cười cho gia một cái.”

“Ha ha ha ha, Trầm Di ta thật sự là ngưỡng mộ người, may mà đó là ta, bằng không nếu là nam nhân khác sớm đã bỏ nhào tới rồi.” Diệp Tình phá lên cười. Thân thể Trầm Di, Diệp Tình nhìn đã quen, quen giống cơm bữa mỗi ngày vậy.

Chỉ khi ở bên Diệp Tình, Trầm Di mới chính là Trầm Di, không sợ hãi, không bồn khoăn, lo lắng.

“Mặc quần áo vào đi, chúng ta đi ăn cơm, nếu không nhanh lên người sẽ đi làm muộn đó.” Trầm Di mặc quần áo tử tế, cùng Diệp Tình ra khỏi phòng, đi tới đại sảnh.

Đi đến đại sảnh thì, Diệp Tình theo thói quen hướng phía thang máy ngắm cảnh mà đi đến, còn Trầm Di lại đi về phía thang máy dự phòng kia.

Diệp Tình quay đầu lại, muốn gọi Trầm Di. Chỉ thấy Trầm Di không hề quay đầu lại, không còn cách nào khác, Diệp Tình đành phải xoay người chạy đến bên Trầm Di.

Nhìn Trầm Di nhún nút , Diệp Tình không khỏi hỏi: “Tại sao lại phải đi thang máy này?”

Trầm Di chỉ là lắc đầu, không nói gì.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở, Trầm Di đi vào, Diệp Tình cũng đành phải đi theo.

“Người nói ta nghe rất cuộc đã có chuyện gì xảy ra.” Thang máy lại vang lên những tiếng lạo xạo, thân ảnh cả hai phản chiếu rõ ràng trên gương trong thang máy.

“Ta căn bản một chút chuyện không có.” Dựa vào tay vịn thang máy, Trầm Di nói.

“Người yêu mến thang máy viên phía bên kia?” Cực phẩm, đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Tình khi nhìn thấy Thiên Hạo. Tướng mạo hoàn mỹ, hơn nữa lại mặc chế phục, thật sự hảo khiến người ta khó kiềm nén nổi dục vọng.

“Đó có phải cái người mà ngày trước người nói yêu mến không?” Diệp Tình không tự giác gắng hỏi, lại không phát hiện sắc mặt Trầm Di càng ngày càng khó coi.

“Người khác thế nào cũng chẳng sao, nhưng ta nhất định sẽ không trở thành kẻ đồng tính luyến ái.” Thanh âm lãnh khốc giống như đã trở thành một con người khác hẳn.

“Người – vẫn là không cách nào quên chuyện 16 năm trước?”

“Quên?” Trầm Di nhìn về phía Diệp Tình, cười thật thê thảm. “Ta làm sao có thể quên được — ta làm sao có thể quên được a —”

“Trầm Di —” Diệp Tình không rõ, vì cái gì một sự kiện nhỏ như vậy lại làm thay đổi cả cuộc đời của Trầm Di.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở, Trầm Di cùng Diệp Tình đi tới bãi đỗ xe ngầm, Diệp Tình lấy chiếc F430 màu đỏ của mình ra.

“Tình, hay là chúng ta đi taxi đi.” Chiếc xe này thật sự quá gây sự chú ý.

“Không cần a, bạn thân mến, chẳng qua chỉ là một chiếc xe thể thao màu đỏ bình thường mà thôi.”

Trầm Di cảm thấy bức bối, xe thể thao bình thường có trị giá trên 300 vạn?

Trầm Di mặt không còn giọt máu, cái gì cũng không nói, đi ra ngoài.

“Uy, chờ ta một chút, ta chỉ là muốn đùa chút xíu thôi mà.” Diệp Tình thấy thế nhanh cho xe vào chỗ đậu xe, sau đó chạy xuống. “Ta nói người thế nào lại luôn không đáng yêu như vậy?”

Hai người đi thuê một chiếc xe, tìm nơi giải quyết vấn đề ăn uống. Kết quả sau khi nhìn quán ăn mà Trầm Di chọn, Diệp Tình ngây ngẩn cả người.

“Cái này, đây là nơi nào?” Diệp Tình chỉ vào tiểu quán không đến 40 mét vuông trước mặt hỏi.

“Là nơi để dùng cơm nha.” Một nơi rất sạch sẽ, tiện nghi, ông chủ rất tốt bụng, món ăn lại rất là ngon.

“Ông chủ, cho một thịt bò om, một măng xào và hai chén cơm.” Trầm Di tìm một vị trí vắng vẻ ngồi xuống. Diệp Tình ngồi phía đối diện với hắn.

“Người mọi ngày đều ăn những thứ này?” Diệp Tình nhìn Trầm Di nói.

“Rất không tồi nha, đồ ăn ở đây thật là ngon.” Cơm nấu rất có hương vị của người mẹ. Mặc dù hắn đã quên mất mẹ hắn là người như thế nào nhưng hắn vẫn có cái cảm giác này. Cảm giác nhẹ nhàng và ấm áp mà hắn rất yêu mến.

“Bảo bối, hôm nay ta phải đi, người nhớ bảo trọng đó.” Diệp Tình nhấp một hớp cà phê, ngẩng đầu liếc nhìn Trầm Di.

“Không phải người nói muốn ở vài ngày sao?” Biết rõ đối phương sớm muộn gì cũng phải rời đi, chính là vẫn có chút khó chịu.

“Không sao cả, Mỹ và Trung Quốc rất gần nhau, nếu người nhớ ta, cứ gọi điện thoại cho ta, chỉ cần một ngày là ta có thể bay về. Diệp Tình an ủi Trầm Di, Trầm Di là người quan trọng nhất đối với hắn, loại quan trọng không liên quan tới tình yêu. Nhưng lại gần bó không cách nào rời bỏ.

“Còn nữa, nếu như người có yêu mến ai thì hay theo đuổi đi, có nhiều lúc, chỉ sau khi theo đuổi mới biết được kết quả.” Tự như hắn và Bạch Dạ vậy. Nếu như gặp nhau lần nữa, hắn tuyệt đối vẫn khiến người ấy bị tổn thương. Đây là có chết cũng không chữa.

“Chính là ta còn có bà xã.”

“Bà xã người đã bao lâu chưa về rồi?” Diệp Tình hỏi.

“Hai, hơn hai năm.” Trầm Di không khỏi cúi đầu. Hắn cũng biết hắn và bà xã có rất nhiều vấn đề.

“Bất quá ta đã nói, ta sẽ yêu thương nàng cả đời.” Đã hứa hẹn với người khác, nhất định phải giữ lời.

“Ta nói, người đúng là một SB.” A a a, vì cái gì trên thế giới lại vẫn còn loại người ngốc đến không thể ngốc hơn như thế này nha. Nguyên lai chỉ biết Trầm Di đối với mọi chuyện gần đây đều rất nghiêm túc, chính là không nghĩ tới hắn lại có thể nghiêm túc tới mức trở thành ngoan cố thế này.

Diệp Tình luôn luôn bình tĩnh và cứng rắn cũng bị cá tính của Trầm Di làm cho rối loạn.

“Ta nói đối với loại nữ nhân vứt bỏ người a, chính cứ đi ngoại tình là tốt nhất.” Diệp Tình đau đầu xoa mặt, bắt đầu tìm cách tẩy não Trầm Di.

“Hơn nữa đối với tình yêu, cho dù người chủ động hay không chủ động, một khi đã vướng vào, cho dù người muốn dứt ra cũng không được, mỗi ngày đều muốn gần gũi đối phương.” Hơn nữa càng muốn biết thêm nhiều điều. Tất cả các bộ dáng của hắn, sợ hãi, phần nộ, cao hứng, bi thương, còn có cả bộ dáng lúc cao trào nữa. Chính mình giống như một đứa trẻ, không ngừng cố gắng có được mọi thứ của đối phương. Không khỏi lại nghĩ đến khuôn mặt phần nộ. Hiện tại người đó đã rất hạnh phúc a. Ít nhất cũng không còn sợ hãi nhìn hắn.

Thoáng nhìn Trầm Di đang ăn cơm, Diệp Tình lắc đầu. Người này, tới khi nào thì mới có thể luyến ái nha.

Cũng không phải Trầm Di không hấp dẫn, mà vấn đề nằm ở tính cách của Trầm Di. Nếu tình yêu có tìm đến, hắn sẽ giống như đà điểu tìm đường chạy trốn.

“Ta ăn xong rồi, ta muốn đi làm.” Trầm Di đứng dậy, đi ra ngoài.

“Uy, người không bận tâm những lời ta vừa nói sao.” Tiểu tử này vừa rồi rốt cuộc có nghe lời hắn nói không nha.

Trầm Di giống như không hề nghe thấy, đi ra cửa.

“Ngoại tình là điều tốt nhất!!!!” Thật sự không thể chịu đựng được thái độ Trầm Di coi thường hắn, Diệp Tình hướng về phía Trầm Di bên ngoài cửa hét lên.

Thằng ngốc này rốt cuộc đang làm cái gì? Trầm Di ngay lập tức hóa đá tại chỗ. Chỉ có thể im lặng nhìn Diệp Tình.

Diệp Tình sững sốt một chút, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy toàn bộ tiệm cơm đều kinh ngạc nhìn hắn.

“Ách, người còn chưa trả tiền.” Ông chủ ngại ngần đi tới, cầm lấy tờ giấy nói với Diệp Tình.

“Gửi ông.” Diệp Tình lấy thẻ tín dụng của mình ra, đưa cho chủ tiệm.

“Chúng ta chỉ là một tiệm ăn nhỏ, không dùng thẻ tín dụng.” Không nghĩ tới một người giàu có lại tới đây để ăn cơm, ông chủ mặt cắt không còn giọt máu nói.

“Trầm Di, mau trở lại trả tiền nha –” Diệp Tình kêu lên thảm thiết.

9. Chương 9: Bước Ngoặt

Trầm Di sau khi trả tiền liền đi tới công ty, nghĩ đến Diệp Tình mà cũng có biểu tình đáng yêu như vậy, Trầm Di không thể không nở nụ cười, tên kia là lần đầu tiên lúng túng như vậy a.

Bởi vì sống trong cô nhi viện một thời gian dài, cho tới bây giờ đều không hề tiêu xài hoang phí, dần dần từ đó hình thành lên thói quen tiết kiệm.

Bất quá Diệp Tình so với hắn thì ngược lại, hắn là nếu thiếu cái gì, trong tương lai nhất định hắn sẽ có được. Cho nên từ sau khi ra đi, hắn luôn nghĩ tất cả mọi cách để kiếm tiền, sau đó đã thoát khỏi cái cảnh nghèo khó.

Mở cửa, đi vào công ty, theo thói quen nhìn về phía bàn của Sở Trung Thiên. Sở Trung Thiên thấy Trầm Di đến liền đứng dậy, hướng Trầm Di đi tới.

“Đi ra ngoài, ta có việc cần nói với người.” Sở trung Thiên nói xong câu đó với Trầm Di liền đi ngay ra phía ngoài. Trầm Di thấy vậy cũng đành phải đi theo.

Hai người đi đến hành lang, theo thói quen Sở Trung Thiên từ trong túi quần lấy ra một bao Marlboro, cầm một điếu, đưa lên miệng rồi châm lửa. Tất cả đều nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Hít một hơi thật sâu, sau đó nhả ra. Nhìn khói thuốc bay lượn trước mắt giống như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều trở thành hư ảo.

“Khụ khụ —“ Hương vị cay xè khiến cho cái mũi của Trầm Di trở nên đau nhức.” Đừng hút thuốc, khói thuốc lá không tốt cho sức khỏe đâu.” Hơn nữa gần đây hắn thấy ghê tởm với hương vị thuốc lá.

“Người thật đúng là gà mẹ.” Nghe thấy lời nói của Trầm Di, Sở Trung Thiên cười cười. Sau đó vứt bỏ điếu thuốc trong tay, lấy chân đi đi dưới nền nhà.

“Sau ngày mai chúng ta phải đi Chiết Giang.”

“?? Đâu thâu không phải tại Bắc Kinh sao?”

“Bất quá chủ thâu hiện giờ đang ở Chiết Giang. Nếu bây giờ chúng ta không đi sẽ không kịp thời gian.” Hơn nữa bây giờ là mùa đông, chỉ có sân golf phía nam mới không đóng cửa.

“Cho nên hôm nay người hãy về nhà chuẩn bị, đây là vé máy bay.” Sở Trung Thiên đưa vé máy bay cho Trầm Di. “Ta đã xin được hai tuần nghỉ có lương rồi.”

Tính tình độc đoán chuyên quyền của Sở Trung Thiên không hề sửa chữa, mà tất nhiên, sau này cũng chẳng hề sửa đổi.

“Đúng rồi.” Sở Trung Thiên giống như nhớ ra cái gì, hướng Trầm Di nói.

“Àn? Chuyện gì.”

“Không, không có gì, ta về nhà chuẩn bị, người cũng về nhà chuẩn bị đi a.” Sở Trung Thiên nói xong liền hướng thang máy mà đi tới. “Hẹn gặp lại ở sân bay.”

Không biết có phải là ảo giác không, Trầm Di phát hiện Sở Trung Thiên có sự thay đổi, thay đổi giống như dễ dàng bộc lộ tình cảm hơn.

Diệp Tình hôm nay phải đi. Mà mình thì không có nhiều kinh nghiệm, tốt nhất là nhờ Diệp Tình giúp chọn lựa mấy vật dụng cần thiết a.

Trầm Di nghĩ vậy liền lấy điện thoại di động ra, gọi cho Diệp Tình.

Không tới 5 phút sau, Diệp Tình xuất hiện, mở cửa chiếc F430 đỏ rực của hắn.

Vì cái gì mà người này lại luôn thích nổi bật như vậy, Trầm Di nhìn đèn xe nhấp nháy lập tức lại cảm thấy đau đầu.

Hai người đi mua một ít vật dụng cần thiết sau đó Diệp Tình cùng Trầm Di về nhà.

Đi tới đại sảnh, Trầm Di dừng lại, Diệp Tình thấy thế thì kéo hắn, hướng thang máy ngắm cảnh mà đi đến. Trầm Di giãy dụa, bất quá hắn không có khí lực lớn như Diệp Tình. Cuối cùng hai người đều đến cửa thang máy.

Diệp Tình nhấn nút , sau đó cùng Trầm Di đứng ở cửa ra vào.

Cửa mở, Thiên Hạo ở trong nhìn thấy Trầm Di thì có chút sững sốt.

Diệp tình lôi Trầm Di bước vào thang máy. Sau đó đẩy Trầm Di vào góc tường, dùng hai tay giữ chặt Trầm Di trong ***g ngực mình.

“Xin hỏi các vị muốn đi tầng mấy?”

Thiên Hạo từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ hỏi qua mình muốn đi tầng mấy bỗng nhiên hỏi.

“Bảo bối, hắn chính là người ngươi thầm mến đúng không?” Diệp Tình nghe được câu hỏi của nam nhân không khỏi nở nụ cười.

“Người nói cái gì điên rồ vậy?” Bởi vì không muốn để Thiên Hạo nhìn thấy nên Trầm Di đành nhỏ giọng hỏi.

“Bảo bối, ngươi vừa rồi thật là đáng yêu nha.”

“Xin hỏi các vị muốn đi tầng mấy” Thiên Hạo lại hỏi một lần nữa. Diệp Tình lại nghe thấy, lại càng cười to hơn.

“Tầng 30, nhà bảo bối của ta ở, ta còn có thể không biết sao?” Diệp Tình chăm chú ôm chặt lấy Trầm Di, chặt tới mức có thể nghe thấy cả hô hấp của đối phương.

Lúc đến tầng 5, có hai cô gái bước vào. Chỉ thấy hai cô gái nhìn chằm chằm vào Diệp Tình cùng Trầm Di.

Oa, hai anh chàng đẹp trai, mà hơn nữa lại hảo mạo mờ a.

“Hai người vui lòng chú ý đến xung quanh được không?” Trầm Di thấy Diệp Tình sau khi nghe những lời này của Thiên Hạo liền nở một nụ cười xấu xa.

Trầm Di chỉ cảm thấy da đầu run lên. Mọi chuyện không ổn.

Chỉ thấy Diệp Tình thân thủ nâng cằm hắn lên, một đường hôn xuống.

Đơn giản chỉ là môi đụng môi. Một nụ hôn rất nhạt bất quá cũng đủ để kích thích Thiên Hạo. Diệp Tình kiss xong có chút cười cười.

Chỉ thấy lúc này một âm thanh vang lên, cửa thang máy mở ra

Diệp Tình buông tay khỏi Trầm Di, giống như lôi kéo, đưa Trầm Di ra khỏi thang máy.

Thang máy chậm rãi đóng lại, che khuất khuôn mặt cô đơn của Thiên Hạo ở bên trong.

“Ta nói, ngươi đang làm cái gì vậy hả?” Khuôn mặt vừa rồi của Thiên Hạo, giống như có chút thương tâm.

“Không phải ngươi cũng muốn ta làm vậy sao? Bằng không ngươi đã cự tuyệt ta rồi.” Diệp Tình liếm liếm môi, vừa cười vừa nói. Kỳ thật Trầm Di rất muốn cự tuyệt, nhưng sự việc phát sinh quá đột ngột.

“Nói cho người biết một tin tốt, tên kia cũng rất thích người. Có cần một ngày nào đó ta dạy người cách câu dẫn hắn không?”

“Người – người đang nói cái gì vậy?”

“Tên kia xem ra đã thâm mến người từ lâu lắm rồi. Ta đây đã gặp vô số người, lão luyện trong tình trường rồi, không có nhìn lầm đâu.

“Ta nói, người có thể ngừng đùa giỡn được không?”

“Àn, hảo, ta không nói giỡn.” Lời của hắn có phải sự thật hay không, thời gian sẽ làm sáng tỏ.

Trầm Di mở cửa, đi vào phòng, đem đồ đạc cất đi.

“Mấy giờ người lên máy bay?” Trầm Di vừa đem quần áo của mình nhét vào trong túi du lịch vừa hỏi.

“6 giờ tối, bây giờ vẫn còn sớm.” Diệp Tình thân thủ từ trong túi du lịch lấy ra một cái vòng cổ hình trái tim, ném đến trước mặt Trầm Di. “Thứ này cho người.”

Một sợi dây chuyền bạch kim mảnh, mặt hình trái tim. Trên mặt khắc hoa văn thảo mộc rất tinh xảo, chính giữa là một viên kim cương rất to được viền các hạt kim cương nhỏ hơn ở xung quanh. Mở mặt dây chuyền ra, bên trong là hình hắn chụp cùng với Diệp Tình.

Thế này, thật giống như là ... tín vật đính ước.

“Ta không cần.” Trầm Di chỉ cảm thấy dạ dày quặn lên. Dem sợi dây chuyền ném trở lại.

“Ô ô u — đừng lạnh lùng vô tình như vậy a.” Diệp Tình nhặt nó lên, lại nhét vào tay Trầm Di. “Ảnh chụp của ta có thể thay đổi. Nếu người có ngoại tình, thay vào chỗ ảnh của ta là được.”

Trầm Di ném cho hắn một cái nhìn đầy khinh khỉnh, bất quá nhìn thấy bộ dạng cố gắng cầu xin của đối phương, hắn đành phải nhận lấy nó.

Sau đó Trầm Di ngồi trong phòng khách xem TV, Diệp Tình ngồi trong phòng ngủ của hắn nghịch máy tính TV rất nhàm chán, chính là hắn đang cần một cái gì đó ồn ào để xua đi sự yên tĩnh, cho nên... vậy là đủ rồi. Không khỏi ngáp một cái, cảm thấy có chút buồn ngủ, gục ngay trên salon. Ngủ.

Mở mắt ra, nhìn lên đồng hồ treo tường. Đã 6 giờ tối.

“Diệp Tình” ngồi dậy, chần chập trên người tuột xuống đất. Trong phòng trống trơn.

Trầm Di chạy vào phòng ngủ. Thấy túi du lịch của Diệp Tình vẫn còn đó. Trên màn hình máy tính, một bản word vẫn đang mở. Trong đó viết:

“Bảo bối, ta đi. Hành lý trong túi du lịch là cho người a.” Vì cái gì, vì cái gì lại không gọi hắn dậy. Run rẩy mở hành lý ra.

Chỉ thấy trong đó là một đĩa CD-ROM. Một cái chìa khóa. Còn có cả sợi dây chuyền mặt trái tim.

Dem CD bỏ vào máy tính. Máy tính lập tức phát ra những bản canon réo rất.

“Để ta dạy cho người a. Từ nay về sau, lúc nào người cảm thấy tĩnh mịch mà ta lại không có ở đó, thì người có thể tự mình chơi.”

Đột nhiên nhớ tới bộ dáng của Diệp Tình lúc dạy mình đánh đàn hồi còn nhỏ.

Cầm sợi dây hình trái tim lên, chỉ hy vọng ở phương xa đó, hắn có thể hạnh phúc.

10. Chương 10: Tiêu Chuẩn

Những lúc ở một mình, người ta luôn có cảm giác thời gian trôi qua rất lâu, dường như là không có giới hạn. Bất quá, dù cảm giác dài đằng đẵng nhưng thời gian cũng vẫn cứ thế trôi qua.

Cứ lần lượt hết ngày thì lại đến đêm, Trầm Di sợ nhất là ngủ mà thích nhất lại cũng chính là ngủ.

Sợ nhất là gặp phải ác mộng, thích nhất là gặp được mộng đẹp.

Mở mắt ra, nhìn đồng hồ đã là 7h.

Trầm Di luôn luôn dậy vào lúc này, điều đó đã trở thành thói quen.

Lại nhắc điện thoại gọi phần điểm tâm. 9h máy bay mới cất cánh.

Nhìn quanh căn phòng mình ở, không khỏi cười cười. Trong căn phòng này, rốt cục hắn vẫn luôn luôn là một người cô đơn.

9h sáng máy bay mới cất cánh do đó hắn ăn xong điểm tâm rồi mới đi.

Nhìn suất ăn được mang tới, mở nắp ra, àn, tốt rồi, không có cái món súp gà nắm chết tiệt kia.

Chính mình đã đặc biệt gọi điện thoại yêu cầu đừng cho súp. Không khỏi thở dài, cảm thấy rằng chính mình thực sự nên đi tìm một bác sĩ tâm lý.

Nghe nói phía nam rất ẩm áp, cho nên Trầm Di chỉ mang mấy bộ quần áo mỏng, đặc biệt hắn đã chuyển hết đĩa CD của Diệp Tình vào MP4 mang theo.

Cầm lấy túi du lịch, đi ra đại sảnh. Theo thói quen lại đi đến chỗ thang máy dự bị, nhưng dường như nhớ ra chuyện gì đó, Trầm Di quay trở lại phía thang máy ngắm cảnh nhấn nút đi xuống.

Thang máy mở ra, Thiên Hạo nhìn thấy Trầm Di thì lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Trầm Di đi vào thang máy. Không gian hoàn toàn yên tĩnh.

“Thực xin lỗi, có lẽ ta phải thất hứa.” Nguyên lai hắn đã nói sẽ cùng đối phương trải qua lễ Giáng Sinh. “Ta phải đi công tác, cho nên có lẽ phải đón Giáng Sinh ở bên ngoài.” Trầm Di ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Thiên Hạo. Trong ánh mắt hiện lên hình ảnh Thiên Hạo mắt thâm quầng. Bộ dáng giống như đã vài ngày rồi không được ngủ ngon.

“Không vấn đề gì, công việc là quan trọng hơn mà.” Thiên Hạo ngẩng đầu, nhìn nhìn Trầm Di, lại không phát hiện bộ dáng hắn như vậy, mười phần giống như một người vợ. “Đúng rồi, người có thể gọi điện thoại cho ta không?”

“Àn, hảo.” Không biết vì cái gì, chỉ cần sau khi Diệp Tình đi, chính mình có lẽ sẽ trở lại như bình thường.

Diệp Tình thật là biến thái, dù là chỉ đứng ở đó thôi, trên người cũng sẽ tỏa ra mùi nguy hiểm, giống như chính mình là một khối thịt, còn đối phương chính là một con sói. Câu cửa miệng của hắn chính là, tên kia rất thích người.

Thật không rõ vì cái gì, chính mình cũng muốn như hắn. Nói cho Thiên Hạo.

Cửa thang máy mở ra, Trầm Di cầm túi du lịch đi ra ngoài.

“Thượng lộ bình an”

“Ha ha” Nghe thanh âm của Thiên Hạo, Trầm Di thoáng cười. Thượng lộ bình an? Chỉ hy vọng là như thế a.

Đến sân bay, tìm thấy Sở Trung Thiên. Sau đó thuận lợi lên máy bay.

Sở Trung Thiên giúp Trầm Di cất hành lý, rồi an vị bên cạnh Trầm Di.

Không gian máy bay nhỏ hẹp làm cho thân hình cao lớn của Sở Trung Thiên cảm thấy rất không thoải mái.

“Khi chúng ta trở về, tuyệt đối sẽ không đi loại máy bay này.” Lời nói kiên định giống như một lời hứa hẹn.

“Ha ha, chúng ta sẽ ngồi tên lửa về.” Trầm Di gẩy tay Sở Trung Thiên, không khỏi nói một câu bông đùa.

“Ha ha ha, hy vọng a.” Sở Trung Thiên cười cười. Theo thói quen lấy ra bao thuốc Marlboro(1) rồi mới nhớ ra là trên máy bay không thể hút thuốc. Vì vậy đành nhét bao thuốc trở lại túi quần.

“Người còn trẻ nên ít hút thuốc lá đi, hút thuốc không có lợi cho sức khỏe đâu.”

“Ha ha, đại thúc, ngươi là đang cây già lên mặt?” Sở Trung Thiên phát hiện ngay lúc đó, Trầm Di trông rất ngổ ngáo và cũng rất đáng yêu.

“Ta cho ngươi biết a.” Trầm Di nghiêng đầu, đối mặt với Sở Trung Thiên nói: “Nữ nhân rất không thích cùng nam nhân thích hút thuốc hôn môi, họ cảm giác giống như đang hôn một cái gạt tàn.”

Sở Trung Thiên không khỏi nhìn về phía đôi môi Trầm Di. Đỏ tươi mà đầy đặn. Không biết là hôn lên sẽ có cảm giác gì.

Đột nhiên nghĩ đến Trầm Di trong quán rượu lần trước. Ngọn đèn mờ ảo, nụ cười mê người, còn có đôi môi hấp dẫn đến chết người.

Đáng chết, mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy. Đột nhiên khôi phục tinh thần, Sở Trung Thiên lắc lắc đầu.

Hơn một giờ, không phải dài, mà cũng không phải là ngắn.

Lúc đứng dậy, chỉ thấy cả hai chân đều run lên.

Sở Trung Thiên lấy hành lý của hắn và Trầm Di. Sau đó cùng Trầm Di xuống sân bay.

Không khí ôn hòa mà ẩm ướt thổi tới trước mặt, làm cho người ta có cảm giác đang ở giữa mùa xuân.

Hai người đều nhìn thoáng qua áo khoác ngoài mặc trên người đối phương, nở nụ cười.

Bắt một chiếc xe đi đến khách sạn, cả hai hướng đến bàn lễ tân đi tới.

Trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi hai vị tiên sinh muốn chọn phòng nào?”. Lễ tân nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Àn, hai phòng đơn.”

“Ta nói, cứ chọn một phòng đôi là được rồi a. Chúng ta đang đi công tác chứ không phải đi du lịch.”

“Tiên sinh, xin hỏi rốt cuộc các vị muốn mấy phòng?” Người lễ tân nhìn về phía Sở Trung Thiên. Trên khuôn mặt đã ửng đỏ.

“Hai phòng đơn.” Thiếu nữ sau khi nghe lời Sở Trung Thiên nói, liền tra dữ liệu trên máy tính.

“Ách, hai vị tiên sinh, thật sự xin lỗi, hiện tất cả các phòng đơn đã hết. Thật sự không phải nhưng như vị tiên sinh kia nói, hai người ở cùng một phòng được không?”

“Không được.”

“Vì sao?” Trầm Di khó hiểu hỏi.

“Ha ha.” Người lễ tân bên cạnh đột nhiên nở nụ cười, dọa Trầm Di nhảy dựng lên. “Vị tiên sinh này, người có thể yên tâm, phòng đôi chuẩn của chúng tôi có hai giường.”

“Ok, ta đồng ý.” Xì, phòng chuẩn nào mà chả có hai giường. Bất quá sợ người lễ tân nói tiếp cái gì, Sở Trung Thiên nhanh chóng giao tiền, cầm chìa khóa, kéo Trầm Di lên lầu.

Cầm chìa khóa mở cửa, quả nhiên, trong phòng ngoại trừ hai cái giường cùng một cái TV thì cái gì cũng không có.

Trầm Di nói hắn muốn đi vệ sinh. Sở Trung Thiên đem hành lý của Trầm Di nhét trong tủ phía đầu giường hắn.

Lúc này, Trầm Di từ trong phòng vệ sinh đi ra. Sở Trung Thiên đang đem cái túi của mình nhét vào đầu giường thì tay bỗng chạm phải cái gì đó.

Nhấc tay ra. Chỉ thấy trên đó là một cái hộp có nhãn hiệu DULES – dịch thể bôi trơn cao cấp.

“Thu xếp xong chưa?” Sở Trung Thiên nghe thấy âm thanh của Trầm Di thì lập tức đem cái hộp dịch thể bôi trơn cao cấp đó cất trở lại.

Vừa rồi còn nhìn thấy một cái hộp, không cần nghĩ, chắc chắn là “áo mưa” rồi.

Nhìn đồng hồ, đã 12h hơn.

Ăn cơm xong, Sở Trung Thiên và Trầm Di cùng đi ra sân golf.

11. Chương 11: Niềm Đam Mê Golf

Đạp ngay vào mắt, là từng thảm màu xanh biếc. Caddy lái một chiếc xe golf đưa Sở Trung Thiên và Trầm Di vào trong sân.

Ngọn gió tươi mát giống như có thể thanh tẩy toàn thân, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng và khoan khoái. Caddy đem xe chạy đến tee 2 [thì ra đó là nơi phát bóng]. Sở Trung Thiên cầm lấy túi của hắn, đi đến nơi phát bóng. Từ trong túi lấy ra cây gậy đánh golf, chuẩn bị phát bóng.

“A. Nhìn thật thành thạo. Từ tư thế, tất cả đều rất hoàn hảo.” Caddy nhìn thấy động tác đúng chuẩn mực của Sở Trung Thiên liền lấp bắp kinh hãi.

Không phải đâu, hắn hôm trước mới xem video hướng dẫn nhập môn, tại sao giờ lại giống như một chuyên gia thế này.

“Các vị trước kia đã từng tập tại một nơi khác?” Bởi vì lệ phí vào cửa sân golf rất tốn kém, cho nên, chỉ có một số ít người chơi lâu dài, còn bình thường đều là những người mới chơi. Chính là Sở Trung Thiên, cho dù là bước chạy, động tác hay tư thế đứng, lại không hề giống người chơi lần đầu.

“Không có.” Trầm Di hướng về phía caddy cười cười.

“Bang” một tiếng, quả bóng bay ra tạo thành một đường vòng cung rất đẹp mắt.

Sở Trung Thiên cầm gậy đánh golf, quay đầu về phía Trầm Di cười cười (lấy lòng đây mà – đen)

Gió thổi qua nâng chiếc khăn quàng cổ màu nâu sáng của Sở Trung Thiên lên. Các vật làm bằng kim loại phản xạ lại ánh nắng mặt trời thật chói mắt.

Nam nhân vẫn luôn lãnh đạm, nay lại cười rộ lên trông thật anh tuấn, khiến cho người ta hít thở không thông

“Không tệ nha, gió lớn như vậy mà có thể làm cho bóng bay đến tận fairaway 3.” Caddy lấy tay che nắng, nhìn đến nơi mà trái bóng rơi xuống.

“Đi thôi.” Caddy ngồi lên xe, sau đó bảo Trầm Di và Sở Trung Thiên cùng lên xe. Caddy vừa lái xe, vừa trò chuyện với Trầm Di ở bên cạnh. Sau đó dừng xe ở gần một bãi cỏ xanh.

“Nơi này cách lỗ rất gần, người xem xem có thể đánh từ đây đến đó không.” Caddy cũng có chút hưng phấn

Bất quá, từ chỗ này cho tới lỗ, còn cách hắn 30 yards, đối với một người mới chơi, có điểm quá miễn cưỡng.

Sở Trung Thiên liếc nhìn caddy, sau đó đi qua đi lại giữa bóng và lỗ mấy lần. Từ trong túi rút ra gậy SW 4.

Chọn vị trí đứng, hít sâu một hơi. Gió thổi qua khăn quàng cổ của Sở Trung Thiên.

Cái cảm giác kia tựa như là một hiệp khách. Thả lỏng hết thảy mọi tạp niệm trong lòng, vứt bỏ mọi phiền não của thế gian.

Nguyệt rơi ô gáy sương đầy trời — ách, lạc đề. (câu này ta không thể dịch nổi, ai đó giúp ta đen)

Hai tay dừng sức vung lên, quả bóng bay trên không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ. Một âm thanh vang lên và quả bóng rơi vào lỗ.

Caddy sau khi chứng kiến cảnh này, liền lộ ra biểu tình hết sức kinh ngạc, không khỏi quay về phía Trầm Di hỏi: “Thật sự đây là lần đầu tiên hắn đánh? Không thể nào.” 30 yards là khoảng 27m, vậy mà có thể đánh trúng.

Lấy quả bóng ra, caddy cho xe chạy tới điểm phát bóng.

“Ha ha ha ha –“ Sở Trung Thiên không khỏi nở nụ cười

Trầm Di mặt cắt không còn giọt máu, ném gậy đánh golf xuống đất. Quay lại xe ngồi.

“Đối, thực xin lỗi. Tất cả là do ta không chỉ dẫn tốt.” Sở Trung Thiên cố nén cười, hướng Trầm Di xin lỗi,

Sau đó Sở Trung Thiên cũng ngồi vào trong xe, tạm thời nghỉ ngơi.

Ánh nắng chiều chậm rãi phủ lên cả bầu trời, cả mặt đất và bầu trời rộng lớn chậm rãi chuyển sang màu cam.

Trầm Di có chút giật mình nhìn cảnh đẹp trước mắt, đã bao nhiêu năm rồi hắn không được nhìn thấy cảnh hoàng hôn như vậy

Màu cam xinh đẹp trút xuống, giống như thác nước bao phủ lấy toàn thân. Trái tim bất tri bất giác trở nên phong phú hơn

Cái cảm giác này được gọi là hạnh phúc.

Trầm Di nhìn về phía Sở Trung Thiên, lại phát hiện đối phương đang nhìn hắn.

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có gì à?” Trầm Di lấy tay sờ mặt.

“Không có, không có gì.” Sở Trung Thiên cũng không khỏi quay mặt đi.

Là do ánh nắng? Trầm Di có cảm giác, mặt của Sở Trung Thiên rất hồng.

“Đã muộn rồi, về thôi.” Sở Trung Thiên nhìn ra bên ngoài, đã 5 giờ hơn. Chỉ cảm thấy bả vai có chút đau nhức, bất tri bất giác hắn đã chơi dc 4 giờ rồi.

Dưới hoàng hôn, chậm rãi lái xe trở về.

1yard = 0.9144 mét

1 caddy (cầu đồng): Nhân viên kéo bao gậy tiếng anh gọi là Caddy hay Caddie hay Làm “két” là những nhân viên phục vụ được thuê để kéo, bảo quản những bao đựng gậy đánh golf cho khách chơi golf trên sân. Tại các sân golf, hầu hết những người đảm nhận công việc này là phụ nữ. Đây là một nghề để phục vụ cho những khách chơi golf.

Khi chơi Golf, người chơi thường đi bằng xe Golf chuyên dụng hoặc thuê một người kéo túi gậy Golf, người này gọi là “Caddy”, nhiệm vụ chung của Caddy là tư vấn cách đánh cho người chơi, lau banh, nhìn và phát hiện đường đi của banh, ghi điểm cho người chơi, đánh dấu banh khi gần vào lỗ v.v...

vi.wikipedia.org/wiki/Nh%C3%A2nv%C3%AAnk%C3%A9baog%E1%BA%ADy

2 tee: Điểm phát bóng

3 fairaway: Điểm đẹp nhất trên đường bóng, cỏ ngắn và mịn.

4 gậy SW: gậy sand wedge thường được dùng để đánh bóng ra khỏi hố cát

5 OB: Out OF Bound Không được đánh bóng để ăn đây, bạn bị phạt 2 gậy.

Unplayable: Phần không thể đánh được bóng, bạn bị phạt một gậy.

Cách tính điểm

Gậy chuẩn là số gậy quy định trong một lỗ mà bạn phải đưa bóng vào, tính từ gậy phát bóng đến gậy cuối cùng đưa bóng vào lỗ, ví dụ: Một lỗ có gậy tiêu chuẩn là 4 thì bạn phải tìm cách đưa bóng vào lỗ trong vòng 4 gậy.

Nếu làm được điều này, bạn sẽ đạt gậy chuẩn (Par). Nếu dưới 1 gậy, tức là bạn chỉ cần 3 gậy đã đưa bóng vào lỗ, bạn đạt Birdie số điểm là - 1, nếu dưới 2 gậy, bạn đạt Eagle, điểm là - 2. Ngược lại, nếu bạn phải mất 5 gậy mới đưa bóng vào lỗ, tức là trên 1 gậy, bạn đạt Bogey, điểm là + 1.

Kết quả các lỗ sẽ được cộng lại, sau khi đã chơi đủ 18 hoặc 36 lỗ người có số điểm âm cao nhất là người thắng cuộc.

túm lại oánh vào OB là xui xẻo rồi

12. Chương 12: Tinh Dầu

Hai người ăn cơm xong, liền về khách sạn. Ý nghĩ đầu tiên của cả hai là tắm rửa.

Sở Trung Thiên nghĩ nghĩ, chỉ cần thay quần áo ra để giặt, điều đó không vấn đề gì, cho nên hắn đồng ý.

Sở Trung Thiên tắm rửa xong, vô lực nằm úp sấp trên giường, bắp vai đau nhức.

“Người làm sao vậy?” Trầm Di từ phòng tắm đi ra, cầm khăn lau tóc.

“Không có gì.” Con vịt chết mạnh miệng, câu đó rất hợp để nói Sở Trung Thiên trong tình huống này.

Trầm Di đi tới cạnh giường, cầm túi du lịch của mình, từ trong túi lấy ra lấy ra một lọ dầu, thân thủ đi ra tắt đèn, sau đó leo lên giường Sở Trung Thiên.

“Người leo lên đây làm gì?” Đèn bàn tỏa ra ánh sáng hân án mà nhu hòa, nhu hòa lại càng mang theo một tia hấp dẫn.

Sở Trung Thiên cảm giác được một tia nguy hiểm. Bất quá, kẻ gặp nguy hiểm chính là Trầm Di chứ không phải hắn.

“Đương nhiên là giúp người xoa bóp rồi.” Trầm Di cười lên hai chân của Sở Trung Thiên. Thân thủ kéo áo ngủ của Sở Trung Thiên lên, phần lưng rắn chắc của Sở Trung Thiên lập tức lộ ra. Rắn chắc mà xinh đẹp.

Trầm Di đem tinh dầu đổ vào lòng bàn tay, hai tay không ngừng chà xát, làm cho tinh dầu thấm đều ra toàn bộ tay. Có một chút tinh dầu không may lọt ra ngoài, từ bàn tay chảy dần xuống cánh tay, tạo ra một hình ảnh thật *** mỹ.

Cảm giác thoáng lạnh của tinh dầu làm cho Sở Trung Thiên không nhận được mà hít vào một hơi.

“Lạnh?” Dùng lòng bàn tay xoa bóp phần eo của Sở Trung Thiên. Từ sống lưng trượt dần ra hai bên.

“Ngô ” Thủ pháp mát xa của Trầm Di nói chung là tương đối tốt, chính là chỉ cần vừa nghĩ tới kẻ đang mát xa cho hắn chính là Trầm Di thì hắn đã có cảm giác toàn thân nóng lên, phía dưới cũng có phản ứng.

“Đau” Trầm Di mát xa đến bắp vai của Sở Trung Thiên. Lập tức cảm giác nhức mỏi làm cho Sở Trung Thiên khẽ kêu lên một tiếng.

“Thật là, lần sau đừng có liều mạng như vậy, kẻ chịu khổ không phải chính là người sao.”

“Người không hiểu ” Không có bất kì kẻ nào có thể hiểu, chính mình vì cái gì lại cố gắng như vậy (Đen: ta đoán là vì muốn ghi điểm với “ai đó” Xinh: đại troai quá =3=)

Dần dần, bắp vai không còn đau đớn mà biến thành một cảm giác rất dễ chịu. Sở Trung Thiên không khỏi nhắm mắt lại.

Chỉ cảm thấy bàn tay đối phương chậm rãi di chuyển. Rồi khỏi cạnh hông đến mép quần hắn.

Trời!!! Hắn đang làm cái gì.

“Ừ người” Sở Trung Thiên muốn xoay người, ngăn cản hành động tiếp theo của Trầm Di.

“- -“ Sở Trung Thiên hít một hơi, mẹ kiếp, Trầm Di không có mặc quần áo. Vì xoay người mà thân thể nâng lên, tự nhiên chạm phải hạ thân Trầm Di.

Chỉ cảm thấy tay của đối phương chậm rãi trượt. Rồi khỏi hông hắn, kéo cạp quần hắn xuống.

Trời!!!! Hắn đang làm cái gì vậy.

“Uy — người —” Sở Trung Thiên muốn xoay người, ngăn cản hành động tiếp theo của Trầm Di. Cảm xúc mê mẩn lập tức truyền đến đại não Sở Trung Thiên.

Không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng của Trầm Di, Sở Trung Thiên liền ngây dại.

Mắt tóc ẩm ướt, từng giọt nước nhẹ nhàng theo gò má tới cổ lặn xuống, chảy đến xương quai xanh, ***g ngực, bụng. Trầm Di hiện tại gần như ***, nửa người dưới quần một cái khăn mặt. Bởi vì thân thể chuyển động, chân nâng lên, kết quả... (Xinh: máu mũi)

Sở Trung Thiên thoáng cái quay trở lại, đem mặt chôn thật sâu trong chăn.

“Trầm Di —” Sở Trung Thiên cố gắng đè nén dục hỏa của mình.

Trầm Di nghe được thanh âm của Sở Trung Thiên, tay không tự giác liền run lên. Thanh âm này trong đó bao hàm cả dục vọng, ngay lập tức Trầm Di đã hiểu.

“Đủ rồi —” Đủ rồi, thật sự đủ rồi, nếu cứ như vậy thêm nữa, Sở Trung Thiên không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Trước kia yêu mến Trầm Di là vì bề ngoài của hắn, cảm giác thành thực mà ôn nhu, đặc biệt là đôi mắt kia, rõ ràng là cười với mọi người, chính là Sở Trung Thiên lại cảm giác hắn rất tinh mịch. Sau đó bất tri bất giác đã bị đôi mắt kia hấp dẫn.

Sau khi cùng làm việc, dần dần hắn phát hiện, đối phương có một trái tim rất dịu dàng. Ham muốn giữ lấy Trầm Di cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Muốn nhìn thấy đối phương nằm dưới thân mình khóc, muốn nhìn thấy đối phương nằm dưới thân mình rên rỉ.

Bất quá, nếu quả thật đột phá cái gông xiềng tính bạn này, e rằng tất cả đều bị phá hủy.

Cho nên gần đây, nếu có dục vọng thì Sở Trung Thiên đầu tiên sẽ lựa chọn trốn tránh.

Không muốn làm cho đối phương phát hiện sự dị thường của mình, Sở Trung Thiên thân thủ tắt đèn bàn, ánh trăng nhu hòa rọi vào phòng ngủ.

“Đi ngủ đi, ta mệt rồi” Dục vọng của hắn đã sưng trướng đến không chịu nổi, cứ tiếp tục như vậy, thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

“A — hảo —” Trầm Di thành thật từ trên người Sở Trung Thiên đi xuống. Bò lên giường mình. Mở túi lấy ra quần lót mặc vào, sau đó đem khăn mặt vắt lên giường.

“Thực xin lỗi —” Rõ ràng là nghĩ muốn giúp Sở Trung Thiên, kết quả lại làm cho đối phương mất hứng.

“Không liên quan đến người, thật đó, người ngủ đi.” Vì cái gì thân thể của mình luôn có thể dễ dàng để cho Trầm Di châm lên dục hỏa.

Một lát sau, nghe được tiếng hít thở đều đều của đối phương. Sở Trung Thiên lấy tay bịt kín miệng mình, sau đó đem bàn tay hướng về dục vọng của mình.

Loại tình huống này, chính mình đã sớm nghĩ tới a. Tình huống muốn ăn mà lại không ăn được. Suy nghĩ một chút sao có thể không đoán được chuyện gì sẽ phát sinh tiếp, chính là hắn vẫn đem Trầm Di đi theo.

Tay phải không ngừng tăng tốc. Tay trái bịt kín miệng, một chút thanh âm cũng không được phát ra, sợ bị nghe thấy, chỉ có thanh âm của chân mền ma sát với thân thể.

Khi cao trào qua đi, tất cả thanh âm biến mất, chỉ còn lại chút thanh âm ồ ồ của mũi đang hít thở.

Trước đó, từ sau khi hắn giải quyết ở trong nhà vệ sinh, vốn là muốn tìm tình nhân của mình giải quyết, lại không ngờ rằng, khi gặp được tình nhân, cái cảm giác đặc biệt trong nội tâm thoáng cái tiêu tan hết.

Chỉ có Trầm Di có thể làm cho thâm tâm của hắn có cảm giác đặc biệt.

Hắn, Sở Trung Thiên đã điên rồi chẳng

Duỗi tay trái mở ra ngăn tủ ở đầu giường, lấy giấy vệ sinh ra. Muốn đi rửa tay, nhưng lại sợ kinh động đến Trầm Di nên đành phải bỏ qua,

Chà xát đến khi cả hai tay đều cảm thấy đau rát rồi mới kéo chăn, tiến nhập mộng đẹp.

Ánh trăng ôn nhu soi sáng Trầm Di đang nằm trên giường, mà người trên giường lại thở dài, không biết nghĩ đến cái gì.

Sáng hôm sau, Sở Trung Thiên buồn bực đem quần lót của mình ném vào chậu.

Buồn bực, thật sự là buồn bực. Chỉ cần nghĩ tới giấc mộng của hắn, là có thể biết Sở Trung Thiên bất mãn cỡ nào.

Hôm qua hắn mơ tới Trầm Di thân thể trần truồng, để mặc hắn làm tới làm lui hàng trăm lần, hàng trăm lần (nhiều thế @@ Đen)

Kết quả khi tỉnh lại..., chỉ có thể buồn bực vứt đi giặt quần lót.

(Xinh: Ngồi tưởng tượng Di Di trắng mịn xương xương, giống Reader quá =)))))))))))))

Cuộc sống của mình, bởi vì Trầm Di mà thay đổi quỹ đạo. Bất quá như vậy tựa hồ cũng không xấu nha, Nghĩ tới đây, Sở Trung Thiên không tự giác nở một nụ cười. (đen: cười ngu!). Không khỏi lắc đầu, cảm giác mình trông giống thằng ngu. (Xinh: Có ai yêu vào mà thông minh ra đâu =3=)

Giặt xong quần, Sở Trung Thiên gọi đồ ăn sáng.

Cầm báo đọc, chờ đồ ăn sáng đưa đến. Sau đó gọi Trầm Di dậy, cùng ăn điểm tâm, thậm chí trong nội tâm cũng sinh ra một ảo giác, sống cùng một chỗ với Trầm Di như vậy giống như đã từ lâu lắm rồi,

Hai người ăn cơm xong, Sở Trung Thiên mặc áo khoác, quàng khăn cổ. Ngạc nhiên thấy Trầm Di vẫn mặc quần áo ở nhà ngủ đó.

“Hôm nay ta không muốn đi..., ngươi tự đi một mình đi.” Trong ánh mắt Trầm Di toát ra một tia cảm xúc mà Sở Trung Thiên không hiểu được.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Không có, không có gì, chỉ là muốn ở một mình” Trầm Di nghĩ, một mình thật hảo hảo vắng lặng. Mấy ngày nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện.

“Ta hiểu được, ngươi cũng không cần phải chạy loạn, dù sao nhân sinh cũng không quen.” Bất tri bất giác thốt ra một lời quan tâm.

“Ha ha, ta đã hơn 30 nha, không phải là một tiểu hài tử.” Sau đó Trầm Di nhìn Sở Trung Thiên mặc xong tất cả, đi ra khỏi phòng,

“Cạch” Cửa khách sạn vang lên một tiếng. Trầm Di ngã xuống giường, chỉ cảm thấy đau đầu.

Cái cảm giác ỷ lại này, lại xuất hiện, chỉ có điều đối tượng là Sở Trung Thiên. Lần trước nhìn Thiên Hạo cũng có cảm giác như vậy, Nghĩ tới đây, Trầm Di không khỏi cười khổ,

Nếu loại cảm giác này được gọi là yêu, thì chính mình thật là dễ tiện, thật là hoa tâm nha.

Trầm Di, ngươi thực dễ tiện.

Trầm Di, ngươi thực dễ tiện.

Không tự giác trong nội tâm liên tưởng chữ mình, chính là hết thấy về Sở Trung Thiên giống như một cuốn video trong đầu Trầm Di

Nụ cười của hắn, sự lạnh lùng của hắn, còn có bộ dáng lúc hút thuốc của hắn.

“Mẹ kiếp –” Không khỏi dùng sức chải tóc, đi ra khỏi phòng, đi tới quán bar ở tầng ba của khách sạn.

13. Chương 13: Giáng Sinh Chết Tiệt (1)

Ngon đèn mập mờ, góc tối mờ ám, muốn hình dung về quán bar này thì chỉ có 4 chữ: không thể nhìn rõ.

Chỉ có cái sân khấu lớn ở ngay phía trước mới có một chút ánh sáng. Xem ra lại là một quán bar kiểu KTV địa phương rồi.

Vì đang buồn bực, Trần Di cũng không có ý định nhìn kỹ, cho nên hẳn không hề phát hiện ra, trong quán rượu này tất cả đều là nam nhân.

“Phục vụ, cho một ly Vodka đá.” Ngồi xuống ghế, Trần Di gọi.

“Tiên sinh, tâm tình không tốt?” Bartender nhàn nhạt cười cười, rót Vodka vào ly cocktail.

“Ta nói, chỉ cần Vodka đá” – Trần Di nhú mày, có chút mất hứng.

Bartender mỉm cười với Trần Di, cầm shaker cocktail lên, vẽ trong không khí những đường vòng cung xinh đẹp.

Không đến một phút đồng hồ, một ly rượu martini màu cam nhạt đã được đưa đến.

“Breakfast Martini.”² Bartender cầm cái ly, đưa tới trước mặt Trần Di.

“Uống thử đi, coi như ta mời người.” Bartender nhàn nhạt cười cười, quay đi rót rượu cho người khác.

Trần Di cầm chén rượu lên, đứng dậy uống. Vị cam nhẹ nhàng mà ngọt ngào dung nhập vào đầu lưỡi, cộng với cảm giác kích thích đặc biệt của rượu Vodka.

Cái loại cảm giác này, tựa như tình yêu.

Nghĩ đến đây, Trần Di không khỏi cười khổ.

“Thế nào, uống xong cảm giác tốt hơn nhiều chứ?” Bartender hướng Trần Di hỏi.

“Giống như là hương vị của tình yêu” Nhìn Bartender, Trần Di nói ra ý nghĩ trong lòng.

Tóc mái màu đen, hơi dài che trước mặt Bartender, nhìn kỹ một chút, mắt của hắn hình như có màu lam.

Bartender cười cười, nhìn bốn phía. “Lát nữa nếu có người muốn mời người uống rượu, người tốt nhất đừng nhận lời.”

Bartender nhìn Trần Di, nhận thấy hắn không phải là đồng chí (từ nóng dùng để chỉ gay). Có lẽ hắn chỉ tới đây để giải sầu.

“Uống xong rồi, có lẽ người nên đi.”

“Vậy người cho ta 2 chai Vodka.” Nhìn chén rượu vang, Trần Di nói với Bartender.

“Người cũng biết rượu của quán bar không thể luận bình a.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng người phục vụ vẫn mở tủ lấy ra 2 chai rượu đưa cho Trần Di. “Không thể phá vỡ quy củ của quán bar, cho nên rượu này giao cho người.”

“Snow Tree³ – một loại rượu không tồi.” Đang muốn nói cái gì, đã thấy người bán hàng đi tới, cắt đứt câu chuyện của bọn họ.

“Đây là của một vị tiên sinh mời người.” Nhìn thấy một màu đỏ trong suốt mơ hồ, Trần Di cười cười.

“Ha ha, nói với vị tiên sinh đó, ta phải đi.” Trần Di thanh toán tiền, sau đó ra khỏi quán bar.

Người vẫn một mực ngồi trong góc quán bar đứng lên, sau đó đi đến quầy bar, ngồi xuống.

“Người thật sự rất nhàm chán.” Bartender mặt không biểu tình, nhìn người nam nhân ngồi trước mặt.

“Ha ha — ta đây nhàm chán, còn không phải là vì người.” Ngón tay xinh đẹp cầm lên ly rượu mà hắn vừa đưa cho Trần Di, ngẩng đầu một hơi uống cạn.

Trầm Di về tới khách sạn, mở TV lên.

Lấy ra cái cốc giấy dùng một lần, sau đó mở tủ lạnh lấy mấy viên đá. Mở chai Vodka ra. Rót vào ly. Theo thói quen giờ ly lên, lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt buồn cười của con mèo mô hình KT (Đen: là cái con của nợ gì vậy T^T) (fr0zen: ta nghĩ là hình mèo kitty ^^.)

“Ha ha—” Một ngụm uống hết. Đầu tiên là cảm giác mát mẻ của nước đá, sau đó khối nước đá giống như bị đốt, không ngừng làm bỏng yết hầu, kết hợp với đó là mùi thơm đặc biệt của rượu Vodka.

Loại rượu này, có vẻ rất thích hợp để một nam nhân nhàm chán như hắn uống.

Chậm rãi, giống như có chút say, đột nhiên, trong đầu nhớ tới Sở Trung Thiên, không biết giờ này hắn đang làm cái gì.

Cầm lên điện thoại, muốn tìm Sở Trung Thiên, nhưng lại không biết số điện thoại của hắn. Đột nhiên phục hồi lại tinh thần, mình đang làm cái gì vậy?

Run rẩy gọi điện thoại cho bà xã, hy vọng có thể có người nghe. Tâm của mình, đang chạy ra thật xa, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ không còn cách nào vẫn hồi được.

“The subscriber you dialed is power off.” (Đen: vì bà xã của Trầm Di ở bên Mĩ nên để dòng này là tiếng Anh có vẻ hợp hơn, bản raw cũng là tiếng Anh) Điện thoại tắt. Nhìn ra ngoài trời, giờ này là khoảng 12h trưa, bên Mĩ sẽ là khoảng 0h đêm. Trầm Di lại bấm vào số điện thoại bàn. Một lần, hai lần, ba lần... mặc kệ Trầm Di gọi đến bao nhiêu lần cũng đều không có người tiếp.

Mẹ kiếp, mau nghe máy đi, hãy nghe ta nói chuyện có được không? Bằng không mọi việc đều không thể vẫn hồi được.

Liên tục gọi, cho tới khi điện thoại hết pin.

Trầm Di cắt điện thoại, ngơ ngác ngồi trên sàn nhà, xem chương trình nhàm chán trên tivi.

Chậm rãi, ánh mặt trời chuyển dần sang màu đỏ cam, tuy nhiên Sở Trung Thiên vẫn chưa trở về.

Rõ ràng là say, nhưng lại có cảm giác thanh tỉnh hơn cả so với lúc bình thường. Lắng nghe âm thanh nhàm chán của tivi, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra, Sở Trung Thiên nhìn thấy trong phòng là một mảnh đen kịt. Chỉ có một vài đốm sáng đáng thương phát ra từ tivi.

Ánh sáng đáng thương phát ra, nam nhân đáng thương tựa vào tủ đầu giường, quả là rất xứng đôi.

“Người uống rượu?” Mùi rượu Vodka tràn ngập khắp phòng.

“Ngồi xuống đây trò chuyện với ta.” Rốt cuộc cũng có một người tới. Trầm Di cảm giác mình muốn điên rồi, nếu không đem những lời đó nói ra, hắn sẽ phát điên.

“Người say rồi.” Sở Trung Thiên đi vào trong phòng, định bật đèn lên.

“Đừng, đừng bật đèn, ngồi xuống nói chuyện với ta được không?” Nếu như bật đèn lên, nhìn rõ khuôn mặt của Sở Trung Thiên, có lẽ hắn sẽ không nói được điều gì.

“Khi còn bé, ta ở trong cô nhi viện.” Cúi đầu, không dám nhìn mặt Sở Trung Thiên. “Ta yêu mến một nam sinh trong cô nhi viện. Sau đó, nhân lúc hắn ngủ ta trộm hôn hắn.” Tận lực làm như không vấn đề gì, thế nhưng thanh âm run rẩy đã bán đứng Trầm Di.

“Sau đó, hắn bị nữ tu đuổi đến nơi khác, chúng ta kết thúc. Ta bị nữ tu sĩ gọi là ma quỷ.” Rõ ràng là một sự kiện nhỏ như vậy, lại ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của Trầm Di. Đầu của Trầm Di dần cúi thấp xuống, Sở Trung Thiên đứng ở bên kia nhìn hắn.

“Nếu hắn là một cô gái, người có thể yêu mến hắn?”

“Có”

“Ha ha, thật buồn cười.” Sở Trung Thiên cười cười. “Người yêu mến hẳn, bởi chính trái tim của người chứ không phải bởi giới tính của người.”

“Chỉ có điều, người người yêu vừa vặn lại là nam nhân mà thôi.” Họ có khuynh hướng *** hoàn toàn khác nhau. Sở Trung Thiên chính xác là một người đồng tính.

“Nếu như ngay cả yêu mến một người cũng là sai lầm, thì Đức Chúa Trời như vậy không đáng để tôn thờ.” Sở Trung Thiên cho tới bây giờ cũng không tin có Chúa Trời tồn tại.

Nếu như ta đối với người, với người khác, đều có cảm giác của tình yêu, không phải là rất khoa trương sao. Rõ ràng là muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại đem những lời đó nuốt vào bụng.

Đủ rồi. Nếu hỏi nữa, hẳn tuyệt đối sẽ triệt để ỷ lại vào đối phương. Chán ghét cảm giác này đồng thời cũng sợ hãi cảm giác này.

“Người người yêu mến, có thể có rất nhiều. Nhưng người người yêu sâu đậm, chỉ có thể có một.” Hơn nữa, nếu đã yêu, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Sở Trung Thiên giống như nhìn thấu suy nghĩ của Trầm Di, nói ra lời này.

“Người đói bụng không, ta đi gọi đồ ăn.” Nhìn căn phòng đen kịt này, hẳn cũng biết Trầm Di cả ngày nay cũng chỉ ngồi ngốc như vậy xem tivi, không ăn cơm.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cũng đã tới 0h đêm.

Nhìn thân ảnh đối phương đang gọi điện thoại không khỏi cảm động, tâm trạng của hẳn đã nhanh chóng hạ xuống.

Đồ ăn được đưa tới. Sở Trung Thiên bật đèn, đem đồ ăn bỏ ra mặt bàn, một phen kéo Trầm Di tới.

Trầm Di từ 12h trưa tới giờ vẫn một mực ngồi đó, hai chân không khỏi mềm nhũn, ngã vào ngực đối phương.

“Happy Christmas Tide” chuông điểm 12 tiếng, trên tivi người ta đang tiến hành Thánh Lễ Misa4

“Giáng sinh vui vẻ” Sở Trung Thiên nói với Trầm Di còn đang ở trong lòng mình.

“Thực xin lỗi.” Buông lỏng tay ra, cúi đầu xin lỗi đối phương.

“Không sao, không có gì.” Đáng chết, vừa rồi thực sự mong rằng có thể cứ thế ôm hẳn vĩnh viễn. “Ăn cơm đi.”

Vì là Giáng Sinh nên khu chung cư có rất nhiều người, Thiên Hạo phải tăng ca.

“Haha, nếu như hôm đó, cậu có thời gian rảnh, chúng ta cùng nhau trải qua a. Xem như hai con người cô đơn giúp nhau an ủi.”

Đột nhiên nhớ tới lời của Trầm Di, Thiên Hạo chỉ có thể cười cười.

14. Chương 14: Giáng Sinh Chết Tiệt (2)

Cuộc sống là cái gì? Mỗi ngày lặp đi lặp lại một loại động tác?

Trầm Di nhìn Sở Trung Thiên đang mặc quần áo ở trước mặt, không biết vì sao lại có cảm giác như đã từng nhìn hẳn mặc quần áo như vậy từ rất lâu rồi.

“Hôm nay người vẫn không ra ngoài cùng ta?” Thấy Trầm Di vẫn ngồi trên giường, Sở Trung Thiên hỏi.

“Ta muốn đi Tây Hồ một chút.” Kỳ thật chủ yếu là tránh né người trước mắt, mọi thứ của Sở Trung Thiên đều quá mức vĩ đại, làm cho người ta không tránh khỏi bị hấp dẫn.

Ngay cả linh hồn cũng triệt để bị hấp dẫn, loại cảm giác này, ngấm lại cảm thấy thật đáng sợ.

“Ta đi cùng người?” Ưu nhã đeo găng tay golf lên, Sở Trung Thiên hỏi Trầm Di.

“Không, không cần.”

Sở Trung Thiên không nói gì nữa, mặc áo khoác rồi bước ra cửa. “Đừng quên ăn cơm.” Sau đó chỉ nghe “cạch” một tiếng, cửa đóng lại.

Câu nói cuối cùng kia, là quan tâm? Bước xuống giường. “Trầm Di, người lại tự mình đa tình.” Một câu nói tự cười bản thân mình. Mở tivi xem một lát, sau đó hần quyết định giữa trưa đi Tây hồ.

Tây Hồ đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách. Tuyệt vời hơn nữa là truyền thuyết về nó. Trong đó nổi bật nhất chính là câu chuyện xưa về Hứa Tiên cùng Bạch Nương Tử¹, đã lưu truyền từ rất lâu.

Đoạn kiều tàn tuyết, Tiền Đường thanh sóng môn, Lôi Phong tịch chiếu².

Từ bãi đỗ xe tới khu vui chơi thiếu nhi là một hồ nước rộng tưởng chừng như không giới hạn. Mặc dù đang là mùa đông nhưng vẫn xanh biếc một màu, hoàn toàn bất đồng với phương Bắc.

Đoạn Kiều liên tục, trường kiều không dài. Phía trước chính là Đoạn Kiều tuyết đọng, trong truyền thuyết nơi này chính là nơi Bạch Nương Tử gặp gỡ Hứa Tiên.

Đứng ở đầu cầu nhìn người qua lại, Trầm Di nhú mày, có chút bất đồng so với trong tưởng tượng.

Tây Hồ trong tưởng tượng của mình chính là Tây Thi³ trong ngòi bút của thi nhân. Muốn đem Tây Hồ so sánh với Tây Thi, giống như một món đồ trang sức trang nhã rất thích hợp.

Nhìn dòng người hối hả, không khỏi cười cười trí tưởng tượng của mình.

Hiện tại cho dù là thành phố nào cũng đều như vậy, ngẩng đầu nhìn dòng người. Cảm giác có điểm náo nhiệt, tràn đầy khí tức của cuộc sống.

Giống như đem thành phố đóng gói thành hàng hóa, bày ra trước mắt mọi người.

Chính là, thành phố lại bao dung tất cả mọi người.

Trước kia là thế.

Từ nay về sau, cũng vẫn như thế.

Bỏ qua ý nghĩ đi ngắm cảnh Tây Hồ. Không phải Tây Hồ không đẹp, mà là nhìn cảnh mọi người hạnh phúc ở Tây hồ, khiến hần cảm thấy càng thêm cô đơn.

Ở ven Tây Hồ, tìm thấy một quán trà. Hần ngồi đợi ánh nắng chiều chiếu tới, rồi sau đó ngắm nhìn Lôi Phong tịch chiếu⁴ nổi tiếng.

Tới khi bầu trời chậm rãi điểm lên một chút sắc cam, Trầm Di đi ra khỏi quán trà, đi đến Lôi Phong Tháp.

Lôi Phong Tháp chính là để trấn áp Bạch Nương Tử. Bởi vì ông trời cảm thấy thương xót cho Bạch Nương Tử cho nên Lôi Phong Tháp sụp đổ. Tháp hiện nay là được trùng tu lại.

Tình yêu đẹp đẽ, cũng chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

“Người người yêu mến, có thể có rất nhiều. Nhưng người người yêu sâu đậm, chỉ có thể có một.”

Đột nhiên nghĩ tới lời của Sở Trung Thiên.

Lại là Sở Trung Thiên. Vì cái gì trong tâm trí thỉnh thoảng lại nhớ tới hần.

Không khỏi cắn môi dưới, hít sâu một hơi.

Mặt trời đang dần hạ xuống đằng sau Lôi Phong Tháp. Ánh tà dương như máu, phẳng phất như đang tái hiện lại nỗi đau đớn của Bạch Nương Tử khi muốn gặp ái nhân mà không thể gặp được.

Đột nhiên điện thoại vang lên. Nhìn màn hình, là số lạ. Nghĩ nghĩ một lúc vẫn quyết định nghe máy.

“Ông xã, em...” – Giọng nói có mang theo một chút nước mắt. Cho tới bây giờ cũng không thể ngờ, một nữ nhân kiên cường như thế, cũng sẽ có lúc yếu đuối như vậy.

“Làm sao vậy? Bà xã, đừng khóc nha.”

“Em, em, chúng ta li hôn đi...” Giọng nói trong điện thoại thoáng dừng lại. “Em, em đã yêu người khác. Hơn nữa...em còn có con với hần.”

Ban đầu ý định của nàng là về nhà cùng chồng đón giáng sinh. Không ngờ lại phát hiện bụng mình càng ngày càng to. Khi đến bệnh viện kiểm tra mới biết mình đang mang thai.

“Em không nghĩ sẽ rời bỏ hần, em yêu con của em, em yêu nam nhân kia. Chúng ta ly hôn, tài sản chia đều, được không?”

Nghe vợ nói câu đó, Trầm Di sửng sốt.

Tiền...Nếu như tiền có thể giải quyết hết mọi chuyện, thì tại sao trên thế giới này còn nhiều bất hạnh vậy?

“Em thực xin lỗi anh, em cái gì cũng không có, chỉ có thể dùng tiền để đền bù tổn thất cho anh.”

Trầm Di nghe vậy liền cười khổ. Nữ nhân kia rất thích tiền, thích địa vị. Hiện tại lại muốn chi một nửa tài sản cho hần. Có thể thấy được nàng yêu nam nhân kia đến chừng nào.

“Anh...”

“Cứ như vậy đi, em cúp máy trước.” Nàng giống như sợ Trầm Di nói cái gì, vội cúp điện thoại.

“Đô đô... đô đô...” Nghe tiếng điện thoại ngắt, không khỏi cười khổ.

Hần chỉ muốn nói với nàng, chân phải của nàng bình thường hay đau nhức, khi mang thai cần phải chú ý.

Chỉ muốn nói với nàng, nàng vốn thích ăn cay, có thai rồi thì tốt nhất không nên ăn.

Chỉ muốn nói với nàng, chúc em hạnh phúc.

Một cảm giác đắng ngắt không khỏi tràn đầy ***g ngực, chậm rãi hướng lên, nghẹn lại ở yết hầu.

Đột nhiên lại muốn uống rượu Vodka với đá, cảm giác đốt cháy yết hầu, có lẽ cũng có thể đốt cháy được phiền não của hần.

Lái xe trở về khách sạn.

Đi tới tầng 3, không nên hỏi hần tại sao, và hần đã uống 2 chai rượu Vodka chưa.

Hần chưa từng có cảm giác thèm muốn rượu như vậy.

Lúc này Trầm Di không đi tới chỗ quầy bar, mà là đi tới một góc rất xa quầy bar.

Bartender lần trước, có cảm giác vô cùng nhiều chuyện.

Hiện tại, hần chỉ muốn ngồi một mình yên tĩnh một lúc.

Vỗ tay ra hiệu, hần nói cho người phục vụ biết mình muốn uống Vodka đá. Cảm giác trong phòng rất nóng, cởi áo khoác, mở 2 nút áo sơ mi.

Cái gì cũng không cần, chỉ không ngừng uống rượu.

Một ly, hai ly, về sau trực tiếp bảo người phục vụ cầm một chai tới.

Dần dần, tâm trí trở lên tê liệt, cảm giác khó chịu mắc nghẹn tại yết hầu lại biến thành những giọt nước mắt, rơi xuống.

Trầm Di cũng không biết, bản thân là yêu hay không yêu vợ mình, chỉ biết rằng, tất cả mọi thứ của nàng hần đều biết hết.

Không thích ăn chua, thích ăn cay. Luôn luôn kiên cường, dù gặp chuyện gì cũng luôn cố gắng một mình vượt qua.

Hết thấy mọi thứ về nàng, hần đều nhớ rõ.

Chưa từng quên.

“Chén rượu này là vị tiên sinh bên kia mời người uống. Là nạp liệu⁴.” Người phục vụ mang đến một li rượu vang. Lại là màu đỏ cảm dỗ đó.

Trầm Di nhìn thoáng qua ly, cầm lấy, một hơi uống cạn sạch.

Ở góc bên kia, hai người sau khi nhìn Trầm Di uống rượu liền lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Hắn uống?” Nam nhân tóc ngắn đưa rượu cho Trầm Di đứng ở đằng xa hỏi.

“Ta không phục, ta cũng muốn mời.” Nam nhân hợp khẩu vị hắn như vậy, sao có thể để cho tiểu tử kia một mình hưởng dụng. Vì vậy hắn vỗ tay ra hiệu. “Cho vị tiên sinh kia thêm một ly nạp liệu.”

Lại một li ‘đêm của niềm đam mê’ được đưa tới trước mặt Trầm Di. Dùng đầu ngón tay lắc đều, sau đó lại một hơi uống cạn.

“Xem ra hắn muốn chơi 3p?” Nam nhân tóc dài nhìn bộ dáng Trầm Di uống rượu, không khỏi liếm liếm môi dưới.

Hai người nhìn nhau một cái, ăn ý bước tới chỗ Trầm Di.

Chep chep, dề sắp vào miệng sói.

Chương này ta chú thích hơi bị nhiều, nếu ai cảm thấy phần chú thích lan man quá thì cứ nói, ta sẽ thu gọn lại

1. Hứa Tiên cùng Bạch Nương Tử:

Còn có tên khác là Bạch xà truyện- Nội dung miêu tả câu chuyện tình yêu giữa một Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên). Câu chuyện đã nhiều lần được chuyển thể thành Kinh kịch, phim điện ảnh và phim truyền hình.

2. Đoạn kiều tàn tuyết, Tiền Đường thanh sóng môn, Lôi Phong tịch chiếu

Mười cảnh đẹp của Tây Hồ:

- -Tô đề xuân hiểu: Buổi sáng mùa xuân trên đề Tô
- -Liễu lãng văn oanh: Chim oanh hót trong bụi liễu
- -Hoa cảnh quan ngư: Xem cá tại ao hoa
- -Khúc viện phong hà: Hương sen thoảng nhẹ tại sân cong
- -Nam Bình văn chung: Chuông chiều ở núi Nam Bình
- -Bình hồ thu nguyệt: Trăng mùa thu trên hồ yên bình
- -Lôi Phong tịch chiếu: [Tháp] Lôi Phong trong ánh sáng buổi chiều
- -Tam đầm ẩn nguyệt: Ba đầm nước phản chiếu ánh trăng
- -Đoạn kiều tàn tuyết: Tuyết còn sót lại trên cầu gãy
- -Song phong sáp vân: Hai ngọn núi đâm vào mây

Đoạn Kiều: là một trong 10 cảnh đẹp của Tây Hồ. Đoạn Kiều (theo tiếng Hán chữ “đoạn” ở đây có nghĩa là đứt, gãy đoạn trong từ đoạn trường) vốn có tên là cầu Bảo Hựu, lại có tên khác là cầu Đoàn Gia (gia đình đoàn tụ) hay Đoạn Kiều (cầu gãy). Cây cầu này gắn với câu chuyện dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc là “Truyện Bạch Xà” (Thanh Xà – Bạch Xà). Tương truyền, chính tại cây cầu này nàng Bạch Tố Trinh (Do Bạch Xà tu luyện mà thành) và chàng Hứa Tiên đã gặp nhau, đem lòng yêu thương và trở thành vợ chồng. Sau bao lần gặp nhau rồi lại chia tay, trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng họ mới có thể tương phùng.

Vào thời Đường, trên cây cầu này có cửa, trên cửa có mái che, khi tuyết rơi xuống đoạn giữa của cầu đều đọng phía trên thềm và đoạn giữa cầu thường không có tuyết phủ lên, còn hai đầu cầu lại phủ dày tuyết.

Và khi đứng nhìn cầu từ xa sẽ có cảm giác như cầu bị đứt ở giữa nên người ta gọi đây là Đoạn Kiều. Vào mùa đông, khi những bông tuyết trên mặt cầu bắt đầu tan chảy dưới ánh mặt trời thì dưới gầm cầu tuyết trắng vẫn còn phủ chặt, cảnh đẹp nổi tiếng “Đoạn Kiều tàn tuyết” cùng câu chuyện tình cảm động đã làm say mê lòng bao du khách.

Tiền Đường: là dòng sông lớn nhất của tỉnh Chiết Giang, chảy ra vịnh Hàng Châu. Thủy triều ở sông Tiền Đường được người Trung Quốc gọi là “Thiên hạ đệ nhất triều”. Có tích rằng, thời xuân thu chiến quốc, đại tướng nước Ngô là Ngũ Tử Tư bị vua nước Ngô sát hại, xác của ông bị chia nhỏ đem thả xuống sông Tiền Đường. Oan hồn của Ngũ Tử Tư không siêu thoát, hóa thành sóng nước ào ào như hàng vạn binh mã tìm vua Ngô báo thù. Từ đó mới có thủy triều lớn như vậy trên sông Tiền Đường. (Mọi người có thể gặp tên dòng sông này trong tác phẩm Truyện Kiều- Nguyễn Du, đây chính là dòng sông mà Thúy Kiều đã trầm mình tự vẫn.)

[Tháp] Lô Phong: là một ngôi chùa năm tầng hình bát giác nằm ở bờ nam Tây Hồ, Hàng Châu, Trung Quốc. Được xây dựng năm 975, và bị sập năm 1924 nhưng được xây dựng lại vào năm 2002, kể từ đó nó đã là một điểm thu hút đông khách du lịch đến tham quan. Trong câu chuyện về Hứa Tiên cùng Bạch Nương Tử, đây là nơi giam cầm Bạch Nương Tử.

3. Tây Thi: là một người con gái rất đẹp thời Xuân Thu, đứng đầu trong Tứ đại mỹ nhân Trung Quốc. Tây Thi có nhan sắc làm cá phải ngừng bơi mà lặn xuống đáy nước (trầm ngư), người con gái đó đã có công lớn trong việc giúp Phạm Lãi, Văn Chủng và Việt Vương Câu Tiễn diệt vua Ngô Phù Sai.

Vẻ đẹp của nàng rất phổ biến rộng rãi trong thi ca cũng như dân gian, người ta thường dùng sắc đẹp của nàng để nói lên những người con gái tuyệt đẹp trong văn hóa Trung Hoa và một số nước chịu ảnh hưởng. Câu chuyện của nàng là một ví dụ điển hình cho hình tượng hồng nhan họa thủy trong thời phong kiến xưa.

4. Nạp liệu: chắc là tên 1 loại rượu, cơ mà ta chưa tra ra được. Đoạn bên dưới có nhắc đến “đêm của niềm đam mê”, có lẽ chính là loại này. Ở chap 7 Di Di cũng được mời 1 li này, cơ mà lúc đó anh thậm chí còn bỏ chạy luôn:3

15. Chương 15: Khiêu Khích Tại Quán Bar

Chính là Trầm Di thì vẫn đang uống rượu, không hề cảm giác được một chút nào về mối nguy hiểm.

Cho đến khi bị người ta kéo lại, hàm dưới bị nâng lên hần mới giật mình, ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt.

Hai nam nhân vô cùng ưu nhã, nhưng toàn thân lại tản ra khí tức nguy hiểm, khiến cho da đầu hần không khỏi căng thẳng.

“Ngô...” Hàm dưới của Trầm Di bị gắt gao giữ lấy, miệng cũng bị bắt phải mở ra. Đầu lưỡi linh hoạt của đối phương nhân cơ hội đó chui vào, không ngừng đùa giỡn trong khoang miệng. Vì hàm dưới bị giữ chặt nên hần không thể nào phản kháng được.

Trầm Di muốn đẩy người đang cưỡng hôn hần ra, nhưng bởi vì say rượu nên gần như vô lực.

Nam nhân tóc dài nhìn phản ứng của Trầm Di, chỉ cảm thấy hạ thân trở nên khô nóng.

Đi đến sau lưng Trầm Di, kéo áo gile trên người Trầm Di lên, sau đó cởi nút áo sơ mi của chính mình.

Trầm Di cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề, không ngừng muốn chạy trốn khỏi đầu lưỡi của đối phương. Thân thể nhích về phía sau để trốn, không ngờ lại cảm nhận được nhiệt độ một cơ thể khác, cùng với sự cọ xát của hạ thân đối phương.

Nam nhân đằng sau lưng Trầm Di sững sốt một chút, xúc cảm khi cọ xát với đối phương làm cho hần không khỏi hít một hơi.

Bàn tay vuốt ve điểm nhỏ trên ngực đối phương, liếm láp vành tai của hần, muốn cảm nhận nhiều hơn.

“Ngô...” Nửa người dưới chạm rãi có cảm giác, mà ngay cả đằng sau cũng phá lệ nóng lên. Trầm Di cảm nhận được có gì đó không đúng, nhưng đại não tê dại khiến hần cái gì cũng không phản ứng.

Trầm Di cảm giác bàn tay đối phương đang giữ cầm hần chậm rãi buông lỏng lực đạo.

“Ngô...” Nam nhân tóc ngắn phía trước đột nhiên bịt miệng. “Mẹ kiếp, dám cắn ta, xem ra ngươi thích chơi kích thích?” Người nọ nhổ một bãi nước miếng lên mặt đất, bên trong mang theo tơ máu nhàn nhạt.

“Con mẹ nó, nhìn cái gì.” Nam nhân tóc ngắn xua đuổi người xung quanh.

Mọi người sau khi nghe nói vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi. Hai người này thể lực quá lớn, thật sự không ai dám trêu chọc. Xem ra hôm nay Trầm Di gặp xui xẻo rồi.

Liếm liếm máu ở khóe miệng, Trầm Di nhìn người trước mặt. Mặc kệ thể nào cũng phải chạy trốn, tuyệt đối phải chạy ra ngoài.

“A...” Hạ thân truyền đến một trận khoái cảm, làm cho Trầm Di không khỏi kêu lên.

“Thoải mái a?” Nam nhân tóc dài không ngừng liếm láp bên tai Trầm Di, một tay xoa nắn điểm nhỏ trước ngực hần, một tay hướng phía dưới sờ soạng, sau đó dừng ở bụng.

Trầm Di có cảm giác toàn bộ thần kinh của mình đều căng thẳng, tất cả sự chú ý đều tập trung trên tay của đối phương.

Nam nhân tóc ngắn liếc nhìn Trầm Di, sau đó đặt tay lên khóa quần của Trầm Di.

“Không...” Đột nhiên ý thức được nam nhân tóc ngắn muốn làm gì, Trầm Di vội kêu lên.

Nam nhân tóc ngắn dung sức kéo, quần dài cùng quần lót đều rơi xuống tận đầu gối, mọi thứ của hần đều bại lộ trước mặt người nam nhân tóc ngắn này.

“Không, buông tay...” Liều mạng giãi giụa nhưng cũng chẳng làm được gì.

Nam nhân tóc ngắn kéo hần đến ghế salon, sau đó nam nhân tóc dài đi tới đằng sau salon, giữ lấy cánh tay hần.

“Ngoài miệng thì nói không cần, nhưng mà thân thể ngươi lại có phản ứng như vậy.” Nam nhân tóc ngắn thân thủ giữ lấy Trầm Di, chậm rãi cọ xát.

“Ngô...” Mặc dù đã cố gắng cắn chặt môi, nhưng vẫn để lộ ra vài âm thanh rên rỉ.

Không muốn nhìn thấy đối phương đùa bỡn thân thể mình, vì vậy hần liền nhắm mắt lại. Không ngờ rằng, làm như vậy thì lực chú ý của mình toàn bộ tập trung ở xúc giác, cho dù đối phương đụng chạm rất nhẹ nhàng cũng sẽ khiến cho thân thể run rẩy từng hồi.

Nam nhân tóc ngắn thở hổn hển nhìn mặt Trầm Di, sau đó dùng lực xoa nắn.

“A...” Tiếng thở dốc ngọt nị không thể khống chế được liền phát ra.

“Ngô...không...” Trầm Di khuất nhục nghĩ muốn khép hai chân vào nhưng đối phương lại càng dễ mở ra hơn.

Nội tâm thì không ngừng cảm thấy chán ghét, buồn nôn, nhưng thân thể thì lại cực kỳ hưng phấn.

Nam nhân tóc ngắn hưng phấn mở rộng hai chân Trầm Di ra, không ngừng kích thích bộ vị mẫn cảm của Trầm Di, tham lam ngắm nhìn phản ứng của hần.

Nhìn thấy phân thân Trầm Di không ngừng chảy ra dịch thể trong suốt, hậu huyết không nhịn được mà co lại, nam nhân tóc ngắn liền đẩy nhanh tốc độ, toàn lực kích thích bộ vị mẫn cảm.

“Ngô...không, không cần...” Khoái cảm không ngừng tập trung xuống phía dưới, Trầm Di chỉ cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

“A...” Không khỏi phóng thích trong tay đối phương, Trầm Di xụi lơ ghé vào salon.

Nam nhân tóc ngắn nhìn dịch thể trong tay, dùng ngón tay xoa xoa, bôi đều lên đầu ngón tay, nâng hai chân Trầm Di lên.

“Không...” Trầm Di dùng hết khí lực toàn thân, vùng vẫy đứng dậy.

Đẩy cửa phòng ra, không nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Sở Trung Thiên liền nhú mào.

Nhìn ngoài trời, đã 8h tối, không lẽ là qua đêm ở Tây Hồ à.

Lấy điện thoại di động ra, gọi cho Trầm Di, đợi nửa ngày cũng không có người nhấc máy. Sở Trung Thiên linh cảm thấy có chuyện gì đó bất thường.

Cúp máy rồi gọi lại lần nữa. “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất an khó hiểu. [Nếu như không muốn nói rằng đại thúc khiến cho người lo lắng.]

Sở Trung Thiên không thể ngờ tới, nam nhân ở đầu bên kia điện thoại đã trở thành một kẻ say khướt đáng thương.

Đột nhiên hần nhớ tới ngày hôm qua Trầm Di có nhắc tới chuyện uống rượu ở quán bar, liệu có phải hần lại tới quán bar?

Xem ra Trầm Di đang giận mình rồi, cười cười, đi tới thang máy.

Đến tầng ba, đẩy cửa quán bar ra, Sở Trung Thiên sững sốt một chút, trên sân khấu của quán có cắm một cột cờ nhỏ 6 màu.

Sau khi nhìn thấy màu cờ này, Sở Trung Thiên lập tức chạy vào quán bar.

“Không...” Tiếng rên rỉ khe khẽ cùng với âm thanh đùa cợt của nam nhân. Lập tức đầu óc Sở Trung Thiên trở nên trống rỗng.

Nam nhân tóc ngắn đang muốn tiến thêm một bước hành động lại bỗng nhiên đổ nhào lên ghế salon, sau đó một nắm đấm nặng nề rơi xuống.

“Chờ chút... con mẹ nó, người là ai nha.” Nam nhân tóc ngắn dùng cánh tay che mặt, hướng Sở Trung Thiên hỏi.

“Ta là nam nhân của hần.” Đang chuẩn bị tiếp tục đánh.

“Mẹ kiếp, ta cũng không biết là hần đã có chủ.” Cho dù hần là lưu manh thì hần cũng không động vào đồ của người khác.

“Chờ chút.” Nam nhân tóc dài đang giữ tay Trầm Di liền buông lỏng tay ra nói.

“Chúng ta mời rượu tình nhân của người, hần đã uống hết.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Sở Trung Thiên, khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh.

“Cái...” Sở Trung Thiên ngây ngẩn cả người, cắn môi dưới. Khó khăn mở miệng nói ra ba chữ. “Thực xin lỗi.”

“À?” Nam nhân tóc ngắn sững sốt, sau đó bật cười. “Người vừa nói cái gì à? Ta không nghe rõ.”

“Thực xin lỗi!!!!” Sở Trung Thiên cơ hồ muốn hét lên những lời này. Giờ phút này hần thật sự muốn xé tên rác rưởi trước mặt này, nhưng hần không thể.

“Thôi được rồi.” Nam nhân tóc ngắn từ túi quần lấy ra một cái thẻ tín dụng. Dùng thẻ vuốt vuốt gò má Sở Trung Thiên. “Cầm lấy, dùng chỗ tiền này mua cho lão bà người hai lon nước ngọt có gas (!!! Ta chém gió đấy – đen), đừng để hần rượu gì cũng uống, miễn cho người ta làm gì cũng không biết.

“Ta đây có tiền, cái loại lão nam nhân không đến lượt nha, bắt quá lão bà người quả thực là rất mê người. Mật mã là 8 số 8.” (chém gió tiếp – đen)

Nam nhân tóc ngắn đang muốn chọc ghẹo tiếp, nhưng nhìn thấy ánh mắt Sở Trung Thiên tay liền run lên, thẻ rơi xuống đất.

Ánh mắt giống như dã thú, nếu hần còn ở lại đó, đối phương chắc chắn sẽ đuổi móng vuốt ra xé nát hần.

“Haiz! Thật không thú vị chút nào. Chúng ta đi thôi.” Mẹ kiếp, nếu còn ở lại, tuyệt đối sẽ gặp chuyện không tốt. Hai nam nhân ra khỏi quán bar.

“Thực xin lỗi...” Cho tới bây giờ chưa từng thấy Sở Trung Thiên ăn nói khép nép như thế. Trầm Di đứng dậy, cố sức kéo quần, sửa sang lại quần áo.

“Ta tới chậm...” Sở Trung Thiên thở dài, đi đến bên cạnh Trầm Di, sau đó đỡ lấy eo hắn, hai người đi ra khỏi quán bar.

Chương sau: dê chuyển từ miệng con sói hoang sang miệng con sói nhà

Cột cờ nhỏ 6 màu: Cầu vồng 6 màu là biểu tượng cho LGBT (lesbian, gay, bi***ual, và transgender/trans***ual)

Cờ cầu vồng đôi khi được coi là “cờ tự do” đã được nổi danh là một ký hiệu tự hào của cộng đồng đồng tính nữ, đồng tính nam, lưỡng tính cũng như hoán tính và đã được sáng tạo qua nhiều vẽ bởi họa sĩ Gilbert Baker vào năm 1978. Nguyên thủy lá cờ được sáng tác bởi 8 gam màu, màu hồng và màu ngọc lam đã bị rút ra cho mục đích trình bày, và lá cờ của năm 2006 gồm có 6 sọc gam màu: đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh dương, tím. Thường thì gạch màu đỏ nằm trên hết và theo thứ tự màu sắc của cầu vồng thiên nhiên.

Đỏ: dũng khí.

Cam: Đưa ra nhận thức các khả năng.

Vàng: Miêu tả sự thách thức từ màu xanh lá cây đã khơi lên.

Xanh lá cây: Ngụ ý của một sự thách thức các cộng tác viên phấn đấu cho sự phát triển các thành viên và hiểu rõ mục đích, giá trị của cộng tác viên.

Xanh dương: Gọi ra một chân trời xa cần thiết để cung cấp sự giáo dục và giúp đỡ những người bất hạnh, đấu tranh hướng đến sự thống nhất toàn cầu.

Tím: Tiêu biểu cho sự nhiệt tình, vẻ đẹp và tình hữu nghị.

Có một tài liệu khác cho rằng: hồng là ***, đỏ là sự sống, cam là sự hàn gắn, vàng là mặt trời, xanh lá là thiên nhiên, lam là nghệ thuật, chàm là sự hòa hợp và tím là nghị lực.

Lá cờ đầu tiên là cờ 8 màu. Dích thân Baker đã nhuộm và may vải thành lá cờ đầu tiên đó. Về sau khi sản xuất hàng loạt vì lí do không có vải màu hồng nên màu hồng bị cắt bỏ. Cuối cùng chuyển thành 6 màu để là số chẵn (màu lam và màu chàm thay thành màu xanh dương), dễ dàng chia đều khi diễu hành.

16. Chương 16: Lễ Rửa Tội

Sở Trung Thiên mở cửa phòng, dìu Trầm Di vào.

“Ngô...” Dạ dày không ngừng truyền đến cảm giác buồn nôn, Trầm Di chạy vào phòng tắm. Mở nắp bồn cầu và nôn ra.

Nôn hết nửa ngày, cũng chỉ là nôn khan, không nôn ra cái gì cả.

Nhớ tới chuyện vừa phát sinh, thân thể không ngừng run rẩy.

Nếu vừa rồi, Sở Trung Thiên không tới kịp, chỉ tưởng tượng thôi cũng khiến da đầu không khỏi run lên.

Cảm giác mình dơ bẩn muốn chết.

Cởi áo gile, tháo nút áo sơ mi. Trên bụng vẫn còn dính lại thứ vừa bắn ra...

Cởi quần ra, Trầm Di mở vòi hoa sen. Nước ấm dội xuống. Trầm Di dùng sức kỳ cọ toàn thân.

Cọ mạnh, cọ mạnh.

Một lần lại một lần.

Cho đến khi toàn thân vừa đỏ ửng vừa đau rát.

Trầm Di chậm rãi ngồi xuống, hai tay ôm lấy chính mình.

Nước từ đầu chảy xuống, dọc theo khuôn mặt, thật giống như là nước mắt.

Đột nhiên nhớ tới, khi mình tiến vào cô nhi viện cũng có trải qua lễ rửa tội.

Linh mục dùng ngón tay dính nước thánh chạm nhẹ vào trán của mình.

“Cha rửa con, nhân danh Cha – Con và Thánh Thần...” 1

Nếu như nước thật sự có thể tẩy trừ hết thảy mọi tội ác, bản thân có phải lại sạch sẽ?

Cầm khăn lau tóc lại phát hiện ra mình không có mang theo quần áo để thay.

Ngẩng đầu liếc nhìn ngăn tủ, phát hiện quần áo ngủ cùng quần lót đặt ở trên.

Không khỏi cười cười, Sở Trung Thiên trông vậy mà lại là người rất cẩn thận.

Lau khô người, cảm giác nhiệt độ cơ thể hơi nóng.

Khi mặc áo ngủ vào, cảm xúc lạnh buốt khi áo ngủ lướt qua da thịt làm cho Trầm Di không nhịn được hít vào một hơi.

Thân thể của mình có chút là lạ.

Đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy trên mặt bàn nhỏ đã đặt sẵn đồ ăn, liền thấy có chút cảm động.

Đang định đi ăn cơm thì lại thấy thân thể không ngừng nóng lên.

Trời ạ, rốt cuộc mình bị làm sao vậy.

Cảm giác ngứa ngứa tê dại chậm rãi tụ lại ở bụng, sau đó khuếch tán dần ra toàn thân. Thậm chí ngay cả đầu ngón tay cũng không ngừng nóng lên.

“Ngô...” Dục vọng của thân thể từng chút từng chút cắn nuốt phần lý trí còn sót lại.

Trầm Di do dự, nằm lên giường Sở Trung Thiên hay là trở về giường của mình.

Chỉ cần nằm một lát là sẽ đỡ thôi, nhất định là như vậy. Dem chính mình chôn chặt trong đồng chăn.

Da thịt mẫn cảm, chỉ một chút kích thích nhỏ cũng không nhịn được mà rên rỉ.

Thanh âm nức nở phảng phất rơi vào tai Sở Trung Thiên.

“Người làm sao vậy?” Sở Trung Thiên nghe thấy thanh âm của Trầm Di, cho là hẳn có chỗ không thoải mái.

Xuống giường, đi về phía Trầm Di thì thấy mặt hấn đỏ kinh người.

“Người sốt?” Sở Trung Thiên vươn tay sờ trán Trầm Di. Nhiệt độ nóng hổi lập tức truyền tới.

“A...ngô...” Hơi lạnh từ bàn tay truyền đến cảm giác thoải mái lại làm cho dục vọng càng trở lên mãnh liệt.

“Nóng...nóng quá...” Nhiệt độ giống như có thể hòa tan được thân thể vậy.

“Rượu...bạn chúng đưa cho người rượu gì???” Sở Trung Thiên thoáng nghĩ đến ly rượu của hai người kia.

Trầm Di vươn tay túm lấy cổ áo Sở Trung Thiên, sau đó vươn cổ lên hôn hấn. (chèm chẹp – đen)

Bởi vì lực kéo không đủ độ lớn cho nên không chạm vào đúng môi. Cái cảm giác có thể nhìn mà không thể ăn làm cho người ta thực ngứa ngáy.

Vì vậy Trầm Di lè lưỡi, liếm liếm môi đối phương. (há há, châm lửa rồi anh ơi – đen)

“Trầm Di, đây chính là do người tự chuốc lấy.” Hai tay ôm lấy Trầm Di, cạy mở đôi môi của đối phương, hung hăng mút lấy.

Bờ môi mềm mại, vòng eo mảnh khảnh, tất cả mọi thứ của Trầm Di hẳn đều muốn có được.

“Ngô...” Đối phương hung hăng hôn môi Trầm Di, đầu lưỡi vờ vào trong khoang miệng không ngừng khuấy đảo, ôn nhu liếm láp từng góc miệng. Nụ hôn kết thúc, đầu lưỡi hai người nối bằng một sợi nước bọt, hết sức *** mỹ.

Trầm Di ngã xuống giường, không ngừng thở dốc.

Dục vọng Sở Trung Thiên không ngừng kêu gào, nóng lòng muốn tìm nơi phát tiết.

Nhìn Trần Di đang thở dốc, Sở Trung Thiên muốn lập tức nhào lên người hắn.

Không, không được, nếu làm như vậy Trần Di sẽ bị thương. Đột nhiên nhớ ra trong tủ ở đầu giường có gel bôi trơn cao cấp, Sở Trung Thiên bò xuống giường, lấy gel bôi trơn. Mở hộp, lấy tuýp gel ra. Nhìn tới Trần Di ở trên giường.

“Nóng quá...a...ngô...nóng...” Trần Di không ngừng vuốt ve thân thể mình, muốn nhờ vào vuốt ve để giảm bớt nhiệt độ cơ thể.

Dây lưng của áo ngủ đã bị cởi bỏ, lộ ra thân thể vì hưng phấn mà ửng đỏ. Vật nhỏ dưới quần lót trắng đã hưng phấn không nhịn được, thậm chí phần vải ở chỗ linh khẩu đã trở nên ẩm ướt.

“Chết tiết...” Không có bất cứ nam nhân nào khi nhìn thấy mỹ thực trước mắt như vậy mà còn có thể giữ được lí trí.

Chính là Sở Trung Thiên biết mặt sau của Trần Di là lần đầu tiên làm. Cho nên hắn vẫn cố hết sức nhịn lại dục vọng của mình.

Cởi quần lót của Trần Di ra, hết thấy của Trần Di đều bại lộ trước mắt.

Linh khẩu của phân thân đã chảy ra một chút chất lỏng trong suốt, hậu đình khỏi nhịn nổi mà nhanh chóng co rút.

“Ngô...” Trần Di nhẹ giẫy giụa thân thể, bất giác thúc giục Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên một tay mở nắp tuýp gel bôi trơn ra, sau đó đổ lên người Trần Di.

“A...lạnh...” Chất lỏng lạnh buốt nhỏ lên người làm cho Trần Di suýt nữa thì bắn ra.

Tay còn lại nắm lấy phân thân của Trần Di, mạnh mẽ ma sát. Hắn đã không nhịn được, nếu không nhanh lên thì Trần Di sẽ bị thương.

“A...không...” Khi Sở Trung Thiên chạm vào chỗ kia thì lập tức Trần Di cảm nhận được một luồng khoái cảm không khổng chế được. Hắn duỗi tay muốn ngăn cản nhưng lại bị đối phương bắt lấy.

“Ngô...không, không được...” Thân thể vốn trường kỳ cấm dục, hơn nữa lại bị xuân dược kích thích khiến cho Trần Di trở nên hết sức mất cảm.

Phóng thích trong tay đối phương, Trần Di toàn thân mềm nhũn, không ngừng thở hổn hển.

Nhưng tác dụng của xuân dược không hề có dấu hiệu thuyên giảm. Toàn bộ nhiệt độ đều tập trung ở phía sau.

Sở Trung Thiên dùng đầu ngón tay lấy gel bôi trơn, sau đó kéo hai chân của Trần Di ra.

“Ân...không...” Địa phương chưa từng có người nào chạm tới liền bại lộ ngay trước mắt Sở Trung Thiên.

Trần Di cảm thấy xấu hổ, muốn khép hai chân vào nhưng lại bị Sở Trung Thiên mở rộng hơn.

Đầu ngón tay đầy gel bôi trơn đặt ở động khẩu, sau đó tiến dần vào.

“Ân...” Cảm giác có chút không khỏe khiến cho Trần Di hừ một tiếng.

Dùng đạo chặt khít ôn nhu ôm lấy đầu ngón tay. Không đợi Trần Di thích ứng, Sở Trung Thiên liền đưa ngón tay thứ hai vào.

“Không...không cần...” Dị vật khiến cho Trần Di rất khó chịu.

“Ngoan, thả lỏng...” Sở Trung Thiên cảm thấy thân thể Trần Di cứng ngắc, một tay nâng phân thân của Trần Di lên xoa nắn, tay kia tiếp tục khuếch trương.

“A...ngô...” Khoái cảm truyền đến từng phân thân cùng với cảm giác của dị vật ở đằng sau đối lập một cách rõ rệt. Cảm giác kỳ quái chưa từng gặp khiến cho Trần Di bật khóc.

Nếu không làm, Sở Trung Thiên thật sự muốn điên rồi, cần môi, Sở Trung Thiên đưa ngón tay thứ ba vào.

“Đau...” Hoàn toàn là dựa vào gel bôi trơn để cưỡng chế tiến vào khiến cho hậu đình vô cùng đau nhức.

Tay trái Sở Trung Thiên tăng thêm lực đạo xoa nắn, tay phải chậm rãi khuếch trương.

Từ chỗ xoa nắn truyền đến khoái cảm rõ rệt, Trầm Di chậm rãi buông lỏng thân thể. Ngón tay Sở Trung Thiên cuối cùng cũng có thể hoàn toàn đi vào.

Trầm Di cảm thấy ngón tay trong cơ thể bị rút ra, sau đó hai chân bị nâng lên, cảm giác được một thứ cực nóng đặt ở lối vào.

17. Chương 17: Ta Yêu Người

“Không...” Trầm Di không khỏi cong người lên.

“Chết tiệt...” Sở Trung Thiên vươn tay đặt lên trán Trầm Di. “Thả lỏng, thả lỏng.” Nếu cứ khẩn trương như vậy, căn bản không thể vào được.

Cúi người xuống, hôn lên môi Trầm Di, cảm thụ hết thảy của đối phương. Chạm rãi thân thể của đối phương không còn khẩn trương, phân thân cực nóng của Sở Trung Thiên đặt tại huyết khẩu từng chút từng chút tiến vào. Sau đó lại càng thêm dùng sức hôn môi đối phương, giống như muốn đem Trầm Di hòa tan vào thân thể mình vậy.

“Ngô...” Phân thân của đối phương xâm lấn làm cho Trầm Di trợn mắt, muốn thoát khỏi đau đớn, nhưng thân thể vì bị hôn môi không ngừng mềm nhũn, chỉ có thể không ngừng cảm thụ đối phương tiến nhập vào thân thể mình.

Phân thân đối phương từng chút từng chút tiến sâu vào thân thể.

“Ngô...đau...” Trầm Di vô lực tiếp nhận đòi hỏi của đối phương. Bụng giống như muốn tan ra, vừa nóng vừa ngứa. Ban đầu đối phương tiến vào thì cảm thấy đau đớn, dần dần đau đớn chậm rãi chuyển thành khoái cảm, hơn nữa càng lúc càng nhiều.

Nụ hôn chấm dứt, phân thân đối phương đã hoàn toàn tiến vào thân thể Trầm Di.

“Ngô...” Cảm giác thân thể giống như muốn nứt ra, Trầm Di không khỏi mở to mắt, không ngừng thở dốc.

“Thả lỏng...” Sở Trung Thiên rời khỏi môi, tay di chuyển đến vuốt ve phần thắt lưng.

“A...” Thân thể giống như bị xé rách ra. Nhưng đồng thời lại cảm nhận được một trận tê dại, ngứa ngứa làm cho đầu óc Trầm Di trở nên trống rỗng.

Khoái cảm từng đợt từng đợt ập đến, giống như biển dục vọng vô tận, làm cho Trầm Di không thể kiềm chế nổi.

Phân thân của mình thỉnh thoảng lại cọ xát vào bụng đối phương, chỉ là tiếp xúc với làn da cũng có thể khiến cho thân thể Trầm Di run rẩy.

Nhìn khuôn mặt của Trầm Di rên rỉ, Sở Trung Thiên lại phải một lần nữa khống chế bản thân. Hiện tại tốc độ rất chậm, hẳn nhất định phải để Trầm Di thích ứng với phân thân của mình.

“A...ân...” Thanh âm của Trầm Di từ thống khổ chuyển dần thành ngọt ngào.

Sở Trung Thiên hôn lấy cổ Trầm Di, sau đó chuyển dần xuống xương quai xanh rồi đến trước ngực. Những dấu hôn màu đỏ nhạt, chính là dấu vết rõ ràng nhất cho chuyện đang diễn ra.

Cuối cùng là nụ hôn ngọt ngào tới mức có thể hòa tan hết mọi thứ.

Thâm tình ôm hôn, làm cho Trầm Di có cảm giác mình đang được yêu thương.

Không khỏi ôm chặt Sở Trung Thiên, không muốn để hắn rời đi.

Lòng ngực đối phương rất ấm áp, rất an toàn.

Đã không còn cái gì gọi là e ngại hay sợ hãi nữa, cảm giác lúc này được gọi là hạnh phúc.

“A...ân...Sở...Trung Thiên...” Dục vọng đã tới giới hạn, nhưng lại không có cách nào phát tiết, Trầm Di khó chịu gọi tên Sở Trung Thiên. “Giúp, giúp ta.” Chỉ tiếp xúc da thịt căn bản không thể thỏa mãn dục vọng, cái loại cảm giác này thật sự khó có thể chịu nổi.

Sở Trung Thiên vươn tay, vuốt ve phân thân Trầm Di.

“A...” Thân thể tinh tường cảm nhận được đụng chạm của bàn tay đối phương, cùng với cảm giác bị xâm lấn mãnh liệt truyền đến từ hậu huyết làm cho người ta hít thở không thông.

Sở Trung Thiên nhìn ngắm khuôn mặt Trầm Di, đem tiếng rên rỉ, bộ dáng khóc nức nở của đối phương một mực khắc sâu trong trí nhớ. Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì hẳn đều mặc kệ.

“Ngô...không...không được...” Sở Trung Thiên xoa nắn đỉnh phân thân đã hoàn toàn ướt át.

Dũng đạo chặt khít vì cao trào mà không ngừng co rút lại, không ngừng kích thích thần kinh Sở Trung Thiên.

Lý trí cuối cùng cũng đứt phứt một cái, Sở Trung Thiên ôm lấy Trầm Di, hung hăng chuyển động.

Người mà mình luôn mong ước có được, hiện đang rên rỉ dưới thân, giống như đang nằm mơ, cảm giác hạnh phúc lan tràn khắp toàn thân.

Bao nhiêu lần nhìn Trầm Di, tự tưởng tượng mình lột quần áo hắn, vuốt ve da thịt xích lỏa của hắn.

Tiếng khóc của hắn, nụ cười của hắn, sự cô đơn của hắn, tất cả đều thu vào trong mắt.

Chính mình không dám yêu, cũng không thể yêu, bởi vì yêu, chỉ có thể mang đến thương tổn.

Lại không thể ngờ, đối phương lại ma xui quỷ khiến mà rơi vào vòng tay mình.

“A...ngô...” Cảm giác xâm lấn càng thêm mãnh liệt hơn so với lúc trước, đầu óc trống rỗng, khoái cảm mãnh liệt khiến hắn không thể suy nghĩ được gì.

Khoái cảm cao trào giống như là một dòng nước xoáy cực lớn, đem Trầm Di cuốn vào trong đó.

Trầm Di chỉ có thể ôm chặt lấy Sở Trung Thiên, có một số chuyện vĩnh viễn không thể quay trở lại được.

Tinh dịch của bản thân đang nhỏ giọt trước bụng, đối phương thì vẫn còn đang không ngừng cố gắng, so với ban đầu càng thêm mãnh liệt.

“Ngô...không...từ bỏ...” Tác dụng của xuân dược sau cơn cao trào đã được phóng thích, nhưng đối phương đang ở trên người thì vẫn còn tiếp tục.

Khoái cảm chậm rãi tản đi, dần chuyển thành cảm giác bị đối phương chiếm giữ, cảm giác bị xâm lấn lan đến tận cốt tủy, làm cho Trầm Di toàn thân phát run.

“Buông...buông tha cho ta đi...” Từ bỏ, từ bỏ, chỉ sợ thân thể cùng tâm hồn, sẽ bị in dấu ấn, bị kì thị, không cách nào xóa bỏ được.

Vặn vẹo thân thể, nghĩ muốn thoát ra, tràng đạo không ngừng tìm cách tránh xa khỏi dị vật xâm nhập.

“A...” Chỉ cảm thấy vật nóng đang ma xát trong cơ thể càng thêm lớn hơn. “Không...”

“Ngoan, thả lỏng, thả lỏng.” Sở Trung Thiên vươn lưỡi, ôn nhu liếm nước mắt của Trầm Di. Hành động vừa rồi của Trầm Di không khác nào phóng lửa tự thiêu.

“Sẽ nhanh tốt thôi, mau thả lỏng.” Chết tiệt, nếu không mau phát tiết, hắn sẽ phát điên mất. Sở Trung Thiên nói dối để Trầm Di thả lỏng thân thể.

Cảm giác được thân thể của đối phương buông lỏng, Sở Trung Thiên điên cuồng chuyển động, rốt cuộc Trầm Di chịu không nổi phải khóc rống, kêu la.

Muốn cảm thụ lấy sự chặt khít, mềm mại của đối phương.

Không cố sức luật động nữa, ôm chặt lấy Trầm Di, tựa như muốn đem Trầm Di tiến vào trong thân thể mình vậy.

Cho tới khi hấn bắn vào trong thân thể Trầm Di, lúc này đối phương chỉ có thể không ngừng phì phò thở dốc. Ngay cả đôi tay đang ôm đằng sau lưng hấn cũng rơi xuống, không có khí lực.

“Quả nhiên vẫn có chút miễn cưỡng.” Sở Trung Thiên khoác áo ngủ lên người Trầm Di, sau đó ôm lấy đối phương.

Giường của Trầm Di đã không thể dùng được, trên mặt giường không phải dịch thể thì cũng là gel bôi trơn, không thể ngủ được. Hơn nữa, cho dù có thể dùng, Sở Trung Thiên, hấn cũng vẫn muốn đem Trầm Di ôm đến giường của mình.

“Ngô...” Bởi vì thân thể không khỏe, Trầm Di khẽ kêu lên. Tinh dịch của Sở Trung Thiên từ cái miệng của Trầm Di chảy lên trên giường – chứng minh hấn đã bị người ta chiếm lấy.

Nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ, Sở Trung Thiên không có ý định giúp Trầm Di tắm rửa.

Trong thâm tâm hấn muốn cho Trầm Di hảo hảo cảm thụ được cảm giác xâm chiếm của hấn, quả nhiên mình là một người ích kỷ.

Đặt Trầm Di lên giường của mình, sau đó cẩn thận kiểm tra.

Đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, trước đó đã từng phát ra những tiếng rên rỉ mê người.

Trên cổ cùng xương quai xanh điểm tuyết một vài dấu hôn. Vòng eo mảnh khảnh cùng với cặp mông tròn trịa, giữa hai chân còn có dịch thể của hấn đang chảy ra.

“Chết tiệt...” Thân thể vừa trải qua dư vị ***, lại nhìn thấy mỹ vị như vậy, hấn lại có phản ứng. Sở Trung Thiên giúp Trầm Di đắp kín chắn, sau đó đi lấy thêm một cái chắn khác. Nếu hấn cùng đắp chung chắn với Trầm Di, sợ rằng hấn lại làm ra chuyện gì đó.

Sợ làm ra chuyện gì? Nghĩ tới điều này, Sở Trung Thiên không khỏi cười cười. Sở Trung Thiên hấn, cho tới bây giờ cũng chưa từng vì người khác mà suy nghĩ điều gì a.

Không khỏi ghé sát đến bên tai đối phương, nhẹ nhàng nỉ non.

“Ta yêu người...” Thanh âm nhẹ như không thể nghe được, phiêu đảng trong không khí, chậm rãi biến mất.

18. Chương 18: Tẩy Não

Ánh mặt trời sáng sớm nhẹ nhàng trải đầy phòng ngủ.

Khi kim đồng hồ chỉ về vị trí 7h sáng, Trầm Di theo thói quen mở mắt ra. Không ngờ lại thấy được phía trước giường hấn còn một cái giường.

??? Gặp quỷ? Không khỏi lấy tay sờ lên trán, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề.

Hôm qua, hình như hấn uống nhiều quá???

Cố gắng nhớ lại chuyện ngày hôm qua nhưng trong đầu chỉ đầy khuôn mặt phóng đại của Sở Trung Thiên. Chậm rãi dịch chuyển thân thể, nhìn sang bên cạnh.

Sở Trung Thiên đang ngủ ngay bên cạnh.

Trầm Di ngay lập tức ngây dại, lúc này mới phát hiện thấy cảm giác ướt át giữa hai chân mình.

Lập tức xốc chăn lên, chỉ thấy mình toàn thân xích lửa, trên người đầy những dấu vết hoặc xanh hoặc tím, còn có cả chất lỏng trắng đục ở giữa hai chân.

Trầm Di ngây dại, sau đó phản ứng đầu tiên là: Đây là chuyện gì?

Lén nhìn về phía Sở Trung Thiên đang nằm ngủ, đại thúc vẫn không hiểu gì. Dem cánh tay rời về phía chắn của đối phương, chạm vào da thịt đối phương, cùng với vật nam tính đặc thù. Bóng loáng, nhẵn nhụi, không có sự cản trở của vải vóc.

Mạnh mẽ rút tay lại, Trầm Di lấy tay che trán mình, bởi vì hấn mới phát hiện một điều.

Hắn bị nam nhân thương...

Hắn bị nam nhân thương!!!!

Hắn bị nam nhân thương!!!!!!!! [lặp lại n lần]

Đầu óc trống rỗng, bối rối muốn chạy trốn. Trầm Di vén chăn lên, bước xuống giường, không ngờ hai chân mềm nhũn, lập tức ngã lộn quay ra sàn nhà.

Tinh dịch tối qua Sở Trung Thiên bắn ra, cùng với gel bôi trơn liền chảy ra từ trong mông.

“Ngô...” Phần eo đau nhức cùng với hậu đình vừa trướng vừa đau nhức, làm cho Trầm Di đau đớn kêu lên.

Sau đó cảm giác bị người khác bế lên, khẽ chạm tới phía sau của hắn “Đau??”

“Chào buổi sáng...” Sở Trung Thiên ôm Trầm Di, hướng hắn chào.

Trong đầu truyền tới cảm giác khi tiếp xúc với da thịt đối phương. Thật ấm áp và an toàn.

Nghĩ tới đây, Trầm Di liền ngây ngẩn cả người. Hắn vừa nghĩ cái gì??? Không khỏi nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, hắn tuyệt đối không phải là gay, tuyệt đối không phải. [Ta nói nha đại thúc, đã thương qua một lần, còn trông mong là không phải.]

Còn chưa chịu tiếp nhận sự thật? Sở Trung Thiên nhìn biểu hiện của Trầm Di, không khỏi cười cười, ôm Trầm Di đi tới phòng tắm. (Cả gu gồ đại hiệp lẫn CCP ca ca đều phán là phòng ngủ, cơ mà ta nghĩ phòng tắm thì đúng hơn – đen.)

“Người, người đang làm cái gì?” Thân thể bị áp lên vách tường lạnh buốt, cả ngực dán lên trên lớp gạch men. Cảm xúc lạnh buốt làm cho Trầm Di không khỏi hít một hơi.

“Giúp người lấy thứ đó ra.” Trong tủ ở đầu giường rõ ràng có “áo mưa”, nhưng Sở Trung Thiên không thèm dùng. Rõ ràng làm xong có thể tắm rửa, nhưng Sở Trung Thiên cũng không thèm tắm rửa. Hắn muốn để cho đối phương triệt để cảm nhận được hết thấy của mình. Bản thân mình cũng cảm nhận được hết thấy của đối phương.

Nghĩ muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương, hết thấy mọi thứ của đối phương.

Trước đây hắn cho rằng người yêu chỉ để phát tiết dục vọng, hiện tại hắn lại nghĩ muốn quý trọng đối phương. Nếu hắn của trước kia mà nhìn thấy tình cảnh hiện tại, tuyệt đối sẽ hung hăng cười nhạo chính mình.

“Ngô...” Trầm Di cảm thấy một cái chân đang chen vào, cưỡng chế tách hai chân của mình ra, sau đó bàn tay kia hung hăng ma sát cơ thể mình. (Khúc này thì cả hai (gu gồ vs CCP) đều phán là chân, cơ mà ta cũng nghĩ là tay thì hợp lí hơn)

“Không...nếu...là tắm rửa...ta...ta tự mình làm được.” Để cho đối phương cọ rửa chỗ kia của mình, chỉ nghĩ thôi thân thể đã cứng ngắc rồi.

Vì sao hôm qua hắn lại uống nhiều rượu như vậy, rượu say làm loạn, quả nhiên là sự thật.

Trong trí nhớ đã quên đi nhiều chi tiết, nhưng việc Sở Trung Thiên xâm phạm mình, khuôn mặt phóng đại của hắn, vẫn còn nhớ rõ.

“Người có phản ứng...” Thanh âm của Sở Trung Thiên tràn ngập dục vọng, làm cho thân thể Trầm Di không khỏi run rẩy.

Tinh tường cảm nhận được ngón tay chạm đến bên trong thân thể mình, thân thể Trầm Di không ngừng run rẩy.

“Không, từ bỏ...ta...ta tự mình là...là được rồi.”

Hậu đình vì dâm qua bị chà đạp quá độ mà có chút sưng đỏ, nhưng nhờ có gel bôi trơn cùng với được khuếch trương cẩn thận nên không bị xuất huyết.

Sở Trung Thiên mở vòi hoa sen, dòng nước ấm áp dội xuống, mãnh liệt mà mịn hoặc.

“Ngô...không...” Tinh tường nghe được âm thanh do ngón tay ma sát với gel bôi trơn trong cơ thể phát ra. Trầm Di lúc này chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Tinh dịch trắng đục cùng với gel bôi trơn trong suốt chảy dọc theo đùi của Trầm Di, đối phương thở dốc từng đợt.

Khi ngón tay móc ra thỉnh thoảng lại phát ra một vài âm thanh, không ngừng kích thích thần kinh Sở Trung Thiên.

Cảm giác chặt khít mà mềm mại, ôn nhu bao bọc lấy ngón tay mình làm cho Sở Trung Thiên không khỏi nổi lên phản ứng.

Tuy nhiên mặt sau của Trầm Di hiện tại vô cùng sưng đỏ, tất nhiên là không thể tiếp nhận thêm chút nào nữa.

Sở Trung Thiên chỉ có thể tìm cách khác để giải quyết dục vọng của mình.

Hắn định trước tiên lấy hết dịch thể trong cơ thể Trầm Di ra, giúp hắn rửa sạch sẽ, sau đó bản thân có thể dùng tay giải quyết dục vọng của mình.

Không ngừng móc ra, cảm giác được thân thể Trầm Di run rẩy không ngừng.

Dưới giường đứng đắn, trên giường mê người, đại khái Trầm Di chính là loại người này a. Mà ngay cả bản thân Sở Trung Thiên cũng không thể ngờ được, Trầm Di khi cởi quần áo ra lại mê người đến vậy.

Ngay khi ngón tay chạm đến một điểm thì hắn cảm thấy thân thể Trầm Di đột nhiên run rẩy mãnh liệt hẳn.

“A...ngô...” Giật mình phát ra tiếng rên rỉ, Trầm Di vội lấy tay bịt miệng mình.

“Là chỗ này sao?” Sở Trung Thiên không khỏi xấu xa cười cười. Ngón giữa thon dài ôn nhu cọ xát nội bích.

Trả lời hắn là một chuỗi những tiếng rên rỉ không cách nào khống chế được.

“Ngô...” Cho dù Trầm Di sống chết bịt miệng vẫn không có cách nào ngăn cản được tiếng rên rỉ. Khoái cảm mãnh liệt làm cho thân thể không ngừng run rẩy. Trầm Di không khỏi khóc lên. Ngay cả đầu ngón tay cũng tràn đầy khoái cảm, bản thân hắn muốn phát điên rồi.

Sở Trung Thiên cảm thấy cọ rửa như vật là đủ rồi liền rút ngón tay ra.

“Ngô...” Cảm giác ngón tay được rút ra, Trầm Di hừ một tiếng.

Sở Trung Thiên kéo tay Trầm Di, đem Trầm Di kéo lại gần.

Nước ảm từ vòi hoa sen chảy ra làm hơi nước bốc lên mù mịt, khiến cho căn phòng càng thêm vẻ mập mờ.

“Ta yêu người...” Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di, giọng nói đầy kiên định.

“Hả...” Sở Trung Thiên yêu hắn? Điều này sao có thể?

“Ta...ta không thể yêu nam nhân...” Hắn không thể yêu nam nhân, tuyệt đối không thể, chuyện tối hôn qua chỉ là ngoài ý muốn. Toàn thân run rẩy, Trầm Di cố gắng tự an ủi chính mình.

Sở Trung Thiên sau khi nghe lời nói đó, sững sờ một chút, sau đó nâng mặt Trầm Di lên.

Nếu muốn đối phương tiếp nhận lời của mình, cũng chỉ có thể trước hết làm thương tổn hắn.

Ta chỉ là muốn có được người mà thôi.

“Người chính là một kẻ trời sinh đồng tính luyến ái.” Đôi môi xinh đẹp của Sở Trung Thiên, phun ra câu nói thật tàn nhẫn.

“Không...ta không phải...không phải...” Trầm Di bịt tai, không muốn tiếp tục nghe Sở Trung Thiên nói bất kỳ điều gì. Hắn không phải đồng tính luyến ái, hắn tuyệt đối không có khả năng trở thành đồng tính luyến ái. Hắn sợ hãi ánh mắt khinh bỉ của mọi người. Sợ hãi...

Sở Trung Thiên kéo tay Trầm Di, đặt lên tường.

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, chỉ cần đưa lưỡi ra là có thể liếm đến môi đối phương.

“Nếu như không phải, thì đây là thế nào?” Sở Trung Thiên dùng chính phân thân của mình cọ cọ vào phân thân Trầm Di.

“Nếu người không thích nam nhân, vì sao lại có phản ứng?” Sở Trung Thiên dùng một tay khống chế hai tay của Trầm Di, một tay vươn ra vuốt ve phân thân đã cương cứng của cả hai.

“Rốt cuộc nữ nhân hay là ta làm cho người thoải mái hơn?” Một tay đồng thời xoa nắn phân thân của cả hai, đùa bỡn tự tôn của Trầm Di.

“Ngô...không...không cần...ta...ta...không biết...” Cùng với khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt là cảm giác khuất nhục làm cho người ta vô cùng nhục nhã.

Lửa nóng từ chỗ tiếp xúc của phân thân đối phương với phân thân của mình truyền đến, tiến dần vào thân thể.

Cái này, nhất định là hắc đang nằm mơ a.

Đối phương đã hoàn toàn buông lỏng khống chế, Trầm Di chỉ có thể cầm lấy cánh tay Sở Trung Thiên, cảm nhận lửa nóng từ phân thân truyền đến.

Bằng không tại sao lại có cảm giác không chân thực như thế này. (ý đại thúc là vì nằm mơ nên mới không chân thực đó.)

Chính là xúc cảm về da thịt của đối phương lại vô cùng chân thực làm cho Trầm Di không ngừng run rẩy.

Khoái cảm chậm rãi tập trung về bụng. Cảm thủ được đối phương xoa nắn.

“Ta yêu người...”

“Ta yêu người...”

“Ta yêu người...”

Sở Trung Thiên một lần lại một lần nói lời yêu thương.

Hãy mau đến bên ta đi. Cho tới bây giờ ta chưa từng phát hiện ra, cuộc sống có thêm người lại ngọt ngào đến vậy.

“A...ngô...không...không được...” Lời tỏ tình của đối phương giống như một dòng nước xoáy cực lớn, làm cho Trầm Di trầm luân trong đó, không có cách nào tự kiềm chế được.

19. Chương 19: Hôn Môi

Cho tới khi bị Sở Trung Thiên ôm đến giường, Trầm Di mới tiếp nhận được sự thật vừa rồi.

“Còn đau không?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Trung Thiên lộ ra vẻ ôn nhu.

Trầm Di mặt cắt không còn giọt máu, sau đó đột nhiên quay đầu. “Sao người không mặc quần áo vào?”

Trước đây cảm thấy thân thể đồng tính là vô hại, vì cái gì, hiện tại lại không dám nhìn thẳng vào đối phương đang ***.

Sau khi cùng Sở Trung Thiên làm chuyện kia, cảm giác đã không còn giống với trước kia nữa. Loại cảm giác này, hắc khó có thể diễn tả được.

“Người đỏ mặt?” Sở Trung Thiên cười, bò lên trên giường Trầm Di, từng giọt nước trên tóc rơi xuống, thân thể xích lõa, còn có ánh mắt của dã thú, thật giống như một con hắc bảo đang nhìn con mồi.

“Người...người...người đừng tới đây...người muốn làm gì?” Trầm Di gắt gao kéo chắn [đại thúc, hiện tại mới chú ý bảo vệ trình tiết của mình có phải đã quá muộn không?] nhìn người trước mặt đang từng chút từng chút tiến tới.

“Này...dừng...” Chỉ thấy đối phương bắt lấy tay hắn, lấy tay giữ cầm hắn, thâm tình hôn lên môi. Mà ngay cả Trầm Di cũng có thể cảm nhận được trong nụ hôn đó có bao nhiêu tình cảm.

“Ngô...” Trầm Di dùng sức đẩy Sở Trung Thiên, chính là đối phương gắt gao ôm lấy hắn, giãy như thế nào cũng không buông ra.

Nụ hôn chấm dứt, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng hai người thở dốc.

“Người rốt cuộc đang làm cái gì?” Không hiểu vì sao Sở Trung Thiên lại làm vậy? Sở Trung Thiên nói đối phương yêu hắn, hắn thật sự không thể tin được.

Chưa từng có một ai yêu hắn, chưa từng có.

Mạc Ly, Diệp Tinh đều đi, ngay cả bà xã của hắn cùng rời bỏ hắn. Hắn thật sự không biết, trên thế giới này còn có thể có người yêu hắn hay không. Nếu thực sự là yêu, vì sao đều muốn rời bỏ hắn.

“Ta yêu người...” Đôi mắt Sở Trung Thiên đen như màn đêm, làm cho Trầm Di nhìn không rõ, cũng không hiểu được

Còn lại...chỉ có sự trầm mặc.

Người cử động trước là Sở Trung Thiên, bắt đắ dĩ từ trên giường Trầm Di bước xuống, yên lặng mặc quần áo tử tế.

Nhìn Sở Trung Thiên mặc vào quần áo bình thường mà không phải quần áo thể thao, Trầm Di hỏi. “ Người hôm nay không đi đánh golf?”

Sở Trung Thiên nghe đến câu này, thiếu chút nữa thổ huyết. Đi vào thời điểm này? Có thể? Thật không biết đầu óc Trầm Di làm từ cái gì.

“Hôm nay ta bồi người.” (Anh còn phải ở nhà chăm vợ chứ:3)

Sở Trung Thiên gọi điện kêu đồ ăn. Sau đó lại còn đặc biệt nhờ người giao cơm mang đến một cái bàn nhỏ.

Vậy cũng là kinh hỉ a. Bởi vì mặt sau vẫn còn đau cho nên Trầm Di muốn làm tổ ở trên giường một ngày. (Cái từ “làm tổ” là của gu gỗ đại hiệp đó, ta thấy dùng từ này có vẻ hay hay.)

Sở Trung Thiên lấy cái bàn, đem thức ăn bê tới giường Trầm Di, sau đó ngồi ở một chỗ khác trên giường nhìn hắn ăn cơm.

“Người không ăn?” Trầm Di hướng Sở Trung Thiên hỏi. Rõ ràng trên mặt bàn có hai phần ăn.

“Chuyện tối hôm qua...”Sở Trung Thiên không rõ, vì sao Trầm Di không có nháo, dù là biểu tính mất hứng một chút cũng không hề có, chỉ là cố gắng ở chung với hắn như bình thường. Giống như bình thường vậy...

“Chuyện tối hôm qua coi như không có gì phát sinh đi.” Cái này có lẽ cũng là biện pháp tốt nhất đi. Sau đó tiếp tục ở chung như bình thường, nhất định là có thể. Chính là trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Sở Trung Thiên. Không khỏi lắc lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

“Chính là...” Sự thật thật sự có thể coi như không hề phát sinh? Sở Trung Thiên chưa kịp đưa ra câu hỏi đã bị Trầm Di cắt ngang.

“Vậy người còn muốn thế nào? Khóc rống lên như nữ nhân? Ta đã không còn là tiểu hài tử. Hơn nữa loại sự tình này, vốn cũng chẳng còn quan trọng nữa.” Tuy rằng nói ra như vậy, nhưng trong nội tâm của Trầm Di thật ra lại có một vương mặc không cách nào gỡ bỏ được.

“Làm người yêu của ta nha...” Sở Trung Thiên không biết đây có được gọi là tình yêu không, nhưng hắn muốn cùng Trầm Di vĩnh viễn sống chung một chỗ.

“Không thể nào.” Mặc kệ ban đầu tình cảm có bao nhiêu sâu đậm, cuối cùng cũng vẫn tách ra, nếu quả thật là như vậy chỉ bằng ngay từ bây giờ cũng không nên bắt đầu. Mặc dù, ở một mình thật sự rất cô đơn.

“Nếu người không chịu đáp ứng, cứ nửa giờ ta lại hôn người một lần.” (1 like cho Sở Sở=)))))))) – đen)
(fr0zen: bạn ý có đặt đồng hồ bên cạnh k nhĩ?????!!!!) (điện thoại + laptop để làm cái gì? – đen) Sở Trung

Thiên theo thói quen đưa tay vào túi quần, sau đó mới nhớ thuốc lá đã bị mình vứt đi rồi. Cũng vì một câu nói của Trầm Di, khiến mình từ bỏ việc hút thuốc lá dù đã quen hút từ nhiều năm.

“Người...” Đối phương nghiêm túc biểu lộ, làm cho Trầm Di nhìn không được rung mình một cái, thật là đáng sợ, Sở Trung Thiên hiện tại giống như là một con hắc báo đang sẵn mồi.

“Ta nói nghiêm túc, làm người yêu của ta nha...”

“Không thể nào...” Đối phương phát ra khí tức nguy hiểm, làm cho Trầm Di không ngừng muốn trốn chạy.

Lại là ánh mắt nghiêm túc, nhìn Trầm Di hoảng hốt một hồi, chính mình rốt cuộc là làm sao vậy.

Sau khi Sở Trung Thiên ngồi lên giường của hắn, một mực theo dõi hắn.

Trầm Di đột nhiên nghĩ đến, Sở Trung Thiên trước kia cũng luôn nhìn hắn như vậy, đó là ánh mắt của dã thú nhìn con mồi.

Chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu giống như bị kim châm.

Thật không hiểu bản thân mình vì sao có thể bình tĩnh công tác dưới ánh mắt này suốt nửa năm trời.

Gian nan trôi qua 30 phút.

Khi Sở Trung Thiên đi tới thì Trầm Di túm chặt lấy chân.

“Đừng...đừng tới đây...cẩn thận không ta cắn người...” Bộ dáng gương nanh múa vuốt rất giống một con tiểu hắc miêu đang nổi giận (dễ thương với đen) (frozen: mèo nhỏ đầu lại hổ sao!!!!) (ko phải hổ, là báo chứ – đen)

“Cẩn ta?” Không sai nha, xem ra cũng không dễ đối phó. Sở Trung Thiên nhìn bộ dạng gương nanh múa vuốt của Trầm Di không khỏi nổi lên ý muốn trêu đùa.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Sở Trung Thiên bắt lấy tay Trầm Di đang đưa ra ngăn cản, cúi đầu thâm tình hôn.

“Ngô...” Trầm Di mở to hai mắt, sau đó khép miệng, hung hăng cắn mạnh một cái.

Chỉ cảm thấy thân thể Sở Trung Thiên run lên, sau đó ôm chặt lấy hắn. Mùi máu tươi nhàn nhạt khuếch tán dần trong khoang miệng.

Nụ hôn chấm dứt, trên môi của Sở Trung Thiên nước bọt chảy ra bên khóe miệng mang theo một tia màu đỏ.

“Người rốt cuộc đang làm cái gì...” Chỉ cảm thấy đáy lòng nổi lên một tia tức giận khó hiểu. “Ta đã nói là ta sẽ cắn người.”

“Chính là ta nói rồi, ta sẽ hôn người.” Sở Trung Thiên nhìn đỉnh đầu của Trầm Di. “Vì sao lại không chịu nhìn ta?”(Di Di đang cúi đầu nên Sở Sở chỉ nhìn được đỉnh đầu của hắn.)

“Người nếu như còn tiếp tục hôn ta, ta sẽ tiếp tục cắn người...” Hắn không phải chán ghét Sở Trung Thiên, hắn chỉ là sợ bị tổn thương. Sợ bị người khác vứt bỏ, cái loại cảm giác này, rất khó chịu.

“Ha ha...” Nhìn bộ dáng đáng yêu của đối phương, Sở Trung Thiên bật cười. Nhưng mà, đầu lưỡi thật sự là rất đau nha.

Cái này có tính là... mưu sát chồng không a.

Lại 30 phút trôi qua, tiếp tục hôn, lại bị cắn.

Lại 30 phút trôi qua, còn đang hôn, lại bị cắn.

Lần thứ 5 Sở Trung Thiên đi về phía giường của Trầm Di.

“Đừng...đừng...đừng đến.” Thanh âm Trầm Di hơi run run. Không ngờ Sở Trung Thiên lại dùng đến cái phương pháp tàn nhẫn này. Để chứng minh rằng hắn rất yêu đối phương?

Lại là một cái ôm thâm tình, từ chỗ da thịt tiếp xúc đều lộ ra cảm giác yêu thương, đối phương lại tiếp tục vươn lưỡi ra hôn, lúc này Trầm Di cũng không cần nổi nữa.

Phần môi đối phương truyền đến mùi máu tươi nồng đậm, làm cho Trầm Di không thể cần nổi nữa.

Rõ ràng có thể giữ chặt cằm dưới, như vậy mình sẽ không có cách nào cần hắn. Vì sao Sở Trung Thiên lại không làm vậy.

Sở Trung Thiên lúc này đã phát hiện ra sự thay đổi của Trầm Di, cúi đầu hôn càng thêm sâu. Vuốt ve tấm lưng bóng loáng của đối phương. Muốn đem đối phương tiến sâu vào ***g ngực mình.

“Ngô...” Cảm giác được tay cậu đối phương không ngừng di chuyển xuống dưới, toàn thân Trầm Di lại trở nên cứng ngắt.

Khi tay của Sở Trung Thiên sờ đến phần eo của Trầm Di thì cảm giác được người trong ngực mình đang không ngừng run rẩy.

Sở Trung Thiên lập tức kết thúc nụ hôn.

“Phía sau người còn đau?”

Đối phương không lên tiếng.

“Ta đi ra ngoài hóng gió một chút, đừng có chạy loạn.” Đầu lưỡi Sở Trung Thiên bị Trầm Di cắn nên phát ra âm thanh không rõ ràng.

“Nghe được tiếng đóng cửa, Trầm Di ngậy ngấn cả người. Thế này là sao? Lạt mềm buộc chặt? (chuẩn rồi)

Không vấn đề, hắn đã không còn sợ cô đơn. Vươn tay, từ trong túi du lịch lấy ra Mp4, đeo ống nghe lên, lắng nghe bản canon đang phát ra.

Nghe xong canon, ta không sợ, không sợ a, thần kinh ta rất lớn. Ta không sợ, không sợ a.

Chính là, sau khi nghe hết canon, Trầm Di choáng váng, bởi vì bài hát ngay sau đó là bản nhạc của Carpenters“only yesterday 1.”

“And waiting was all my heart could do, chỉ cần chờ đợi.” Trong đầu đột nhiên nhớ tới khuôn mặt Sở Trung Thiên, ôn nhu mà cô đơn.

“Ta là nam nhân của hắn!”

“Ta đã tới chậm.”

“Ta yêu người...”

“Ta yêu người...”

“Ta yêu người...”

Hết thấy mọi thứ về Sở Trung Thiên, giống như một trận thủy triều dũng mãnh tiến vào trong tâm trí.

Trầm Di kéo tai nghe ra, đem đầu chôn sâu vào trong chăn.

Chán ghét như vậy, chán ghét bản thân hiện tại.

Chính là cảm giác ở sâu trong nội tâm mình, giống như có điều gì đó đang chậm rãi tan vỡ.

20. Chương 20: Xuân Ý Dạt Đào

Ý nghĩ giống như không hề bị bản thân khống chế, không có việc gì tự nhiên sẽ nhớ đến hết thấy liên quan tới Sở Trung Thiên.

Không biết thế nào, đột nhiên lại nghĩ đến bộ dáng Sở Trung Thiên lúc xâm phạm hắn, lòng tơ toàn thân Trầm Di liền dựng hết lên.

Ý định tìm một bộ quần áo để mặc, nhưng vì đằng sau vẫn còn đau nên hắn không mặc quần lót mà chỉ khoác tạm áo ngủ.

Lần trước, làm quả thực là quá mức kích thích, khiến cho tới tận bây giờ hắn vẫn cảm thấy hai chân dường như nhũn ra.

Hiện tại, canon cũng chẳng thể nghe, cho dù có nghe ca khúc yêu thích nhất, tâm tình cũng không thể bình tĩnh được.

Trầm Di chỉ có thể nằm trên giường, mặc cho tâm trí không ngừng nhớ tới bộ dáng Sở Trung Thiên.

Qua một lúc lâu, Sở Trung Thiên trở về, còn cầm theo một gói to.

“Ta có việc muốn nói cùng ngươi.” Bộ dáng nghiêm túc của Sở Trung Thiên làm cho Trầm Di cảm thấy có điểm là lạ.

Chỉ thấy đối phương ngồi vào phía đối diện, chăm chú nhìn hắn.

“Còn nhớ rõ hai chén rượu mà ngươi uống?” Nhìn phản ứng của Trầm Di đêm qua, Sở Trung Thiên biết là trong rượu có bỏ thêm xuân dược.

Vừa rồi hắn đặc biệt quay lại quán bar để hỏi rõ xem đó là loại dược gì. “Trong đó có bỏ thêm xuân dược.”

“...” Nghĩ đến phản ứng kỳ quái của mình, Trầm Di cũng biết là rượu có vấn đề, nhưng cũng không thể đổ toàn bộ lỗi cho xuân dược được, dù sao trong lúc đó, cũng có một chút là do bản thân mình.

“Vấn đề là ...tác dụng của thuốc sẽ kéo dài một tuần lễ. Ngươi hiểu ý ta không?” (chết đại thúc rồi:v) Địa ngục chỉ hỏa...loại xuân dược nặng đô được đặc chế dùng để điều giáo nô lệ. Nếu như khi đó hắn không tới kịp thời, chỉ có trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì. Có khả năng từ nay về sau, cả đời hắn cùng không thấy được Trầm Di nữa. [Bị người giam cầm][a a a, dẫn dẫn, ngươi vì sao lại phải đuổi tới a.] (Đờ mờ tác giả – đen)

“Tuần lễ này tốt nhất ngươi không nên đi ra ngoài... ta sẽ cố gắng nghĩ biện pháp.” Tác dụng của xuân dược thì chỉ cần Trầm Di đạt cao trào rồi phóng thích là có thể giảm bớt.

Cho nên Sở Trung Thiên tính có thể giúp Trầm Di giải phóng, dù sao, cũng chỉ có bảy ngày.

“Ngươi là nói...cái này một tuần lễ...” Buổi tối hôm nào cũng sẽ giống như hôm qua...trời ơi, Trầm Di sau khi nghe xong muốn bật khóc, số hắn là cái số gì vậy.(số tiểu thụ) Trời ơi, đất ơi, thánh Ala, Phật tổ a!!!! Vì sao cái loại sự tình này lại rơi xuống đầu hắn (ai bảo uống đồ của người lạ đưa, còn kêu ca cái nỗi gì.)

“À, đúng ...chính là ý đó.” Sở Trung Thiên nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ đó của Trầm Di không khỏi cười cười. [sướng chết người a]

Xem ra một tuần kế tiếp sẽ rất thú vị.

Những lời muốn nói đã nói xong, Sở Trung Thiên đi đến bên giường Trầm Di, kéo chăn của Trầm Di lên.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì...” Không phải hắn nghĩ muốn làm chứ, bộ dáng mình hiện giờ, nếu còn làm tiếp sẽ đau chết mất.

Trầm Di đưa chân đá ngay lập tức đã bị Sở Trung Thiên bắt được, sau đó từ trong túi lấy ra thuốc mỡ.

“Ta thấy ngươi rất đau nên đã đến bệnh viện lấy một ít thuốc.” Rõ ràng đang nói với thầy thuốc là mông đau, kết quả thầy thuốc đưa cho thuốc trị bệnh trĩ. Cuối cùng Sở Trung Thiên phải nói thẳng ra là làm tình đau.

“Chờ chút...ta tự mình làm được.” Lần trước tại phòng tắm, suýt chút nữa làm hắn phát điên rồi. Cho nên Trầm Di vội vàng ngăn cản.

“Mở chân ra...” Lại là ánh mắt theo dõi con mồi.

“Ta...ta tự mình làm...” Trầm Di cố gắng phản kháng đến cùng.

“Chúng ta sau này còn ở chung rất nhiều, cho nên người cũng nên hình thành thói quen a.” Nghe được câu này, mặt Trầm Di xoạt cái đỏ ửng.

“Buông tay...” Trầm Di then quá hóa giận, dùng cái chân còn lại đạp Sở Trung Thiên.

Kết quả vẫn là bị tóm chặt, Sở Trung Thiên tách hai chân Trầm Di ra, chỗ tư mật không thể che giấu liền bại lộ trước mắt Sở Trung Thiên.

“Ngô...” Ngón tay ôn nhu mang theo thuốc mỡ lạnh buốt tiến vào, Trầm Di nhắm mắt lại, buông xuôi, mặc kệ đối phương thích làm gì thì làm.

Một lát sau cảm thấy ngón tay trong cơ thể được rút ra.

“Xong rồi?” Trầm Di nghi hoặc hỏi Sở Trung Thiên.

“Vậy người còn muốn tiếp tục?” Biểu tình nghi hoặc trong mắt của Sở Trung Thiên lại giống như là chưa được thỏa mãn.

“Không, không cần...người...người mau đi xuống...” Vừa nghĩ tới Sở Trung Thiên đang nhìn hắn, toàn thân Trầm Di liền nóng lên, mà Trầm Di đem tất cả chuyện này đổ lỗi cho xuân được. [đáng thương cho xuân được nha]

“Đã qua hai giờ.” Sở Trung Thiên ngồi xuống, bắt lấy hai tay của Trầm Di.

“Người thiếu nợ ta 4 cái hôn.” Chỉ cần nhìn thấy đôi môi phần nộn của Trầm Di là hắn liền nghĩ muốn hung hăng chà đạp một phen.

“Cái gì?” Trầm Di không hề phát hiện ra, lúc này hắn đang vô cùng nguy hiểm, chần đã bị người ta kéo lên, chỉ mặc một cái áo ngủ.

Nhưng qua vài giây hắn cũng đã phát hiện ra tình cảnh của mình, bởi vì đầu gối của Sở Trung Thiên quỳ ngay nửa người dưới của hắn. Da thịt trần trụi ma xát với vải quần. Không được, hắn muốn chạy trốn.

“Chờ...chờ một chút...cho ta thời gian hai ngày, ta cần suy nghĩ...”

“A?” Thuận tiện tìm cơ hội chạy trốn? Sở Trung Thiên cười cười. “Có thể, nhưng mà, từ sau ngày thứ ba trở đi, nếu câu trả lời của người là không, ta sẽ mang toàn bộ lời lãi thu về nha. Hai ngày là 100 cái hôn.” (Thế này ai dám nói không nữa)

“100 cái?” Môi sẽ bị hôn thành cái xúc xích luôn a. Nhưng mà hắn thật sự cần tỉnh táo suy nghĩ. Sở Trung Thiên quần quít hắn như vậy, hắn căn bản không thể tỉnh táo nổi. Trầm Di cắn răng một cái.” Được...thành giao.”

Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di, thật là, vì sao luôn dễ bắt nạt vậy. Làm cho người ta nhịn không được muốn chà đạp.

“Nhiệm vụ của chúng ta...” Trầm Di đột nhiên nghĩ đến, bọn họ tới đây đã nhiều ngày, hắn chuyện gì cũng chưa làm a.

“Nhiệm vụ này một mình ta làm cũng được rồi.” Nhiệm vụ đã hoàn thành tới 90%. Chơi golf trong mắt Sở Trung Thiên chính là số học cao cấp. Chỉ cần tính toán tốt hướng gió, địa hình, độ mạnh yếu, ba thước sân hắn có đến 80% khả năng chỉ cần một gậy là vào lỗ.

Sở Trung Thiên từ giường của Trầm Di bước xuống, trở về giường của mình. Sở dĩ hắn không cố gắng tiến thêm một bước nữa là vì muốn chờ đến tối, khi “địa ngục chi hỏa” phát huy được lực mạnh nhất. [Đê tiện]

Giăng co một ngày, màn đêm rất cực buông xuống.

Như dự kiến, thân thể liền nóng lên, không lẽ một tuần lễ tiếp theo đều giống như vậy?

Trầm Di gắt gao đem chăn bao quanh mình, nỗ lực phán kháng lại nhiệt độ cơ thể mình.

“Ngô...” Chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, ngàn vạn lần không thể để cho Sở Trung Thiên xem thường. Chính là thân thể lại càng ngày càng nóng, càng ngày càng ngứa. Không ngừng cọ xát vào chăn nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

“Ngô...” Cảm giác lúc này so với lần trước hoàn toàn bất đồng. Lần trước do tác dụng của rượu cho nên cảm giác rất mơ hồ.

Nhưng bây giờ, tất cả cảm xúc đều rõ ràng đến đáng sợ, cảm giác áo ngủ bóng loáng cọ xát vào da thịt, cảm giác chăn đệm có chút thô ráp cọ xát vào da thịt. Tất cả đều có thể dễ dàng cảm nhận được.

“Ngô...” Tất cả cảm giác khô nóng đều chậm rãi tập trung về bụng, tê dại, ngứa ngứa, trong lòng dâng lên cảm giác phiền muộn. Ngay cả đầu ngón tay cũng tràn ngập ham muốn của dục vọng.

“Tại sao...” Dục vọng mạnh mẽ đánh bại cả tự tôn không ngừng lan tỏa khắp toàn thân.

Trầm Di không muốn để cho Sở Trung Thiên nhìn thấy bộ dáng này của mình. Lần trước là do uống nhiều quá nên không có cách nào ngăn cản được.

Hiện tại nếu để cho Sở Trung Thiên qua giúp hân, tuyệt đối không thể được.

Hai tay run rẩy duỗi đến phân thân cực nóng của mình.

“Ngô...” Gắt gao cắn chặt môi. Đường như không tác dụng. Toàn thân đều nóng muốn chết, cái hân cần là nhiệt độ cơ thể lạnh buốt.

“Trầm Di...” Nghe được âm thanh quen thuộc, thân thể Trầm Di lập tức run rẩy. “Vì sao không gọi ta.”

“Không lẽ...để cho ta giúp ngươi lại khiến ngươi khó xử đến vậy?” Đột nhiên cảm giác chần của mình bị người ta kéo lên.

“Ta chỉ là, muốn tự mình giải quyết.” Trong thanh âm của hân mang theo cảm giác khó hiểu, sau đó liền cảm thấy Sở Trung Thiên đang bò lên giường của hân.

21. Chương 21: Băng Và Lửa

“A...ngô...không...” Da thịt lạnh lạnh của đối phương xoa vào thân thể cực nóng của Trầm Di. Khoái cảm rõ rệt lập tức xông lên đại não, làm cho Trầm Di không khỏi kêu lên.

Trầm Di lập tức che kín miệng mình, nhưng vẫn có một vài thanh âm lọt ra, hết sức ngọt ngào.

“Ngô...a...không, không cần...” Vì cái gì khoái cảm lại rõ ràng, mãnh liệt như vậy. Mà bản thân mình lại vẫn còn thanh tĩnh.

Cảm giác thấy ngượng vô cùng, thân thể không ngừng run rẩy mãnh liệt. Nhưng khoái cảm không ngừng đánh úp lại, thân thể tham lam không ngừng muốn đòi hỏi nhiều hơn.

“Nóng...ta nóng quá...” Nơi bị Sở Trung Thiên vuốt ve qua cảm giác nóng bỏng giống như ngọn lửa.

Trầm Di thật sự không chịu nổi, không ngừng vuốt ve quần áo của chính mình.

Áo ngủ màu đen mở to ra, nhưng cảm giác vẫn còn rất nóng, toàn thân nóng bỏng giống như có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt.

Trầm Di bắt lấy tay Sở Trung Thiên, trực tiếp đem tay Sở Trung Thiên đặt lên trên dục vọng đã ngẩng đầu của mình.

Trước dục vọng mãnh liệt như vậy, chút lý trí còn sót lại yếu ớt đến đáng buồn cười.

Dục vọng đã dựng lên thẳng tắp, tựa như đang muốn thể hiện rõ tâm tình lúc này của chủ nhân.

Sở Trung Thiên dùng cả hai tay, một tay đè chặt phía trước, một tay không ngừng xoa nắn toàn bộ phân thân.

Sở Trung Thiên dùng ngón tay cái bịt kín linh khẩu.

“A...ngô...” Cảm lạnh buốt quen thuộc, làm cho Trầm Di hưng phấn cong người lên, nhịn không được mà kêu lên.

Trên trán Sở Trung Thiên đã chảy ra không ít mồ hôi, nếu cứ như vậy sờ xuống dưới, nhất định là hấn sẽ mạnh mẽ áp đảo Trầm Di.

Nếu như chỉ cần cái cảm giác lạnh băng...Cái đầu của Sở Trung Thiên liền chuyển hướng nhìn về cái túi mua sắm.

Trước tiên tốc chiến tốc thắng đã.

Sở Trung Thiên đẩy nhanh tốc độ ở tay, Trầm Di cảm giác mình muốn điên lên rồi.

Khoái cảm tập trung ở bụng càng ngày càng nhiều. Đỉnh dục vọng cũng nhỏ ra vài giọt trong suốt. (Chẹp, câu này chém gió, dựa theo kinh nghiệm đọc H từ các bộ khác)

“A...không...không được...” Trầm Di không thể hiểu nổi, vì sao khi hấn tự làm thì một chút phản ứng cũng không có, nhưng khi Sở Trung Thiên chạm vào hấn, khoái cảm lại vọt tới tột như sóng biển?

Dư vị của cao trào làm cho thân thể không ngừng run rẩy, ngay cả khi Sở Trung Thiên rời giường, Trầm Di cũng không hề phát hiện ra.

Lần tiếp theo nhìn thấy Sở Trung Thiên leo lên giường thì trong tay Sở Trung Thiên có cầm thêm một chai rượu đỏ. Còn có một cái ly không, bên trong có vài cục đá.

Sở Trung Thiên biết Trầm Di thích uống Belvedere Vodka đá1, cho nên hấn đã đi mua một chai, nhân tiện mua luôn cả một chai vang đỏ mà hấn yêu thích.

Sở Trung Thiên cầm bình rượu, đưa về phía Trầm Di đổ xuống. Chất lỏng xinh đẹp trông giống như một dải ruy băng màu đỏ.

“A...ngô...lạnh...” Cảm xúc lạnh buốt làm cho Trầm Di phải vươn tay ra để ngăn chất lỏng chảy xuống, màu đỏ sáng óng ánh theo đầu ngón tay chảy đến cánh tay.

Sở Trung Thiên bắt lấy tay Trầm Di, liếm láp chất lỏng trên đầu ngón tay của Trầm Di. Từ đầu ngón tay chuyển dần tới cổ tay, rồi đến cánh tay. (Tình thú với- đen)

“Ngô, không...” Trầm Di muốn rút tay về, nhưng đối phương lại một mực nắm chặt, không chịu buông ra.

Sở Trung Thiên để hai tay của Trầm Di sang hai bên, giữ lấy đầu, hôn lên môi.

“Ngô...” Đầu lưỡi tinh xảo của đối phương không ngừng trêu đùa trong khoang miệng. Mùi máu tươi nhàn nhạt cùng với vị chua của rượu nho hòa quyện lẫn nhau, vô cùng mê người.

Đôi môi đối phương giống như muốn cướp đoạt mọi thứ, ngay cả một chút không khí ít ỏi cũng bị cướp đi mất.

“Ngô...” Hai mắt của Trầm di, vì thiếu dưỡng khí mà chậm rãi lộ ra sắc thái ***.

Nụ hôn kết thúc, Sở Trung Thiên ngẩng đầu dậy, khoe miệng tràn ra chất lỏng màu đỏ tươi. Cúi đầu nhìn Trầm Di, xấu xa cười cười, dùng ngón cái lau đi rượu nho bên môi, sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay. Đôi mắt bình thường giống như màn đêm giờ lại toát ra dục vọng vô tận.

Bộ dáng tuần mỹ mà tà ác, giống như quỷ hút máu: Lestat (Interview with the Vampire2)

Những dấu hôn trên người Trầm Di vốn có màu đỏ nhạt giờ đã biến thành màu đỏ sậm. Sở Trung Thiên cúi đầu xuống, tiếp tục tạo thêm những dấu hôn mới trên cổ Trầm Di.

Không ngừng tạo lên trên người Trầm Di những dấu vết thể hiện sự sở hữu của bản thân, nhưng mà những thứ này có thể chứng minh được cái gì.

Những giọt rượu đỏ xinh đẹp trên người Trầm Di chảy xuống, tạo thành những đường vòng cung xinh đẹp, tản mát ra mùi hương đặc biệt hấp dẫn.

Đôi môi Sở Trung Thiên từ cổ chuyển qua ***g ngực, liếm sạch rượu trên người, sau đó lại để lại một vài dấu hôn.

Đầu lưỡi linh xảo của Sở Trung Thiên không ngừng vẽ vòng tròn trên ngực của đối phương.

“A...ngô...không...” Cảm giác rượu đỏ có chút dính dính mà lạnh buốt, hoàn toàn đối lập với hơi nóng do đầu lưỡi của Sở Trung Thiên phát ra.

Khoái cảm đối lập mà kịch liệt không ngừng kích thích thần kinh mẫn cảm của Trầm Di. Vươn tay, tóm lấy tóc của Sở Trung Thiên.

Nhất định phải ngăn Sở Trung Thiên lại, nếu không hẳn sẽ phát điên mất.

Loại thuốc này thật sự là đáng sợ. Thân thể mẫn cảm tới đáng sợ, dục vọng cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà lý trí lại hoàn toàn thanh tỉnh. Chỉ có thể tỉnh táo cảm giác được mọi việc đối phương đang làm.

“Không cần...từ bỏ...dừng lại...”

Sở Trung Thiên vì bị Trầm Di kéo tóc mà ngẩng đầu lên.

“Ngô...không, từ bỏ...” Khuôn mặt của Trầm Di bởi tác dụng của *** mà biến thành màu hồng phấn. Khoái cảm mãnh liệt cùng với cảm giác thẹn thùng khi bị nam nhân chạm hòa lẫn vào nhau.

“Không, từ bỏ...” Rượu đỏ trên da thịt không ngừng chảy xuống dưới, tạo thành những đường vòng cung mới.

Trong không khí xen lẫn với âm thanh khóc nức nở của Trầm Di còn có tiếng thở hổn hển của Sở Trung Thiên.

“Không cần? Dừng thân thể như vậy nói ra lời đó...” Tay của Sở Trung Thiên cầm lấy dục vọng đã dựng thẳng tắp của Trầm Di. “Thật là không có sức thuyết phục nha.”

“A...không cần...dừng ...dừng lại...” Cảm giác ngọt ngào, sáng khoái khắc sâu vào trong óc. Trầm Di không ngừng lắc đầu, giống như là chỉ cần làm vậy là có thể làm cho cảm giác kia bay ra khỏi đầu óc.

“Là không cần dừng lại?” (cách xuyên tạc kinh điển của các tiểu công – đen) Sở Trung Thiên vươn một tay ra, từ trong ly rượu cầm lấy viên đá, đặt lên trên thực quả trước ngực Trầm Di.

“A...a...ngô...” Cảm giác lạnh buốt mãnh liệt kích thích, làm cho thân thể Trầm Di không khỏi co lên, không khỏi muốn chạy trốn.

Một tay Sở Trung Thiên cầm viên đá, tay còn lại xoa nắn dục vọng của Trầm Di.

“Nếu viên đá này, đặt lên trên chỗ này, sẽ xảy ra chuyện gì a?” Sở Trung Thiên vừa nói vừa tăng thêm lực đạo xoa nắn dục vọng trong tay.

“Không...” Trầm Di phát hiện ra Sở Trung Thiên đang nghĩ gì, muốn khép hai chân của mình vào, nhưng lại bị Sở Trung Thiên mạnh mẽ kéo ra.

Nếu là bình thường, kích thích lạnh buốt như vậy, nhất định là sẽ xỉu xuống. Nhưng bây giờ trong cơ thể hẳn đang có xuân dược, kết quả thế nào thì ai mà biết được.

Chỉ cảm thấy da đầu run lên, trơ mắt nhìn tay đối phương cầm viên đá, đặt lên trên dục vọng của mình.

“A...a...” Kích thích lạnh buốt ập đến quá mãnh liệt, cho nên ngay khi tay Sở Trung Thiên cầm viên đá vừa chạm tới, Trầm Di liền bắn ra.

Viên đánh óng ánh hòa cùng với dịch thể vừa bắn ra, viên đá bị tan ra một chút, nước đá tan ra cùng với dịch thể dính trên bề mặt rơi trở lại người Trầm Di.

Sở Trung Thiên dùng sức nắm chặt viên đá, khuôn mặt cũng hết sức căng thẳng, yên lặng không phát ra tiếng động rời khỏi người Trầm Di.

“Người nên đi tắm rửa đi.” Âm thanh trầm thấp mà ám áp.

“Người...” Phải làm sao bây giờ. Lời muốn nói cũng không thể nói ra khỏi miệng được.

Toàn thân đều không còn chút sức lực nào cả, làm sao mà đi tắm rửa được a. Trầm Di cứ nằm như vậy, cho đến khi nghe được một tiếng rên rỉ.

Trầm Di không thể nằm đó được nữa. Dùng hết khí lực toàn thân, cố gắng lết đến phòng tắm. Nặng nề đóng cửa lại.

Tựa vào cánh cửa.

Cởi áo ngủ trên người ra, nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, đôi môi sưng đỏ, cổ, ngực, cùng với bụng đều là dấu hôn, đỏ sậm có, đỏ nhạt có. Trên bụng còn có dịch thể mà mình vừa bắn ra.

Thật sự là bản muốn chết, cho dù là thân thể hay tâm hồn.

Vươn tay mở vòi hòa sen ra. Nước ấm mang theo hơi nước chảy xuống.

“Ta yêu người...” Đột nhiên nghĩ đến bộ dáng Sở Trung Thiên khi tỏ tình với hắn. Trầm Di liền đập mạnh vào tường.

“Ta yêu người...” Ánh mắt nghiêm túc, làm cho Trầm Di nhìn không thấu.

“Ta yêu người...”

“Ta yêu người...” Thân thể từng chút từng chút tuột xuống, Trầm Di dùng hai tay ôm chặt lấy mình.

Tiếng rên rỉ từ phòng ngủ truyền đến vô cùng yếu ớt nhưng lại vô cùng mãnh liệt kích thích thần kinh của Trầm Di.

Trối buộc trong tâm mình, đã dần dần bong ra, từng mảnh, từng mảnh.

Belvedere Vodka: Loại rượu này được dùng trong những buổi tiệc chiêu đãi, làm khai vị cho một món ăn hay để chúc mừng một ai đó. Belvedere Vodka được chưng cất rất tỉ mỉ với thành phần hoàn toàn là lúa mạch đen Dankowskie.

Lestat (Interview with the Vampire2):(Phỏng vấn ma cà rồng) là một cuốn tiểu thuyết về ma cà rồng được Anne Rice viết vào năm 1973 và xuất bản năm 1976. Đây là cuốn tiểu thuyết đầu tiên xây dựng thành công nhân vật ma cà rồng bí ẩn như Lestat. Bộ phim Interview with the Vampire: The Vampire Chronicles dựa vào bộ tiểu thuyết cùng tên của Anne Rice được đưa ra công chúng vào năm 1994, trong phim có nhiều ngôi sao điện ảnh tham dự như Brad Pitt, Kirsten Dunst, Antonio Banderas, Christian Slater và Tom Cruise.

22. Chương 22: Cũng Hơi Động Tâm

Sự yên lặng của buổi sáng, bị âm thanh cãi nhau đánh vỡ. Trầm Di bị âm thanh không lớn không nhỏ đánh thức, mở hai mắt ra, ánh mặt trời có hơi chói mắt.

“Ta nói nha anh bạn, người đừng có đùa giỡn nhưng người công nhân lao động như chúng ta nha!!!” Một người phụ nữ mặc quần áo lao động đang hét lên với Sở Trung Thiên.

“Ách, đại thẩm, thực xin lỗi.” Sở Trung Thiên vậy mà lại thành thành thật thật xin lỗi, diêm này làm cho Trầm Di lấp bắp kinh hãi.

“Người nhìn đi này, người nhìn đi này.” Người phụ nữ vừa nói vừa kéo ga giường màu trắng lên.

Ga giường nhẹ nhàng bay lên, trên mặt loang lổ màu đỏ.

Trầm Di nhìn thấy cảnh này, lập tức đem đầu chôn trong chăn.

“Có giấy ra một chút thì cũng được, người lại làm quá đáng như vậy. Có thể đừng giày vò công nhân lao động đáng thương bọn ta như vậy được không?”

Ở trong khách sạn xxx là chuyện bình thường, người dọn vệ sinh vốn đã hình thành thói quen. Nhưng lúc đổi ga giường, người dọn vệ sinh liền ngăn cả người. Những dấu vết loang lổ trên giường, tất cả đều là rượu vang đỏ... thậm chí bực mình hơn nữa là dưới đệm cũng bị dính.

“Vâng, thực xin lỗi...” Sở Trung Thiên cũng biết là hắn sai, cho nên chỉ có thể xin lỗi.

Hôm qua hẳn chỉ là muốn thử hương vị của rượu vang đỏ, kết quả đương nhiên là... mỹ vị.

Vươn tay, lấy từ trong ví ra vài tờ tiền mệnh giá lớn, nhét vào trong tay người phụ nữ. “Đại thẩm, việc này thật sự là xin lỗi, số tiền này là thể hiện tâm ý của ta, người nhận lấy đi.”

“Cái này cũng coi như là được rồi, người giúp ta khênh đệm ra.” Người phụ nữ nhét tiền vào túi quần, nói với Sở Trung Thiên.

“Đệm có thể không cần đổi, chỉ cần thay ga giường là được rồi.” Bởi vì Sở Trung Thiên hẳn còn muốn để cho Trần Di ngủ ở trên giường của hắn.

“Àn, vậy cũng được, ta càng bớt việc.” Người phụ nữ nhanh nhẹn thay ga giường, đem chăn chiếu bần bỏ vào xe. “Lâm sau đừng có làm giường bần như vậy nữa.”

Sở Trung Thiên nhìn Trần Di đang đem đầu chôn trong chăn. “Buổi sáng tốt lành.” Thật là, cái gì cũng đều đã làm, sao vẫn còn xấu hổ như vậy.

Sở Trung Thiên đi tới, vén chăn lên. “Mở chân ra.”

“Cái gì...” Mới sáng ra đã làm chuyện này? [Đại thúc, người thật *** đang.]

“Ta muốn giúp người bôi thuốc.” Sở Trung Thiên lấy thuốc mỡ trong túi ra. “Mau mở chân ra.” Lần này Sở Trung Thiên không có giống lúc trước, cường ngạnh bước đến. Bởi vì hắn muốn để cho Trần Di chủ động mở chân ra.

Trần Di cắn răng, lùi một chút, nhắm mắt lại. Sau đó ngoan ngoãn mở chân ra, mặc dù trong thâm tâm hắn vẫn có chút không tình nguyện.

“Ngô...” Thuốc mỡ lạnh lạnh làm cho hậu huyết của Trần Di không khỏi co rút lại. Trên trán Sở Trung Thiên cũng đã lấm tấm mồ hôi. Sự tình này đối với hắn mà nói, càng giống như là tra tấn.

Qua nửa ngày cũng chưa xong, Trần Di có chút không kiên nhẫn.

“Uy...sắp xong chưa...a...” Cảm giác ngón tay trong cơ thể đột nhiên rút ra.

Sau đó thấy Sở Trung Thiên đen mặt, chạy vào nhà vệ sinh. (há há)

Trần Di thấy cửa phòng tắm đóng lại, không khỏi sưng sốt một chút. Sau đó ngồi dậy, đắp chăn. Cứ như vậy ngồi trên giường. Trong phòng tắm truyền ra tiếng rên rỉ khe khẽ, tay Trần Di nắm chặt lấy chăn.

Sở Trung Thiên đã làm rất nhiều điều vì hắn

Còn hẳn đã làm được cái gì cho đối phương?

Dường như là chưa có gì cả.

Luôn luôn là Sở Trung Thiên giúp hắn...luôn luôn vậy.

Hắn nghĩ chính mình còn thiếu nợ Sở Trung Thiên nhiều lắm.

Hắn cũng không phải là yêu Sở Trung Thiên, chỉ đơn thuần là muốn trả nợ mà thôi. [Thật là không được tự nhiên thụ nha.]

Đằng sau đã không còn đau đớn, xem ra qua một ngày nữa là tốt rồi.

Trần Di lấy từ trong túi du lịch ra quần áo cùng với quần lót, hiện tại hắn chỉ mặc mỗi cái áo ngủ.

Đến tầm giữa trưa, ánh nắng có vẻ chói mắt, dễ làm cho người ta sinh ra ảo giác.

Áo ngủ từ đầu vai rơi xuống mặt đất, lộ ra da thịt màu lúa mạch.

Cái cổ hơi dài lộ ra những dấu hôn hồng nhạt. Da thịt màu lúa mạch dưới ánh mặt trời có chút chói mắt, bờ lưng tinh tế, vòng eo mảnh khảnh. Quần lót trắng sạch sẽ bao gọn lấy cặp mông tròn trịa.

Rõ ràng đang là mùa đông mà ánh mặt trời lại khiến cho người ta sinh ra ảo giác đang là mùa xuân, thật là buồn cười.

Trầm Di cười cười, mặc vào quần áo ở nhà.

Hơi nhíu mày một chút, mấy ngày nay hắn đã hình thành thói quen chỉ mặc áo ngủ.

Thói quen, quả nhiên là thứ đáng sợ.

Vì sao luôn không phòng bị như vậy. Sở Trung Thiên cẩn thận đóng cửa lại, không hề phát ra một tiếng động nào.

Trầm Di cho đến khi thay xong quần áo, xoay người lại mới phát hiện ra Sở Trung Thiên đang đứng đằng sau.

Đối phương ôm chặt lấy eo của Trầm Di, khiến cho Trầm Di không biết phải làm sao.

“Này...người...” Muốn kéo tay của đối phương ra, nhưng lại dừng lại. “Người làm sao vậy?” Cảm giác Sở Trung Thiên so với bình thường có chút không đúng lắm.

“Dừng nhúc nhích...để cho ta ôm một lát, chỉ một lát là được rồi.” Trầm Di dưới ánh mặt trời thật giống như thiên sứ, nội tâm thật yếu ớt, mong manh, dễ dàng bị người ta bắt lấy, không ngừng xé rách.

Đột nhiên cảm thấy nhớ nhà, chính nơi đó mới là nhà của mình. Nhà của mình đã mất.

Việc chỉ có thể làm, là ôm lấy người đàn ông trước mặt. Hít một hơi thật sâu, cảm nhận khí tức của ánh mặt trời trên người đối phương, chỉ cần ôm lấy hắn, tựa như đang ôm lấy hạnh phúc.

Qua một lúc thật lâu, Sở Trung Thiên rốt cục buông tay ra. Sở Trung Thiên trở lại giường của hắn, còn Trầm Di nằm trên cái giường khác xem sách.

Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bầu không khí yên tĩnh mà bình thản.

Trầm Di không hề phát hiện ra, hiện tại mặc dù hắn đang trong hoàn cảnh yên tĩnh nhưng không hề có cảm giác bức bối.

Bởi vì, Sở Trung Thiên đang ở bên cạnh hắn.

Tuy nhiên, sớm muộn gì hắn cũng sẽ phát hiện ra. Nhưng khi đó, điều gì sẽ chờ đợi hắn?

Đèn chậm rãi bật lên, Sở Trung Thiên nhìn đồng hồ, đem Trầm Di kéo đến phòng tắm.

“Này...người.” Rõ ràng còn chưa tới giờ xuân được phát tác. Vì sao lại muốn thúc đẩy?

“Hay là khi xuân được còn chưa phát tác thì làm trước xem sao? Như vậy đến khi phát tác có khi sẽ không khó chịu nữa, phải không?” Hơn nữa còn có thể để cho Trầm Di hảo hảo cảm thụ hắn.

Mở vòi hoa sen ra, bởi vì Sở Trung Thiên biết thân thể Trầm Di sẽ nóng lên, cho nên để mức nhiệt độ nước hơi thấp một chút. Dòng nước ấm áp chảy lên thân thể hai người, làm ướt đẫm quần áo của cả hai.

“Tại sao không cởi quần áo ra?” Mấy ngày nay vốn đều là xích lô tiếp xúc, cho nên Trầm Di đối với thân thể của Sở Trung Thiên “có chút” (cái này là dấu nháy nháy chứ không phải là đoạn đối thoại nha) thói quen.

“Bởi vì như thế này càng thêm tình thú.” Áo sơ mi của Trầm Di đã ướt đẫm, dính sát vào thân thể. Thực quả trước ngực như ẩn như hiện, quần áo ẩm ướt dán chặt vào vòng eo cong cong động lòng người.

“Mau cởi quần ra.” Tuy nhiên lại không thể quá mức nhiệt tình, bởi vì đằng sau Trầm Di có lẽ vẫn còn đau, cho nên Sở Trung Thiên hắn chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Thực sự là vừa ngọt ngào, vừa thống khổ.

23. Chương 23: Sa Lưới

Nước từ vòi hoa sen chảy xuống thấm ướt mắt. Trầm Di nhìn quần áo Sở Trung Thiên đang mặc, thậm chí còn có cảm giác hiện giờ đang là mưa mùa hạ.

Trong không khí chỉ có tiếng thở dốc của hai người.

“Mau cởi quần ra.” Vừa như mệnh lệnh, vừa như một phép thử, thử xem hắn cuối cùng đã tiến được bao xa vào lòng Trầm Di.

Tình dục cùng lý trí không ngừng đấu tranh trong nội tâm Trầm Di.

Nghĩ lại thì, khi hắn và Sở Trung Thiên làm, cho tới bây giờ hắn cũng đều chưa từng chủ động, luôn luôn là Sở Trung Thiên giúp hắn, luôn luôn vậy.

Thân thể chậm rãi nóng nên, là do xuân dục gây ra?

Nước ẩm không ngừng dội lên người, Trầm Di ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đối phương, ánh mắt ôn nhu mà chân thành.

Vì cái gì? Tại sao phải đối tốt như vậy với hắn, cứ vứt hắn một bên không cần quan tâm chẳng phải tốt hơn sao?

Run rẩy đưa tay tới mép quần, cởi dây lưng, cả quần lẫn quần lót cùng tụt xuống đến đầu gối.

Cúi người xuống, cởi quần ra. Sau đó Trầm Di đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn Sở Trung Thiên.

Cái này, là giới hạn lớn nhất của hắn rồi.

Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di đang cúi đầu, ngậy ngấn cả người. Hắn cũng không trông mong là đối phương sẽ chủ động cởi quần.

Kinh hỉ không đủ để diễn tả cảm giác trong nội tâm Sở Trung Thiên ngay lúc này, cảm giác hạnh phúc nồng đậm lan tràn tới toàn thân.

Trầm Di cúi thấp đầu, không chỉ mặt mà toàn thân đều hồng hồng. Nước chảy từ đầu xuống đến đôi môi mềm mại, cái cảm cùng với xương quai xanh.

Áo sơ mình dính chặt trên người, tạo thành những đường cong xinh đẹp. Dục vọng phía dưới áo đã sớm đứng lên thẳng tắp.

Nhưng như thế chưa đủ, vẫn chưa đủ, hắn còn muốn nhiều hơn thế nữa.

Sở Trung Thiên cầm tay Trầm Di kéo sang hai bên, cúi đầu xuống, đầu lưỡi ôn nhu vươn ra liếm láp đôi môi Trầm Di, muốn để đối phương chủ động hé môi ra.

Chết tiệt, hai tay Sở Trung Thiên không tự giác run lên. Cảm giác kia giống như là một đứa trẻ chờ đợi kết quả của một cuộc thi. Lo lắng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Cảm thấy miệng đối phương khê nhếch, không khỏi mừng rỡ đến cả tâm cũng phát run, việc có thể làm chỉ là ôm chặt lấy đối phương, hung hăng chà đạp đôi môi mềm mại.

“Ngô...” Nụ hôn tràn đầy cảm giác chiếm đoạt làm cho toàn thân Trầm Di không khỏi mềm nhũn.

Sở Trung Thiên chuyển hướng vùi hoa sen, sau đó ôm lấy Trầm Di, để đối phương ngồi lên bồn rửa mặt.

“A...” Bồn rửa mặt làm bằng đá cẩm thạch lạnh buốt, không ngừng kích thích vào thân thể cực nóng của Trầm Di. Không khỏi vươn tay, ôm lấy cổ Sở Trung Thiên.

Chỉ cảm thấy đối phương giống như sừng sờ, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt làm cho người ta hít thở không thông.

“Ngô...ngô...” Chỉ thấy toàn thân như nhũn ra, nếu không phải đang ngồi trên bồn rửa mặt thì có lẽ đã rơi xuống.

Nụ hôn kết thúc, cảm giác giọt nước trên lọn tóc của đối phương rơi lên trán mình.

“A...a...” Phần thân cực nóng được Sở Trung Thiên cầm nắm, xúc cảm quen thuộc làm cho toàn thân không khỏi run rẩy.

“Sở...Sở Trung Thiên...” Muốn đối phương chậm lại một phút, không ngờ tốc độ tay đối phương càng lúc càng nhanh.

“Ngô...a...không...” Trần ra khỏi miệng, chỉ là những tiếng rên rỉ vụn vờ.

Toàn thân không ngừng nhũn ra, chỉ có thể vô lực ôm lấy cổ đối phương. Đối phương so với trước ôn nhu, nhẹ nhàng hoàn toàn bất đồng. Sở Trung Thiên lần này rất nhanh, rất hung hăng kích thích bộ vị mẫn cảm. Khoái cảm mãnh liệt làm cho đầu óc trống rỗng, không có cách nào tự hỏi.

“Chết tiệt...” Sở Trung Thiên vốn định chơi đùa một chút, không nghĩ lại quá trớn thế này. Chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy ngay hậu đình đang không ngừng co rút. Quan trọng hơn là dục vọng căng cứng của đối phương cũng vừa vụn ở ngay trước dục vọng của hắn. Chỉ cần nghĩ tới đây, tiểu đệ để của hắn cũng đã không ngừng kêu gào.

Trong đầu Sở Trung Thiên chỉ nghĩ muốn mạnh mẽ chiếm đoạt Trầm Di.

Phải nhanh chóng giúp Trầm Di giải quyết, sau đó rời đi, nếu không thật sự không thể cam đoan không có chuyện gì xảy ra.

Chặt vật, bản thân bây giờ không phải chỉ chặt vật bình thường.

“A...đừng...” Động tác vô cùng thô lỗ, trong luồng khoái cảm còn có thể cảm nhận được một chút đau đớn. Đầu óc trống rỗng.

“Ngô...không, không được...” Đôi môi mê người phun ra lời nói, muốn nói với đối phương giải phóng dục vọng của mình.

Phóng thích trong tay Sở Trung Thiên, Trầm Di dựa trên người Sở Trung Thiên, không ngừng thở dốc.

Hô hấp cực nóng của đối phương không ngừng phun lên tai, không ngừng đẩy lùi lý trí Sở Trung Thiên.

Ôm lấy Trầm Di đang còn thở dốc, Sở Trung Thiên đi vào phòng ngủ.

Đặt Trầm Di lên giường mềm mại, Sở Trung Thiên đen mặt muốn quay trở lại giải quyết dục vọng.

Trầm Di nhìn dục vọng đã thăng đứng của Sở Trung Thiên, không khỏi cắn cắn môi dưới.

Vì sao luôn như vậy, luôn luôn như vậy, luôn là Sở Trung Thiên giúp đỡ hắn, mà hắn thì chẳng làm được cái gì cho đối phương.

Nội tâm đau nhức giống như có ai đó đang bóp nghẹn. Hắn không xứng đáng, không đáng để bắt luận kẻ nào đối xử tốt như vậy.

Chính mình, cũng nên làm gì đó giúp đối phương.

Chỉ cảm thấy tất cả những gì đang trói buộc bản thân sụp đổ hoàn toàn, cái gì mà đồng tính luyện ái với cả không đồng tính luyện ái.

Làm cho hắn chỉ có thể trở mắt nhìn đối phương một mình trả giả mà không thể cho đối phương một chút hồi đáp sao? Nếu như vậy, thật sự quá tàn nhẫn.

Sở Trung Thiên rất vĩ đại, cho dù ở phương diện nào cũng vậy. Không hiểu tại sao nam nhân ưu tú như vậy lại nhìn trúng một người tầm thường như mình.

Trầm Di vươn tay, kéo góc áo đối phương lại.

Sở Trung Thiên đã nhận ra động tác của đối phương, xoay người bước đến. Dục vọng nóng bỏng như muốn bùng nổ trong quần.

Hai tay run rẩy cởi dây lưng của đối phương ra, Sở Trung Thiên giữ chặt tay Trầm Di.

“Người vì sao lại làm như vậy.” Cố gắng hết sức trấn áp dục vọng của mình, hắn muốn hỏi đối phương vì sao lại làm như vậy.

“Ta không muốn thiếu nợ người quá nhiều.” Nhìn Sở Trung Thiên như vậy, bản thân thấy đau lòng. Rất đau.

Nhìn Trầm Di cúi thấp đầu, Sở Trung Thiên biết, hắn đã thành công, thành công tiến vào trái tim Trầm Di.

Nói mạnh miệng là tình nhân, nhưng có lẽ chính hắn cũng không biết, chỉ cảm thấy đó là tình yêu. [Thật là xấu hổ] (Đen: câu này thật sự là khó hiểu, edit xong vẫn thấy khó hiểu như cũ =)))

Kéo quần lót màu đen của Sở Trung Thiên xuống, phân thân tựa như muốn nhảy ra.

Xoa nắn dục vọng nóng bỏng của đối phương, Trần Di cùng Sở Trung Thiên đồng thời hít vào một hơi.

Chưa từng làm chuyện này cho người khác, Trần Di nhất thời cảm giác không quen tay.

“Ngô...” Hô hấp của Sở Trung Thiên trở nên dồn dập, thật sự là...quá kích thích.

Không ngừng khuấy động dục vọng của đối phương, chỉ thấy phân thân của đối phương không ngừng lớn lên, nhưng không hề có dấu hiệu muốn phát tiết. Trên đầu Trần Di chậm rãi đổ mồ hôi.

“Đáng chết...” Nếu là Sở Trung Thiên, hắn sẽ lập tức tăng thêm lực đạo xoa nắn.

Loại kích thích không nặng không nhẹ này đối với hắn mà nói, thật sự là không đủ.

Trần Di cảm thấy tay của mình bị người ta hung hăng nắm lấy, sau đó chuyển động rất nhanh.

Đầu óc như muốn nổ tung, không ngừng cảm thấy dục vọng trong tay đang to dần ra. Nhiệt độ mãnh liệt cũng từ đó truyền dần tới nội tâm.

Dần dần, tiến sâu vào lòng mình.

“Ngô...” Khi dục vọng lên đến đỉnh, Sở Trung Thiên liền bắn ra.

Trần Di sững sờ, chỉ có thể để mặc Sở Trung Thiên đùa bỡn hai tay của hắn, sau đó nhìn phân thân của đối phương bắn ra.

“...” Duỗi ngón tay, ngơ ngác cọ cọ lên mặt mình, trơn bóng, dính dính. Đưa tay ra trước mắt, chỉ thấy trên đó toàn dịch thể.

Không khỏi ngẩng đầu, nhìn nhìn Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên nhìn thấy biểu tình của Trần Di thì không khỏi sững sốt một chút.

“A...” Trần Di dùng tốc độ ánh sáng chạy vọt vào phòng tắm, không ngừng rửa mặt.

Sở Trung Thiên nhìn thấy biểu hiện của Trần Di, không khỏi nở nụ cười. Bộ dáng ngơ ngác vừa rồi, thật sự là rất đáng yêu.

24. Chương 24: Trần Luân

Cảm giác có chút là lạ, thân thể của đối phương càng ngày càng nóng. Trần Di xoay người liền thấy mặt của Sở Trung Thiên đỏ ửng.

Hôm qua, Trần Di dưới sự quần quít bám dính của Sở Trung Thiên, đành bất đắc dĩ đồng ý ngủ chung một cái chăn với Sở Trung Thiên, cũng may là đối phương không có động tay động chân. (Sở Sở sao cứ như con nít vậy)

Nhưng bây giờ da thịt đối phương lại truyền đến nhiệt độ có chút không ổn.

Sở Trung Thiên nằm trên giường, hai mi mắt còn chẳng mở ra. “Nước, ta muốn nước.”

“Người sốt?” Trần Di hỏi một câu không chắc chắn.

“Sao có thể?” Sở Trung Thiên cố gắng ngồi dậy. “Hắt xì...”

Trần Di lúc này có thể khẳng định, Sở Trung Thiên đúng là bị sốt.

Tuy nhiên nguyên nhân phát sốt...Trần Di nghĩ đến lập tức đỏ mặt.

Nếu như một người toàn thân ướt đẫm cùng một người khác làm chuyện tình thú, sau đó lại vì nghĩ cho đối phương mà đem toàn bộ nước ấm của vò hoa sen dội lên người đối phương, bản thân thì đứng chịu lạnh. Nếu thế mà không bị sốt thì đúng là siêu nhân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trầm Di chỉ có một ý nghĩ.

Đáng đời! (Di Di thiệt nà ...)

Tình thú thì không có sai, nhưng mà sức khỏe mới là quan trọng nhất. [Nhất định phải chú ý sức khỏe nha các đồng chí.]

Bắt đặc dĩ lấy thuốc trong túi du lịch ra, sau đó rót nước đưa cho Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên đỏ hết mặt là cho người ta có cảm giác thực là đáng yêu.

Đối phương thành thành thật thật nhận lấy nước và thuốc, một ngụm uống hết.

“Người ngủ thêm một lát đi, đắp thêm chăn vào.” Trầm Di cầm lấy chăn, định đắp lên người Sở Trung Thiên.

“Sốt là do bạch cầu trong cơ thể vì bị virus nuốt mất mà nhanh chóng gia tăng, gây ra bởi sự gia tăng tiêu thụ oxy, lúc này người đắp thêm chăn lên người ta, sẽ chỉ làm bệnh càng trở nên nghiêm trọng.” (Meo, con mèo ú đầu, bác sĩ tương lai đầu, kiểm tra cho ta cái khúc này.) Bất luận là thời điểm nào cũng đều suy nghĩ đến lợi ích trước tiên, Sở Trung Thiên chính là người như thế này sao.

“Hôm nay là ngày thứ 7 rồi, hãy chuẩn bị chiến đấu.” Chỉ có thể thắng, không thể thua. Tuyệt đối không thể thua, bằng không Sở Trung Thiên hẳn coi như xong rồi.

“Yes, sir” Trầm Di hướng Sở Trung Thiên làm cái nghi lễ.

Khi làm việc thì Sở Trung Thiên vô cùng chói mắt, phảng phất có thể hấp dẫn mọi ánh mắt.

Sở Trung Thiên luôn che dấu con người thật của mình, trước kia thì lạnh lùng lãnh khốc, bây giờ thì ôn nhu, tinh tế. Không biết còn có thể có bao nhiêu bộ mặt nữa, hẳn muốn đào hết ra.

“Ha ha ha ha, người thực sự là rất đáng yêu.” Sở Trung Thiên bị bộ dáng của Trầm Di chọc cười.

Sở Trung Thiên duỗi tay ra, kéo Trầm Di vào ***g ngực.

“Người cho ta đáp án đi?”

“Đáp án gì?” Đầu óc Trầm Di bị Sở Trung Thiên làm cho rối bời, nhất thời không nghĩ ra chuyện gì.

“Làm người yêu của ta.” Khoảng cách của hai người rất gần. Hơi thở nóng bỏng liền phả lên mặt đối phương.

“Nếu không thì cho ta hôn 100 lần.”

“Người rõ ràng là đang uy hiếp ta...” Kỳ thật khi hắn giúp Sở Trung Thiên phát tiết dục vọng thì cũng đã đưa ra đáp án rồi.

“Vậy là người không đồng ý?” Trên mặt Sở Trung Thiên hiện ra một nét cô đơn. “Nếu như vậy, còn 100 lần hôn.” [Quả nhiên là một kẻ không bao giờ chịu thiệt thòi.] Ôm cổ Trầm Di, cúi đầu hôn lên môi.

“...” Chờ chút, hắn còn chưa nói hết, thật là một tên ngu ngốc. (Không phải ngốc đâu mà đang tranh thủ, chờ đại thúc đồng ý rồi hắn lấy cớ gì mà hôn)

Đột nhiên hiểu được bà xã hắn, cái cảm giác vì người yêu sẵn sàng trả giá hết thấy.

Thì ra, từ trước tới nay mình chưa từng thực sự yêu một ai cả.

Cảm xúc đã quen thuộc với sự ôn nhu của đối phương. Đã không có cách nào để nói rõ ràng, vậy cũng chẳng cần nói nữa. Sở Trung Thiên thông minh như vậy sẽ tự hiểu thôi. (Thật là một người không được tự nhiên...)

Vốn cho rằng đối phương sẽ không chấp nhận mình, Sở Trung Thiên có chút buồn bực, tuy nhiên hắn cũng chẳng phải là một người chịu để mình bị thiệt thòi. Cho dù đối phương không chấp nhận mình, vẫn còn có thể hôn hắn 100 lần cơ mà.

Đột nhiên cảm thấy hai tay Trầm Di ôm lấy cổ mình, Sở Trung Thiên sửng sốt.

Trời, biểu hiện vừa rồi của mình thật là ngu ngốc.

Cảm giác hạnh phúc tràn ngập, giống như là toàn bộ không khí đều biến thành mật ong vậy, vô cùng ngọt ngào.

Vì sao hẳn lại có thể có tâm tình như vậy.

Mọi người khi đang yêu đều là kẻ ngu ngốc, ngay cả Sở Trung Thiên vốn thông minh như vậy cũng không phải ngoại lệ.

Ôm chặt lấy Trầm Di. Hôn thật sâu.

Chỉ hy vọng, thời gian có thể dừng lại mãi ở khoảnh khắc này.

25. Chương 25: Yêu

Sau khi hai người sửa sang lại các tài liệu sẽ đem đi đóng dấu.

Sở Trung Thiên không biết từ chỗ nào kiếm được hồ sơ đầu thầu của Toàn Cảnh Building, sau đó lại tìm được tài liệu đã được tính toán khá tốt, cùng với danh sách sự thầu, đưa cho Trầm Di in ra.

Trời! Thật là đáng sợ, thật sự không hiểu nổi Sở Trung Thiên lấy mấy tài liệu này từ chỗ nào.

Sở Trung Thiên nói hẳn có đến 70% chắc chắn, quả nhiên không phải là khoa trương.

“Người làm thế nào mà tìm được những tài liệu này?” Hồ sơ đầu thầu chính là tương đương với thông tin chi tiết về đối phương, càng nắm được chi tiết, càng dễ dàng trúng thầu. Cho nên các thương nhân đều tốn rất nhiều tâm huyết để tìm được nó.

“Bí mật.” Sở Trung Thiên ngồi trên giường, nâng cằm lên cười với Trầm Di.

Trầm Di phát hiện ra, từ sau khi hẳn tiếp nhận Sở Trung Thiên, ánh mắt của đối phương nhìn hẳn đã thay đổi, trong đó tràn ngập niềm yêu thương.

Ánh mắt của mình khi nhìn về Sở Trung Thiên, có phải cũng giống như vậy?

Nỗ lực làm việc tới tận tối, Sở Trung Thiên bò lên giường Trầm Di, cầm lấy máy tính của Trầm Di.

“Này... chờ chút, ta còn chưa làm xong...ôô...” Đầu lưỡi mềm mại của đối phương nhàn cơ hội đó chui vào khoang miệng.

“Ôô...” Nụ hôn ôn nhu mà bá đạo. Ôn nhu mà mạnh mẽ xâm lấn.

Không thể phủ nhận, kỹ thuật của Sở Trung Thiên không phải là bình thường mà là vô cùng tốt, hơn nữa lại vô cùng ôn nhu.

Chậm rãi làm cho Trầm Di trầm luân trong đó.

Chết tiệt, không biết sau này mình sẽ biến thành thế nào nữa.

Chỉ cần nghĩ đến là toàn thân lại thấy lạnh run.

Sở Trung Thiên nhận thấy thân thể Trầm Di cứng ngắc, vì thế ôm chặt lấy Trầm Di.

Cái ôm mạnh mẽ làm cho người ta hít thở không thông, thực sự có thể mang đến cảm giác an toàn.

Thôi kệ, đã yêu thì cứ yêu đi, dù sao hiện giờ muốn từ bỏ cũng đã muộn rồi.

Vươn tay xoa xoa lưng đối phương, cảm nhận tình yêu của đối phương, cảm giác...thật hạnh phúc.

“Đỉnh đỉnh...” Âm thanh của chuông cửa cắt đứt khoảng khắc ngọt ngào.

“Mẹ nó...” Sở Trung Thiên bất mãn lắm bầm, bất đắc dĩ bước xuống mở cửa. Hiện giờ đã hơn 10h tối rồi, còn ai đến nữa?

Từ lỗ mắt mèo nhìn ra, là người đưa thư.

Sở Trung Thiên mở cửa.

“Thư chuyển phát nhanh, mời Trần Di tiên sinh nhận, ký tên xong ta lập tức giao hàng.”

Trần Di nghe thấy lời của người đưa thư cũng đi tới cửa. Mở phong thư ra.

Trần Di mở thư ra, không khỏi cười khổ.

Sở Trung Thiên liếc trộm. Trên đó viết: Đơn ly hôn.

Dù biết trước ngày này sẽ đến, nhưng trong nội tâm vẫn không khỏi cảm thấy đau khổ.

Liếc nhìn Sở Trung Thiên.

Hắn yêu Sở Trung Thiên?

Đáp án là có.

Nếu vậy tại sao vẫn cảm thấy đau khổ?

Hôn nhân của bọn họ từ lâu đã chỉ còn trên danh nghĩa, cho nên Trần Di qua điện thoại đã nói địa chỉ của hắn cho bà xã.

Tuy nhiên, tại thời điểm tan vỡ này, có thể nào lại không cảm thấy đau khổ.

Cầm lấy bút người đưa thư đưa tới, ký tên lên danh sách nhận thư.

“Vợ cũ của người nói, tài sản trong vòng 4 ngày sẽ giải quyết xong, căn hộ kia đã là của người.”

“Ha ha...” Trần Di cười cười, mới chưa đầy 3 phút đã biến thành vợ cũ?

“...” Cạch một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại, ngăn người đưa thư ở ngoài cửa.

“Sở Trung Thiên...” Người đưa thư còn chưa nói hết a.

“Thật là, nếu người không thích không thể tổng hắn đi mau sao? Chính sự cũng đã xong xuôi, còn đứng đó nói nhảm cái gì.” Bộ dáng vừa rồi của Trần Di làm cho hắn cảm thấy bực bội.

Trần Di cũng không nói gì, lặng lẽ đi về giường mình, quay lưng về phía Sở Trung Thiên, ngồi xuống.

“Này...người không sao chứ.”

“Không, ta không sao, bà xã trong lòng ta cũng không phải là quan trọng nhất. Cho nên không có vấn đề gì cả.” Bởi vì bực bội cho nên Trần Di cũng không nói thật lòng.

Sở Trung Thiên bò lên giường Trần Di, vòng tay ôm lấy Trần Di vào lòng.

“Này...” Trần Di xoay người, muốn ngăn Sở Trung Thiên lại. “Ngô...”

Nụ hôn vô cùng kịch liệt, làm cho toàn thân không khỏi nhũn ra.

Cảm giác được tay của đối phương đang cởi quần mình, sau đó bàn tay với vào trong quần lót.

“Ngô...” Vươn tay muốn ngăn cản Sở Trung Thiên.

“Ngoan, thả lỏng, đừng nghĩ gì hết, cứ để mọi thứ cho ta.” Sở Trung Thiên phun khí bên tai Trần Di, thỏa mãn nhìn thân thể đối phương có chút run rẩy.

Do dự một chút, Trần Di thả lỏng.

Rõ ràng vừa rồi có cảm giác như vậy, hiện tại thoáng cái lại mềm xuống.

Một tay ôm nhu xoa nắn phân thân của Trần Di, tay kia chui vào trong áo, đùa nghịch điểm nhỏ mẫn cảm trước ngực.

“Ngô...” Mấy ngày nay thân thể không còn nóng lên như trước nữa, nhưng mà lại vẫn mẫn cảm như vậy.

Kích thích trước ngực không khỏi làm cho Trần Di thoáng lui người về đằng sau, kết quả là cái mông liên tục chạm đến đực nóng đến dọa người của Sở Trung Thiên.

“A...Sở, Sở Trung Thiên...” Dưới sự kích thích ở nhiều chỗ, thân thể của Trầm Di nổi lên phản ứng. Cho dù cách qua quần áo, nhưng nhiệt độ của dục vọng sau lưng vẫn truyền đến rõ rệt, làm cho thân thể nhịn không được mà phát run.

Sở Trung Thiên rút bàn tay đang vuốt ve trước ngực đối phương ra, cởi nút áo sơ mi của Trầm Di.

Nút thứ nhất, nút thứ hai, nút thứ ba.

Toàn bộ áo được cởi ra, vắt trên cánh tay Trầm Di.

Điểm nổi trước ngực bị Sở Trung Thiên đùa giỡn đứng thẳng lên.

Ánh mắt Trầm Di thoáng nhìn về phía tấm gương to đặt ở bên cạnh cái tủ đầu giường.

Trên người mình đều là những dấu hôn hồng nhạt, trầm luân trong dục vọng.

Sở Trung Thiên đang nhìn hẩn trong gương, ánh mắt tựa như nhìn thấu tới tận linh hồn làm cho Trầm Di không khỏi quay đầu lại.

“Hiện tại người quan trọng nhất trong lòng ngươi là ai?” Trong lòng Sở Trung Thiên thực ra đã biết rõ đáp án, nhưng hẩn muốn để chính miệng Trầm Di nói ra.

“A...ngô...” Chỉ cảm thấy bàn tay đặt tại phân thân không ngừng đẩy nhanh tốc độ, khiến cho đầu óc hẩn trở nên trống rỗng.

“Ngô...a...” Gần đến cao trào, thân thể Trầm Di hơi run rẩy.

Đột nhiên cảm thấy trong nháy mắt đối phương dừng lại mọi động tác.

Trầm Di cảm giác trong nháy mắt đó, tim mình giống như muốn nhảy cả ra ngoài.

“Hiện tại người quan trọng nhất trong lòng ngươi là ai?” Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di trong gương. Áo sơ mi cởi chưa hết, trước ngực phủ kín dấu hôn. Gò má dưới tác động của *** mà đỏ ửng. Đôi môi mềm mại thỉnh thoảng lại tràn ra những âm thanh rên rỉ. Xinh đẹp mà *** loạn.

Ngón tay nhẹ nhàng gãi qua linh khẩu của Trầm Di.

“Ngô...” Trầm Di không tự giác giãy dụa thân thể, đem phân thân cực nóng của mình áp sát vào tay của đối phương.

“Sở...Sở Trung Thiên...” Khó chịu kêu tên của đối phương, muốn đối phương giúp mình phóng thích.

“Hiện tại người quan trọng nhất trong lòng ngươi là ai?” Sở Trung Thiên biết động tác vừa rồi của đối phương chỉ là muốn hẩn giúp đỡ giải phóng dục vọng, cho nên lại tiếp tục hỏi.

“Ngô...ngô...” Thân thể Trầm Di khẽ run rẩy, âm thanh phát ra gần như rên rỉ. “Ngô...là...là ngươi, là Sở Trung Thiên...”

“A...” Đột nhiên cảm thấy bàn tay của Sở Trung Thiên đẩy nhanh tốc độ, Trầm Di không khỏi kêu lên. Tay của đối phương không ngừng mạnh mẽ kích thích, đầu óc trở nên trống rỗng. Trầm Di gần như thét lên, phóng thích ra trong tay Sở Trung Thiên.

Thân thể không khỏi cong lên phía trước, cái mông mạnh mẽ đè lên trên dục vọng cực nóng của đối phương, giống như muốn cứ để nguyên quần áo như vậy mà tiến vào trong thân thể mình.

Sở Trung Thiên đứng dậy, lấy phân thân của mình ra.

Phân thân nóng hổi làm cho tay của Trầm Di khẽ run lên. Sau đó nghe lời, rất nhanh cử động.

Sở Trung Thiên muốn nhiều hơn, nhưng bây giờ Trầm Di chỉ có thể đáp ứng được như này.

Cái mông đã không còn đau, tuy nhiên cảm giác sợ hãi khi bị xâm nhập thì vẫn còn tồn tại.

Chậm rãi Trầm Di cũng tìm được điểm mãn cảm của Sở Trung Thiên. Bộ lộng dần có kỹ xảo hơn.

“Ngô...” Sở Trung Thiên không khỏi hừ lên, Trầm Di cảm giác phân thân trong tay không ngừng nhảy lên, vì vậy dùng ngón tay ôn nhu lướt qua linh khẩu.

Chết tiệt, chỉ mới lần thứ 2 mà Trầm Di đã học được cách làm cho hắn giải quyết dục vọng, thật là nhanh nha.

Chất lỏng trắng đục chảy ra từ khe hở ở ngón tay Trầm Di.

Không khỏi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Sở Trung Thiên.

Ánh mắt bình thường vẫn tựa như bóng đêm, hiện giờ ẩn sâu trong đó là dục vọng.

Cho dù thân thể của đối phương đã phóng thích, nhưng cặp mắt kia vẫn nói cho Trầm Di biết...hắn muốn đối phương.

Bối rối chùi tay vào giấy vệ sinh, thay áo ngủ, lại rửa lại sau đó chui vào trong chăn Sở Trung Thiên.

Đợi thật lâu cho tới khi nghe tiếng hít thở đều đều của đối phương, Trầm Di quay người lại.

Ánh trăng chiếu lên người Sở Trung Thiên đang ngủ say, hai hàng lông mày khi làm việc luôn nhíu chặt cuối cùng cũng giãn ra. Lông mi dài và dày, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khêu gợi.

Trong lòng Trầm Di lại tiếp tục tự hỏi.

Vì sao nam nhân ưu tú như vậy lại đi yêu một người tầm thường như mình?

Mình cũng yêu hắn?

Lông mi đối phương khẽ run rẩy, Trầm Di không khỏi nở nụ cười.

Hắn yêu Sở Trung Thiên mới có 4 ngày thôi.

Thật buồn cười, chỉ có 4 ngày mà yêu một người, yêu đến chết đi sống lại.

Hình như không đúng, có lẽ là sớm hơn.

Hình như là từ lúc cùng Sở Trung Thiên tăng ca?

Khi trong xe đối phương phát ra bản nhạc mà mình yêu thích nhất.

Còn có bộ dáng ôn nhu mà cô đơn của đối phương, mạnh mẽ tiến sâu vào lòng mình.

Cũng có thể là như vậy. Dù sao nếu muốn ở cùng một chỗ với đối phương, không thể chỉ dựa vào mỗi việc dùng tay giúp đối phương giải quyết dục vọng.

Trong nội tâm không thể không nghĩ, muốn tìm một cơ hội đem toàn bộ bản thân mình dâng hiến cho Sở Trung Thiên.

Chỉ cần nhìn thấy Sở Trung Thiên, sẽ không còn sợ yên tĩnh nữa. Sẽ không sợ ánh mắt khinh bỉ của người khác nữa.

Dù chỉ là đối mặt, cảm giác cũng rất hạnh phúc.

Không khỏi chôn mặt vào trong chăn.

Mình...điên mất rồi.

26. Chương 26: Kinh Hỷ Ngoài Ý Muốn

Mấy ngày kế tiếp đều là ngọt ngào và hạnh phúc. Nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Trầm Di vẫn là lấy tay giúp Sở Trung Thiên giải quyết dục vọng.

Đôi mắt tràn ngập dục vọng của đối phương luôn làm cho hắn hoảng hốt, không khỏi âm thầm nghĩ rằng mình quả thực là quá ích kỷ.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Trầm Di nằm xuống giường trần trọc.

Hắn muốn cùng Sở Trung Thiên làm triết để một lần, nhưng thật sự không thể mở lời được.

Buồn hơn nữa là hiện giờ xuân được đã được giải, càng không thể lấy đó làm lý do.

Vì yêu, cho nên luôn cảm giác Sở Trung Thiên bị mình làm cho thua thiệt.

Mặc kệ, ngày mai cho dù phải uống thật say hần cũng muốn làm cho Sở Trung Thiên có được hần.

Nhìn khuôn mặt Sở Trung Thiên đang ngủ say, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Không muốn để cho đối phương một mình trả giá, như vậy luôn làm hần lo lắng, bản thân cũng nên vì Sở Trung Thiên làm chút gì đó.

Sang ngày hôm sau, hai người vẫn tiếp tục sửa soạn tài liệu.

Cho tới tối muộn, tài liệu coi như đã sửa soạn xong xuôi, ngày mai có thể đi nói chuyện làm ăn rồi.

“Chúng ta đi đâu đó xả hơi đi?” Sở Trung Thiên sờ sờ cằm, hỏi Trầm Di.

“Đi đâu?” Trong lòng Trầm Di đương nhiên đã có chủ ý của mình.

“Quán bar ở lầu ba.”

“Hay là thôi đi.” Dù sao chỗ đó cũng có ký ức không tốt

“Đi với ta đi.” Ký ức không tốt, muốn dùng ký ức tốt đẹp để lấp nó đi.

Sở Trung Thiên không nghĩ tới, hai người đang yêu nhau, thậm chí nghĩ muốn cho đối phương một phần kinh hỉ. (Sao câu này cứ ngang ngang.)

“Thôi được rồi...” Trầm Di bất đắc dĩ đồng ý, dù thế nào đi chăng nữa hần cũng cho Sở Trung Thiên một kết quả, không quan trọng địa điểm.

Quán bar vẫn tối mờ mờ như trước, nhưng tâm tình hôm nay lại khác hẳn so với trước đây.

Hai người ngồi trong góc, gọi rất nhiều rượu. Trầm Di có chút khó hiểu nhưng vẫn uống.

Mọi thứ dường như đang diễn ra theo đúng ý muốn của mình, nhưng vì sao lại cảm thấy...có chút kỳ quái?

Uống đến khi cảm thấy nóng người lên, Sở Trung Thiên kéo hần đến bên cạnh sân khấu của quán bar.

“Cho người một điều ngạc nhiên.” Sở Trung Thiên nhẹ nhàng nhảy lên sân khấu.

Nói với DJ vài câu, DJ gạt đầu, thay đổi bản nhạc.

Khúc nhạc dạo vang lên, tiết tấu rất sôi động, nhịp 2/4 mạnh mẽ, không ngừng gõ vào trong tim.

Hần chọn Carmen1?

Vốn nghĩ rằng, với độ tuổi này của Sở Trung Thiên, sẽ chọn một số bản nhạc thịnh hành hiện nay. Cuối cùng hần lại chọn Carmen.

Sở Trung Thiên chậm rãi đứng dậy, chuyển động dựa theo tiết tấu nhạc.

Chậm rãi đưa eo. Ngón tay nương theo tiết tấu lần lượt cởi cúc áo khoác. Đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Trầm Di, mờ ám cười. Dưới ngọn đèn mờ mờ, không thể nhìn rõ được vẻ mặt Sở Trung Thiên.

Mập mờ mà thần bí.

Áo khoác đã được cởi ra, Sở Trung Thiên ném mạnh tạo nên một đường vòng cung xinh đẹp, rơi xuống ghế salon phía sau lưng Trầm Di.

Trầm Di ngây ngẩn cả người, đây là Sở Trung Thiên?

Ngón tay nhỏ dài của Sở Trung Thiên lại bắt đầu cởi đến chiếc áo sơ mi màu đen của hần. Trầm Di cảm thấy hô hấp của mình đang trở nên dồn dập.

Nút thứ nhất.

Nút thứ hai.

Nút thứ ba.

Nút áo từng chút từng chút được cởi ra, dễ dàng nhìn thấy được dạ thit màu lúa mạch rất tương phản với áo sơ mi lụa màu đen. Thực rất mê người.

Mái tóc hơi dài có chút rối nhưng cũng không che giấu được đôi mắt đầy hoang dã của Sở Trung Thiên, dục vọng trong mắt hiện lên rất rõ ràng.

Trầm Di có cảm giác toàn thân nóng lên, là do uống nhiều rượu sao?

Sở Trung Thiên từ từ tiến đến trước Trầm Di, xoay thắt lưng, sau đó duỗi hai tay ra, muốn mời Trầm Di cùng nhảy.

Trầm Di có chút do dự, cũng không phải là hắn sẽ không nhảy, nhưng mà bước nhảy nữ của Carmen thực sự quá yêu mị.

Carmen, một nữ nhân táo bạo và phóng đảng, khi yêu thì yêu hết mình, mà khi không yêu nữa lập tức vứt bỏ đối phương.

Tất cả các bước nhảy trong Carmen đều là những động tác khiêu khích. Nói cách khác, Trầm Di muốn khiêu khích Sở Trung Thiên.

Rõ ràng là khúc nhạc dạo đã kết thúc, nhưng tiếng nhạc vẫn còn quẩn quanh khúc dạo đầu.

Xem ra Sở Trung Thiên không mời được mình nhảy tuyệt đối không bỏ qua?

Trầm Di bất đắc dĩ quan sát Sở Trung Thiên ở trước mặt.

Sở Trung Thiên xấu xa cười cười với Trầm Di, trưng ra cái biểu tình xem người có thể làm gì được ta.

Hai tay đang duỗi càng mở rộng hơn, làm thành cử chỉ giục Trầm Di mau đến.

Ánh mắt Trầm Di nhìn ra xung quanh, tất cả mọi người đều đứng ở bên cạnh sân khấu.

Nhìn bộ dáng hai mắt sáng như đèn pha của bọn họ, Trầm Di không khỏi cười cười. (ở thì cái vụ mắt sáng như đèn pha là ta tự ý đưa vào đấy, bản CCP chỉ có “mắt tỏa ra ánh sáng” thôi:3) Đành phải lên vậy, nếu không đợi lát nữa có khi Sở Trung Thiên sẽ bị người ta bắt cóc mất. (sợ mất chồng rồi kìa)

Vươn hai tay, ôm lấy Sở Trung Thiên, đối phương lập tức kéo hắn lên sân khấu.

“Ta nói nha, ta không có nhảy động tác luồn qua đâu.” Trầm Di nói với Sở Trung Thiên.

Bước nhảy của Carmen đều là những động tác khiêu khích, động tác luồn qua...rất nhiều a.

“Ha ha...cũng được, nhưng mà người lấy cái gì để bồi hường cho ta?” Xấu xa cười cười, ôm lấy hông Trầm Di.

Trầm Di đẩy Sở Trung Thiên ra, làm cho Sở Trung Thiên sững sốt một chút, sau đó liền thấy Trầm Di bước tới trước hai bước, vươn tay vuốt ve cổ cùng ***g ngực của hắn.

Ngón tay xinh đẹp chậm rãi vuốt ve trên da thịt Sở Trung Thiên. Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy dục vọng của mình đang từng chút từng chút di chuyển xuống dưới bụng.

Biểu tình của Trầm Di lúc này cực kỳ hấp dẫn. Phảng phất giống như đã hoàn toàn hóa thân thành nàng Carmen.

Nhưng mà có vẻ như mặc hơi nhiều quần áo. Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di đang mặc áo khoác cười một cái.

Kéo Trầm Di lại gần sau đó kéo khóa áo khoác của Trầm Di.

Đem áo khoác của Trầm Di ném lên ghế salon, sau đó lại tiếp tục cởi áo sơ mi trắng trên người Trầm Di.

Đột nhiên nhớ ra chuyện gì, Trầm Di đưa tay ngăn cản.

Nếu như cởi áo sơ mi ra, mấy dấu hôn trên người mình nhất định sẽ lộ ra.

“Cứ buông tay ra, yên tâm, đã có ta ở đây.” Sở Trung Thiên chính là muốn cho những người ở đây nhìn thấy, Trầm Di là người yêu của hắn.

Nhẹ nhàng tựa như vuốt ve, cởi ba nút trên áo sơ mi của Trầm Di ra.

Trên da thịt bóng loáng hiện ra những dấu hôn hồng nhạt.

Trầm Di khẩn trương nhắm mắt lại, hắn sợ rằng khi mở mắt ra sẽ lại nhìn thấy những ánh mắt khinh bỉ. Giống như ánh mắt của nữ tu sĩ năm xưa.

“A...a a a...” Người bên dưới huyết sát, hét lên.

Những trói buộc trong tâm triệt để bị đánh tan, không hề lưu lại một chút dấu vết nào.

Sở Trung Thiên vuốt ve eo Trầm Di, sau đó xoay eo.

Trầm Di cũng chuyển động theo Sở Trung Thiên.

Hai người, bộ dáng cùng nhau xoay eo tựa như là đang là chuyện yêu đương.

Trầm Di mặt đỏ như quả cà chua.

Mặc dù không làm động tác luồn qua, nhưng thay đổi đó làm cho Carmen càng thêm phần tình sắc.

Hơn nữa lửa nóng của Sở Trung Thiên hắn đã tinh tường cảm nhận được. [Tuổi trẻ là tốt nhất].

Thân thể của mình cũng nóng không chịu được.

Sở Trung Thiên kéo Trầm Di đang xoay vòng lại. Hai người tựa hồ là mũi chạm mũi.

Vũ khúc kết thúc.

Hô hấp cực nóng của đối phương phun lên mặt, không những da mặt ngứa mà ngay cả trong lòng cũng ngứa ngáy.

“Hôn nhau đi...hôn nhau đi...” Người bên dưới hào hứng hô.

Sở Trung Thiên ôm lấy cổ Trầm Di, tùy ý cướp đoạt lấy đôi môi mềm mại của đối phương, một nụ hôn nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Toàn thân Trầm Di không nhận được mà nhũn ra, chỉ có thể vô lực tựa vào người Sở Trung Thiên.

Qua một lúc lâu, Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di đã có thể tự mình đứng lên. Không biết vì sao, hạnh phúc cười cười.

Âm nhạc đột nhiên bị DJ đổi thành boyzone. [no matter what không vấn đề gì]

Sở Trung Thiên lấy ra từ túi quần một sợi dây chuyền bạc, trên mặt là một chiếc nhẫn bạc.

“Ta không quen đeo nhẫn cho nam nhân, cho nên đành phải chuẩn bị vòng cổ.” Sở Trung Thiên xấu hổ nhìn Trầm Di cười cười.

“Ta yêu người...” Sở Trung Thiên cầm dây chuyền, ôn nhu đeo lên cổ Trầm Di.

“I know our love forever – ta biết rằng tình yêu của chúng ta là mãi mãi” Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di chậm rãi đọc lên ca từ.

“Có thích điều ngạc nhiên ta dành cho người không?”

Cảm động, cảm giác cảm động tràn ngập khắp toàn thân, từng tế bào trong cơ thể đều hạnh phúc đến phát run.

Việc Trầm Di có thể làm là che miệng, kinh ngạc nhìn Sở Trung Thiên.

Cho tới giờ cũng không ngờ Sở Trung Thiên lại yêu hắn sâu đậm đến vậy.

Vốn chỉ muốn một bông hoa, không ngờ Sở Trung Thiên lại cho hắn cả một mùa xuân. [Đại thúc, người đang phát xuân.]

Thâm tình ôm lấy nhau.

Trầm Di muốn thực hiện lời hứa của mình.

27. Chương 27: Nghi Thức [Thượng]

“Ngô...” Không đợi đi vào đến phòng ngủ, Sở Trung Thiên không thể đợi được liền hôn lên môi Trầm Di.

Ôn nhu mà ngọt ngào.

Dục vọng của cả hai đã thiêu đốt đến cực hạn, không chỉ thân thể ham muốn đối phương.

Mà ngay cả tâm lý cũng muốn – đó là căn cứ để xác định tình yêu

Sở Trung Thiên vội vàng kéo Trầm Di đến phòng tắm, hẳn không muốn làm cho tình huống trở nên không khống chế được.

Nếu bây giờ hẳn không kiềm chế được sẽ làm Trầm Di bị thương.

Mở vòi hoa sen ra, nước ấm chậm rãi rửa trôi tình cảm mãnh liệt của hai người.

“Sở Trung Thiên...” Nghĩ muốn đem bản thân dâng hiến cho đối phương, lại không thấy đối phương hành động, Trầm Di không khỏi nhíu mày.

“Ngô...” Trên môi đối phương truyền đến mùi rượu nhàn nhạt. Cảm giác không chân thực làm cho Trầm Di không khỏi ôm lấy cổ đối phương, xác nhận sự tồn tại của đối phương.

Dòng nước ấm áp chảy xuống người, bốn phía xung quanh hơi nước nhẹ bốc lên. Trong phòng tắm tràn đầy khí tức mập mờ mà huyền ảo.

Mùi rượu phả ra từ đôi môi của đối phương không khỏi làm cho người ta trầm mê.

Là mơ chẳng, nếu như là mơ, vậy vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại.

Đầu lưỡi linh xảo chui vào trong miệng Trầm Di, không ngừng liếm láp đùa giỡn khoang miệng Trầm Di.

Có thể là vì say rượu, cũng có thể vì chính thức muốn vì Sở Trung Thiên mà trả giá.

Trầm Di duỗi lưỡi của mình ra treu đùa Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên đột nhiên ôm chặt lấy Trầm Di, hai người không ngừng đùa nghịch nhau trong khoang miệng.

Hương vị hỗn hợp của rượu Vodka cùng rượu đỏ hòa cùng một chỗ, hết sức mê người.

Nụ hôn kết thúc, Sở Trung Thiên để Trầm Di dựa lên vách tường.

“Ngô...” Quần áo ẩm ướt dính sát vào da làm cho Trầm Di không khỏi giật giật thân thể.

Sở Trung Thiên lấy phân thân của hắn từ trong quần ra.

“Giúp ta trước...” Thanh âm của Sở Trung Thiên, trầm thấp mà âm ịch.

Dục vọng của mình so với trong tưởng tượng còn mãnh liệt hơn nhiều. Thật sự nếu không nhanh chóng phát tiết, có lẽ hắn sẽ mạnh mẽ chiếm lấy Trầm Di.

Sở Trung Thiên kéo tay của Trầm Di qua, bao lên trên phân thân cực nóng của mình.

Từ lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, phảng phất như đốt cháy cả nội tâm.

Trái tim mạnh mẽ đập, không khỏi nuốt nước miếng, hai tay Trầm Di chậm rãi chuyển động.

Ngón tay ôn nhu bao lấy phân thân, Trầm Di hít một hơi, muốn để mình tỉnh táo lại. Chính là trái tim luôn vì nhiệt độ trên tay mà run rẩy.

“Nhanh lên...” Đối phương chỉ sờ mà không động, chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu.

Áo sơ mi trên người Trần Di đã hoàn toàn ướt đầm, dính chặt vào người. Vòng cổ màu bạc tuyên cáo quyền sở hữu của Sở Trung Thiên đối với Trần Di. Thực quả trước ngực như ẩn như hiện, không ngừng kích thích mạnh mẽ đến thần kinh của Sở Trung Thiên.

Nếu không nhanh lên, hẳn thật sự sẽ mạnh mẽ xâm chiếm Trần Di.

Trần Di nghe được lời của Sở Trung Thiên, khẽ cắn môi, đẩy nhanh tốc độ. Không ngừng kích thích bộ vị mẫn cảm của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên nhìn bộ dáng cúi đầu nỗ lực của Trần Di, thật sự là vô cùng đáng yêu.

Hắn càng muốn nhiều hơn. Muốn triệt để giữ lấy đối phương, hoàn toàn cảm nhận được linh hồn đối phương.

“Ngô...” Bất qua, hiện tại kỹ thuật của Trần Di thật sự rất tốt nha. [Kỳ thật đại thúc chỉ biết có mỗi một động tác (ta chém)].

Sở Trung Thiên hừ một tiếng, phát tiết trong tay đại thúc.

“Ngô...Sở Trung Thiên...” Trần Di cũng giữ chặt tay Sở Trung Thiên. Phần thân của mình cũng đang không ngừng kêu gào đòi phát tiết.

Yêu thích bàn tay của đối phương, yêu thích nhiệt độ cơ thể bất đồng với mình.

Chỉ cần được đối phương chạm đến, toàn thân đều hạnh phúc đến phát run. [Hoàn mỹ dụ thụ a] (hoàn mỹ chỗ nào @@)

Mơ ước có được hết thấy mọi thứ của đối phương.

Sở Trung Thiên cởi dây lưng rồi kéo khóa quần của Trần Di.

Trần Di vịn lấy vai Sở Trung Thiên.

Quần tụt xuống đầu gối, lộ ra quần lót màu trắng. (fr0zen: a này thấy toàn mặc đồ trắng k ah.)

Quần lót đã hoàn toàn ướt sũng, bao lấy phần thân đã hoàn toàn đứng lên.

Quần lót ẩm ướt không có một chút tác dụng che chắn nào, ngược lại làm cho phần thân càng thêm phần tình sắc.

Sở Trung Thiên xấu xa cười cười, dùng đầu ngón tay xẹt qua phần thân của đối phương.

“Ngô...đừng...đừng nghịch...” Thân thể Trần Di không khỏi phát run. Loại kích thích này chỉ làm cho dục vọng của hắn càng thêm mãnh liệt hơn. Điều hắn muốn là kích thích mãnh liệt hơn nữa.

“Đây là báo thù...” Trả thù lúc này Trần Di chỉ sờ mà không động.

Sở Trung Thiên nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay cách một lớp quần lót gãi mạnh vào phần thân Trần Di, thỏa mãn nhìn thân thể đối phương run rẩy từng đợt.

“Ngô...ta...ta muốn...” Bởi vì say rượu, cộng thêm với tâm tình muốn kết hợp cùng đối phương, Trần Di nói ra mong muốn trong lòng mình.

Sở Trung Thiên nghe thấy lời của Trần Di không khỏi sửng sốt một chút.

Trần Di thay đổi, có chút không giống so với trước đây.

“Ngô...ta...muốn...ta muốn...” Đầu Trần Di cúi thấp, rất thấp, tóc che kín mắt cho nên không thể nhìn được ánh mắt đối phương.

Bất quá nghĩ đến đôi môi bị mình chà đạp đến sưng đỏ thốt ra những lời này, thật là con mẹ nó hấp dẫn a.

Cởi quần lót của Trần Di ra, Sở Trung Thiên cười cười, biểu hiện của Trần Di hôm nay vô cùng tốt, cho nên muốn ban thưởng.

Sở Trung Thiên ngồi xổm xuống, há miêng, ngậm lấy phần thân của Trần Di.

“A...không...ngô...” Thân thể vì cảm xúc hưng phấn lạ lẫm mà không ngừng run rẩy.

Xúc cảm từ miệng của đối phương hoàn toàn bất đồng so với tay.

Bàn tay là ôn nhu, mềm mại, còn trong khoang miệng lại có tới tận hai loại xúc cảm. Xúc cảm từ hàm răng cùng đầu lưỡi là hoàn toàn bất đồng. Kích thích khi thì mềm mại, khi thì cứng rắn làm cho Trầm Di thậm chí cả hàm răng cũng run lên.

“A...Sở...Sở Trung Thiên.” Đối phương dùng răng nanh khẽ ma xát qua đỉnh phân thân mẫn cảm, làm cho Trầm Di khó nhịn kêu tên của đối phương.

Đầu lưỡi đối phương liếm láp linh khẩu Trầm Di, không ngừng nhẹ nhàng kích thích, Trầm Di run rẩy lấy tay vuốt tóc Sở Trung Thiên.

“Không, không được.” Sở Trung Thiên sau khi nghe được lời này của Trầm Di liền cảm thấy phân thân trong khoang miệng khẽ nảy lên. Rút phân thân của đối phương ra, dùng sức xoa nắn.

Dục vọng đã đạt đến cao trào, bắn lên đầu Sở Trung Thiên. Dòng nước nhịp nhàng chảy xuống, cuốn trôi tất cả.

“Ngô...” Trầm Di lấy lưng bàn tay che miệng mình, toàn thân như muốn nhũn ra, không ngừng thở hổn hển.

Sở Trung Thiên kéo tay Trầm Di, ấn hẳn lên tường, không ngừng hôn sâu làm cho người ta hít thở không thông.

Đầu lưỡi linh hoạt của đối phương, không khỏi làm cho Trầm Di hoài nghi, có khi nào Sở Trung Thiên có thể dùng đầu lưỡi làm cho anh đào ngạnh thất. [đầu lưỡi dẫn dắt chẳng những có thể làm cho anh đào ngạnh thất, hơn nữa còn là đích Trung Quốc kết.] (Cao nhân nào giúp ta giải quyết câu này T^T) (frozen: vẽ vòng tròn ọọ)

Sau khi hôn xong, Sở Trung Thiên giúp Trầm Di cởi quần áo, lau khô tóc.

Hai người trở về phòng ngủ. Trầm Di ngồi trên giường, nhìn Sở Trung Thiên lấy chăn ra.

Kế hoạch thất bại? Trầm Di nhất thời có chút bức mình. Không lẽ kế hoạch lại thực sự thất bại vào lúc này?

Nâng chiếc nhẫn trên cổ lên, Trầm Di tự cổ vũ chính mình, mặc kệ, hôm nay nhất định phải thành công. [Người cả đời này chỉ có thể thành thụ, không thể thành công.]

Nếu không hẳn thực sự tự khinh bỉ chính mình.

“Sở Trung Thiên...” Kéo dài thanh âm, không khỏi để lộ ra một chút làm nũng, mặc dù bản thân Trầm Di không có ý này.

Sở Trung Thiên sững sốt một chút, xoay người, nhìn Trầm Di đang xích lõa ngồi trên giường. Khăn tắm trên người Trầm Di đã bị vứt qua một bên.

“Người là...muốn câu dẫn ta?” Chỉ cảm thấy hạ thân không ngừng kêu gào đứng dậy.

Chỉ có Trầm Di, mới có thể hết lần này đến lần khác khơi lên dục hỏa của hắn, cũng chỉ có Trầm Di, mới có thể làm hắn mê muội đến vậy.

Trầm Di chỉ cười cười, đi đến trước mặt Sở Trung Thiên, ôm lấy cổ Sở Trung Thiên, ngẩng đầu hôn lên.

28. Chương 28: Nghi Thức [Trung]

Cạy mở đôi môi của đối phương, vươn lưỡi tiến vào liếm láp khoang miệng của đối phương.

Trầm Di mặt đỏ như muốn xuất huyết, cũng không phải hắn chưa từng hôn, nhưng mà đây lại là lần đầu tiên chủ động hôn môi cùng nam nhân, hơn nữa còn là người hắn yêu sâu đậm. [chú ý nha, đại thúc đang chủ động.]

Rõ ràng cảm nhận được phân thân cực nóng của đối phương, nhưng lại không thấy Sở Trung Thiên có bất kỳ hành động nào. Trầm Di không khỏi nhíu mày.

Là hôn chưa đủ sâu?

Không khỏi hôn sâu thêm, da thịt xích lỏa của hai người ma sát lẫn nhau, nhưng vẫn không hề thấy Sở Trung Thiên có động tác gì. (Ta nghĩ là hóa đá rồi)

Trầm Di hiện tại liền chết tâm, thật sự là mất mặt muốn chết, không lẽ chỉ có mỗi mình hấn ham muốn?

Khẽ buông tay ra, Trầm Di không muốn hôn nữa.

“Ngô...” Đối phương mạnh mẽ ôm lấy eo Trầm Di, hung hăng hôn xuống.

Trầm Di không khỏi vươn tay ôm chặt Sở Trung Thiên. Xúc cảm từ da thịt đối phương hoàn hảo truyền đến, cảm giác ấm áp mà mình đã sớm quen thuộc.

Hung hăng chà đạp đôi môi đối phương, Sở Trung Thiên liếm liếm đôi môi đã có chút sưng đỏ của Trầm Di. “Đã muốn câu dẫn ta a, ít nhất cũng phải làm cho xong chứ. Người đừng mơ tới chuyện nửa đường bỏ chạy.”

Nào có thể câu dẫn dục vọng của hấn xong rồi bỏ chạy, hấn tuyệt đối không để cho đối phương chạy thoát. Tuy nhiên, Trầm Di chủ động làm cho Sở Trung Thiên không những ngạc nhiên mà còn kinh hãi. (@@ hai cái này khác nhau à)

“Nào, tiếp tục đi.” Ánh mắt Sở Trung Thiên nhìn toàn thân Trầm Di đang nóng lên.

Trầm Di không khỏi cắn cắn môi.

Nào, liều mạng.

Nhanh chóng bò lên giường, sau đó lấy gel bôi trơn. Bờ lưng thanh mảnh mà mịn màng, vòng eo xinh đẹp, còn có cặp mông tròn trịa. Sở Trung Thiên cảm thấy nửa người dưới của mình rục rịch phản ứng.

Sở Trung Thiên liếm liếm môi, muốn nhìn một chút xem tiểu hắc miêu đáng yêu này cuối cùng sẽ mang cho hấn kinh hãi gì a. (Tiểu hắc miêu...ta nghĩ là đại thúc miêu chứ)

“Cho, cho người...” Trầm Di đỏ mặt đem gel bôi trơn ném cho Sở Trung Thiên, sau đó quay mặt nằm xuống giường, không nhúc nhích.

“Ta nói a...muốn ta giúp người, ít nhất cũng phải có chút thành ý chứ?” Nhìn đối phương nằm im như cá chết trên giường, Sở Trung Thiên không khỏi nở nụ cười.

Chỉ thấy Trầm Di đỏ mặt hung hăng nhìn chằm chằm Sở Trung Thiên, sau đó chậm rãi mở chân ra.

Hai chân hoàn toàn mở ra, tất cả mọi thứ, Sở Trung Thiên đều nhìn được rõ ràng, thân mình màu lúa mạch tràn đầy dục hân, trước ngực đeo dây chuyền màu bạc, hai chân thon dài cùng với lổ vào chặt khít.

Thật sự là quá hấp dẫn, bất quá nhìn thấy biểu tình không tình nguyện của đối phương, trong lòng không khỏi muốn làm ác, triệt để cởi bỏ gông xiềng trên người hấn, để xem con người chân thật của hấn cuối cùng là như thế nào.

Chúng ta là làm tình a, không phải là chịu phạt. Những lời này Sở Trung Thiên cũng không nói ra, bởi vì năng lực thừa nhận của Trầm Di có hạn. Nếu như lúc này mà tiếp tục kích thích hấn, nói không chừng con mèo nhỏ (nhỏ chỗ nào) đáng yêu sẽ vươn cặp móng sắc nhọn ra, vẽ hoa lên mặt Sở Trung Thiên a.

Dù sao thân thể Trầm Di cũng vô cùng mẫn cảm, một lát nữa, hấn tuyệt đối sẽ không trụ được vẻ mặt này.

Mở nắp ra, đổ gel ra tay, xoa đều ra đầu ngón tay. Trong không khí chỉ toàn âm thanh ma sát giữa gel bôi trơn và ngón tay.

“Ngô...” Trầm Di vì không muốn nhìn thấy ánh mắt giống như muốn ăn thịt người của Sở Trung Thiên, cho nên mới nằm xuống giường. Nhưng chính vì vậy, tất cả mọi chú ý đều tập trung vào thính giác.

Tiếng ma sát ngừng lại. Đối phương đứng dậy, cảm giác được giường rung lên.

Đến rồi sao? Trầm Di khẩn trương nhắm mắt lại.

“Ngô...a...” Cảm giác chất lỏng lạnh buốt chảy lên phân thân mình là cho Trầm Di không khỏi cong người, nhin không được kêu lên.

Bật dậy, mở to mắt, chỉ thấy Sở Trung Thiên đang đổ gel bôi trơn lên trên phân thân mình, cảm giác lạnh buốt làm cho toàn thân không khỏi run rẩy.

Sở Trung Thiên kéo Trầm Di lại, đem tay Trầm Di bao lên trên dục vọng của chính hắn.

“Tự mình làm.” Hô hấp nóng bỏng của đối phương phun bên tai, cảm giác ngượng ngùng lan khắp toàn thân.

“Ngô...không...” Cái này, thật sự hắn không làm được.

“Người là muốn cho ta ngạc nhiên a?” Sở Trung Thiên nhìn biểu tình tựa như muốn khóc lên của đối phương, cười hỏi. Hắn muốn nhìn một chút, xem Trầm Di vì hắn có thể làm được những gì.

“Ngô...” Trầm Di đứng dậy, gel bôi trơn óng ánh, trong suốt trên mặt phân thân chậm rãi chảy về một chỗ, nhỏ lên trên giường.

Sở Trung Thiên nhìn thấy cảnh đó cảm thấy toàn thân khô nóng.

Ngồi trên giường, tựa lưng vào đầu giường. Chậm rãi mở hai chân, gel bôi trơn trên người chảy dần vào cửa huyết.

Không dám nhìn ánh mắt đối phương, Trầm Di quay mặt ra chỗ khác.

“Ngô...” Hai tay bao lên phân thân cực nóng của chính mình, gel bôi trơn lạnh buốt làm cho thân thể không khỏi phát run, gần đây không hiểu gì sao, chính mình tự an ủi, khoái cảm so với trước kia kém đi rất nhiều.

Sở Trung Thiên cẩn thận quan sát kỹ khuôn mặt Trầm Di, từ lần đầu tiên bắt gặp tại WC, Sở Trung Thiên đã rất muốn nhìn thấy bộ dáng Trầm Di lúc tự an ủi. Liệu có phải cũng mê người giống như lúc hắn thổ dục không.

“Ngô...a...” Gel bôi trơn lạnh buồn làm cho thân thể xuất hiện cảm giác mới, cảm giác hoàn toàn lạ lẫm làm cho toàn thân không khỏi phát run.

“Thật sự là đáng yêu nha, nhưng cũng đừng có bắn ra trước, bằng không sẽ không làm nha.” Sở Trung Thiên hôn lên gò má hồng hồng của Trầm Di, vươn ngón giữa, chậm rãi ma sát hậu đình của Trầm Di.

“Ngô...” Cảm giác được sự xâm lấn của đối phương, Trầm Di cau mày chờ hành động tiếp theo của đối phương.

Chính là đối phương chỉ ở bên ngoài vẽ vẽ vòng tròn, Trầm Di chậm rãi thả lỏng.

“Ngô...” Cảm thấy được có dị vật khác thường xâm nhập vào cơ thể, cảm giác thân thể có chút không khỏe.

“A...đau...” Ngón tay thứ hai tiến vào, hậu đình bị khuếch trương đến cực hạn. Trầm Di vươn tay muốn rút tay của Sở Trung Thiên ra.

Thân thể không ngừng căng thẳng, kẹp chặt ngón tay đang tàn sát bờ bãi trong người.

Sở Trung Thiên rút tay ra, ôn nhu nắm lấy phân thân của Trầm Di, chậm rãi xoa nắn.

“A...ngô...” Khoái cảm ở mặt trước chậm rãi triệt tiêu đau đớn ở đằng sau, tiếng thổ dục do thống khổ ban đầu cũng dần chuyển thành ngọt ngào.

Sở Trung Thiên cẩn thận, đem toàn bộ gel bôi trơn vẽ loạn lên trong dũng đạo của Trầm Di, sau đó ôn nhu khếch trương.

“Ngô...” Chỉ cảm thấy trong cơ thể trơn nhẵn, cảm giác đau đơn cũng chậm rãi biến mất, thay vào đó là cảm giác có chút sưng trướng.

“A...ân...Sở Trung Thiên...” Ba ngón tay cùng tiến vào, nhờ cẩn thận khếch trương cùng với gel bôi trơn, chỉ cảm thấy hơi đau, tuy nhiên so với lần đầu tiên, đã tốt hơn nhiều.

Xem ra cũng ổn rồi, Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di thổ dục, không khỏi liếm liếm môi.

“A...” Ngón tay trong cơ thể bị rút ra, làm cho Trầm Di không khỏi kêu thành tiếng. Sở Trung Thiên kéo Trầm Di, làm cho hắn đứng lên.

Muốn xé bỏ vỏ bọc của Trầm Di, muốn nhìn thấy biểu hiện chân thật nhất của hắn dưới dục vọng.

Thân thể vốn đang căng trướng lại vì ngón tay bị rút ra mà cảm thấy trống rỗng. Men rượu tác động mạnh vào ham muốn, chỉ còn sót lại một chút lý trí.

Thân thể không ngừng run rẩy, tại sao mình lại trở nên như vậy.

Sở Trung Thiên ngồi xuống trước mặt Trầm Di, ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Thân thể bởi tác dụng của *** mà hồng hồng, có hơi run rẩy, đầu Trầm Di cúi vô cùng thấp, không thấy rõ được mặt hắn.

“Muốn? Nếu muốn thì tự mình ngồi lên đây đi.”

29. Chương 29: Nghi Thức [Hạ]

“Hả...” Trầm Di mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt. Thì ra đang đùa bỡn hắn?

Trong lòng không khỏi hiện lên cảm giác bị ai.

Sở Trung Thiên có phải là thấy biểu hiện của hắn quá *** đang, cho nên muốn đùa bỡn hắn?

“Ta muốn ngươi...” Thanh âm bởi vì *** mà ầm ịch mang theo tình cảm nồng đậm.

Trầm Di nghe được lời của Sở Trung Thiên, thân thể không khỏi run rẩy.

Nhẹ kéo Trầm Di đến trước mặt mình, Trầm Di không hề phản kháng, cho dù là thân thể hay nội tâm.

Nhìn phân thân óng ánh trước mặt, Sở Trung Thiên đưa tay đến hậu đình đối phương.

“Ta muốn đi vào.”

Ngón tay vuốt ve hậu đình, chậm rãi tiến vào thăm dò. Nghe thấy âm thanh ngón tay ma xát với gel bôi trơn trên tràng vách, Trầm Di cảm thấy xấu hổ nhắm mắt lại.

“Ta muốn bắn ra trong thân thể ngươi.”

“Ngô...” Trầm Di túm lấy vai Sở Trung Thiên, hơi thở ngọt ngào hòa quyện với tiếng rên rỉ cố gắng che đậy, hết sức hấp dẫn.

Phân thân của chính mình không biết là vì lời nói của Sở Trung Thiên, hay là vì hô hấp của Sở Trung Thiên mà càng đứng thẳng lên.

Toàn thân để run rẩy vì then thùng.

“Tôi muốn cùng “em” ân ái.” Muốn được cùng ngươi, muốn đem Trầm Di tiến sâu vào thân thể mình, làm hắn vĩnh viễn không thể rời đi. (chả hiểu tại sao cái chữ “ngươi” nó lại đưa vào trong nháy nháy nên ta mạn phép chuyển như thế kia)

Không biết do dục vọng hay vì cái gì, đôi mắt Trầm Di mê mang mà ướt át.

“Ngô...” Ngón tay trong cơ thể bị rút ra. Toàn thân tê dại, ngứa ngáy cùng trống rỗng.

Chính là lại không hề ngồi xuống. Trầm Di nhìn đỉnh đầu Sở Trung Thiên, trong lòng không cảm thấy có một chút co rút đau đớn.

“Anh yêu em” (chỉ chỉ khúc trên đời rồi nên khúc này làm cho trót.)

Ba từ vô dùng đơn giản, đánh vỡ tất cả mọi phòng bị của Trầm Di.

Vô lực ngã vào lưới tình ôn nhu mà Sở Trung Thiên tạo ra.

Lo lắng muốn cởi bỏ tất cả nguy trang của Trầm Di, nhìn thấu linh hồn trần trụi nằm sâu trong nội tâm hắn.

Muốn làm cho không chỉ thân thể mà cả linh hồn cũng chỉ có thể thừa nhận hắn, muốn cho đôi mắt của Trầm Di chỉ có thể nhìn mình hắn.

Trầm Di chậm rãi ngồi xổm xuống, gel bôi trơn trên phân thân chậm rãi chảy xuống dưới, chậm rãi tụ tập, càng ngày càng nhiều, cuối cùng rơi xuống.

Rơi lên người Sở Trung Thiên.

Cảm giác ánh mắt của đối phương giống như muốn làm mình tan chảy ra, chỉ có ánh mắt, cũng đủ làm toàn thân Trầm Di run rẩy.

Nhìn đối phương chậm rãi ngồi xuống, cho đến khi gần sát.

Cửa vào của đối phương đã chạm đến đỉnh phân thân.

“Tiếp tục...” Nhìn biểu tình không thể hấp dẫn hơn được của đối phương, Sở Trung Thiên cố kiềm nén lại dục vọng muốn bỏ nhào vào đối phương, hung hãn yêu thương một phen. Cũng đợi bước hành động tiếp theo của đối phương.

“Ngô...” Cố gắng muốn bình ổn tâm tình của mình, nhưng toàn thân đều không ngừng run rẩy.

Hai chân không khỏi nhũn ra, hay cánh tay đè lên phần eo rắn chắc của Sở Trung Thiên, sau đó dồn trọng lượng ngồi xuống.

“A...ngô...” Mặc dùng đằng sau đã có thể chứa tới ba ngón tay, nhưng phân thân của Sở Trung Thiên so với hậu đình mềm mại vẫn là có chút quá to.

Chỉ mới đi vào một nửa cũng đã cảm thấy có chút đau đớn.

“Ngô...” Không tự chủ được nhìn về phía Sở Trung Thiên, biểu tình ủy khuất giống như muốn nói rằng, hắn rất đau.

Thật đúng là không biết thương tiếc bản thân tới mức đáng yêu nha. Cứ thẳng tắp mà ngồi xuống như vậy, đương nhiên là sẽ bị đau rồi.

Vươn lưỡi ôn nhu liếm sạch nước mắt của đối phương, sau đó nhe nhẹ hôn lên môi Trầm Di.

Chỉ là môi khẽ chạm môi, nhưng lại ngọt ngào đến thế.

“Ta...không, không được...” Chỉ là, để chống đỡ thân thể hắn đã dùng đến toàn bộ khí lực rồi, Trầm Di lắc đầu nói với Sở Trung Thiên.

“Muốn cho ta kinh hỉ, ít nhất cũng phải có chút thành ý a?” Chết tiệt, dục vọng của mình đang được ôm lấy trong dững đạo chặt khít, nhưng đối phương lại không làm bất kì hành động gì, khiến cho Sở Trung Thiên không khỏi nôn nóng đứng dậy.

“Từ từ...cắm vào, sau đó...từng chút thích ứng, đừng có một mạch ngồi vào như thế.” Sở Trung Thiên thở hổn hển nói cho Trầm Di. Trầm Di thực sự làm như vậy, đối với Sở Trung Thiên quả thực chính là một loại tra tấn, tra tấn ngọt ngào mà hạnh phúc.

Trầm Di hơi kéo người lên một chút, hai người đồng thời kêu lên một tiếng.

Chậm rãi ngồi xuống, thậm chí có thể cảm nhận được đỉnh phân thân cực nóng của đối phương từng chút từng chút tiến vào trong thân thể.

Thong thả ngồi, cảm giác căng trướng cùng với phân thân cực nóng của đối phương, thực sự làm người ta phát ngiên. Cũng không phải bởi thân thể của đối phương, nếu như người ôm hắn hiện giờ không phải là Sở Trung Thiên mà là người khác, loại chuyện này cũng không có nghĩ tới.

Cuối cùng cũng tiến vào hơn phân nửa, Trầm Di muốn khẽ động đẩy thân thể, cố gắng thích ứng với cực đại trong cơ thể, có chút cố gắng đè xuống, lại không chú ý đè phải một chỗ.

“Ngô...” Cánh tay đang dè trên người Sở Trung Thiên không khỏi dùng sức, hậu đình cũng không khỏi co rút lại. Trầm Di lập tức muốn liều lĩnh đem cực đại trong cơ thể mình rút ra.

Thật là, đã đến bước này mà còn muốn chạy? Sở Trung Thiên có chút tức giận.

Nhìn eo của đối phương đã gần như rút hết ra khỏi phân thân của mình, Sở Trung Thiên hung hăng tóm lấy đùi Trầm Di sau đó dùng sức ấn xuống dưới.

“A...” Thân thể đột nhiên bị cấm vào, cảm giác bị người ta mãnh liệt chiếm lấy lan tràn đến toàn thân.

Khoái cảm mãnh liệt lan ra khắp cơ thể, từng chút từng chút cắn nuốt lý trí.

Muốn trốn! Cảm giác này thật sự rất đáng sợ, giống như thân thể của mình đã không còn thuộc về mình mà hoàn toàn thuộc về nam nhân đối diện.

Bàn tay nắm lấy Trầm Di mà ấn xuống đã buông ra, vì vậy Trầm Di liền muốn rút ra.

Trong tâm không biết có thứ gì đó, đột ngột đốt cháy trái tim mình, cái loại cảm giác này, thực sự rất đáng sợ.

Còn trốn?

Sở Trung Thiên tiếp tục vào đúng lúc thân thể Trầm Di muốn thoát ra mà dùng sức ấn xuống.

Lần thứ ba.

Lần thứ tư.

Lần thứ năm.

Nếu Sở Trung Thiên không thập phần hiểu rõ cá tính của Trầm Di, hẳn tuyệt đối sẽ nghĩ rằng Trầm Di đang chủ động câu dẫn hắn.

“A...” Lần ấn xuống này, làm cho cực đại trong thân thể hung hăng chạm đến một điểm nào đó trong dũng đạo.

Cảm giác tê liệt mạnh mẽ tựa như không thể khống chế được làm cho Trầm Di nhin không được mà bắn ra.

“Ngô...ân...ngô...” Cao trào qua đi, đầu óc cũng không suy nghĩ được gì, chỉ có thể ngậy ngốc nhìn chằm chằm vào dịch thể mình bắn lên bụng đối phương mà ngẩn người.

Tay cũng mất đi toàn bộ khí lực chống đỡ thân thể, chỉ đặt hờ lên eo Sở Trung Thiên.

Phân thân Sở Trung Thiên đã hoàn toàn xâm nhập vào trong cơ thể Trầm Di. Vô lực giãy giụa thân thể, vẫn muốn trốn thoát.

Cái này có giống như là tiểu hắc miêu thích ăn cá rồi lại sợ ăn cá không a? Bởi vì ăn nhiều chỉ sợ không thể rời khỏi cá.

Vì sợ hãi cô đơn, nên cố gắng yêu mến, ỷ lại người khác. Nhưng khi đã quá ỷ lại rồi thì lại sợ khi đối phương rời đi sẽ càng đau lòng, vì vậy lại không ngừng tìm cách trốn chạy.

Sở Trung Thiên thở dài một hơi. “Người làm bắn người ta rồi.”

“Ân, thực xin lỗi.” Trầm Di vươn tay ra, muốn lau dịch thể dính trên thân thể đối phương, Nhưng mà càng lau thì càng làm lan ra.

Trên người Sở Trung Thiên lúc này còn có hỗn hợp mồ hôi của hai người, gel bôi trơn. Hương vị của dục vọng càng trở lên mãnh liệt.

Chết tiệt, nếu Trầm Di bây giờ mà để cho nam nhân khác nhìn thấy, hẳn tuyệt đối sẽ giết chết nam nhân đó. [Thiên Hạo, người phải cẩn thận a]

“Từ từ, ta muốn xử phạt ngươi.”

Vì thế, biểu tình đáng yêu làm chỉ người ta muốn triệt để chà đạp cũng chỉ có hắn được phép nhìn thấy.

Ôm chặt eo của Trần Di, cẩn thận chuyển động nơi hai người kết hợp, Sở Trung Thiên đứng lên.
Vì sợ hãi mình sẽ ngã xuống, cho nên Trần Di dùng chân cuốn chặt lấy eo đối phương.
Dục vọng của Sở Trung Thiên không khỏi càng thêm mãnh liệt.
Nhẹ nhàng đặt đối phương nằm xuống giường, giống như đang đặt một bảo vật vô cùng quý giá vậy.
“Gọi tên của ta.” Sở Trung Thiên chậm rãi thì thầm bên tai Trần Di.
Đôi môi có chút sưng đỏ chậm rãi mở ra. “Sở...Sở Trung Thiên...”
Trái tim đột nhiên co lại, Sở Trung Thiên thoáng ngừng lại, sau đó mạnh mẽ xâm nhập
“Sở Trung Thiên...”
“Sở Trung Thiên...”
“Sở Trung Thiên...”
Trần Di giống như khóc nức nở mà kêu tên của đối phương. Mỗi lần gọi, cái tên kia giống như mang theo một ngọn lửa ấm áp, rơi thật sâu vào lòng mình
...Không cách nào xóa bỏ được

Sở Trung Thiên: Người kẹp ta hảo chặt, yêu đương vụng trộm có phải rất khoái hoạt không a? [bt (có phải là biến thái ko a)]

Sở Trung Thiên: Người chỉ cần kêu cứu lên, bạn trai nhỏ đáng yêu của người sẽ tới giúp người.

Sở Trung Thiên: Người không sao thật sự là tốt quá, ôm chặt ta được không? Ta lạnh quá [55555555 dẫn của ta à nha]

Lục Thiên Hạo: Ta cái gì cũng không cần, ta chỉ là muốn người cười với ta giống như bình thường, như là bình thường vậy.

Lục Thiên Hạo: Người còn yêu nam nhân kia a

Lục Thiên Hạo: Ta nghĩ quà sinh nhật mà ta muốn là: ba người chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.

Trần Di: Chúng ta cuối cùng cũng không quay trở lại được.

Trần Di: Người đâu!!!!!! Cứu ta!!!!!! Mau tới cứu ta a!!!!!!

Trần Di: Sinh nhật vui vẻ.

30. Chương 30: Kim Chấn Vũ

Lại là thảm màu xanh lục tương như vô tận.

Golf là một môn nghệ thuật. Trong đó bao hàm từ tri thức về kiến trúc đến khí tượng.

Bản thân sân golf chính là một kiến trúc hoàn mỹ, greens, tee-box, hazards1...Dù gì đi chăng nữa cũng là kết tinh của nghệ thuật.

Khi vung gậy thì phải khống chế thân thể, đồng thời phải nắm chắc hướng gió cùng với tốc độ bay của bóng.

Sở Trung Thiên nhìn lướt qua Trần Di. Sau đó hai người đi tới sân bóng, cũng chính là chiến trường.

“Người chơi golf là để nói chuyện làm ăn?” Trần Di hỏi Sở Trung Thiên.

“Ân, quả thực là như vậy.”

“Chẳng lẽ không có chút hứng thú nào của bản thân trong đó? Không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ từ trước tới nay hắn chỉ nỗ lực vì thăng chức, rồi quên mất đi những gì bản thân mình yêu thích.

Nếu như vậy có phải là quá tội nghiệp.

“Không có.” Thanh âm bình tĩnh mà lạnh lùng, Sở Trung Thiên khi làm việc thì luôn lạnh lùng như vậy.

“Vậy người rốt cuộc thích gì a?” Không khỏi tức giận vì cuộc sống của Sở Trung Thiên, quãng thời gian nhàm chán như vậy, hắn làm thế nào mà vượt qua được?

“Ta thích làm tình cùng người.” Về mặt Sở Trung Thiên bình tĩnh giống như đang nói thời tiết hôm nay rất tốt vậy.

“...” Trầm Di không còn gì để nói nữa.

Tại sao cái chuyện khó mở miệng như vậy mà Sở Trung Thiên lại có thể bình thản nói ra.

Tại điểm Tee-box ở rất xa thấy có bóng người. Người ở đó đang vẫy tay gọi bọn họ.

Trầm Di nhìn lại đằng sau, chỉ cảm thấy ánh mặt trời thật chói mắt.

“Đi thôi, không thành công cũng thành nhân.” (đương nhiên câu này là ta chém rồi) Sở Trung Thiên cầm lấy hai túi gậy golf, cùng Trầm Di mở cửa xe lái đến Tee-box.

Khi xe đến Tee-box, tướng mạo người kia làm cho Trầm Di lắp bắp kinh hãi.

Những sợi tóc màu nâu nhạt thật dài, đôi mắt xinh đẹp thính thoảng lóe lên những tia nghịch ngợm, lớp lông mi dày, nước da không phải là trắng nhưng làm cho người ta cảm giác rất nhẵn nhụi, đôi môi phàn nộn. Làm cho người ta nhìn không được...dừng lại, hắn đang nghĩ cái gì vậy?

Khuôn mặt tựa như thiên sứ, làm cho người ta không thể đoán được tuổi cụ thể. Thoạt nhìn giống như hài tử 16-17 tuổi. Nhưng chiều cao của thân thể, không phải là chiều cao của một đứa trẻ.

“Là người mời ta tới?” Thanh âm nhẹ nhàng phát ra. Khóe miệng hiện lên một nét nghịch ngợm.

“Đúng, hôm nay ta muốn đưa người cái này.” Sở Trung Thiên đưa một bộ gậy golf trong tay mình đưa cho đối phương.

Ngón tay thon dài mở lớp bọc bên ngoài ra. Bên trong liền lộ ra gậy đánh bóng màu vàng, dưới ánh mặt trời, vô cùng chói mắt.

“Hoàng giả chi long? Trời ơi, người làm như thế nào mà kiếm được?” Cặp mắt xinh đẹp mở to, lóe lên tia kinh ngạc và vui sướng.

“Khi bộ gậy này ra đời thì ta không ở trong nước, cho nên không mua được, đến nay vẫn còn cảm thấy buồn bực.” Rút một cây gậy ra, dưới ánh mặt trời phát ra màu vàng chói mắt.

Hoàng giả chi long: Gậy golf mà trên thân gậy, cổ, tay cầm và đuôi được khảm vàng 24k, gia công tinh xảo mà lại sắp đặt rất tao nhã. Đó không chỉ là một đạo cụ trên sân bóng, mà còn là hiện thân của sự sáng tạo hoàn mỹ, có giá trị thực dụng và giá trị lưu giữ rất cao.

Thời điểm đưa ra thị trường, giá bán cao tới 45 vạn.

Gậy golf mà chỉ ở Trung Quốc đại lục và đặc khu Hương Cảng phát hành, trên toàn cầu chỉ giới hạn sản xuất 30 bộ.

Chỉ có 30 bộ. Cho nên hiện nay giá của bộ gậy này đã cao lên gấp cả chục lần.

Ngón tay thon dài mở bên trong ra, lấy ra giấy chứng nhận.

“Số 030? Là của cái tên biến thái thích cờ vây?” Trong ánh mắt xinh đẹp lộ ra vẻ ngạc nhiên, đầy nghi hoặc nhìn về phía Sở Trung Thiên.

“Tất cả những người mua được bộ gậy này ta đều đã điều tra qua, chỉ có người này là không quá cuồng nhiệt với golf, cho nên ta nghĩ chỉ cần có tiền thì hắn sẽ chuyển nhượng bộ gậy này cho ta.” Trên khuôn mặt của thiếu niên xinh đẹp lộ ra biểu tình chán ghét.

“Ta nghĩ tên biến thái thích cờ vây này thực ra là một tên điên, hần nói chỉ cần ta chơi cờ vây thắng hần, hần sẽ chuyển nhượng bộ này cho ta. Hần là cừu đẳng2 nha!” Nghĩ tới tình huống lúc đó, thiếu niên bực bội gãi đầu, lúc ấy thiếu chút nữa hần đã đắm vào mặt tên đó rồi.

“Người rút cuộc làm thế nào mà có được?” Trong đôi mắt của thiếu niên tràn đầy hiếu kỳ.

“Buôn bán cơ mật.” Mỉm cười chuyên nghiệp, Sở Trung Thiên nói với Trầm Di.

“Vậy hôm nay chúng ta đừng nói chuyện làm ăn với, trước hãy chơi bóng đi a.” Thiếu niên lấy cây gậy đưa cho Sở Trung Thiên.

“Người không mang theo Caddy?” (cái này chú thích ở chap 11 rồi nhé, mọi người chịu khó lật lại) Theo Sở Trung Thiên thấy, từ đầu đến giờ cũng chỉ có mình thiếu niên.

“Dùng Caddy của người không được sao?” Thiếu niên liếc nhìn Trầm Di, cười hỏi. [Caddy – cầu đồng là tên một chức nghiệp, không phải nói bọn họ là nhi đồng]

“Cái này...” Sở Trung Thiên muốn nói cái gì đó lại bị Trầm Di chen ngang.

“Àn, được a, nhưng mà ta là dân nghiệp dư...” Luôn muốn làm điều gì đó giúp Sở Trung Thiên, cho nên Trầm Di liền đồng ý.

Mấy ngày nay Sở Trung Thiên đã đem toàn bộ những chuyện Caddy cần làm dạy cho hần. Đương nhiên còn có cả những chuyện mà Caddy không làm. [Đại thúc, người càng ngày càng...]

“Tốt, bắt đầu đi.” Thiếu niên nghiêm ngẫm liếc nhìn Trầm Di, sau đó nói với Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên nghe thiếu niên nói vậy chỉ đành đặt bóng xuống, sau đó định vị.

Tốc độ gió 1m/3s, không thay đổi nhiều.

Nhìn ánh mắt tựa như lang sói của thiếu niên, Sở Trung Thiên bỏ việc một gậy vào lỗ. Chỉ cần hổng cho thiếu niên này vui vẻ là được a?

Dùng sức vung gậy, quả bóng trên không trung vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, rơi xuống greens, cách lỗ chỉ có 3m.

“A, thật đáng tiếc. Nếu tay trái của người thêm một chút lực là có thể một gậy vào lỗ rồi.” Khuôn mặt đầy ý cười của thiếu niên xinh đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông, làm cho ánh mắt trời càng trở nên chói mắt, xinh đẹp khiến cho người ta phải liếc nhìn.

“Đến lượt ta nha.” Ý cười xinh đẹp trên khuôn mặt trong nháy mắt biến mất, thoải mái tùy ý vung gậy.

Bùm một tiếng. Quả bóng trên bầu trời màu lam nhạt bay theo một quỹ tích vô xinh đẹp.

“Yeah! Vào nào” Thiếu niên giơ gậy lên hoan hô.

Quả bóng cũng tựa như nghe được lời hần nói, rơi vào trong lỗ.

Sở Trung Thiên cùng Trầm Di không khỏi nhìn nhau một cái.

Mạnh...thật sự rất mạnh. Ngay cả so với dân chuyên nghiệp, cũng có khi còn mạnh hơn.

Ba người lái xe đến greens, khoảng cách 3m. Sở Trung Thiên dù có nhắm mắt cũng có thể đánh vào.

Sở Trung Thiên đánh cầu. Thiếu niên đứng đó khoe khoang với người bên cạnh.

“Ta rất giỏi a?” Biểu tình của thiếu niên lúc này chẳng khác nào một con cún nhỏ đang đong đưa cái đuôi.

“Thật sự rất giỏi.” Trầm Di nhìn bộ dáng thiếu niên, không khỏi bật cười.

“Hắc hắc, ta còn có thể giỏi hơn nữa, muốn xem không?” Sở Trung Thiên lúc này im lặng đứng chắn giữa hai người bọn họ.

“Thật sự rất giỏi nha, một gậy vào lỗ, thật sự là cam bá hạ phong.” Sở Trung Thiên ngoài cười nhưng trong không cười nói. Cúi người xuống, lấy bóng từ trong lỗ ra.

“Người cũng rất giỏi. Còn có thể đảm nhiệm việc của Caddy.”

Không hiểu vì sao, Trầm Di cảm thấy giữa hai người có mùi thuốc súng.

“Nga, hôm nay đến đây thôi a. Ngày mai đến câu lạc bộ chờ ta tiếp tục.” Thiếu niên nói với Sở Trung Thiên và Trầm Di. Sau đó tiếp tục đánh cầu.

Thiên niên như vậy là không muốn người khác quấy rầy? Hai người chỉ có thể biết điều, rút lui, đi về khách sạn.

Hai người cơm nước xong, dạo quanh Tây Hồ, lúc về đến nhà đã là nửa đêm.

Trầm Di lau tóc đi từ phòng tắm ra. Nhìn thấy Sở Trung Thiên đang ngồi trên giường xem tài liệu.

“Làm sao vậy?”

“Không hiểu sao ta cứ có cảm giác bất an.” Sở Trung Thiên nhìn tư liệu trên màn hình. Từ khi thấy thiếu niên, trong lòng cứ luôn cảm thấy bất an.

“Chủ quản của công ty đấu thầu là người cha, ta nghĩ hẳn chỉ là một tên thiếu gia được bao bọc trong nhung lụa mà thôi. Nhưng không biết vì sao cứ cảm thấy có điểm là lạ.” Kim Chấn Vũ, nam, 23 tuổi. Trong nhà có 2 anh em.

Đối phương cũng có đôi mắt dã tính giống hẳn.

Kim Chấn Vũ? Hồi trước đột nhiên gây ra một trận cười cho thiên hạ. Tên của diễn viên hình như không khác tên hẳn là bao đâu?

Khi tình nhân y nói đại minh tinh này thật hư, nghĩ như thế nào cũng thấy thật buồn cười.

Trầm Di bắt chéo chân trên giường, ngồi nhìn máy tính của hắn.

Đường cong xinh đẹp và quyến rũ. Chỉ làm cho Sở Trung Thiên thấy trong bụng một hồi khô nóng. Đóng máy tính lại.

“Đừng chần, ta không nhìn được gì.” Duỗi tay ra đẩy lập tức bị đối phương bắt lấy. Không hiểu sao trong nội tâm Trầm Di cứ cảm thấy có điều gì đó.

Sở Trung Thiên vươn lưỡi, liếm láp ngón tay của đối phương.

“Ngô...đừng...đừng nghịch.”

“Đây là phản ứng khi người nói ta đừng nghịch?” Kéo khăn mặt bao quanh hạ thân đối phương. Phân thân đã đứng thẳng.

“Ta...nói người...mà thôi.” Trầm Di muốn nói cái gì đó, lại không nói ta. Ôm lấy cổ Sở Trung Thiên, thâm tình ôm hôn.

Đêm của niềm đam mê bắt đầu. (Tên loại rượu mà Di Di hay được mời đó)

Greens, tee-box, hazards1...: Các bộ phân của sân golf

.daosen.com /home/detail.php?module=news&iCha=1&iCat=29&iData=115

Cửu đẳng2: sharing.net/forum/showthread.php?t=86658

Đăng cấp của cờ vây phân biệt trên 2 hệ thống riêng biệt. Đó là hệ thống đăng cấp nghiệp dư và đăng cấp chuyên nghiệp:

Nghệ dư

Kyu (cấp): Từ người mới bắt đầu chơi đến người chơi trung bình được chia thành nhiều cấp. Cấp mạnh nhất thường là 1 kyu, càng yếu, số kyu càng cao. Chữ kyu thường được viết tắt là k.

Ví dụ: Nếu thang nghiệp dư có 30 cấp từ 1 đến 30 thì cấp yếu nhất là 30k, cấp mạnh nhất là 1k.

Dan (đẳng): Kí hiệu là d chỉ những người có sức cờ mạnh, phát triển các kĩ năng ở mức độ cao, sử dụng các thao tác nhuần nhuyễn. Trái với kyu, khi càng mạnh số đẳng càng cao. Ví dụ: 2d thì mạnh hơn 1d và 4d mạnh hơn 2d. Để phân biệt với dan chuyên nghiệp, ta gọi đây là dan nghiệp dư.

Chuyên nghiệp

Kyu: có lẽ chỉ có từ 5k đến 1k (1k là cao nhất). Đẳng cấp kyu của chuyên nghiệp nhằm chỉ đến những người sắp sửa bước vào thế giới chuyên nghiệp của cờ vây, có thể họ đang rèn luyện, học tập trong các trường dạy cờ nổi tiếng.

Dan: Để phân biệt với dan không chuyên, người ta thường kí hiệu là p. Kì thủ được gọi là chuyên nghiệp khi được hiệp hội cờ vây của nước sở tại cấp chứng chỉ khẳng định trình độ chuyên môn. Một vài giải lớn thực sự chỉ dành riêng cho dân chuyên nghiệp. Hiện chỉ có vài nước là chứng nhận chuyên nghiệp như Nhật, Trung Quốc, Hàn Quốc, Bắc Triều Tiên. Một số kì thủ các nước phương Tây tìm đến “tâm sư học đạo” và họ được gọi là insei. Khi một insei đủ mạnh để vượt qua kì xét tuyển, họ được cấp chứng chỉ của nước đó và được xem là chuyên nghiệp.

Không biết cái tên biến thái này là chuyên nghiệp hay nghiệp dư nữa, nhưng dù sao cửu đẳng cũng là rất mạnh. Ở đẳng cấp chuyên nghiệp thì cửu đẳng là kịch rồi, còn thập đẳng là danh hiệu, không phải ai cũng có thể có mà phải qua các trận đấu quyết liệt mới giành được.

31. Chương 31: Tình Nhân

Ngày hôm sau, hai người lại tới sân bóng. Lúc này không đi đến bên trong sân mà đến câu lạc bộ.

[Ý: H, H của tối qua đâu? Bầy: Ta bỏ qua rồi Ý:-]

[Câu lạc bộ chính là địa phương bên trong sân bóng, là nơi thay quần áo cũng như chọn Caddy]

Trầm Di cảm giác có chút khẩn trương, bởi vì hôm nay là trận quyết đấu cuối cùng.

Sống hay chết, hôm nay sẽ biết. Đi đến đại sảnh, từ xa xa đã thấy được Kim Chấn Vũ.

Nói thật, hấn lớn lên thật sự là bắt mắt vô cùng, rất khó để bỏ qua sự tồn tại của hấn.

“Trong đây...trong đây...ta trong đây...” Kim Chấn Vũ vẫy vẫy tay, gọi to lên. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hấn.

OMG, Trầm Di không khỏi đau đầu. Cá tính đura nhỏ này, thật đúng là sáng sửa muốn chết...

Kim Chấn Vũ dẫn Sở Trung Thiên và Trầm Di tới phòng nghỉ.

Ghế salon bằng da rộng thùng thình, cùng với bàn trà làm từ rễ cây. Không sai biệt lắm chính là toàn bộ phòng nghỉ.

“Đến,...ngồi đi, chúng ta nói chuyện làm ăn...” Kim Chấn Vũ kéo Trầm Di đi vào.

“...” Cái thái độ chẳng thèm để ý này, thật sự làm Trầm Di có chút xấu hổ.

Tuy nhiên Sở Trung Thiên lại không có để ý, đi vào, ngồi lên ghế salon, lấy tài liệu ra, đưa cho Kim Chấn Vũ.

Kim Chấn Vũ mở ra, lật hai trang, sau đó đem lại liệu đặt lên bàn trà rồi duỗi lưng một cái.

“Ta thật sự rất khát nha, đại thúc, người giúp ta lấy chút rượu được không?”

“Àn, được., người muốn rượu gì?” Trầm Di hỏi Kim Chấn Vũ.

“Rượu vang đỏ là được rồi.” Nét mặt tươi cười của Kim Chấn Vũ dưới ánh mặt trời, làm cho người ta có cảm giác thật chướng mắt.

Trầm Di đi ra khỏi phòng, ngay khoảnh khắc của đóng lại, không khí trong phòng lập tức ngưng đọng.

“Trong mắt của người, ta chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng a? Thừa chủ tịch của 4D Thời Đại1, Sở Trung Thiên tiên sinh.” Kim Chấn Vũ lấy tay sờ cằm, hỏi Sở Trung Thiên.

Trên khuôn mặt lãnh đạm của Sở Trung Thiên hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

“Rõ ràng chỉ là một công ty kiến trúc quy mô nhỏ. Lại đại diện cho chủ tịch của một công ty lớn, thật đúng là không bình thường đến buồn cười a.” Kim Chấn Vũ hé môi, thập phần khinh bỉ cười.

Bởi vì công ty của Sở Trung Thiên quá nhỏ, căn bản nuốt không nổi cái sinh ý lớn này.

Cho nên Sở Trung Thiên liên hệ thoát nhìn khá lớn, tìm ra được một công ty có cơ hội nhận được quyền đầu thầu cũng không lớn.

Để cho hần ngụy trang thành chủ tịch của công ty, tranh thủ lấy hợp đồng, còn công ty của Sở Trung Thiên từ đó lấy phí trung gian.

Kim Chấn Vũ vươn tay cầm lấy hợp đồng, chậm rãi đọc.

“Ngay cả báo giá thấp nhất của chúng ta cũng hiểu được, rất tốt nha.” Ánh mắt từng chút trở nên sắc bén, lạnh lùng làm cho không khí ngưng tụ lại.

“Có thể nói cho ta biết, người kiếm được bao nhiêu lợi nhuận từ đó không?” Đặt tài liệu lên bàn trà, thiếu niên vận lưng, bẻ cổ hỏi.

“Không nhiều lắm, số tiền bản thân ta kiếm được khoảng 500 vạn.” Tuy nhiên bộ hoàng giả chi long kia cũng đã tốn tới 400 vạn. Tiền không quan trọng, cái chính hần muốn lấy được địa vị, hần muốn thăng chức. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì có cơ hội được thăng chức.

“Đừng có cau mày chứ, như vậy mới gọi là nói chuyện làm ăn nha, hoàn toàn biết rõ chi tiết về đối phương không phải càng tốt sao?” Đôi mắt Kim Chấn Vũ nhìn chằm chằm vào Sở Trung Thiên, hoàn toàn áp đảo khí thế của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên hiện nay tuyệt đối đứng vào tình thế xấu.

“Người biết người sai ở đâu không?” Dùng khuôn mặt đáng yêu như vậy của Kim Chấn Vũ, nói ra loại lời nói làm cho người ta lạnh tới phát run, cái cảm giác kia thật sự là không được tự nhiên đến không bình thường.

Kim Chấn Vũ nhìn Sở Trung Thiên không để ý tới hần, không khỏi cười cười, tiếp tục nói.

“Tình yêu, có thể làm cho người thông minh hóa thành tên ngốc, một khi đã yêu ai, lực chú ý sẽ hoàn toàn chuyển đến đối phương, cho dù manh mối bên người rõ ràng đến đâu, cũng có thể không hề nhìn thấy.”

“Chúng ta không phải đến đây để nói chuyện làm ăn sao?” Lời nói của đối phương giống như một cây kim, đâm thật sâu vào trong lòng Sở Trung Thiên, cũng không phải là đau nhức, nhưng lại vô cùng khó chịu.

“Tuy nhiên ta không phủ nhận, người là nhân tài.” Cả hợp đồng không có một lỗi nào, giảm thiểu chi phí cùng tối đa hóa lợi ích. So với những cái hợp đồng kia, tất cả đều là lỗ hổng thương mại, suy đoán hàm hồ thì hợp đồng của Sở Trung Thiên là tốt hơn rất nhiều.

Điểm ấy là cho Kim Chấn Vũ có chút thưởng thức.

Mọi thứ đã ổn, ngay cả chỗ mà bọn họ muốn trong kỹ thuật của đối phương cũng đã nắm giữ. Sở Trung Thiên xuất hiện làm cho Kim Chấn Vũ phát hiện ra một công ty kiến trúc rất tốt.

“Hợp đồng thập phần hợp lý, cho dù người có lừa gạt ta, đối với ta cũng không có gì tổn thất.”

“Tuy nhiên ta chán ghét cảm giác bị người ta khống chế. Cái loại cảm giác này, ta rất chán ghét, phi thường chán ghét!” Sở Trung Thiên cảm giác thoáng cái không khí đã lạnh tới cực điểm. Lại không nghĩ rằng Kim Chấn Vũ vừa mỉm cười.

“Hợp đồng ta sẽ lo, tuy nhiên thiên hạ không bao giờ có bữa cơm miễn phí...” Cố ý kéo dài thanh âm, làm cho Sở Trung Thiên không khỏi nhũn mày.

“Ta đặc biệt thích thứ gì đó bên cạnh người...” Lại là thanh âm kéo dài làm cho người ta chán ghét.

Bên người, thứ gì đó?

“Như thế nào...được không?” Sở Trung Thiên ngây ngẩn cả người, người này thích Trần Di?

“Nam nhân ôn nhu mà cô đơn...làm cho người ta nhìn không được muốn chà đạp...” Lời nói vô cùng rõ ràng, làm cho Sở Trung Thiên xác định, người này quan tâm tới Trần Di.

Sở Trung Thiên cuối cùng cũng biết tại sao mình luôn có cảm giác là lạ, ánh mắt người này nhìn về phía Trần Di, tuyệt đối không bình thường.

Đối với chuyện bản thân gần đây miễn cảm, thậm chí ngay cả tin tức trọng yếu như vậy mà lại có thể coi như không tồn tại, hoàn toàn bỏ qua.

Mẹ kiếp, mình hiện tại giống như một thằng ngu.

Nếu còn như vậy, làm sao có thể báo thù???

Làm sao có thể hoàn thành tâm nguyện???

Tĩnh táo! Hiện tại nhất định phải tĩnh táo! Loại chuyện này chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ này sẽ tiếp tục. Trước mắt phải hoàn thành nhiệm vụ này rồi mới tính sau.

“Nói ra yêu cầu của người.” Từ trong kẽ răng Sở Trung Thiên nói ra mấy lời này.

Nhiệm vụ, có khả năng thất bại.

“Cho tình nhân của người đi theo ta vài ngày, ta sẽ ký hợp đồng chính thức.” Nhìn khuôn mặt căng thẳng của Sở Trung Thiên, Kim Chấn Vũ nở nụ cười. “Nếu như người nguyện ý, ta sẽ đem người cùng hẳn điều đến tổng công ty của chúng ta. Dù người muốn tiền hay quyền lực, ta đều cho người.”

Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy trong đầu nổ cái bùm.

Đúng vậy, hẳn muốn có quyền lực, chính là hẳn không phải tên đểu cáng tới mức dùng tình nhân của mình để mà leo lên.

Không thể, tuyệt đối không thể!!

Nếu có người nào dám động đến Trần Di, hẳn tuyệt đối sẽ giết kẻ đó!

“Hắn là người yêu của ta...” Từ nửa năm trước khi vào công ty, sau khi Trần Di giúp hẳn giải vây, Sở Trung Thiên đã yêu nam nhân ôn nhu mà cô đơn kia.

“Người yêu?” Kim Chấn Vũ nghe xong không khỏi cười cười. “Người yêu không phải dùng để chơi đùa, để lợi dụng sao?”

Người yêu của hẳn còn thiếu sao?

Chỉ cần cho đối phương đủ tiền, đủ lợi ích, chẳng phải đều từ người yêu của người khác trở thành người yêu của Kim Chấn Vũ hẳn hay sao.

Chính bởi vì là người yêu, biết rõ đối phương quan tâm đến mình, chỉ cần giả bộ đáng thương, đối phương sẽ vì hẳn mà dâng ra hết thảy. Tìm đến nơi nương tựa trong ngực Kim Chấn Vũ.

Đây là tình yêu, tình yêu vĩ đại nhất thế giới

Kim Chấn Vũ thấy Sở Trung Thiên không lên tiếng, cảm giác có chút kỳ quái.

Nguyên nhân đối phương không bị hấp dẫn, không phải do yêu sâu đậm, mà là lực hấp dẫn không đủ lớn.

“Nếu như còn chưa đủ, trong tay ta còn hai cái hợp đồng chỉ kém hơn của Toàn Cảnh một chút...”

“Fuck...” Khuôn mặt Sở Trung Thiên đang căng thẳng, bỗng nhiên biến thành biểu tình phẫn nộ, đấm một cú thật mạnh vào mặt Kim Chấn Vũ.

Kim Chấn Vũ lập tức ngã xuống ghế salon, Sở Trung Thiên đè lên, túm lấy cổ áo Kim Chấn Vũ, lại tiếp tục đấm lên mặt hẳn.

Bùm một tiếng, Sở Trung Thiên quay đầu lại.

Trầm Di ngơ ngác nhìn hai người bọn họ, cả bình vang đỏ rơi xuống đất.

Màu đỏ giống như máu tươi văng lên vách tường màu trắng, nhìn thật ghê tởm.

“Người đang làm gì vậy!!!” Trầm Di hồi phục tinh thần lại, chạy vào trong phòng, kéo Sở Trung Thiên xuống.

“Nhiệm vụ thất bại. Đi thôi.” Ngay cả khi tên biến thái đó đồng ý dùng Trầm Di trao đổi, hắn cũng sẽ không đồng ý.

“Chờ chút...không còn cách nào khác sao?” Trầm Di biết rõ nhiệm vụ này đối với Sở Trung Thiên có bao nhiêu quan trọng. Vì sao đột nhiên lại thất bại?

“Cái này còn tùy vào người...” Kim Chấn Vũ muốn nói gì, lại bị Sở Trung Thiên nhanh chóng cắt ngang.

“Đi!!!!” Gần như là hét lên, Sở Trung Thiên dùng sức kéo Trầm Di ra khỏi câu lạc bộ.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, Kim Chấn Vũ nở nụ cười.

“Đau...” Không đợi hắn cười, trên mặt đã truyền đến cảm giác đau rát.

Sách, nếu Sở Trung Thiên để cho Trầm Di đi cùng hắn, thì có thể khẳng định hắn chỉ cần có tiền bạc và quyền lực thôi, nói như vậy thì dễ dàng khổng chế. Chỉ cần cho hắn đủ tiền cùng quyền, đối phương sẽ không phản kháng.

Nhưng Sở Trung Thiên thật sự là người khó khổng chế, nếu không lúc này hắn mà chủ quan, sự tình không biết sẽ biến thành thế nào.

Nga, nếu đối phương còn tiếp tục tồn tại trên thương trường, người đầu tiên Sở Trung Thiên muốn nuốt, tuyệt đối sẽ là hắn.

Nói như vậy, còn không bằng bản thân ra tay trước, đem cái cành cây độc này phá bỏ.

Vươn tay ra, bấm điện thoại di động.

“Alo? Ba ba? Con gặp phải một tên khó nhằn a.”

32. Chương 32: Mẹ

Hai người về tới khách sạn, Sở Trung Thiên ngồi trên giường, im lặng không nói gì cả.

Không khí dường như đông cứng lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Trầm Di đi ra ngoài mua rượu, kết quả khi trở về là thấy Sở Trung Thiên đang đánh Kim Chấn Vũ. Sau đó Sở Trung Thiên nói cho hắn biết, nhiệm vụ thất bại???

“Không có gì.” Có một số việc, chỉ một mình mình biết là tốt rồi.

Cũng không thể nói cho hắn biết, nguyên nhân nhiệm vụ thất bại là vì Kim Chấn Vũ muốn thương hại a.

Bằng cá tính của Trầm Di, hắn đương nhiên sẽ không đáp ứng, nhưng trong lòng hắn sẽ áy náy, khổ sở, tự trách.

Sở Trung Thiên không muốn như vậy.

“Ngày mai chúng ta trở về thôi...” Nhiệm vụ lần này thất bại, đối với Sở Trung Thiên là một cú đánh khá lớn, dù là trên thương trường hay trong tâm hồn.

Để thua mua bộ gậy golf kia Sở Trung Thiên đã phải mắc nợ khá nhiều, hiện tại đang nợ ngân hàng đến 300 vạn.

Đám cáo già trong công ty kia, chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng.

Nếu như thành công, bọn họ sẽ tặng bốc là mình có khả năng.

Nếu như thất bại, cái họ muốn chứng kiến nhất chính là hậu quả a.

Tuy nhiên, lần này bị đả kích mạnh nhất chính là tâm của mình.

“Người biết người sai ở đâu không?”

“Tình yêu, có thể làm cho người thông minh hóa thành tên ngốc, một khi đã yêu ai, lực chú ý sẽ hoàn toàn chuyển đến đối phương, cho dù manh mối bên người rõ ràng đến đâu, cũng có thể không hề nhìn thấy.”

Mỗi lần nhớ tới lời nói của Kim Chấn Vũ, thật giống như có một con dao nhỏ không ngừng cắt vào lòng mình.

Nhiệm vụ lần này thất bại, là vì yêu Trầm Di?

Không, không phải! Tuyệt đối không phải!!!

Sở Trung Thiên không khỏi đau khổ nhắm mắt lại.

Vì sao, thứ mình quý giá nhất, coi trọng nhất, trong mắt của người khác lại giống như rác rưởi, không đáng một đồng.

Hắn yêu Trầm Di, yêu sâu đậm như vậy. Nhưng tình yêu của hắn...tại nơi thương trường đen tối lại trở thành nhược điểm lớn nhất.

Hơn nữa lại còn là nhược điểm trí mạng.

Khí tức ôn hòa bao trùm lên người. Mở mắt ra thì thấy Trầm Di đang ôm chặt lấy hắn.

“Sao vậy?” Ôn hòa làm cho người ta quyến luyến, ngay cả tâm cùng vì thế mà thả lỏng hơn.”

“Người...người đừng như vậy được không? Ta thấy rất khó chịu.” Hắn chưa từng bao giờ thấy Sở Trung Thiên như vậy. Giống như một hài tử bị tổn thương. Muốn ôm chặt lấy hắn, an ủi hắn.

“Ngày mai chúng ta về công ty a.” Đối phương ôm mình, nhẹ nhẹ run.

Thật là, người đáng phải bị thương chính là Sở Trung Thiên hắn. Tại sao phải biểu hiện tựa như so với hắn còn đau khổ hơn.

“Phải về?” Không biết sau khi trở về, các đồng nghiệp trong công ty sẽ nói gì về hai người bọn họ.

“Thật đúng là không thu hoạch được gì.” Càng làm càng trở nên hồng bét. Lần này có lẽ là lần đầu tiên hắn đàm phán bết bát như vậy a.

“Ai bảo?” Trầm Di nhìn nét mặt nghi hoặc của Sở Trung Thiên, không khỏi nở nụ cười.

“Ta...chiếm được người...” Hai tay nắm bả vai của đối phương, Trầm Di cúi đầu, hôn xuống.

Sở Trung Thiên sững sốt một chút, sau đó ôm lấy eo Trầm Di, nhiệt tình đáp lại.

Ôn nhu chống đỡ, liếm láp khoang miệng đối phương.

Không khí cũng trở nên ngọt ngào.

“Tình yêu của các người là sai.”

Trong đầu không khỏi lóe lên một câu nói như vậy, làm cho Sở Trung Thiên đột nhiên mở to mắt, điều hắn nhìn thấy là, Trầm Di đang nhắm mắt lại, ôn nhu hôn lấy môi của hắn.

Kệ, chuyện gì cũng không muốn nghĩ.

Sở Trung Thiên nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn ngọt ngào của đối phương.

Nhưng nỗi bất an trong lòng, lại không hề tiêu tan.

.....

Đây là đâu?

Một mảnh đen kịt tới mức đưa tay ra cũng không nhìn được đầu ngón tay, làm cho Sở Trung Thiên không thể nhìn thấy bất kì thứ gì.

Trong không khí tràn đến tiếng khóc đứt quãng của nữ nhân, cùng với tiếng ồ ồ thở dốc của nam nhân.

Trong không gian tối đen chợt hiện ra một tia sáng, chính là lại không hề làm cho Sở Trung Thiên cảm thấy cao hứng.

Thanh âm vốn mơ hồ, thoát cái trở nên rõ ràng.

“Không...buông tha cho ta đi...” Thanh âm của nữ nhân trở nên chói tai, giống như tiếng thủy tinh cọ vào thứ gì đó.

“Sao được?” Thanh âm nam nhân ồm ồm cùng với tiếng thở dốc nồng đậm, làm cho Sở Trung Thiên không ngừng buồn nôn.

“Lão tử đã cho người tiền, không làm cho lão tử sướng đủ người đã muốn chạy?” Trong không khí truyền ra tiếng giường kêu cọt kẹt.

Sở Trung Thiên không khỏi bịt kín lỗ tai, nhưng thanh âm vẫn toàn bộ rót vào trong tai.

“Cùng lắm thì lão tử cho thêm tiền là được rồi, thân thể vừa mềm vừa đàn hồi, thật đúng là làm cho người ta phát nghiện nha.”

“Không...không cần...”

Trong không khí truyền đến tiếng cọt kẹt của chất lỏng, làm cho tóc gáy của Sở Trung Thiên đều dựng hết cả lên.

Thân thể giống như bị khống chế, chậm rãi dò xét đứng dậy, đôi mắt chuyển dần đến chỗ nguồn sáng. Cảm giác giống như đang nấp sau khe cửa nhìn lên.

Không, không cần!!! Trong nội tâm tuyệt đối không muốn nhìn thấy hình ảnh trước mắt, cảnh tượng sắp xuất hiện tuyệt đối không phải là thứ mình muốn nhìn đến.

Cảm giác sợ hãi mãnh liệt làm cho trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn không muốn lại trải qua, không muốn lại trải qua ác mộng kia.

Chính là Sở Trung Thiên lúc này, quyền được nhắm mắt lại cũng hoàn toàn không có.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn tĩnh cảnh trước mắt chiếu vào trong đầu mình.

Nữ nhân xinh đẹp vô lực thừa nhận sự xâm nhập dã man của đối phương. Nam nhân thân hình to lớn đem nữ nhân xoay người, đổi thành tiến nhập từ sau lưng, sau đó tiếp tục xâm nhập.

Trong không khí truyền đến thanh âm thân thể va chạm. Nữ nhân lúc này ngay cả tiếng rên rỉ cũng không có, không biết còn sống hay đã chết.

Sở Trung Thiên vô lực cầm hai tay của mình, lại phát hiện hai tay của mình lúc này còn rất nhỏ.

Chỉ có thể vô lực nhìn nam nhân tiếp tục xâm phạm nữ nhân trước mắt.

Chỉ cảm thấy lòng mình hoàn toàn chết lặng, phảng phất toàn thân đều như đóng băng. Chỉ cảm thấy mặt mình lạnh buốt. là nước mắt?

Bàn tay thật nhỏ lau nước mắt của mình.

Đem bản thân mình ôm thành một khối.

“Mẹ...mẹ...”

Thanh âm thân thể va chạm vẫn còn tiếp tục, nhưng không còn tiếng kêu to, phản kháng của nữ nhân nữa.

Đột nhiên thấy có người dùng sức đẩy mình một cái.

Sở Trung Thiên quay cuồng một chút, cánh cửa đen tối mở ra, sau đó là ánh sáng vô cùng chói mắt.

Trên giường lớn, một nữ nhân đã trở nên tiều tụy.

Sở Trung Thiên tiến đến cầm tay nữ nhân.

Nữ nhân duỗi tay kia ra, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Sở Trung Thiên. Mỉm cười với hắn.

“Sở Trung Thiên à, có lẽ mẹ phải sang thế giới bên kia rồi.”

“Tại sao? Tại sao phải như vậy!!!” Sở Trung Thiên đẩy đẩy thân thể của nữ nhân kia. Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

“Đáp ứng mẹ, đừng hận cha con...”

Bàn tay ôn nhu của nữ nhân, từ trên mặt Sở Trung Thiên, chậm rãi rơi xuống.

.....

“Không!!!!!!” Sở Trung Thiên từ trên giường ngồi bật dậy, điều đầu tiên nhìn thấy là ánh mắt ôn nhu trên chăn.

“Chết tiệt...” Tay có chút run run, không khỏi che trán mình. Mồ hôi lạnh như băng, từ đầu ngón tay chảy xuống.

“Làm sao vậy?” Trầm Di ngủ bên cạnh bị tiếng kêu của Sở Trung Thiên làm tỉnh. Bật đèn bàn trên tủ đầu giường lên. Xuống giường rót cho Sở Trung Thiên một cốc nước ấm. “Gặp ác mộng sao?”

“Àn, không việc gì, ngủ tiếp đi.” Sở Trung Thiên đem chăn đắp lên người Trầm Di, sau đó nhìn Trầm Di thiếp đi.

Nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, Sở Trung Thiên không khỏi ôm chặt lấy Trầm Di.

Báo thù cũng tình yêu.

Hắn, nên lựa chọn thế nào đây.

33. Chương 33: Goodbye, My Love

Sân bay.

Bầu trời màu lam nhạt, gió nhẹ nhẹ thổi.

Ít nhất đối với người phương bắc mà nói, thật sự rất ấm áp.

Bởi vì ngày hôm qua Sở Trung Thiên có chút buồn bực, cho nên vé máy bay là do Trầm Di đặt.

Hai người đi tới sân bay, cho tới khi đến giờ đăng ký, Sở Trung Thiên phát hiện có chút không đúng.

Bởi vì bọn họ là người đầu tiên đăng ký.

“Người đặt khoang hạng nhất?” Sở Trung Thiên vào cabin, thấy chỗ ngồi rộng rãi, sững sốt một chút.

Đương nhiên không tới mức có cả TV, đó chỉ có ở đường bay quốc tế, tuy nhiên thật sự rất rộng, thậm chí có thể nằm xuống.

“Àn...” Lúc đặt vé máy bay thì nhớ tới lời của Sở Trung Thiên lúc ngồi máy bay lần trước.

“Khi chúng ta trở về, tuyệt đối sẽ không đi loại máy bay này.”

Trong lúc bất tri bất giác, đối phương đã trở thành một phần vô cùng quan trọng trong nội tâm.

Tựa hồ mọi giây phút đều nghĩ về Sở Trung Thiên, có khi hắn tự cảm thấy không thể chịu nổi bản thân mình như vậy.

Nhưng mà lòng mình, đã không thể khống chế nổi rồi.

“Cảm ơn người...” Sở Trung Thiên không biết phải nói gì, đã quen với việc tự mình đối mặt với khó khăn.

Còn đối phương lại luôn một mặt trả giá.

Hứa hẹn của mình đối với Trần Di, có khả năng một chút cũng không thực hiện được.

“Người thật sự không cần đối tốt với ta như vậy... thật sự.” Không khỏi thở dài, quay đầu nhìn Trần Di.

“Sau khi trở về công ty, đồng nghiệp có nói cái gì người cũng đừng để trong lòng.” Đám người kia tuyệt đối sẽ không nói được gì tốt đẹp.

“Đã biết. Người cũng đừng để ý đến ánh mắt của người khác.” Hẳn nhiều nhất cũng sẽ chỉ bị người khác nói là ngu ngốc, nhưng còn Sở Trung Thiên?

Sau đó hai người cứ thế im lặng, không nói gì thêm.

Trần Di chỉ cảm thấy có chút buồn ngủ, ngồi ra ghế rộng rãi hơn rồi thiếp đi.

Sở Trung Thiên cứ ngồi đó nhìn Trần Di, không biết đang nghĩ cái gì.

Cuối cùng căn răng. Đưa ra quyết định.

Thực xin lỗi, ta hiện nay, tạm thời không thể nào hoàn thành lời hứa của ta.

Nhất định phải chờ ta.

Không khỏi bắt lấy tay Trần Di. Hơi ấm của đối phương từ đầu ngón tay truyền tới.

.....
Máy bay hạ cánh. Gió thổi rét buốt, xen lẫn vào đó là những bông tuyết rất nhỏ rơi vào mặt.

Còn đang quen với khí hậu ôn hòa của phía nam, chưa kịp thích ứng, Trần Di không khỏi cảm thấy toàn thân đều run lên.

Ra khỏi sân bay, về khu chung cư.

Trần Di nhấn nút trên thang máy.

Cửa thang máy mở ra, một thanh niên mặc chế phục thuần trắng đứng trong thang máy, thấy được Trần Di thì trên mặt liền hiện lên biểu tình kinh ngạc.

Trần Di không nói gì, xách túi du lịch đi vào.

“Các người đổi chế phục?” Bộ quần áo này thực sự rất cos (nguyên tác là cos nha, ta cũng không biết chuyển thành gì cả), rất giống với tạo hình quần gia trong truyện tranh.

Áo sơ mi màu trắng cùng với nơ con bướm màu xanh, bên ngoài là lễ phục màu thuần trắng. Trên mặt còn đính rất nhiều cúc áo bằng đồng cực kỳ tinh xảo, nhìn đến độ chói sáng của chúng, thậm chí có thể so sánh với vàng.

Càng khoa trương hơn là, trên vạt áo trước ngực, mỗi bên là một cái trâm cài hình tròn chạm rồng tinh xảo vô cùng.

Giãn ra sẽ thành bộ dáng của đoá hoa, hai cái trâm cài ngực lại còn được một sợi dây thừng màu vàng nối liền.

Bề ngoài hoàn mỹ...

Tuyệt đối có thể làm cho nữ nhân từ 8 cho đến 80 tuổi phải thét lên.

Nói nhảm nhiều như vậy, nhưng thời gian trôi qua chẳng qua mới có 2 giây (=)))

“Ai, còn nói sao.” Thiên Hạo thấy Trần Di tiến vào. Liền nhấn nút đến tầng của Trần Di. “Điểm khoa trương của bộ quần áo này, là còn đi kèm với bộ vòng tai thập giá. Vòng tai đó ta thấy phải nặng tới 1 cân, cho nên ta không đeo.”

“Ha ha... ta lại rất muốn nhìn thấy nha...” Không biết Thiên Hạo đeo vòng tai đó lên sẽ thành cái dạng gì, không khỏi có chút tò mò, chỉ đơn giản là tò mò thôi.

“Người? Muốn thấy???” Thanh âm hỏi thăm của đối phương, không khỏi làm Trầm Di ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào Thiên Hạo.

Từ sau khi ở cùng với Sở Trung Thiên, năng lực tiếp nhận ám hiệu đồng tính của Trầm Di so với trước kia thập phần mạnh hơn.

“Ta chỉ là đùa chút thôi.” Chứng kiến biểu tình nghiêm túc của đối phương, Trầm Di không khỏi nhú mày. Thiên Hạo... hóa ra thực sự yêu hấn.

Không khỏi thở dài.

Làm sao có thể thế được, hấn đã có Sở Trung Thiên.

Nghĩ đến Sở Trung Thiên, không khỏi cười cười, mình lại có chút nhớ hấn rồi.

Cá tính của mình, thật sự, thật sự là...

Tuy nhiên giữa trưa tối công ty đưa tin, lúc đó có thể gặp hấn a.

Thấy cửa thang máy mở ra, Trầm Di đi ra ngoài. Sau đó giơ tay chào người trong thang máy.

Cửa thang máy đóng, Thiên Hạo bên trong cúi đầu. Về mặt có chút cô đơn. [Ta nói người đừng có luôn mang cái vẻ mặt vợ bé đi]

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại thúc sau khi trở về, đã thay đổi.

Trở nên không thêm để ý hấn.

Càng hơn nữa giống như đã có người quan trọng.

Trong lòng...thật sự rất mất mát.

.....

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trầm Di đến công ty sớm một chút. Chính là chỗ ngồi đối diện không có ai, Sở Trung Thiên còn chưa đến.

Cầm chén trà, Trầm Di định đi pha chén trà, lúc đến cửa ra vào phòng pha trà, liền nghe thấy có người nói chuyện phiếm bên trong. Kỳ thật nói chuyện phiếm trong lúc pha trà thật ra là chuyện bình thường. Trầm Di đang định đi vào.

“Nghe nói nhiệm vụ của Sở Trung Thiên lần này thất bại, thiệt hại rất nặng nề nha.” Nghe được những lời này, Trầm Di dừng bước, chỉ đứng ở cửa ra vào.

“Ha ha ha ha, đúng nha, thật không biết đến lúc hấn đi vào công ty thì biểu tình phát khóc thế nào nha.” Xuất phát từ sự ghen ghét đối với Sở Trung Thiên, người ở bên trong nói chuyện rất khắc nghiệt.

“Hấn đương nhiên không có khả năng thành công, các người biết vì sao không?” Người nọ còn cố ý dừng lại một chút, gợi lên hứng thú của mọi người. “Nghe nói bên đầu thầu kia ghét nhất đồng tính luyến ái.” [Đại tỷ, người nghe cái này từ đâu ra?]

“Sở Trung Thiên hấn là tên đồng tính luyến ái nha, chúng ta cũng đều thấy, cùng tình nhân công khai hẹn hò như vậy, thật là ghê tởm a.”

“Làm sao người biết người đầu thầu kia ghét nhất đồng tính luyến ái?”

“Em trai hấn chính là đồng tính luyến ái, người đầu thầu còn trực tiếp mắng em mình là đồng tính luyến ái khi TV đưa kết quả đầu thầu, các người không thấy a?”

“Tuy nhiên, tình nhân của em trai hấn cùng thật lợi hại, câu dẫn hết đại nhân lại đến tiểu nhân, nghe nói lão đại cùng lão tam cũng bị hấn ăn gấu gao.” (Vãi mấy bà cô, kỳ thị đồng tính mà hóng tin ghê vậy, không sợ chết vì buồn nôn à?)

“Ha ha ha, vậy sao, chính là không có lão nhị.” Câu đáp lời này, làm cho mọi người xung quanh đều cười ồ lên.

“Đúng rồi, nghe nói hồi trước tiểu tử Sở Trung Thiên chạy khắp nơi vay tiền, nói là mua cái gì đó để nịnh nọt người đầu thầu.”

“Tuy nhiên không có ai cho hắn mượn, nhưng hắn lại vẫn mua được. Thật không biết hắn kiếm đâu ra được cả đồng tiền đó.”

“Chắc là đi vay nặng lãi nha, nhìn hắn bây giờ như vậy, sợ là làm gì có tiền trả, người nói xã hội đen có thể nào chém chết hắn không?”

“Ai, đẹp trai như vậy, bị chém chết cũng thật đáng tiếc nha.”

“Ta nói người như vậy không được đâu, ngay cả đồng tính người cũng muốn? Người không biết đồng tính luyến ái toàn bị HIV sao?”

[Fuck, người đi chết đi]

[Yêu tuyệt đối không phải người kỳ thị đồng tính luyến ái, tuyệt đối không phải. Chỉ là nội dung truyện cần phải vậy, hy vọng mọi người đừng chọi đá.]

“Nghe nói hắn đã dụ dỗ được một tên đồng nghiệp lên giường hắn, chính là cái tên thành thật kia.”

Nghe được những lời này, Trầm Di cũng nhin không nổi nữa, mở cửa bước vào.

Vốn mấy nữ nhân đang đứng nói chuyện, thấy Trầm Di đi vào, vẻ mặt xấu hổ, sau đó trốn ra khỏi phòng trà.

“Nghe nói bên đầu thầu kia ghét nhất đồng tính luyến ái.” Đột nhiên nghĩ đến những lời nói này, không khỏi nhú mày.

Có phải là, hắn và Sở Trung Thiên biểu hiện mờ ám quá mức. Bằng không người đầu thầu làm sao có thể nhìn ra bọn họ là đồng tính luyến ái.

Nói như vậy, thật sự là vì mình, đầu thầu mới thất bại a, cho nên Sở Trung Thiên mới không muốn nói với hắn.

Không còn chút tâm tình pha trà nào, Trầm Di trở lại văn phòng.

Chỉ thấy Sở Trung Thiên đã ngồi vào chỗ, cau mày, không biết đang nghĩ gì.

Trầm Di gọi Sở Trung Thiên đứng lên, hai người đi ra ngoài hành lang.

Ánh mắt quái dị của các đồng nghiệp, làm cho Trầm Di cảm giác rất không thoải mái.

“Nhiệm vụ sở dĩ thất bại, là vì ta?” Trầm Di trực tiếp đem khúc mắc của mình nói với Sở Trung Thiên.

Không nghĩ tới, đây là bắt đầu cho sự hiểu lầm.

“Người biết?” Hiện tại ý nghĩ của Sở Trung Thiên rất loạn, cho nên hắn chỉ đơn giản cho rằng, Trầm Di đã biết được chân tướng sự việc.

Thì ra, quả thật là vì hắn. Không khỏi cười khổ một cái, hỏi Sở Trung Thiên.

“Hiện giờ còn thiếu bao nhiêu tiền? Có lẽ...” Không đợi hắn nói hết lời, Sở Trung Thiên đã thô bạo cắt ngang.

“Người là đang...thương hại ta???” Sở Trung Thiên đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lạnh mặt hỏi Trầm Di.

“Ta...ta chỉ là muốn giúp người.” Trên người Sở Trung Thiên phát ra khí lạnh, làm cho thân thể Trầm Di không khỏi run lên.

“Không cần, mọi chuyện mình ta cũng có thể giải quyết.” Nhìn bộ dáng run rẩy của Trầm Di, Sở Trung Thiên không khỏi thở dài. “Ta vừa rồi hơi nặng lời, tối nay ta sẽ đưa người về nhà a.”

Có lẽ, đây sẽ là lần cuối cùng hắn đưa Trầm Di về nhà a.

Nhất định phải chờ hắn.

“Ân..”

Thời gian còn lại đều trôi qua trong sự khinh khỉnh của đồng nghiệp.

Cuối cùng cũng tan ca. Hai người đi đến bãi đỗ xe. Sở Trung Thiên lấy xe của hắn ra, Trầm Di ngồi lên ghế phụ.

Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên ngồi xe Sở Trung Thiên, nam nhân lạnh lùng này, đột nhiên lại thể hiện bộ mặt ôn nhu với mình.

Có lẽ, từ đó trở đi, không chừng hắn đã yêu Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên mở đài trong xe ra, giọng nữ ôn nhu quanh quẩn trong xem, là “where do i go from here của Carpenter.”

where do i go from here?

Đi con đường nào?

tell me where do i go from here?

Nói cho ta biết có thể đi ở đâu?

you said you will bring me across the years (ta nghe bài hát thì là You said you'd take me through the years)

Người đã nói muốn dẫn ta xuyên qua năm tháng.

so where do i go from here?

Như vậy hiện tại ta nên đi đâu?

Cũng là thanh âm ôn nhu, nhưng lại làm cho Trầm Di cảm thấy không thoải mái.

where do i go from here?

Muốn cho ta đi đâu?

Ca từ này thật là quá tệ.

Khuôn mặt của đối phương dưới ánh đèn vẫn y nguyên, nhưng trong lòng cứ ần ần cảm thấy bất an.

Người yêu ta? Đột nhiên muốn hỏi Sở Trung Thiên điều này. Nhưng cuối cùng lại không thể hỏi được.

Mình không phải nữ nhân, hỏi vấn đề này sẽ chỉ làm cho đối phương cảm thấy nhàm chán tới mức buồn nôn a.

“Đến rồi.” Kỳ thật xe đã ngừng vài phút, Sở Trung Thiên thấy Trầm Di không có động tĩnh gì, nhìn không được liền nhắc nhở.

“Sở Trung Thiên...” Trong lòng ngoại trừ không muốn vẫn là không muốn, giống như ngày mai sẽ không thể gặp lại vậy.

“Hả..”

Trầm Di kéo cổ áo đối phương, ôn nhu cạy mở môi đối phương.

Sở Trung Thiên muốn vươn tay, dùng sức ôm lấy Trầm Di, nhưng đưa tay đến nửa chừng lại dừng lại, nắm thành nắm đấm, sau đó lui về.

Đối phương một mực không đáp lại nụ hôn của mình, Trầm Di lại không để ý, chỉ nghĩ rằng đối phương đang sưng sờ.

Người yêu ta? Câu nói kia cuối cùng không cách nào nói ra được, đành phải dùng nụ hôn để truyền đạt đến người yêu mình.

Đến khi nụ hôn chấm dứt, đối phương cũng không có chút nào đáp lại.

“Ta, ta đi về.” Bối rối mở cửa xe, Trầm Di rất nhanh đi ra ngoài.
Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di đi vào khu chung cư, không khỏi sờ lên môi mình.
Sau đó hồi phục tinh thần, bực bội cào tóc.
Từ trong xe lấy ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu. Đặt lên miệng, nhưng không có châm lửa.
Bởi vì trước kia Trầm Di đã nói, khiến cho hắn giảm việc hút thuốc đi.
Không khỏi cười cười.
Mình thật sự trở thành một tên ngu ngốc.
Nhìn Trầm Di đi vào thang máy. Không khỏi vươn tay đặt lên cửa xe, chạm vào hình ảnh lạnh buốt.
Gặp lại sau, tình yêu của ta

34. Chương 34: Hi Vọng Hảo Huyền

Trầm Di từ sớm đã tới công ty.
Chỉ là muốn sớm được nhìn thấy Sở Trung Thiên.
Nhìn đến vị trí đối diện vắng vẻ, cảm giác có chút là lạ.
Rồi lại không biết lạ ở chỗ nào. Cứ một mực ngồi chờ như vậy, chờ người đối diện đi vào.
Đã 8h, người đối diện còn chưa đến,
9h,
10h,
Sở Trung Thiên rốt cuộc làm sao vậy?
Trầm Di lúc này đứng ngồi không yên.
Nhưng lại không biết nên hỏi ai.
“Trầm Di, người mau đến đây.” Lão bản mập mập vừa từ phòng họp đi ra thì liền gọi Trầm Di vào phòng làm việc của hắn.
“Sở Trung Thiên từ chức, hắn nhờ ta đưa cho người cái này.” Nói xong lấy ra phong bì tiền đưa cho Trầm Di [Khi đó Sở Trung Thiên đã trở thành người mắc nợ, cho nên chỉ có thể đưa tiền, chi phiếu căn bản là không mở được nữa.]
“Đây là ý gì?” Sở Trung Thiên từ chức?
Chỉ cảm thấy đầu giống như bị sét đánh. Cái gì cũng không nghe được, cũng không có khả năng tự hỏi.
“Hắn nói đây là tiền người nên được.” Lão bản đối với Sở Trung Thiên vừa mới mất đi mới cảm thấy rất đáng tiếc.
Mà sở dĩ Sở Trung Thiên thất bại, cũng là do nam nhân nhu nhược trước mắt này.
“Người biết lệnh truy nã trên thương trường?” Lão bản cũng biết không thể trách Trầm Di được, tuy nhiên sự tình thấy bại là do hắn mà ra. Cho nên cũng nhịn không được mà lẩm miệng.
“Ta...ta không biết.” Ý nghĩa đã không còn khả năng tự hỏi, chỉ có thể ngơ ngác trả lời câu hỏi của lão bản.
“Đó là tồn tại trong thương trường, là phương pháp mà kẻ có tiền dùng để hoàn toàn triệt hạ người khác. Sở Trung Thiên bị truy nã, trong giới kiến trúc đã không còn chỗ dung thân cho hắn.”
“Cái gì????” Đây rốt cục là chuyện gì?
“Tuy nhiên Sở Trung Thiên đã xin từ chức với ta trước.” Lão bản mập mập cũng rất đau đầu.

“Những người trong giới kiến trúc đều xa lánh hẳn, chính là ý này, bởi vì Kim gia có thế lực rất lớn.” [Tuy nhiên cũng không có lớn hơn Lục gia, nếu như bị Lục gia truy nã, Sở Trung Thiên cũng đừng mong có cơ hội xoay sở] (chọt chọt tác giả Lục gia có liên quan gì đến Lục Thiên Hạo không?)

“Người cũng biết là vì người nên nhiệm vụ của hẳn mới thất bại a?” Lão bản hung dữ nhìn chăm chăm vào Trần Di, nếu Sở Trung Thiên không nói hẳn phải đối tốt với Trần Di, hiện tại hẳn thật sự muốn làm cho tên phế vật này cút đi. (bật móng)

“Ta...ta muốn xin nghỉ.” Hiện tại không có cách nào suy nghĩ, chỉ muốn về nhà yên lặng một chút, tất cả những chuyện này đều đến quá mức bất ngờ.

“Con mẹ nó, người vì cái gì lại quần quít lấy Sở Trung Thiên!!!” Bằng không tiểu tử kia cũng không đến nước lưu lạc như thế này.

Ít nhất hẳn tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào tình thế bất lợi.

“Cho...cho ta nghỉ vài ngày, để ta tỉnh táo lại một chút?” Máu toàn thân giống như bị rút đi hết, thân thể chậm rãi trở nên lạnh băng, tựa như phải chết vậy.

“Ai, được rồi.” Mập lão bản nhìn bộ dáng của Trần Di không khỏi thở dài một hơi. “Ta cho người nghỉ hẳn một tháng đấy, người về nhà chuẩn bị mừng năm mới đi thôi.”

Trần Di nghe lão bản nói vậy liền đứng dậy, đi ra ngoài.

Nghe nói công ty vừa muốn giảm nhân lực, mà chính mình lại xin nghỉ giờ này.

Không muốn rời khỏi công ty, bởi vì trong này có bóng dáng Sở Trung Thiên.

“Người mù à? Đi đường không chịu nhìn.”

Trần Di đang đi thì không cẩn thận đụng phải một người. Thanh âm chữ rửa chói tai liền truyền tới.

“Nga, thực xin lỗi.” Cúi đầu nhận lỗi với đối phương.

Sau đó từ phía sau truyền đến tiếng cười đầy trào phúng.

Trần Di cúi đầu chạy ra khỏi công ty.

.....

Về tới chung cư, nhấn nút thang máy.

Trần Di thật hy vọng giờ này có thể có người nào đó trò chuyện cùng hẳn. Đại não hoàn toàn không có cách nào tự hỏi, cũng không tính sự yên tĩnh như vậy.

Thang máy mở ra, khuôn mặt luôn mỉm cười ôn hòa lại không xuất hiện như mong muốn, bên trong trống rỗng, tựa như trong lòng Trần Di vậy.

Chính mình quả nhiên, đã bị người ta quên đi rồi. Đi vào thang máy, nhấn vào số của tầng mình.

Hẳn chỉ là muốn tìm một ai đó để trò chuyện.

Bằng không hẳn lại thật sự muốn điên rồi.

Về tới nhà, đi vào phòng ngủ, cầm lấy điện thoại. Muốn gọi điện thoại tìm người tâm sự.

Bà xã hẳn, đương nhiên là không. Hiện giờ đã là bà xã của người khác.

Gọi tới Diệp Tình.

“Tiểu Diệp Tình đáng yêu hiện không có ở đây, nếu có chuyện gì trước tiên cứ nói cho ta, ta sẽ giúp người chuyển lời.” Nghe thấy tiếng tự động trả lời trong điện thoại của Diệp Tình, sau đó điện thoại tít một tiếng chuyển sang chế độ ghi âm lời nhắn.

Trần Di không hề nghĩ ngợi, cúp điện thoại.

Kì thật hiện tại Trần Di muốn nhất là gọi điện thoại cho Sở Trung Thiên, hỏi hẳn rốt cuộc là vì sao.

Nhưng mà...

“Ta thật sự là cmn thằng ngu, lại đi yêu một nam nhân mà ngay cả số điện thoại cũng không biết.”

Nhanh chóng ngã xuống giường.

Chính mình nhất định là điên rồi.

Chính mình có bao nhiêu phân lượng hần cũng nên biết. Nam nhân ưu tú như vậy, làm sao có thể yêu mình được.

Chỉ vì xuân được nên Sở Trung Thiên mới lên giường cùng hần a.

Nhưng mà về sau, chính vì mình nên nhiệm vụ mới thất bại.

Cho nên Sở Trung Thiên triệt để cắt đứt quan hệ của bọn họ???

Từ trong túi quần lấy ra phong bì tiền.

“Ha ha...” Không khỏi che mặt, thống khổ nở nụ cười.

Nước mắt từ khe hở của tay chảy ra, rơi xuống giường đơn trắng noãn...

“Trầm Di, người thực là cmn tiện nhân” Thậm chí cả MB (Money Boy aka trai bao) cũng còn tốt hơn người bây giờ.

Nghĩ là như vậy, bắt quá Trầm Di vẫn gọi điện thoại cho người bạn thân duy nhất trong công ty, tiểu Lưu.

“Tiêu Hải.”

“Trời, người làm sao vậy?” Thanh âm khàn khàn, giống như đang khóc.

“Nếu như Sở Trung Thiên quay lại công ty, gọi điện báo cho ta...” Vẫn muốn gặp hần, cho dù toàn bộ mọi người đều nói hần đã rời khỏi công ty.

Trầm Di vẫn hy vọng có một ngày nào đó hần sẽ trở về.

“Nhưng...” Hần căn bản sẽ không trở lại. Những lời này tiểu Lưu thật sự không đành lòng nói ra.

Từ sau khi Trầm Di trở về công ty, hần đã phát hiện có điểm gì là lạ.

Trầm Di không che giấu bản thân. Ý nghĩ yêu thương của hần biểu hiện rất rõ ràng.

Chỉ sợ toàn bộ người trong công ty cũng đều đã biết.

“Người đừng như vậy được không?” Trong thanh âm của Trầm Di thể hiện rõ nỗi đau tê tâm liệt phế, làm cho hần không khỏi cũng đau đớn theo.

“Tất cả chuyện này đều là sai lầm, coi như chưa từng phát sinh, không được sao?” Không muốn làm cho bằng hữu càng bị thương tổn hơn, Tiêu Hải nhịn không được khuyên bảo Trầm Di.

“Chưa từng phát sinh??? Làm sao có thể???” Cảm xúc về đôi môi đối phương cùng với nhiệt độ vẫn còn lưu lại.

Mình đã xong rồi. Ít nhất cả đời này cũng không còn khả năng yêu nữ nhân nữa.

Trầm Di hần đã triệt để trở thành gay.

“Trầm Di!!!! Đừng như vậy được không????” Thanh âm của Tiêu Hải truyền qua tai nghe như muốn đâm rách màng nhĩ. Nhưng lại không xuyên qua được trái tim đã đóng băng của Trầm Di.

“Dù sao nếu Sở Trung Thiên đến công ty, gọi điện cho ta được không?...Ta xin người... ta xin người.”

Vết thương do tình yêu, tựa như cây thuốc phiện, cho dù rất đau nhức, nhưng mà vẫn muốn, vẫn bị mê hoặc.

Độc được tình yêu, Trầm Di coi như đã trúng phải, biết rõ ràng rằng mình sai rồi, nhưng vẫn không muốn quay đầu lại.

Chỉ hy vọng có một ngày, có thể lại nhìn được khuôn mặt của hắn, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể hắn.
“Ta...biết rồi...”

35. Chương 35: Thiên Đường

Ngày đầu tiên,

Ngày hôm sau,

Ngày thứ ba.

Đã hơn mười ngày, ban đầu còn có chút hy vọng, dần dần theo thời gian cũng mất đi.

Nằm trên giường, theo thói quen nhìn về bên trái mình, thời gian trước kia, Sở Trung Thiên có thói quen rất đúng giờ chào buổi sáng.

Biết rõ bên cạnh giường trống không, cái gì cũng không có. Nhưng lại vẫn theo thói quen mà quay đầu lại. Thói quen đáng sợ ăn mòn chính mình.

Chậm rãi, giống như quen với cảm giác đau lòng.

Bước xuống giường thì không cẩn thận đá phải cái gì đó. Tiếng vang do thủy tinh va chạm liên truyền đến. Vài chai rượu Vodka trống không nằm lộn lốc bên cạnh giường.

Bật TV lên, nhằm chán nhìn màn hình.

Nội dung bộ phim cũ rích, một nhóm cướp bắt cóc một nữ nhân, về sau nữ nhân này đã yêu thủ lĩnh của bọn cướp.

“Hội chứng Stockholm?” Nhiều ngày cùng chung sống, đương nhiên sẽ có sự ỷ lại. Nhưng nguyên nhân là vì sao, ai có thể hiểu được.

Mà ngay cả bản thân mình cũng không rõ, rốt cuộc là yêu, hay chỉ là một loại ỷ lại.

“I know our love forever – ta biết rõ tình yêu của chúng ta là mãi mãi.”

Trong lòng chỉ cảm thấy đau nhức tới mức hít thở không thông.

Chỉ cần nghĩ tới Sở Trung Thiên, tâm lại đau nhức, nhưng mà không có cách nào ngừng nghĩ về hắn.

“Có thích điều ngạc nhiên ta dành cho người không?”

Thống khổ ôm đầu.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa được không? Van người, đừng nghĩ nữa.

“Ta yêu người.”

Vì sao, đã nói yêu ta, lại biến mất không thấy. Hốc mắt chậm rãi đỏ lên.

Đã phải đi, vì sao không mang theo cả tâm ta đi luôn, để cho ta khỏi phải đau nhức thế này.

Chính mình, thật là yêu thâm Sở Trung Thiên. Bằng không tuyệt đối sẽ không cảm thấy đau nhức đến vậy, đau đến mức không thể hô hấp, không thể tự hỏi, ngoại trừ đau nhức ra, tựa như đã không còn bất kỳ cảm giác gì.

Chết lặng đi đến tử rượu, lấy ra một chai Belvedere Vodka.

Mở nắp chai, ngẩng đầu lên tu ừng ực. Một chút rượu từ môi tràn ra, chảy đến cằm, yết hầu, xương quai xanh.

“Ta là nam nhân của hắn!!!” Hình ảnh của Sở Trung Thiên trong ý nghĩ vẫn không ngừng truyền đến. Hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Trầm Di đã uống rượu hơn mười ngày cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ làm thần kinh càng trở nên tê liệt.

Lúc này, mọi thứ về Sở Trung Thiên tựa như thủy triều ào tới.

Lạnh, toàn thân đều lạnh. Hắn cần sự ấm áp.

Đặc biệt là trái tim đã đóng băng.

Dòng rượu ngọt lịm mãnh liệt tiến vào dạ dày, nhưng lại không thể nào xuyên thấu vào trái tim mình.

Cầm chai rượu ném vào tường đối diện, bùm một tiếng, chai rượu vỡ tan.

“Sở Trung Thiên...” Không khỏi kêu lên cái tên mà đối với mình là tồn tại quan trọng nhất.

Muốn tìm một ai đó, cho dù chỉ là nghe tiếng hít thở của đối phương cũng tốt, mình điên mất rồi.

Gọi đến số điện thoại của Diệp Tình.

“Tiểu Diệp Tình đáng yêu hiện không có ở đây, nếu có chuyện gì trước tiên cứ nói cho ta, ta sẽ giúp người chuyển lời.” Điện thoại truyền ra tiếng tự động trả lời trong điện thoại của Diệp Tình, sau đó điện thoại tít một tiếng chuyển sang chế độ ghi âm lời nhắn.

“Ha ha...” Không khỏi nở nụ cười, chính mình quả nhiên là kẻ bị mọi người bỏ quên.

Mạnh mẽ cúp điện thoại, sau đó lại tiếp tục gọi đến điện thoại của Diệp Tình.

Một lần lại một lần.

Một lần lại một lần.

Cho tới khi đầu ngón tay cảm thấy đau đớn.

Mới dừng tất cả các động tác lại.

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính mình trong gương, thật là thê thảm.

Râu của mình vốn cũng không phải là nhiều, nhưng cũng mọc lên lởm chởm.

Quầng thâm mắt rất đậm, nhìn y như gấu trúc.

Đã lâu rồi không có tắm rửa.

“Người chính là một kẻ trời sinh đồng tính luyến ái.” Câu nói ở trong phòng tắm kia của Sở Trung Thiên, tựa như một lời nguyền rủa, vĩnh viễn bám theo mình.

Dạ dày không ngừng co giật, cả trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Trầm Di khó khăn bước chân đi vào phòng tắm.

Đi tới trước bồn rửa tay, Trầm Di nhìn bản thân mình trong gương.

Gương mặt gầy đi trông thấy, trắng bệch giống như có bệnh. Tuy nhiên nhờ tác dụng của rượu, hiện lên một chút màu đỏ. Những cọng râu nhàn nhạt cũng đang mọc dài ra.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ Trầm Di để cho mình bản thân như vậy.

Cởi dây lưng bên hông áo ngủ ra. Soạt một tiếng, áo ngủ bằng lụa màu đen từ trên người rơi xuống.

Cười khổ nhìn bản thân mình trong gương.

Dấu hôn trên người vốn là màu hồng phấn giờ đã chuyển thành màu tím, mất đi vẻ mịn màng trước đây.

Thân thể này, chắc Sở Trung Thiên đã chơi chán rồi.

Mình đã không còn trẻ. Cho nên Sở Trung Thiên chơi cũng rất nhanh chán a.

Giật lấy dây chuyền trên cổ xuống, đi tới bồn cầu, vươn tay...

Buông tay ra a, chỉ cần buông ra, mọi chuyện đều xong xuôi.

Chiếc nhẫn màu trắng bạc, lời thề yêu nhau đến vĩnh hằng, tất cả đều kết thúc.

Ngón tay mở ra rồi lại nắm chặt, nắm vào lại mở ra, cuối cùng chiếc nhẫn cũng không bị ném vào bồn cầu.

Đi tới phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, không ngừng lau rửa thân thể. Trên người tất cả đều là ấn ký do Sở Trung Thiên lưu lại. Cổ, xương quai xanh, ***g ngực, thậm chí cả bên trong đùi.

Dấu hôn qua một thời gian sẽ biến mất.

Nhưng dấu ấn của Sở Trung Thiên khắc trong lòng mình, phải làm sao để xóa đi.

Trước kia từng nghe người ta nói, người thất tình thì trong nội tâm đều màu xám, hoàn toàn là màu xám.

Nhưng tại sao, trong mắt của hắn, đều là màu đỏ tựa như máu?

Trầm Di tựa như không muốn sống mà lau rửa thân thể mình. Muốn tẩy đi ấn ký mà Sở Trung Thiên lưu lại.

Rửa cho tới khi toàn thân đều cảm thấy đau.

Đột nhiên lại có cảm giác thời gian đang lặp lại.

Giống như đang quay ngược về trước kia, khi mình trong quán rượu bị người ta đùa giỡn, sau đó cũng đi tắm rửa. Sở Trung Thiên lúc đó đang nằm ngủ trên giường.

Vì sao, biết rõ là sai, vẫn một mực làm theo.

Thay áo ngủ mới.

Trầm Di đem kem cạo râu bôi lên mặt. Thở một chút, tiếng dao cạo râu cắt đứt râu tinh tường truyền vào trong suy nghĩ. Trên cằm chỉ còn lại một chút kem.

Nâng cằm lên, chậm rãi kéo dao cạo.

Dạ dày đột nhiên truyền đến một trận co rút đau đớn, tay liền run lên.

“Tí tách...tí tách...” Máu đỏ tươi chảy xuống bồn rửa tay trắng tinh. (Cảm tạ trời đất vì con gái không có râu. Hồi cấp 3 nghe bọn con trai kể vụ cạo râu bị đứt da mà thấy thót tim)

Máu?

Bộ dáng Sở Trung Thiên uống vang đỏ rồi hôn môi mình, cực kỳ giống quỷ hút máu tuần mỹ.

Trong ý nghĩ lại hiện lên bóng dáng Sở Trung Thiên.

Không khỏi hung hăng đập lên mặt bồn rửa tay.

Không muốn nghĩ đến Sở Trung Thiên nữa, thật sự không muốn nghĩ, mình đã điên rồi.

Trầm Di ngơ ngác, nhìn máu trên bồn rửa tay.

Máu?

Chỉ cần toàn bộ máu đều chảy hết, sẽ không nghĩ về bất kỳ chuyện gì a.

Như vậy thì cũng sẽ không nhớ về Sở Trung Thiên.

Run rẩy lấy ra lưỡi dao cạo râu, chỉ cần có thể quên được hắn, dùng cách nào cũng đều được cả.

Dùng hết khí lực toàn thân rạch một cái, máu từ miệng vết thương liền trào ra cổ tay.

Toàn thân run rẩy, nhìn máu của mình từng giọt từng giọt chảy xuống.

Trầm Di rất sợ chết, cũng rất sợ đau.

Nhưng chỉ cần có thể ngừng suy nghĩ về Sở Trung Thiên, dùng phương pháp gì cũng được cả.

Từ từ tiến đến bồn tắm, mở vòi nước ra.

Sau đó đứng bên cạnh chờ nước rót đầy vào bồn tắm.

Máu chậm rãi chảy xuống, biến gạch phủ men sứ trắng biến thành màu đỏ.
Nếu mình chết, liệu có thể có ai thương tâm không?
Chắc cũng chỉ có tiểu ngốc tử Diệp Tình thôi a.
Hy vọng hần có thể tha thứ, cho lần tùy hứng duy nhất này của mình.
Tắt vòi nước đi.
Trầm Di ngồi vào bồn tắm.
Toàn thân cũng trở nên đau nhức. Đau, rất đau.
Toàn thân đều lạnh, rất lạnh, rất lạnh.
Trước kia có xem qua, khi tự sát vì miệng vết thương quá bé, sau một thời gian sẽ chậm rãi khép lại.
Trầm Di không muốn chuyện này phát sinh trên người mình.
Đem tay bỏ vào trong nước, cảm giác lạnh đến thấu xương chui dần vào mạch máu, lan ra toàn thân.
Máu của mình trông như sợi tơ màu đỏ tươi.
Chậm rãi trôi trong nước, tản ra, hóa thành hư vô.
Thế giới màu đỏ trong mắt mình, giống theo máu chảy ra, từng chút trở lại bình thường.
Sau đó từng chút chuyển thành màu xám.
Cảm thấy có chút chóng mặt.
Lúc này chắc mình có thể ngủ ngon giấc rồi.
Hơn nữa, vĩnh viễn không cần tỉnh lại.
“Đỉnh linh linh — đỉnh linh linh —”
“Fuck...” Trầm Di không khỏi cười khổ bước ra. Lúc này có thể gọi tới, cũng chỉ có thể là Diệp Tình a.
Thật muốn cầm lấy điện thoại, nói cho hần biết, ta muốn chết, người đừng khổ sở.
Nhưng mà hiện tại, chỉ mỗi việc giơ tay lên cũng phải cố gắng hết sức.
Xem ra chỉ có thể chờ sau khi hần già, gặp lại nhau trong địa ngục a. [Theo cơ đốc giáo, gay là những người bị Thượng Đế vứt bỏ, hơn nữa đại thúc lại tự sát cho nên tuyệt đối không thể lên thiên đường.]
Thật sự, hảo khổ.
Cảm giác mí mắt càng ngày càng nặng, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ.
Trầm Di chậm rãi nhắm mắt lại.
Cuối cùng cũng có thể an ổn ngủ một giấc.
Vĩnh viễn ngủ say...không cần tỉnh lại.

Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Nguồn gốc của thuật ngữ này là một vụ tội phạm xảy ra năm 1973 tại Stockholm, Thụy Điển.

Đến nay, Hội chứng Stockholm vẫn là đề tài thu hút giới tâm lý học và nó cũng được thể hiện trong văn hóa. Theo các nhà tâm lý, đó là cơ chế tự vệ tự giác hoặc tự phát của người bị bắt cóc nhằm đương đầu với tình huống và tránh nguy hiểm. Khái niệm “Hội chứng Stockholm” cũng là một cách để cảnh sát giải thích với công chúng lý do vì sao các con tin kể về vụ bắt cóc khác với cách mà cảnh sát kể.

36. Chương 36: Nước Mắt

Mở cửa phòng ra, nhìn thấy trong phòng bừa bộn, Thiên Hạo không khỏi sửng sốt một chút. Trong phòng ngủ loạn thành một đống, còn có mảnh vỡ của chai rượu.

Cửa phòng tắm bên trong đang mở, Thiên Hạo đi vào.

Thấy Trần Di mặc áo ngủ ngồi trong bồn tắm, Thiên Hạo cảm giác có chút kỳ quái.

Từ từ tiến vào. Khi nhìn thấy nước trong bồn tắm có màu đỏ nhạt thì lập tức sửng sốt.

“Trần...Trần tiên sinh.” Người trong bồn tắm không có phản ứng.

“Trần Di!!!!” Lập tức hiểu được chuyện gì đang diễn ra, Thiên Hạo nhanh chạy tới chỗ bồn tắm, kéo Trần Di lên.

Thân thể lạnh buốt, không có chút hơi ấm nào.

“Tĩnh, mau tĩnh lại!!! Tĩnh, mau tĩnh lại!!!!” Dùng sức lay Trần Di, hy vọng đối phương tĩnh lại.

Tại sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?

Đầu óc trống rỗng, nội tâm đau đớn tựa như bị khoét rỗng.

Ngàn vạn lần đừng chết!!! Vạn người, ngàn vạn lần không được chết!!!!

Không khỏi ôm chặt lấy Trần Di, thật chặt, giống như muốn dùng hơi ấm của mình truyền cho đối phương.

“Tí tách... tí tách...”

Máu tươi từ cổ tay Trần Di chảy xuống bồn tắm.

Đột nhiên định thần lại, mình đang làm cái gì vậy???

“Tí tách... tí tách...”

Máu vẫn đang chảy, tính mạng giống như cát trong chiếc đồng hồ cát, từng chút từng chút bị xói mòn.

“Phải làm sao đây?” Đầu óc trống rỗng, không biết phải làm thế nào, Thiên Hạo cảm thấy bất lực muốn chết.

Cúi đầu xuống, nhìn thấy đoạn dây màu lam thắt nơ con bướm trên cổ mình.

Nhanh chóng tháo đoạn dây xuống, cột chặt cổ tay Trần Di.

Sau đó run rẩy lấy điện thoại di động ra, rõ ràng chỉ có ba con số 120, nhưng hết nửa ngày mới ấn được. Bàn tay không ngừng run rẩy.

Thang máy của chung cư quá nhỏ, xe đẩy chắc là không lên được. Xe cứu thương chắc phải vài phút nữa mới tới nơi.

Nhìn thấy tay Trần Di không còn chảy máu nữa.

Không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cúi đầu, nhìn đến dấu hôn trên thân thể xích lỏa của Trần Di, Lục Thiên Hạo không khỏi sửng sốt.

Đến lúc này, mình rốt cuộc còn nghĩ cái gì. Lắc lắc đầu, lấy khăn ra, nhanh chóng bao quanh người Trần Di rồi đứng dậy.

Ôm chặt lấy Trần Di, định đi ra phòng ngủ, đột nhiên lòng bàn chân nhói một cái, đau thấu tím.

Vứt dép lê ra, khập khiễng đi ra, trên sàn nhà nhuộm lên ấn ký màu đỏ.

Ngồi trong thang máy, gất gao nhìn chằm chằm xuống dưới, dưới lầu đã có xe cứu thương đợi ở đó.

Cùng với người khác đưa Trần Di lên xe cứu thương. Xe lập tức di chuyển theo hướng đi về bệnh viện.

“Tình trạng bệnh?” Hộ sĩ ngồi một bên hỏi Lục Thiên Hạo.

“Cắt cổ tay...” Bởi vì thật sự không biết gọi đây là bệnh gì, cho nên Lục Thiên Hạo đành nói là cắt cổ tay...

“A? Cắt cổ tay?” Hộ sĩ nhíech miệng, bất đắc dĩ cười. Nhìn chăm chăm vào Thiên hạo mà hỏi.

“Hắn...hắn sẽ không sao chứ?” Lục Thiên Hạo không hiểu, tại sao hộ sĩ lại cười.

Trong lòng rất bất an, hắn không muốn mất Trầm Di. Chỉ cần vừa nghĩ tới đối phương có lẽ sẽ vĩnh viễn rời khỏi mình, trong lòng lại cảm thấy đau tới mức hít thở không thông.

“Yên tâm, hắn chỉ cắt đến tĩnh mạch, sẽ không chết được.” Hộ sĩ không khỏi cười cười. Nếu cắt đến động mạch, người này tuyệt đối sang Tây Thiên.

Xem ra lại giống bộ phim truyền hình tâm lý, tình cảm hạng ba rồi.

Chồng ở ngoài có người mới, cho nên vợ dùng biện pháp cắt cổ tay, lấy cái chết để bức bách.

Đẩy Trầm Di vào bệnh viện, sau đó đem vào phòng thay thuốc.

(phải là phòng cấp cứu chứ nhỉ?)

Thấy Trầm Di đang hôn mê, mấy hộ sĩ cùng bác sĩ vừa khâu vết thương, vừa tranh thủ buôn chuyện.

“ Vừa rồi các người có thấy không. Bộ dáng lo lắng của nam nhân kia a.” Bác sĩ đi đến bên bàn, cầm lấy lọ nước khử trùng.

“Ừ, nam nhân kia hảo suất nha.” Lúc nhìn thấy Thiên Hạo, quần áo trên người thật sự giống với vương tử gặp nạn a.

“Cái lão nam nhân này dây dưa người cũng dùng phương pháp quá cũ đi, lại dùng đến cắt cổ tay.” Trong mắt bọn họ, cắt cổ tay là phương pháp uy hiếp người tốt nhất. Chỉ cần dùng cắt đến động mạch, cho dù cắt thế nào cũng không chết người được.

Trước giờ bệnh viện đã tiếp nhận rất nhiều bệnh nhân dùng đến cắt cổ tay để uy hiếp người khác.

Hộ sĩ, bác sĩ này đều là những người sáng suốt, đương nhiên khi kiểm tra vết thương có thể nhìn ra.

Nhưng người nhà bệnh nhân lại rất lo lắng. Đương nhiên tất cả đều đồng ý với yêu cầu của bệnh nhân. Lần nào cũng thế cả.

Trầm Di trong mắt bọn họ, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ dùng võ kịch cắt cổ tay để hù dọa tình nhân mà thôi.

“Nhưng có vẻ như là lính mới nha.” Gân bị tổn thương rất nhỏ. Bác sĩ dùng thuốc sát trùng đổ ra bông y tế sát trùng miệng vết thương.

Bác sĩ nghĩ nghĩ, mình đã từng xem qua một nữ nhân có kỹ thuật cắt cổ tay tốt nhất, có thể thoải mái tìm ra vị trí của tĩnh mạch, hơn nữa khi miệng vết thương khi cắt ra sẽ không làm tổn thương đến cơ thể, cũng không làm tổn thương đến gân.

Bác sĩ cùng hộ sĩ đang định cười nhạo một trận, bỗng nhiên toàn bộ đều sững sốt, cười không nổi.

Miệng vết thương mở ra, động mạch đỏ tươi liền bại lộ trong không khí.

Nếu như Trầm Di dùng thêm chút lực nữa...

Ba người đều toát mồ hôi lạnh.

.....

“Ngô...” Cảm giác gì thế này?

Toàn thân đều ngứa ngáy, mạch máu trên người từng chút bành trướng, lại bành trướng. Cứ như vậy tiếp tục, bản thân mình, có thể bỏ ra được không?

Vươn tay định gạt bỏ cảm giác kia, lại bị một người đè tay lại.

Mở mắt ra thì thấy...

...Thiên Hạo???

Mạnh mẽ ngồi dậy, muốn nhìn tình cảnh xung quanh. Lại cảm thấy đầu óc choáng váng, chỉ có thể ngã xuống gối.

Một gói to có màu đỏ như máu treo ở đầu giường. Thì ra, là truyền máu?

“Người tại sao lại cứu ta?” Nhìn Thiên Hạo trước mắt, thanh âm Trần Di có chút run rẩy.

“Vì sao không cho ta chết!!!!!!” Chỉ cần chết, chỉ cần chết đi thì mọi thứ sẽ xong xuôi.

Tại sao phải cứu hần?

Tại sao.

Tại sao?

Tại sao!!!!

“Trần Di, đừng như vậy được không?” Biểu hiện của đối phương, giống như một con dao nhỏ, không ngừng cứa vào nội tâm Thiên Hạo.

“Cút đi...cút đi...cút hết cho ta...” Trần Di hét khàn cả giọng.

Vì sao, tại sao phải cứu hần, rõ ràng cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, vì sao vẫn còn cho hần trở lại, tàn nhẫn cho hần biết, mọi chuyện vẫn còn tiếp diễn?

“Ta không đi. Ta làm sao có thể đi?” Thiên Hạo biết rõ, bây giờ là lúc Trần Di cần có hần nhất, cho nên, mặc kệ Trần Di có nói lời gì khó nghe, hần cũng tuyệt đối không rời đi.

“Vậy...người yêu ta nhé?” Đôi môi tái nhợt phun ra lời nói tàn nhẫn.

Dùng bàn tay phải, từng chút, từng chút cở nứa áo bệnh nhân trên người ra.

“Người thích điểm nào của ta nhất? Tiền? Hay là thân thể?” Lòng ngực gầy gò lộ ra, dấu hôn đã chuyển thành xanh tím, tất cả cho thấy Trần Di trước kia bị người ta xâm chiếm là sự thật.

“Thân thể đã bị người ta chơi chán rồi, người có còn muốn không?” Tâm của mình đã chết rồi, triệt để chết theo Trần Di tự sát trong bồn tắm rồi.

“Có phải, cũng chỉ một vài lần là chán không?”

“Đến đây đi, thượng ta đi, đạt được thứ người muốn rồi thì cút đi. Đừng có làm phiền ta.” Nhìn biểu tình thương tâm gần chết của Thiên Hạo, Trần Di không có lấy một chút cảm giác. Xem tâm của mình, thật sự đã triệt để chết rồi.

“Đến đây! Đến đây! Thượng đi!” Không khỏi hét lên với đối phương.

Chỉ thấy Thiên Hạo đứng lên.

Quả nhiên là muốn tới. Chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ hy vọng đối phương làm xong có thể nhanh chóng cút đi.

“Ta không cần tiền, cũng không cần thân thể người.” Thiên Hạo ôm thật chặt lấy Trần Di.

“Ta chỉ muốn người cười với ta, giống như trước đây vậy.”

Trần Di cảm giác được thân thể Thiên Hạo có chút run rẩy.

Cảm giác ẩm ướt từng chút, từng chút rơi xuống vai.

...hần khóc.

Lục Thiên Hạo, vì Trần Di hần mà khóc.

Giống như trước kia vậy?

Trước kia, đã triệt để không quay lại được.

Hắn đã lọt vào địa ngục khôn cùng.
Không ai có thể cứu vớt hắn được, kể cả chính hắn.

37. Chương 37: Phòng Hồi Phục Chức Năng

Nằm viện đã được một tuần lễ, mỗi một ngày, đều bắt đầu như vậy.

“Ta đã nói không ăn là không ăn, ngươi có thể đừng làm phiền ta được không!!” Suốt một tuần lễ này Thiên Hạo đều vào bệnh viện đưa cơm cho hắn.

Cảm giác đau khổ ban đầu không khỏi bị Thiên Hạo từng chút xoa dịu, cảm giác sợ hãi thật sâu, làm cho Trầm Di luôn cố gắng trốn tránh tiếp xúc với Thiên Hạo.

Cảm giác sự ôn nhu ấm áp của đối phương giống như một dòng nước ấm, từng giọt từng giọt nhỏ vào trái tim đã đóng băng của hắn.

Kiên định mà chấp nhất.

Không thể quên đi Sở Trung Thiên, cũng không muốn quên đi Sở Trung Thiên. Đau khổ của Trầm Di đối với Sở Trung Thiên kỳ thật hơn nữa là do chấp niệm gây ra.

Sở Trung Thiên là thứ quý giá nhất trong lòng hắn, cho dù có biến thành thuốc độc, hắn cũng sẽ không buông ra.

Bể khổ vô biên, quay đầu lại là bờ.

Điều này ai cũng biết, nhưng có thể thực sự buông tha cho thứ trân quý nhất trong lòng mình. Có mấy người có thể làm được?

“Người đừng như vậy được không?” Thiên Hạo khổ sở nhìn Trầm Di. Trầm Di như vậy đã một tuần lễ. Suốt một tuần này đều không chịu ăn uống gì cả.

Càng ngày càng trở nên gầy gò, cùng với tính cách cam chịu, làm cho Thiên Hạo không khỏi đau lòng.

“Ngươi cút đi!!! Cút thật xa đi!!!” Cá tính ôn nhu của Thiên Hạo khiến cho Trầm Di không ngừng sợ hãi. Sợ rằng trái tim đã đóng băng của mình lại bị Thiên Hạo làm tan chảy, sau đó lại triệt để bị tổn thương thêm lần nữa.

“Dù sao ta cũng là nam nhân chỉ có thể mặc cho người ta đùa giỡn, người có thể đừng quan tâm tới ta có được không???” Không khỏi kéo chân, che đầu của mình lại, Trầm Di đem chính mình cuộn thành một khối, rút sâu vào trong bóng tối do chính mình tạo ra.

“Nam nhân bị người đùa bỡn?” Thanh âm mát tự nhiên của Thiên Hạo làm cho Trầm Di không khỏi nhú mảy.

Chấn lập tức bị người ta kéo ra, ánh mặt trời chói mắt làm cho Trầm Di nhắm nghiền hai mắt lại.

“Đã có thể để mặc cho người ta đùa bỡn, vậy để cho ta chơi thì thế nào?” Thanh âm đột nhiên rét lạnh làm cho da đầu người ta không khỏi run lên, chỉ thấy Thiên Hạo cởi quần áo của Trầm Di ra.

Trong không khí truyền đến thanh âm vải vóc bị xé rách, ***g ngục tái nhợt, gầy gò của Trầm Di bại lộ trong không khí.

Tất cả dấu hân đều đã biến mất, tựa như chưa từng bao giờ xuất hiện.

Nhìn gương mặt của đối phương đang không ngừng phóng đại, Trầm Di không khỏi cuồng lên.

“Buông...ngô...” Đôi môi mềm mại của đối phương tiếp xúc với môi của Trầm Di, đột nhiên cảm giác sợ hãi khó hiểu dâng lên trong lòng.

Trầm Di đá một phát lên bụng Thiên Hạo.

Cạch một tiếng, Thiên Hạo bị cú đả của Trầm Di đập lặn ra cạnh giường, lan can giường đập mạnh vào lưng Thiên Hạo. Cả giường vì bị chấn động mà lắc lư mạnh.

“Ngô...ha ha... còn nói cái gì mà có thể mặc cho người ta đùa bỡn, không phải người mà người yêu, người sẽ không cùng đối phương làm a?” Lại là biểu tình ôn nhu ấy, ôn nhu khiến cho người ta đau lòng.

“Đừng hạ thấp mình như vậy được không? Người như vậy, ta rất khó chịu.” Đôi mắt ôn nhu, phảng phất xuyên qua linh hồn của Trầm Di, nhìn thấu cả nỗi bất an ẩn sâu trong lòng hắn.

“Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng cứ tiếp tục như vậy, người yêu của ngươi sẽ trở về?” Thiên Hạo vốn cho rằng Trầm Di là bị người ta cưỡng bạo, nhưng theo hành động vừa rồi của Trầm Di mới biết rằng Trầm Di có thể là tự nguyện. Trong lòng không khỏi cảm thấy đau đớn. Thứ quý giá nhất trong lòng mình lại bị nam nhân khác tổn thương. Chính mình lại không thể làm cái gì cả. Chỉ có thể vô lực đứng một bên mà nhìn Trầm Di bị thương, thống khổ.

Hắn không cần!!! Hắn không cần!!!

“Hắn đã từ bỏ ngươi, ngươi càng phải sống thật hạnh phúc cho hắn xem!!” Vươn tay kéo Trầm Di đang co thành một khối ra.

“Sau đó nói cho hắn biết, không có hắn, ngươi vẫn có thể sống rất hạnh phúc. Không phải sao?” Thanh âm của Thiên Hạo có chút run rẩy.

“Sau đó tiếp tục tìm tình nhân, hảo hảo mà sống. Chẳng qua là bị người ta đá thối, cũng chẳng có gì cả, người tốt cuộc có nghe ta nói không!!!” Thô lỗ xoay người Trầm Di, làm cho Trầm Di chỉ có thể nhìn hắn.

“Trầm Di...ngươi thật sự rất ích kỷ.” Trầm Di nghe được câu này, thân thể khẽ run lên một cái.

“Chẳng lẽ ngươi không hề phát hiện? Người ở đây đang không ngừng tổn thương đến những người quan tâm tới ngươi?” Thiên Hạo mấy ngày nay đều rất mệt mỏi, vết thương trên chân còn chưa lành, hiện tại thất lưng đau như bị chặt đứt vậy. Nhìn những thức ăn mà mình cố gắng làm lần lượt bị ném vào thùng rác.

Thời gian dài thương tâm cùng khổ sở, còn có phần nộ, rốt cục làm cho Thiên Hạo bạo phát ra.

Thiên Hạo kéo Trầm Di lên, sau đó ôm chặt lấy.

“Vì sao...chẳng lẽ bởi vì ta yêu ngươi, ngươi có thể tùy ý chà đạp lên tự ái của ta?”

“Ngươi cho rằng nếu bây giờ ngươi chết, ta sẽ thấy cao hứng?”

“Vì sao cứ phóng đại nỗi thống khổ của mình lên, không thèm đếm xỉa đến thống khổ của người khác.”

Trầm Di cảm giác được thân thể Thiên Hạo có chút run rẩy.

Tâm của mình cũng đang run rẩy.

Hắn rốt cuộc đang làm cái gì?

“Ta rất đau, rất đau, trên người đau nhức, tâm cũng đau nhức.”

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Thiên Hạo, phòng bị trong lòng Trầm Di chậm rãi xuất hiện vết nứt.

“Nếu ngươi còn như vậy nữa, ta sợ ta sẽ phát điên mất!!! Như vậy ai sẽ chăm sóc cho ngươi??” Thiên Hạo khẽ buông lỏng Trầm Di ra, chăm chú nhìn mặt hắn.

Vì sao, Thiên Hạo luôn ôn nhu như vậy. Ôn nhu khiến cho mình cảm thấy sợ hãi.

“Tĩnh tĩnh a, coi như ta ta xin ngươi, được không???” Thiên Hạo dùng sức dích lắc Trầm Di, giống như muốn lắc cho đối phương tỉnh táo lại vậy.

“Van cầu ngươi ...”

“Tĩnh lại, đừng khăng khăng chìm sâu như vậy nữa...”

Chính mình, rốt cuộc đang làm cái gì?

Lời nói của đối phương, từng chút đánh vào phòng bị trong lòng mình.

Ôn nhu có thể cởi bỏ hết thấy.

Chính mình, rốt cuộc đang làm cái gì.

Cứ như vậy để mặc cho Thiên Hạo ôm lấy, giống như quên mất sự tồn tại của thời gian.

“Ách... vừa rồi thật sự là rất xin lỗi.” Thiên Hạo buông Trầm Di ra.

“Vừa rồi, ta thất thố, ta...ta...” Nhìn Trầm Di một mực không nói gì, Thiên Hạo rất lo lắng

“Ta đi trước, ta muốn đi làm.” Thiên Hạo chậm rãi từ trên giường đi xuống. Đau đớn trên người, làm hấn trên trán xuất hiện mồ hôi.

Vịn eo của mình, khập khiễng đi ra ngoài.

Lúc này Trầm Di mới phát hiện Thiên Hạo có chút không đúng.

Chân của Thiên Hạo? Làm sao vậy?

Thiên Hạo nói không sai, trong lòng mình bây giờ chỉ có thống khổ, không đếm xỉa gì đến sự tồn tại của người khác. Chính mình thật sự rất ích kỷ.

Không hiểu sao lại cảm thấy bức bối, Trầm Di khoác thêm áo khoác, muốn đi dạo trong bệnh viện một chút.

Thang máy mở ra, Trầm Di đi vào, bên trong có rất nhiều người.

Không có mục đích, thật sự không biết đi đâu. Khi thang máy lên tới tầng cao nhất, bên ngoài truyền đến tiếng kêu vui sướng.

“Ta được làm cha a!! Ta làm cha rồi!!” Sự vui sướng của nam nhân chỉ cần qua thanh âm cũng có thể cảm nhận được.

Thang máy đóng lại, lại đi xuống dưới.

Cửa mở, truyền vào trong chính là từng đợt khóc rống.

“Con ơi!!! Sao con lại có thể cứ như vậy mà đi!!!” Thanh âm bi thống vụn phần của lão nhận, rơi vào trong óc, làm cho người khác cũng không đành lòng nghe tiếp.

Sau đó cửa cũng không tiếp tục mở ra nữa. Cứ như vậy xuống tới lầu một.

Không biết làm gì, cũng không biết mục đích của mình.

Bất tri bất giác đi tới phòng phục hồi chức năng.

Thanh âm trong phòng phục hồi chức năng có thể dùng đến từ khủng bố để hình dung, đủ loại tần số hỗn hợp cũng một chỗ.

Nghe được làm cho da đầu người ta không khỏi run lên.

Hay như cậu bé tầm tuổi thiếu niên đang ngồi trên ghế hồi phục chức năng, chân bị khung kim loại cố định, sau đó nhân viên hồi phục nắm tay, lợi dụng nguyên tắc đòn bẩy tạo áp lực, khiến có đầu gối cử động, dây chằng mở rộng, chân bé quặt vào trong. Mỗi một lần tạo áp lực, cậu bé lại thét lên, vẻ mặt vô cùng thống khổ, làm cho khuôn mặt vốn bình thường thoát nhìn trở nên vặn vẹo. Nhân viên hồi phục không biết có nhìn thấy hay không, mỗi lần đều rất dùng sức.

Dần dần, quần áo cậu bé ướt đầm mồ hôi, tiếng kêu cùng càng ngày càng trở nên khàn khàn.

Cho tới hơn một giờ sau, cậu bé mới được nhân viên hồi phục đặt xuống.

Sau đó thiếu niên ngồi nghỉ ngơi trên ghế, có vẻ lát nữa lại còn tiếp tục.

Nhân viên hồi phục nhìn thấy Trầm Di liền đi về phía hấn.

“Người không phải người bệnh của khoa chỉnh hình a? Không biết nơi này không thể tùy tiện đi vào sao?” Nhân viên hồi phục nói, muốn đuổi Trầm Di đi.

“Ta... ta...có thể cho ta ở lại đây một lát được không?” Trầm Di không biết vì sao, nghĩ muốn ở lại một hồi: “Đứa bé kia...”

“Hắn bị tai nạn giao thông, xương ống chân trái gãy nát. Sau khi bó thạch cao xong, chân sẽ cứng ngắt giống như khúc gỗ, không thể co duỗi được. Cho nên mỗi ngày đều phải làm trị liệu phục hồi.” Nhân viên hồi phục nhìn thấy băng gạc trên cổ tay Trầm Di không khỏi nở nụ cười. Lại một tên ngốc. Một tên ngốc tự sát vì chuyện tình cảm nhảm chán?

“Người biết không, thế này vẫn còn là nhẹ, còn có một tiểu tử bất hạnh, cả đôi tay ngoại trừ ngón cái, còn lại đều bị máy móc xoắn lại, chỉ còn lại mỗi khung xương, bác sỹ phải đem tay của hắn đặt vào trong bụng, “nuôi” hơn một tháng trời, lúc lấy ra ngón tay đã trở thành một khối thịt.” Nhân viên hồi phục nói đến đây không khỏi thở dài.

“Sau đó còn phải trải qua nhiều lần chỉnh hình, tay của hắn mới có thể có chút bộ dáng cùng bàn tay, chính là vĩnh viễn cùng không thể khôi phục lại được nguyên dạng. Nhưng đứa ngốc đó lại cười nói, may là máy móc không có xoắn hết cả xương cốt của ta vào, bằng không sau này ta chỉ có thể dùng chân để ăn cơm.”

Trầm Di nhìn nhân viên hồi phục, lời của người này, hình như là đặc biệt nói cho mình nghe.

“Quý trọng thân thể hiện tại của người a, tâm bị thương thì theo thời gian sẽ dần dần khôi phục, nhưng nếu thân thể bị thương, có khi vĩnh viễn cũng không thể lành lại được nữa.”

Nhân viên hồi phục nói đến đây, không khỏi thở dài, vì sao có người luôn sống trong hạnh phúc mà còn không biết, lại còn muốn làm những chuyện ngốc nghếch. Mà càng làm cho hắn tức giận chính là gặp cái loại người ngốc đó hắn luôn không nhận được mà muốn nói thêm vài câu.

Xoay người đi đến chỗ thiếu niên, kéo cậu bé ra, đặt lên trên mặt ghế hồi phục.

Trầm Di không nhìn nữa, rời khỏi phòng hồi phục chức năng, đi thang máy về phòng bệnh của mình.

Ngồi ở trên giường bệnh, ngẩng đầu, nhìn thấy cơm Thiên Hạo làm cho hắn.

Vươn tay, cầm cặp ***g lên, một lần lại một lần xúc cơm vào miệng.

“Vì sao...chẳng lẽ bởi vì ta yêu người, người có thể tùy ý chà đạp lên tự ái của ta?” Về mặt thống khổ của Thiên hạo không khỏi hiện lên trong đầu.

“Hắn đã từ bỏ người, người càng phải sống thật hạnh phúc cho hắn xem!!”

“Sau đó nói cho hắn biết, không có hắn, người vẫn có thể sống rất hạnh phúc.”

“Sở Trung Thiên...” Thì thào kêu lên cái tên đối với mình mà nói, là tồn tại quan trọng nhất, Trầm Di không khỏi cúi đầu.

Vì sao, người khác đều ở nỗ lực còn sống, mà chính mình lại cứ muốn chết.

Chính mình, rốt cuộc đang làm cái gì.

Cơm đã lạnh, lại có thể cảm giác được tâm ý của Thiên Hạo bao hàm trong đó. Ôn hòa thật tựa như ánh mặt trời vậy.

Nước mắt từng chút từng chút, rớt xuống.

Vì sao, chính mình lại muốn chết.

Vì sao.

Vì sao.

38. Chương 38: Cơm Trưa

Sáng hôm sau, Thiên Hạo lại tới đưa cơm.

Thương tích đã khôi phục rất tốt, chỉ cần làm thủ tục là có thể xuất viện được rồi.

Trầm Di lúc này chỉ nhận lấy cặp ***g, cúi đầu, ăn.

Thiên Hạo vẫn ở đó nhìn, vẫn nhìn, ánh mắt một giây cũng không dời đi.

Cho đến khi Trầm Di ăn xong, Thiên Hạo nhận lấy cặp ***g, đi ra ngoài.

Thân ảnh mệt mỏi của đối phương không khỏi làm cho Trầm Di cảm thấy áy náy.

Thiên Hạo gầy đi, hơn nữa rõ ràng yếu ớt hơn rất nhiều. Bộ dáng giống như có thể té xỉu bất kỳ lúc nào.

Đến khi đối phương rửa xong cặp ***g, quay lại, Trầm Di thật sự nhịn không được mà hỏi.

“Chân của người, làm sao vậy?” Nhìn gương mặt gầy gò của đối phương.

Hóa ra chỉ có bảy ngày, cũng có thể tra tấn người ta ra nông nổi này.

Chính mình bị đau khổ làm mờ mắt, không ngừng tra tấn người bên cạnh.

“Không có, không có việc gì, không cần thận bị trật...” Thiên Hạo tránh né ánh mắt của Trầm Di.

Trầm Di cũng không vạch trần lời nói dối vụng về của Thiên Hạo.

Cẩn thận nhìn khuôn mặt Thiên hạo, Trầm Di đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó.

“Tại sao người lại tới nhà ta?” Thời điểm Thiên hạo tới, thật sự quá sức trùng hợp.

Cái loại vận mệnh này, Trầm Di tuyệt đối không tin tưởng.

“Người liên tục gọi điện thoại cho Diệp tiên sinh, sau đó Diệp tiên sinh có gọi lại, người lại không hề bắt máy, hẳn cảm giác có chuyện gì xảy ra. Sau đó hẳn gọi điện thoại cho ta.” Thiên Hạo cẩn thận giải thích sự việc cho Trầm Di.

“Diệp Tình????” Nói thế, trong lòng Trầm Di lại có thêm một câu hỏi to hơn. “Hắn làm sao biết số điện thoại của người??”

Chỉ thấy mặt của Thiên Hạo thoáng chốc đỏ ửng.

“Diệp...Diệp tiên sinh lần trước đi thang máy, có xin số điện thoại của ta, nói là dạy ta cách để cửa sổ người.”

Thiên Hạo nói đến đây thì cả lỗ tai cũng đều đỏ lên.

“Sau đó người cho hắn?” Tên Diệp Tình biến thái kia, quả nhiên là muốn chết.

“Ấn...” Thiên Hạo lúc này giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, vô tội nhìn Trầm Di.

Trầm Di thật không biết nói gì cho phải, haiz!, bỏ đi, chuyện đã qua cứ thế cho qua đi.

Nhưng mà trong lòng vẫn còn trông mong một ngày nào đó Sở Trung Thiên có thể trở về, đột nhiên xuất hiện trước mắt mình.

Thiên Hạo đứng đỏ đỏ mặt, âm thầm nắm chặt hai tay lại.

“Trầm...Trầm Di...người không thể tiếp nhận ta sao?”

Trầm Di nhìn vào mặt Thiên Hạo, đột nhiên nở nụ cười, nghĩ đến khoảng thời gian còn ở tu viện cũng từng có chuyện như vậy, từng cảnh từng cảnh diễn ra. Những thiếu niên, thiếu nữ đơn thuần, chỉ cần được cầm tay nhau cũng đều thập phần thỏa mãn.

Đột nhiên lại nghĩ đến Sở Trung Thiên. Người mà mình yêu nhất.

“Ta muốn chờ hắn.” Nhìn vào mặt Thiên Hạo, Trầm Di thành thật nói ra.

“Vậy hắn nếu không trở lại?” Trầm Di nghe được câu này, thân thể khẽ run lên.

Lời Thiên Hạo vừa nói ra, đối với hắn mà nói, là chuyện tàn nhẫn nhất.

“Nếu như nửa năm nữa, hắn vẫn chưa trở về, người...có thể tiếp nhận ta không?” Trong ánh mắt hiện lên vẻ chăm chú trước nay chưa từng có.

Không khí trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, cả gian phòng chỉ còn nghe tiếng hít thở của hai người. Rốt cuộc, được hay không được? Thiên Hạo đang muốn nói gì đó để đánh vỡ sự yên tĩnh xấu hổ này. Đúng lúc đó radio ở đầu giường vang lên.

“Bệnh nhân số 0326, xin mời đến phòng thay thuốc để cắt chỉ.”

Trầm Di nghe thấy tiếng radio, bước xuống giường. Ra khỏi phòng bệnh.

Đi tới phòng thay thuốc, bác sỹ giúp cắt chỉ đã tới.

Tháo bỏ băng gạc ra, vết thương ban đầu giờ đã khép miệng thành một vết sẹo giống như con rết.

“Cái kia,” Mặc dù cảm giác bác sỹ chắc sẽ không biết, nhưng Trầm Di vẫn cứ muốn hỏi một chút. “Nam sinh vẫn luôn ở cùng ta, chân của hắn bị làm sao vậy?”

“Hắn không có nói cho người biết??” Bác sỹ nghi hoặc nhìn Trầm Di.

“??? Nói cho ta biết cái gì? Hắn nói chân hắn bị trật, chính là ta cảm giác dường như không phải, cho nên muốn hỏi người một chút.” Nhìn bác sỹ cầm kéo, cắt bỏ chỉ khâu trên vết thương.

“Có vẻ, hình như vết cắt do vật nhọn gây ra, khâu 15 mũi, lúc ấy cả giày đều nhuộm đỏ. Người thật sự không biết?”

Trầm Di cúi đầu, một câu cũng không nói.

“Nói như vậy, có lần miệng vết thương của hắn bị nhiễm trùng vô cùng nghiêm trọng thậm chí chảy mủ. Cuối cùng chỉ có thể mở ra để xử lý, sau đó lại khâu lại, người cũng không hề biết?”

“Hắn thật là một tên ngốc.” Bác sỹ thở dài.

“Người biết không? Sau khi đưa người tới, người khác nhìn qua bộ dáng của người thì chỉ biết người đã gặp phải chuyện gì đó. Sau đó hắn nói hắn là tình nhân của người. Người là vì hắn nên mới tự sát. Nhưng mà chúng ta đều biết, không phải do hắn làm.

Bộ dáng ôn nhu như vậy, căn bản sẽ không làm chuyện tổn thương tới đối phương.

“Lời ta vừa nói, người cứ coi như chưa nghe thấy gì đi.” Bộ dáng chân thành khi thiếu niên (sao lại là thiếu niên, 24 tuổi rồi mà @@) ôm Trầm Di khiến cho người ta có ấn tượng vô cùng sâu sắc. Vì thế nên bác sỹ cũng nhin không được mà nói thêm vài lời.

Thiếu niên mỗi ngày đều khập khiễng đến đưa cơm. Thật sự làm cho người ta rất đau lòng.

“Buổi chiều người có thể xuất viện. Chắc bác sỹ hôm qua cũng đã nói cho người biết đi?”

“Ta...ta biết rồi.”

Khi về tới phòng bệnh thì Thiên Hạo đã thu thập xong đồ đạc.

Lúc về đến khu cung cư, thang máy mở ra, một nam sinh có dạng người thập phần tương tự với Thiên Hạo đứng ở trong thang máy.

Trầm Di không khỏi sửng sốt một chút.

“Trầm tiên sinh?” Nam sinh kia chân chờ hỏi.

“Àn, đúng, người là?”

“Ta là bằng hữu của Thiên Hạo.”

Thiên Hạo lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Đi vào phòng, gian phòng vẫn sạch sẽ như trước, mảnh vỡ của chai rượu cùng với vết máu, cũng đã biến mất không thấy.

Làm cho Trầm Di cảm thấy, bản thân giống như vừa nằm mơ vậy.

Bình rượu? Chẳng lẽ Thiên Hạo bị thương chính là vì thế?

Không khỏi cười khổ, hẳn thiếu nợ Thiên Hạo, thật sự rất nhiều.

“Người đói bụng?” Thiên Hạo nhìn đồng hồ, đã tới giữa trưa.

Thấy Trần Di không nói gì, Thiên Hạo liền khập khiễng đi đến phòng bếp.

Chỉ chốc lát, mùi thơm nhẹ nhàng bay ra, hương vị của gia đình.

Chỉ thấy Thiên Hạo đem một cái nồi đặt lên trên mâm, sau đó bê ra mặt bàn.

“Tất cả rau dưa đều nấu hết rồi, nếu chỉ ăn thịt thì sẽ không tốt cho dạ dày, cho nên ta liền làm súp.”

Nụ cười ôn nhu, khiến cho Trần Di có cảm giác thời gian đang đảo ngược lại.

Mở nắp ra, trong đó có nấm, miến và thịt. Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Thiên Hạo cầm một bát còn, bên trong có đựng gia vị.

Trần Di đổ ra một chút gia vị, gấp miến, chấm gia vị, sau đó cắn một miếng.

“Ngon không?” Lục Thiên Hạo cười hỏi Trần Di.

“Ân, ngon lắm.” Không biết vì sao, Thiên Hạo nhìn bộ dáng ăn uống của hắn, giống như rất hạnh phúc.

Ăn cơm xong, Thiên Hạo hỏi Trần Di.

“Như thế này được không, từ giờ trở đi để cho ta ở lại đây cùng người đi?”

“Cái này...”

“Ta ngủ sofa là được rồi, ta sợ người lại làm ra chuyện giống như lần trước. Được không?”

Trần Di nhìn bộ dáng chân thành của Thiên Hạo, không khỏi thở dài một hơi.

“Người không cần đối tốt với ta như vậy..thật sự, không đáng.”

Cho dù đã tiếp nhận sự tổn tại của Lục Thiên Hạo, Trần Di cũng không còn khí lực mà yêu thương hắn.

Bởi vì chính mình đã quá mệt mỏi rồi.

“Cho ta ở lại đây, được không? Hàng ngày ta sẽ nấu cơm cho người.”

“Vậy người nhà người đâu?” Nhìn ánh mắt chân thành của Thiên Hạo, trong lòng Trần Di có chút dao động.

“Ta, ta là tới làm công, cho nên chỉ ở một mình thôi.” Không biết vì sao, mặt của Thiên Hạo đỏ ửng.

Bởi vì nhìn Thiên Hạo ấy vậy, Trần Di đồng ý cho Thiên Hạo ở lại đây cùng hắn.

“Ta còn có một phòng ngủ không dùng đến, người ở trong đó vậy.”

Sau đó Thiên Hạo mang đồ đạc chuyển thời, sau khi dọn dẹp xong xuôi thì trời cũng đã tối.

Trần Di giúp Thiên Hạo dọn dẹp xong, đứng dậy đi ra phòng ngủ.

“Người thật sự, không thể đồng ý đề nghị của ta?” Trần Di biết rõ Thiên Hạo đang nói đến chuyện nửa năm sau cùng hắn kết giao

Thiên hạo nói tuy rằng tàn nhẫn, nhưng rất có thể là sự thật. Chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

?

?

“Để cho ta lo lắng.”

39. Chương 39: Thông Báo

Từ ngày đó trở đi, Thiên Hạo không còn nhắc lại chuyện ước hẹn nửa năm nữa.

Trầm Di vì muốn chờ Sở Trung Thiên, lại đến công ty.

Chỉ có điều vốn làm ở vị trí dự toán tài liệu nay triệt để biến thành tạp vụ.

Mọi người không có việc gì thì đưa tài liệu cho hắn đi chuyển, ngược lại thì bàn pha trà, bàn công tác cuối cùng đều bị chuyển vào trong góc nhỏ.

Tiền lương bị giảm đi, nhưng cũng rất nhàn hạ.

Công việc này cũng rất hay nha, lúc không có việc có thể ngồi chơi mấy cái trò chơi linh tinh. Cười cười tự giễu, không khỏi nhìn về phía cửa.

Luôn hy vọng nam nhân mà mình yêu thương, sẽ có một ngày bước đến, hướng về phía hắn.

“Người nhìn người xem, thật là đủ thảm.”

Sau đó chính mình có lẽ sẽ ôm đối phương thật chặt.

Một ngày,

Hai ngày,

Ba ngày,

Một tháng,

Hai tháng,

Ba tháng.

Thời gian qua đi, hy vọng trong người giảm dần.

Mỗi một ngày mệt mỏi về đến nhà đều là trống trơn.

Không biết vì sao, Thiên Hạo luôn tăng ca đến tận khuya, so với mình còn về muộn hơn, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Chỉ là nhân viên thang máy bình thường, lại cố gắng đến vậy?

Cho đến 10h tối, Thiên Hạo mới trở lại, tiếp đó là bữa ăn khuya vô cùng phong phú.

Trầm Di hiện tại đã hình thành thói quen mỗi ngày đều có bữa ăn khuya.

Ai, hy vọng mình sẽ không biến thành một con heo siêu mập.

Đối diện bàn ăn đã không còn trống vắng nữa, mà giờ đã có một người ôn nhu ngồi ở đó.

“Người ngày nào cũng làm đến muộn như vậy, không mệt mỏi sao?” Mỗi lần hỏi đối phương vì sao lại trở thành nhân viên thang máy, Thiên Hạo luôn che che đây đây. (Ta nghĩ, phải chăng Thiên Hạo vì trúng tiếng sét ái tình vs ai đó nên cố tình xin vào làm tại khu chung cư của người đó để dễ bề cửa sổ?)

Thiên Hạo tuyệt đối không thể là vì kiếm tiền, nếu không hẳn chắc chắn có thể tìm được công việc tốt hơn.

“Có thể xử lý được.” Thiên Hạo vừa ăn cơm, vừa cười. Mỗi ngày đều rất vui vẻ.

“Người có lý tưởng gì không, ta có thể giúp người.” Chỉ ra một ít tiền để mở một tiệm cơm chắc chắn không là vấn đề gì.

“Lý tưởng của ta?” Thiên Hạo nhìn khuôn mặt Trầm Di đã dần có chút huyết sắc không khỏi nở nụ cười.

“Lý tưởng của ta, là nuôi người trở nên mập mạp.” Thiên Hạo mỉm cười nhìn Trầm Di đang cúi đầu.

“Đề nghị của ta, vẫn không thể tiếp nhận sao?”

Ba tháng này, sự ôn nhu chăm sóc của Thiên Hạo đã làm nội tâm Trầm Di dao động.

Nam nhân tựa như ánh mặt trời, luôn luôn làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn ý lại.

Dạ dày của Trầm Di đã bị Thiên Hạo triệt để dạy hư.

Muốn bắt được trái tim của một nam nhân, trước hết phải bắt được dạ dày của nam nhân đó. (Đấy, các anh chị em học đi)

Trong lúc bắt tri bắt giác, liền sa vào trong sự ôn nhu của đối phương.

Nhưng mà vẫn có cảm giác, có một số việc, nhất định phải nói rõ với Thiên Hạo.

“Trước kia ta đã từng có một tình nhân.”

“Ta biết.”

“Trái tim của ta cũng đã trao cho hắn.” Trầm Di nhìn Thiên Hạo, sự ôn nhu của Thiên Hạo làm cho hắn cảm thấy vô cùng áy náy.

Có lẽ không chỉ là áy náy, mà đi kèm theo còn có điều gì đó, nhưng mà hắn cũng không phân rõ được.

“Ta biết, ta còn biết rõ, ta vĩnh viễn cũng không có khả năng thay thế hắn.”

“Vậy người vì sao còn...” Không rõ, thật sự không rõ. Thiên Hạo tại sao còn phải làm nhiều việc vì hắn như vậy.

“Ta muốn được ở bên cạnh người, làm cho người hạnh phúc.”

Trầm Di chỉ cảm thấy, lòng mình đã bị hòa tan một chút.

“Người quá ngu ngốc...”

“Sau ba tháng nữa, nếu như hắn còn chưa trở lại, người có thể tiếp nhận ta không?” Thiên Hạo có chút nóng lòng. Suốt ba tháng nay hắn không nhận được một chút ám chỉ nào.

Mọi người ai cũng có chút ích kỷ, mong rằng nỗ lực của mình rồi sẽ được hồi đáp.

Đặc biệt đối với tình yêu, chỉ hy vọng đối phương sẽ đáp lại những nỗ lực của chính mình, trải nghiệm cảm giác hạnh phúc khi yêu và được yêu.

“Nếu như, hắn thật sự không trở lại, ta cũng nên buông tay vậy.” Vì sao, chỉ là hai tuần lễ. Sở Trung Thiên lại có thể khắc sâu vào lòng mình đến vậy.

Trầm Di không khỏi cầm cổ tay trái lên, vết sẹo giống như con rết.

Yêu cũng có yêu, khóc cũng đã khóc, đau khổ cũng đã đau khổ rồi.

Chính mình, cũng nên buông tay thôi.

Thời gian từng chút trôi qua, hy vọng trong lòng Trầm Di, mong một ngày nào đó Sở Trung Thiên sẽ trở về, càng ngày càng thấp.

“Ta sẽ chờ người.” Thiên Hạo đi tới sau lưng Trầm Di, cúi người xuống, chậm rãi ôm lấy Trầm Di.

Thân thể Trầm Di không khỏi run lên.

Tâm của mình lại bị Thiên Hạo công phá thêm một chút.

Nhưng mà Trầm Di đã rút ra được kinh nghiệm.

Hắn sẽ không lại dâng hiến toàn bộ cho đối phương.

Tháng thứ ba,

Tháng thứ tư,

Tháng thứ năm.

Trầm Di đối với sự trở về của Sở Trung Thiên đã không còn ôm chút tia hy vọng nào.

Trầm Di nỗ lực đem Sở Trung Thiên phong ấn thật sâu trong lòng mình, nỗ lực chú ý đến Thiên Hạo.

Vết thương do Sở Trung Thiên gây ra, không hề xử lý, cứ thế miễn cưỡng khâu lại.

Rồi sau đó, miệng vết thương sẽ chậm rãi tệ hơn.

Nếu như miệng vết thương không được xử lý, vết thương sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn tồn tại sâu trong nội tâm của Trầm Di.

Ngày 31 tháng thứ 5, 11 giờ đêm. Thiên Hạo lôi Trầm Di từ trong phòng ra.

Nhìn bộ dáng sốt ruột của Thiên Hạo, Trầm Di không khỏi nở nụ cười.

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng đem Thiên Hạo trở thành người thay thế cho Sở Trung Thiên.

Có thể nói như vậy, hắn thật sự yêu mến Thiên Hạo.

Hơn nữa không chừng còn sớm hơn so với yêu mến Sở Trung Thiên.

Không khỏi bị sự săn sóc cùng với ôn nhu của Thiên Hạo hấp dẫn.

Chẳng lẽ Thiên Hạo làm đến thế này, vẫn còn chưa đủ sao?

Mỗi ngày nấu cơm cho hắn, dần dần, trong nhà cũng có chút hương vị ôn hòa.

Mỗi ngày cùng hắn trò chuyện, dần dần, làm hắn rời xa cô đơn.

Những việc làm này của Thiên Hạo, thật sự, thật sâu đánh vào lòng Trầm Di.

Đã nửa năm, có nên tiếp tục chờ đợi Sở Trung Thiên mà bỏ mặc Thiên Hạo?

Nhưng cũng đã nửa năm, khả năng Sở Trung Thiên trở về liệu có nhiều hơn không?

Lúc trước không nói một tiếng nào cứ vậy bỏ hắn mà đi, tới bây giờ dường như chưa từng xuất hiện lại, giống như biến mất ngay trước mắt mình.

Còn muốn chờ? Chờ một người mà nói không chừng...sẽ không bao giờ quay trở về.

Hay là tiếp nhận tình yêu của Thiên Hạo.

Hắn đã không còn trẻ nữa, còn bao năm để mà phung phí?

Hắn chỉ là một người bình thường, muốn có một cuộc sống bình thường.

“Ta, tiếp nhận người...” Trầm Di ôn nhu nhìn khuôn mặt của Thiên Hạo, chậm rãi nói ra.

“Àn...” Nam sinh trước mặt luôn ôn nhu mà lo lắng cho người khác này, đã tiến sâu vào lòng hắn.

Thiên Hạo đi tới trước mặt Trầm Di, dùng sức mà ôm lấy Trầm Di.

“Thùng thùng...thùng thùng...” Nhiệt độ cơ thể ôn hòa của đối phương truyền cho người ta cảm giác an tâm mà bất giác tim đập mạnh.

“Ta thích người...” Thiên Hạo ôm Trầm Di, nhẹ nhàng nói.

“Ta cũng không biết, tại sao lại yêu mến người như vậy. Ta hiện tại, giống như một tên ngốc vậy.”

“Chỉ cần người cười, ta sẽ thấy cao hứng. Nếu như người khóc, lòng của ta thật đau giống như bị người ta móc ra vậy.”

Thiên Hạo buông Trầm Di ra. Nhẹ nhàng vuốt ve gò má Trầm Di.

“Giống như, ta đã biến thành người. Cùng người dùng chung một thân thể, một trái tim.”

Sau khi nói xong, Thiên Hạo lại ôm chặt lấy Trầm Di.

Rất chặt rất chặt, giống như muốn đem Trầm Di tiến sâu vào trong cơ thể mình vậy.

Qua thật lâu, Thiên Hạo chậm rãi buông Trầm Di ra.

“Đã...đã muộn, đi ngủ a...” Sau đó Thiên Hạo buông Trầm Di ra. Đi trở về phòng ngủ của mình.

Cái này ...đây là có chuyện gì? Trầm Di không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Một thông báo hoàn toàn khác so với bình thường, người bình thường sẽ không trở về phòng đi ngủ ngay vào lúc này.

Thật sự là không biết nắm lấy cơ hội, nghĩ đến Thiên Hạo trẻ trung, Trầm Di không khỏi nở nụ cười.

Thiên Hạo trước kia hình như chưa có bạn gái.

Có khi cũng chưa từng hôn môi a.

Không khỏi cười khở.

Xem ra con đường tiếp theo của hắn và Thiên Hạo có khả năng sẽ dài đằng đặc a.

Cứ như vậy một ngày lại một ngày, bình thường mà hạnh phúc trôi qua.

Sau một tháng, ngay cả Thiên Hạo cũng cảm thấy không được bình thường.

Cuối tuần này, Thiên Hạo xin nghỉ, muốn cùng Trầm Di trải qua ngày nghỉ này.

Trầm Di ăn bánh mỳ do Thiên Hạo nướng cùng với trứng luộc. Bánh mỳ giòn tan, mà trứng luộc lại càng ngon, ăn mà cảm giác như muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi vào.

Thiên Hạo làm món gì cũng đều ngon cả, dù là đồ ăn Trung Quốc hay là món Tây.

Bản thân, thật sự là nhạt được bấu vạt.

Ăn cơm xong, Trầm Di ngồi trên giường xem TV.

Thiên Hạo đứng ở một bên, nhìn Trầm Di, không biết đang suy nghĩ gì.

“Trầm Di...”

“Àn?” Trầm Di nghiêng đầu, nhìn Thiên Hạo.

“Chúng ta là người yêu a?”

“Àn.”

“Ta có thể hôn người không?” Trầm Di nghe được câu này, không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Việc đối phương đối với chuyện tình ái hoàn toàn là một trang giấy trắng, thật đúng là làm cho người ta đau đầu a.

Trầm Di buông điều khiển từ xa, ngẩng đầu lên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chỉ cảm thấy đôi môi ấm áp của đối phương, dán lên môi mình, môi cùng môi ngáy ngồ đụng chạm, Trầm Di thậm chí còn có thể cảm giác được dáng vẻ khẩn trương của Thiên Hạo.

Chậm rãi, cảm giác môi của đối phương ly khai, Trầm Di mở mắt.

“Cái này, không phải là nụ hôn đầu của người a?” Đối phương ngáy ngồ không hề có kỹ xảo, làm cho Trầm Di không khỏi hoài nghi Thiên Hạo chưa từng hôn.

Bất quá, hiện tại ở cái thời đại này, 22 tuổi mà còn chưa từng hôn, thật sự có thể xếp vào hàng ngũ động vật quý hiếm cần được bảo vệ của quốc gia.

“Đã từng.” Trầm Di nghe được câu này, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Chính là lần trước cùng người, cái lần ở bệnh viện ấy.” Thiên Hạo không khỏi cười khở. Lần kia sau khi hôn, Trầm Di một cước đá lên bụng Thiên Hạo, thiếu chút nữa làm Thiên Hạo gãy thất lưng.

Không khỏi có chút áy náy, ký ức về nụ hôn đầu tiên của Thiên Hạo thật sự là quá tệ. Trầm Di muốn tạo cho Thiên Hạo một ký ức tốt đẹp

Đem điều khiển từ xa ném sang một bên, nhìn Thiên Hạo.

Thiên Hạo đã đem áo khoác bên ngoài của lễ phục cởi bỏ, tuy nhiên vẫn còn mặc áo sơ mi bên trong cùng với nơ con bướm màu lam.

Hơn nữa bề ngoài ôn nhu mà tuần dật, ưu nhã tựa như một vương tử.

Loại nam nhân này lại chưa từng hôn môi cùng người khác, chẳng lẽ đang nói giỡn?

Trầm Di vươn tay kéo lại nơ con bướm trên cổ Thiên Hạo, Thiên Hạo không khỏi cúi đầu xuống.

Chậm rãi phủ môi mình lên, nhưng đối phương không có hé miệng ra.

Không khỏi thở dài, Trầm Di lè lưỡi, liếm láp môi Thiên Hạo, ý bảo muốn chui vào.

Thiên Hạo hiểu ý Trầm Di, há miệng ra, đầu lưỡi linh xảo của Trầm Di chui vào trong miệng đối phương.

Ôn nhu chống đỡ, liếm láp khoang miệng đối phương, cảm nhận được tim đối phương đang gõ trống trong ngực.

Một lát sau, Thiên Hạo chậm rãi đáp lại, đem lưỡi mình duỗi vào trong khoang miệng Trầm Di.

Hai người ôm đối phương thật chặt.

Hai mắt Trầm Di không khỏi bị che bởi một tầng sương mù.

Trầm Di chậm rãi buồn bực, bởi vì hần đang từ từ rơi xuống hạ phong.

Chỉ cảm thấy không khí bị đối phương chậm rãi hút đi, toàn thân không khỏi mềm nhũn tựa vào Thiên Hạo.

Hôn xong, Trầm Di chỉ có thể tựa lên trên người Thiên Hạo.

Thiên Hạo, thật sự là lần đầu tiên hôn môi??

Hai người dán chặt lấy nhau, Trầm Di cảm giác được đối phương có phản ứng.

Đương nhiên, mình cũng có.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy đối phương có động tĩnh gì.

Trầm Di hừ mềm đứng lên, nghi hoặc nhìn Thiên Hạo.

Chỉ thấy mặt Thiên Hạo đỏ hồng, biểu tình có chút kỳ quái.

Nếu quả thật muốn định nghĩa cho biểu tình đó.

Thì định nghĩa chính xác nhất có thể dùng là biểu tình hoàn toàn không biết tiếp theo phải làm như thế nào.

“Ta...người...người nhất định là mệt mỏi a.” Thiên Hạo đỏ mặt hỏi Trầm Di.

Trầm Di không trả lời.

“Mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi a.” Nói xong câu đó, Thiên Hạo đỏ mặt, chạy về phòng ngủ.

Trầm Di chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, cá tính của Thiên Hạo, so với hần có vẻ còn rụt rè hơn.

Dục vọng của mình, nên xử lý như thế nào.

Còn Thiên Hạo, hần sẽ giải quyết dục vọng của hần như thế nào.

Đã thừa nhận đối phương là người yêu của mình, thì tất yếu nên nói cho đối phương biết người yêu có thể làm hết thấy a.

Ngày mai là sinh nhật của hần rồi.

Không biết Thiên Hạo sẽ tặng hần món quà sinh nhật gì đây.

40. Chương 40: Sinh Nhật Vui Vẻ [Thượng]

Ăn điểm tâm, sau đó đi làm.

Công ty giống như đã bị công ty khác chiếm đoạt, chẳng những không giảm biên chế, mà tiền lương so với trước đây còn cao hơn nhiều.

Cho nên người của công ty đều thật cao hứng.

Nhìn bộ dáng cao hứng của bọn họ, Trầm Di không khỏi thở dài.

Sở Trung Thiên đã từng mang đến cho công ty không ít huy hoàng.

Mà cũng bởi vì Sở Trung Thiên rời đi, dẫn đến sự xuống dốc của công ty.

Sở Trung Thiên rời đi, hơn phân nửa nguyên nhân là do chính mình.

Lão bản rất hận hần, nhưng không hiểu vì sao không sa thải hần.

Tuy nhiên, hần vẫn bị giáng chức.

Thiên Hạo vẫn một mực ở bên cạnh hần. Nhưng mà khi đó, vì tất cả trong đầu đều là Sở Trung Thiên, cho nên hần đã làm tổn thương Thiên Hạo.

Lúc sinh nhật Thiên Hạo, bản thân không có chú ý, cứ vậy mà lặng lẽ trôi qua.

Cảm giác áy náy đối với Thiên Hạo luôn luôn tồn tại, có lẽ, sẽ tồn tại cả đời.

Luôn là Thiên Hạo một mình nỗ lực, mà bản thân chỉ là tiếp nhận.

Muốn làm chút gì đó cho Thiên Hạo, lại phát hiện việc gì Thiên Hạo cũng không cần đến hần.

Kỹ năng nấu nướng hoàn mỹ, tính tình ôn nhu mà sẵn sàng.

Làm cho Trầm Di không biết phải làm sao để có thể giúp Thiên Hạo.

Thậm chí có thể nói, cuộc sống của Thiên Hạo so với hần còn tốt hơn.

Chính mình, thật là vô dụng.

Thứ mà hần có thể cho Thiên Hạo, chỉ có thân thể của hần.

Nhưng mà, thân thể đã từng bị người khác đùa bỡn rồi, Thiên Hạo, liệu có còn muốn không.

Sau khi tan việc, Trầm Di đi đến siêu thị tiện lợi ở rất xa nhà để mua “áo mưa”.

Dù sao nếu mua ở khu vực quanh nhà, để người khác thấy được thì thật là mất mặt.

Vốn là muốn về nhà, nhưng lại luôn cảm thấy do dự. Vì vậy liền lang thang không có mục đích ở trên đường.

Buổi tối mùa hạ, có một chút mát mẻ và dễ chịu.

Cho đến khi Trầm Di muốn về nhà thì đã hơn 11h.

Về tới căn hộ, nhấn nút thang máy, Trầm Di không khỏi vuốt vuốt “áo mưa” trong túi quần, tự động viên chính mình.

Cho dù Thiên Hạo sẽ thật sự ghét bỏ hần, cũng là hợp tình hợp lý a.

Càng yêu đối phương, sẽ càng coi trọng đối phương, mà kèm theo đó, càng coi nhẹ bản thân.

Càng yêu đối phương sâu đậm, bản thân càng trở nên hèn mọn.

Cho tới khi trong đất bùn hèn mọn ấy, nở ra đóa hoa của tình yêu.

Đinh một tiếng, thang máy mở ra.

Trầm Di sửng sốt một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn.

23:35

Vậy tại sao Thiên Hạo vẫn còn ở trong thang máy?

Thiên Hạo lập tức kéo Trầm Di vào trong thang máy, sau đó, Thiên Hạo nhấn nút hiển thị số tầng của nhà Trầm Di. Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Không gian nhỏ hẹp, tràn đầy khí tức mập mờ.

“Người tại sao muộn như vậy mới về?” Trên mặt Thiên Hạo lộ vẻ lo lắng.

Về tới nhà, lại phát hiện đại thúc chưa về, Thiên Hạo ngồi đợi trong nhà một lúc lâu.

Cuối cùng Thiên Hạo thật sự không chờ được nữa, muốn đi ra ngoài tìm, không ngờ rằng lại gặp được ngay Trầm Di.

“Ta...ta...” Muốn hắn nói cái gì đây? Nói muốn câu dẫn Thiên Hạo, rồi lại cảm thấy ngại ngùng, cho nên mới về muộn như vậy?

Bởi vì nguyên nhân mình về muộn thật sự rất khó nói ra, cho nên Trầm Di ghen đến mức mặt đỏ bừng cũng không thể nói ra được một câu.

“Sinh nhật vui vẻ.” Thiên Hạo cười cười với Trầm Di.

“Quà ta đặt ở trong nhà, không biết người thích loại quà gì?” Không biết có phải nhìn ra sự quẫn bách của Trầm Di hay không, Thiên Hạo cắt ngang lời Trầm Di.

Trầm Di xấu hổ, bối rối rút tay từ trong túi quần ra, không ngờ rằng, ngón tay lại kéo theo cái hộp “áo mưa”, sau đó cả cái hộp liền rơi ra ngoài.

Thiên Hạo nhìn thấy thứ rơi ra, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

“Ta...ta...” Trầm Di nhìn thấy Thiên Hạo đến gần, không khỏi khấn trương lên.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Thiên Hạo đi đến trước bảng điều khiển thang máy, ấn lên nút đóng cửa. Chỉ thấy cửa thang máy từng chút từng chút đóng lại.

Sau đó Thiên Hạo lấy ra chùm chìa khóa, đem thang máy khóa lại.

Cái này, rốt cuộc là chuyện gì vậy!!!!

Chỉ thấy Thiên Hạo đi tới, đem Trầm Di ôm vào trong ngực.

“Người muốn ta?” Thiên Hạo cẩn thận hỏi thăm.

Thấy Trầm Di không trả lời, khẽ cúi đầu xuống, hôn lên môi Trầm Di.

Điểm khác biệt so với nụ hôn lần trước chính là, lúc này Thiên Hạo ngây ngốc vươn đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng Trầm Di.

Nụ hôn ôn nhu mà trẻ trung, lông mi đối phương run nhẹ nhẹ, cùng với gương mặt đỏ ửng, tất cả đều vô cùng đẹp.

Trầm Di vươn tay ôm lấy cổ Thiên Hạo.

Hắn đã tiếp nhận Lục Thiên Hạo rồi, hắn sẽ triệt để cố gắng quên đi Sở Trung Thiên.

Cũng có thể sẽ không thể triệt để quên Sở Trung Thiên, chỉ là đem giấu hắn vào sâu trong nội tâm, vĩnh viễn không nghĩ thêm về hắn nữa.

Hôn cho tới khi toàn thân như nhũn ra, Trầm Di chỉ có thể dựa vào người Thiên Hạo.

“Nói cho ta biết...tiếp theo phải làm như thế nào?” Ở thời điểm mấu chốt lần trước, sở dĩ Thiên Hạo chạy trốn, là vì Thiên Hạo hoàn toàn không biết tiếp theo như thế nào.

Cảm giác lạnh buốt của thủy tinh ở sau lưng, làm cho Trầm Di không thoải mái khẽ giật giật, lại khiến cho Thiên Hạo ôm càng chặt.

“Nói cho ta biết, ta cần phải làm như thế nào.” Thanh âm vì *** mà trở nên khàn khàn, trong buổi tối mùa hạ, hiển nhiên lại càng thêm hấp dẫn.

“Ách...” Trầm Di nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì sự tình xem ra tệ hơn so với hần nghĩ rất nhiều.

Hần muốn dụ dỗ Thiên Hạo, đúng vậy, nhưng mà hần nghĩ là ở nhà, chứ không phải ở loại địa phương này.

“Người...người biết giữa nam nữ là làm như thế nào a?” Trầm Di đỏ mặt, thậm chí giống như muốn xuất huyết luôn, cúi đầu, không dám nhìn mặt Thiên Hạo.

“Biết rõ.” (rõ á, được)

“Nam...nam chính là dùng đằng sau.” Trầm Di nói xong, thấy Thiên Hạo không có động tĩnh.

Vì vậy ngẩng đầu, chăm chú nhìn Thiên Hạo.

Thiên Hạo chậm rãi hé miệng, giống như muốn nói gì đó. Lại lắc đầu, cũng không nói ra bất kỳ điều gì.

“Rất, rất chán ghét a...” Trầm Di cố gắng cười cười với Thiên Hạo.

Nụ cười mang theo miễn cưỡng, không khỏi làm cho Thiên Hạo nổi cơn bực bội trong lòng.

Trầm Di biết rõ Thiên Hạo có thể có chút phản cảm, cho nên đặc biệt đi siêu thị, mua “áo mưa”.

Trầm Di muốn cúi người nhặt cái kia lên, lại bị Thiên Hạo một mực ôm chặt.

‘Nếu thật sự không được, có thể mang áo mưa làm a.’ Loại lời này, Trầm Di không có cách nào nói ra được, dù sao hần cũng không có ti tiện đến mức đó.

Chính mình giống như cái gì? Đại thúc biến thái bởi vì muốn tìm bất mãn mà dạy hư thiếu niên ngây thơ? (chữ “ngây thơ” là ta chém đấy)

Chỉ có thể không khỏi cười khổ nhìn về phía Thiên Hạo.

Thiên Hạo nổi giận đứng dậy. Một tay vươn ra giữ cằm hần, hung hăng hôn lên.

Nụ hôn có mang theo ý trừng phạt, Trầm Di thoáng ngây ngẩn cả người.

“Như thế nào lại chán ghét...” Đối phương chịu thương tổn làm cho Thiên Hạo không khỏi đau đớn, đồng thời Trầm Di không tin tưởng cũng khiến hần đau đớn.

“Ta yêu người... sao lại có thể cảm thấy chán ghét? Chúng ta không phải tình nhân sao?”

Cảm giác được môi Thiên Hạo khẽ đụng chạm, thậm chí Trầm Di có thể cảm nhận được Thiên Hạo đang run rẩy.

Đêm qua, Thiên Hạo cũng có hỏi qua người khác.

Lúc đối phương nói cho hần biết phải làm như thế nào, nói thật, hần thật sự cảm thấy có chút buồn nôn.

Nhưng mà tất cả những cảm giác đó, ngay sau khi hần nhìn thấy Trầm Di thì trong nháy mắt toàn bộ đều biến mất.

Hần muốn Trầm Di. Hần yêu Trầm Di. Chỉ muốn ôm chặt lấy đối phương, cả đời cũng không buông tay.

Thiên Hạo xoay người Trầm Di lại, sau đó vươn tay cởi quần Trầm Di ra.

Bên ngoài thang máy chính là cảnh đêm xinh đẹp, cảm giác quái dị làm cho Trầm Di không khỏi có chút phát run.

Quần tuột xuống đến đầu gối, tay của đối phương chậm rãi bao trùm lên cực nóng của chính mình.

Cảm xúc lạ lẫm làm cho Trầm Di không khỏi muốn tách ra. Lại bởi vì lui về phía sau mà tựa sát vào trong ngực đối phương.

Cái mông hung hăng chạm đến nơi cực nóng của đối phương.

Kiên quyết mà mềm mại đẩy xúc cảm không khỏi làm cho Thiên Hạo hút một hơi khí.

Bàn tay thon dài chậm rãi bao trùm lên lối vào của Trầm Di, ngây ngô luật động.

Không hề có bất kỳ kỹ xảo nào, nhưng lại mang theo một chút kích thích khác lạ.

“Ngô...” Trầm Di không cẩn thận phát hiện ra mình đang phát ra thanh âm, lập tức cố gắng bịt kín miệng mình.

“Ân...” Hai chân bởi vì bị đối phương kích thích, chậm rãi mềm nhũn, thân thể không khỏi từ từ trượt xuống, Trầm Di dùng bàn tay còn lại (một tay bận che miệng rồi) vô lực túm lấy tay vịn thang máy.

Trầm Di nửa ghé vào trên tay vịn, cái mông không tự giác mà cong lên, cái mông xinh đẹp, hơn nữa rất tròn trịa.

Thiên Hạo kéo áo sơ mi của Trầm Di lên, phần eo xinh đẹp bóng loáng liền lộ ra.

Ngây ngô đùa bỡn phân thân của đối phương, nghe thanh âm mà Trầm Di không khống chế được phát ra, còn có cảm giác cái mông mềm mại mà nhần nhụi của đối phương.

Thiên Hạo chỉ cảm thấy dưới bụng từng đợt khô nóng.

“Ta muốn nghe thanh âm của người.” Thiên Hạo muốn nghe thanh âm của Trầm Di, tiếng rên rỉ của đối phương vì chính mình mà phát ra.

“Ta muốn nghe thanh âm của người.” Thấy đối phương không có phản ứng, Thiên Hạo lặp lại một lần nữa.

Trầm Di run rẩy buông tay đang che miệng mình ra.

Thiên Hạo ngay lúc này, đột nhiên tăng tốc độ của bàn tay.

“A...ngô...không...” Không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, tiếng rên rỉ mà Trầm Di không cách nào khống chế được liền tràn ra.

Khiêu gợi mà quyến rũ.

41. Chương 41: Sinh Nhật Vui Vẻ [Hạ]

“A...ân...” Cơ khoái cảm mãnh liệt gần như thô lỗ tựa như những cơn sóng biển đánh mạnh vào trong đầu.

Hai chân Trầm Di run rẩy, đã sắp đứng không vững.

Thiên Hạo thấy thế vươn một tay ra, ôm lấy eo Trầm Di.

“Ân...ân...ngô...” Phân thân đối phương hung hăng cọ vào chính mình.

Cho dù cách một lớp quần áo, cũng có thể cảm nhận được phân thân nóng bỏng của đối phương.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ khủng hoảng khó hiểu, nếu làm, sẽ không còn quay lại được nữa.

Hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ, lặp lại kinh nghiệm thống khổ lần trước.

Cho nên lúc này Trầm Di cũng không biết, việc mình đang làm, là đúng, hay là sai.

Hắn yêu Thiên Hạo.

Hắn rất yêu Thiên Hạo.

Trầm Di khẽ cắn môi, đơn giản chỉ cần đè lại nỗi bất an trong lòng.

Dần dần, khoái cảm mãnh liệt rồi cuộc làm cho Trầm Di không còn cách nào tự hỏi bất kỳ chuyện gì.

“Ngô...a...không, không được...” Khoái cảm không ngừng vọt lên đầu, từng chút từng chút ngưng tụ lại.

Muốn bộc phát ra.

Thiên Hạo sau khi nghe xong, liền dùng bàn tay ôn nhu đem cả phân thân đều bao lại.

“A...ân...a a...” Chỉ cảm thấy mọi suy nghĩ đều trống rỗng. Trầm Di liền giải phóng ngay trong tay Thiên Hạo.

Bàn tay ôn nhu của Thiên Hạo tiếp được tất cả chất lỏng.

Cảm giác được Thiên Hạo đang di chuyển đến cái mông của mình, sau đó chup lấy, ngón tay của Thiên Hạo có chút trắng nõn.

Ngón tay có chút run rẩy giống như không xác định, ở phía xung quanh nhẹ nhàng xoa nắn.

Không biết khi nào thì đối phương tiến vào, loại cảm giác bất an này làm cho toàn thân Trầm Di không khỏi run rẩy.

Cảm giác được dị vật từng chút từng chút xâm nhập, toàn thân Trầm Di đều không khỏi khấn trương lên.

Dùng đạo chăm chú bao trùm ngón tay, vì thế cho nên Thiên Hạo chỉ có thể đi vào một nửa ngón.

Thiên Hạo chỉ có thể dừng lại, khấn trương tới mức trán đổ mồ hôi.

“Ngô...tiếp tục...dừng dừng lại...” Chỉ cần Thiên Hạo tiến vào thì tốt rồi, mình có ra sao, cũng không quan trọng.

Thiên Hạo nghe xong, cắn răng đưa ngón tay thứ hai vào.

“A...ngô...” Ngón tay cứng rắn xâm nhập, làm cho Trầm Di không khỏi kêu lên thành tiếng.

Thanh âm vô cùng ngọt ngào yêu diễm, làm cho Trầm Di lập tức cắn môi dưới, cố gắng không phát ra một chút thanh âm.

Chỉ cảm thấy ngón tay trong cơ thể chậm rãi khuếch trương, dịch thể cùng tràng đạo ma sát, phát ra thanh âm *** mĩ.

“A...ân...” Trầm Di ngẩng đầu, trước mắt chính là cảnh đêm xinh đẹp.

Cảm giác quá dị lan tràn đến toàn thân. Bên ngoài thang máy, tất cả mọi thứ đều nhỏ như vậy, có chút không chân thật.

Hai mắt không khỏi bị sương mù che phủ, chậm rãi đắm chìm trong vui sướng hư ảo.

Thiên Hạo chậm rãi dùng hai ngón tay tách dần ra hai bên, từng chút từng chút khuếch trương nội bích mềm mại.

Sau đó đưa ngón tay thứ ba vào.

“A...Thiên...Thiên Hạo...” Phảng phất có cảm giác như cơ thể muốn nứt ra, làm cho Trầm Di bối rối kêu tên của Thiên Hạo.

Thiên Hạo không ngừng hôn lên vành tai Trầm Di. Nụ hôn hơi run rẩy, làm cho Trầm Di dần cảm thấy an tâm.

“Tiến, vào đi.”

Chỉ nghe thấy tiếng vải vóc rơi xuống, nhiệt độ cực nóng ép chặt vào hậu đình.

Trầm Di cố gắng buông lỏng thân thể, nhưng toàn thân vẫn rất khấn trương.

Cực đại nóng bỏng của đối phương chậm rãi tiến vào trong thân thể. Thân thể cũng nổi lên cảm giác đặc biệt khó hiểu.

“A...ngô...” Phảng phất giống như bị hòa tan trong nhiệt độ, làm cho toàn thân Trầm Di không ngừng phát run.

“Ngô...” Dùng đạo không được bôi trơn đầy đủ đã bị mạnh mẽ xâm lấn sinh ra cảm nhận sâu sắc, làm cho Trầm Di đau nhức đến cắn răng.

Trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, dục vọng cũng bởi vì cảm nhận đau đớn mà mềm nhũn xuống.

Như vậy là đủ rồi, chỉ có đau đớn là đủ rồi. Ít nhất, chính mình còn có thể thanh tỉnh.

Không muốn để cho Thiên Hạo chứng kiến bộ dáng *** loạn của mình, lại càng không muốn để Thiên Hạo gọi lại vết thương mà Sở Trung Thiên gây ra.

Đối phương chặt chẽ bao lấy mình làm cho Thiên Hạo thầm nghĩ muốn hảo hảo thể nghiệm thân thể Trầm Di.

Nhưng mà thân thể Trầm Di run rẩy, cùng với phân thân mềm nhũn, nói cho thiên Hạo biết, hắn rất đau.

“Động...” Đau đến mức hàm răng đều run lên, nhưng mà như vậy là đủ rồi.

“Có thể...sao...” Thiên hạo cố nhịn, không muốn thương tổn Trầm Di.

“Động!!”

Thiên Hạo nghe thấy, chỉ có thể động.

Chặt, dững đạo hơi khô bao vây chặt chẽ quanh dục vọng nóng bỏng.

Làm cho người ta có cảm giác điên cuồng.

Cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn cảm thụ được sự chặt khít cùng mềm mại của đối phương.

Thiên Hạo hung hăng tiến nhập vào thân thể Trầm Di.

“Ngô...a...” Cường chế đột nhập, mang đến chính là cảm giác đau đớn giống như bị xé rách.

Cố kìm nén, nhưng vẫn phải thống khổ kêu lên.

“Đau...đau không?” Thiên hạo cố gắng làm chậm lại tốc độ, nhưng mà muốn dừng lại, đã không thể rồi.

Ôn nhu vuốt ve phân thân đã mềm nhũn của đối phương, chậm rãi xoa nắn, thầm nghĩ muốn cho đối phương cũng có thể cảm nhận được khoái hoạt.

“A...ngô...” Thanh âm mê người, lại dần dần mang theo một tia ngọt ngào.

“Dừng...dừng...” Chỉ có đau đớn là đủ rồi, chỉ sợ dục vọng cùng khoái cảm sẽ thổi bay sương mù trong lòng mình, để lộ ra đau thương ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của hắn.

Cảm giác đau đớn, từng chút từng chút bị khoái cảm thay thế, lý trí cũng từng chút từng chút biến mất, chỉ có thể tuân theo bản năng của thân thể.

Động tác của Thiên Hạo chậm rãi trở nên trôi chảy, khoái cảm giống như một luồng sóng đánh thẳng lên não, khuếch tán ra.

Không khỏi cười khổ, chính mình dưới loại tình huống này lại cũng có thể cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt.

Thật là hết thuốc chữa.

“A...” Dục vọng của mình còn đang trong tay đối phương lại dừng đứng.

Muốn kháng cự, muốn trốn tránh. Uốn éo người muốn né ra, lại làm cho nơi cực nóng của đối phương tiến sâu vào trong thân thể.

“A...không...” Vô lực phóng thích trong tay đối phương.

Thân thể không khỏi nhũn ra, dựa sát vào đối phương.

Nhiệt độ có thể làm bỏng cả linh hồn, luật động trong người.

Nhiệt độ cũng làm bỏng cả trái tim mình.

Từ trong thủy tinh chiếu ra cái hình ảnh của mình, trầm mê thật sâu trong khoái cảm, khuôn mặt đầy *** dâng.

Hòa cùng với cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, càng thêm tình sắc hơn

Cái này...nhất định là mộng a.

Ý nghĩ thoát khỏi khống chế của lý trí, nhớ tới chuyện mà Trầm Di sợ hãi nhất.

Trong đời, gặp nhau, chia lìa, đều là chuyện rất bình thường a?

Vì sao, những gì mình đã trải qua, lại đau khổ giống như muốn móc cả tim ra.

Chính mình cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt cha mẹ.

Mạc Ly ôn nhu.

Còn có Diệp Tình.

Vợ hân [đã là vợ cũ].

Sở Trung Thiên...

Từng bước từng bước, toàn bộ đều ly khai.

Thiên Hạo, sẽ không như vậy đi?

Một nỗi sợ hãi khó hiểu dâng lên trong lòng. Thân thể không ngừng phát run.

Lớp phòng hộ trong nội tâm nháy mắt vỡ vụn, chỉ còn lại có linh hồn cô độc đang run rẩy.

“Không, đừng rời bỏ ta...” Thanh âm nhẹ đến mức không thể nghe thấy, chậm rãi bật ra từ đôi môi run rẩy.

“Đừng rời bỏ ta...” Thân thể bởi vì sợ hãi mà khấn trương, không khỏi kẹp chặt phân thân cực nóng đang xâm lấn.

Thiên Hạo không khỏi kêu lên một tiếng. Sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm ngây ngẩn cả người.

“Đừng rời bỏ ta...” Toàn thân Trầm Di đều run rẩy, phảng phất giống như đứa trẻ nhỏ bị thương.

Thiên Hạo cảm thấy không biết phải làm sao, cho tới bây giờ hân cũng không nghĩ tới Trầm Di lại bị tổn thương sâu sắc như vậy, rất sâu.

Suốt nửa năm qua, Trầm Di luôn cực lực che dấu tổn thương của chính mình.

Thứ mà hân thấy, chỉ có nụ cười của Trầm Di.

“Ta sẽ không rời bỏ ngươi...” Thanh âm run rẩy, nhưng không truyền được vào trong tai Trầm Di.

“Ta sẽ không rời bỏ ngươi...” Ôm thật chặt Trầm Di, chuyển qua mặt của đối phương, ôn nhu hôn lên môi đối phương.

Truyền đạt đến người yêu ý tứ của mình.

“Ngô...” Đầu lưỡi của hai người quấn quít dây dưa, mút vào.

Nụ hôn nguyên thủy mà kịch liệt, khiến người ta cho rằng, sẽ dây dưa cả đời như vậy.

“Ngô...ân...” Nụ hôn của đối phương hấp thụ chút không khí ít ỏi của mình, hạ thân còn có thể cảm nhận được cực nóng của đối phương đang mạnh mẽ chiếm lấy mình.

Cảm giác bị giữ lấy mãnh liệt, làm cho Trầm Di bám chặt vào tay vịn thang máy.

Thân thể dần dần vì cảm thấy an toàn mà mềm nhũn xuống.

Thiên Hạo hôn xong, lại tiếp tục luật động như cũ.

“Ta...ta sẽ không rời bỏ ngươi...” Thiên Hạo cắn răng, tiếp tục xâm lấn thân thể Trầm Di.

“A...ân...Thiên Hạo...không, không được...”

Thiên Hạo nghe xong, ngón tay ôn nhu bao vây lấy lổ vào của Trầm Di, nhẹ nhàng vuốt ve.

“A...ân...” Toàn thân không ngừng run rẩy, lại một lần nữa phóng thích trong tay của đối phương.

Bởi vì cao trào, hậu đình không ngừng co rút bao vây lấy cực nóng trong thân thể.

“Ân...” Kêu lên một tiếng đau đớn, Thiên Hạo liền phóng ra trong thân thể Trầm Di.

Tuy nhiên Thiên Hạo vẫn ở lại trong Trầm Di, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của đối phương, hai tay nhẹ nhàng di chuyển trên thân thể Trầm Di.

Đến hơn nửa ngày sau (đại khái là một khoảng thời gian dài, chớ đứng nửa ngày không chết đói cũng chết đói), Thiên Hạo mới rút phân thân từ trong thân thể Trầm Di ra.

Tinh dịch trắng đục dọc theo hai bên đùi Trầm Di mà trượt xuống, xinh đẹp mà *** mỹ.

Thiên Hạo vươn tay xoay người Trầm Di lại, dựa lưng lên vách tường.

“Ta sẽ không rời bỏ ngươi...vĩnh viễn không.” Một nụ hôn giống như lời tuyên thệ.

In thật sâu trên môi Trầm Di.

Cũng khắc thật sâu vào trong tim Trầm Di.

Trầm Di không khỏi ôm lấy cổ Thiên Hạo, đáp lại nụ hôn của Thiên Hạo.

Sau khi hôn xong, Thiên Hạo cởi nút áo sơ mi của Trầm Di.

Lưu lại những dấu ấn chứng minh sở hữu của chính mình.

.....

Trong phòng một KTV cao cấp, vài người đang vui vẻ uống rượu.

“Uy, ta nói.” Một thanh niên suất khí nhưng cử chỉ có chút thô lỗ, đứng dậy cầm lấy một chai XO1 ngửa đầu uống.

“Ta cùng bạn của ta ân ái, kết quả hần một mực gọi ta là ông xã, các người nói xem có phải hần thích ta?” Trên mặt thanh niên có chút hồng, có thể là do uống rượu.

Người khác nghe xong, đều cười cười, không biết phải nói gì.

“Ta e là hần sợ rằng nếu hần gọi tên có thể sẽ gọi sai người thôi a.” (tức là tránh đang abc xyz với anh A mà gọi thành anh B nên tốt nhất cứ gọi là ông xã:v) Thanh âm lạnh lùng, rơi vào trong tai thanh niên. Thanh niên nghe xong, cảm thấy không hài lòng mà bĩu môi.

“Quả là vậy nha.” Người bên cạnh nhin không được xen vào.

“Quả là vậy nha cái gì, người đứng là con mẹ nó cái rắm.” Thanh niên nhin không được hướng về phía cái người lăm miệng kia mà mắng.

“Thiệt là, mới chỉ có nửa năm, người như thế nào trở nên lạnh lùng so với trước gấp chục lần nha.”

“Nửa năm, nhưng đã phát sinh rất nhiều biến hóa.” Chậm rãi giơ chén rượu lên, chất lỏng màu đỏ nhạt, chiếu đến khuôn mặt anh tuấn.

Không biết, hần, đang sống như thế nào.

Rượu XO: XO không phải là tên của một loại rượu nào mà là một ký hiệu cho biết tuổi của rượu. XO là viết tắt của Extra Old có nghĩa rượu để rất lâu và dĩ nhiên, bán rất đắt. Thời gian cụ thể để rượu được mang các ký hiệu trên là tùy thuộc từng hãng sản xuất, thường rượu XO ử trên 12 năm.

42. Chương 42: Chủ Nhật

Thiên Hạo giúp Trầm Di mặc quần áo xong.

Đang giúp Trầm Di kéo quần lên, nhìn thấy chất lỏng bên đùi đối phương thì mặt vốn đã đỏ bừng lại càng đỏ hơn.

“Đau, đau không?” Bộ dáng yếu ớt vừa rồi của đối phương, khắc thật sâu vào trong trái tim hắn, chỉ hy vọng ***g ngực mình đủ rộng lớn, để cho Trầm Di cảm thấy an toàn.

“Không có, không có việc gì.” Thanh âm có chút khàn khàn, lại càng thêm mê người.

Thiên Hạo nghe xong thân thể không khỏi run lên, sau đó mở cửa thang máy ra.

“Vì sao, lại muốn làm trong thang máy?” Rơi xuống đất trong một cái hộp bằng thủy tinh làm cho người ta có cảm giác không an toàn, đột ngột bức ra yếu ớt trong lòng hắn.

Hiện tại nghĩ đến bộ dáng cầu Thiên Hạo không cần phải rời đi vừa rồi, mặt lại đỏ lên.

Thật sự là rất mất mặt.

Tuy nhiên Thiên Hạo, lại cho hắn đáp án rất vừa ý.

“Ta nghĩ là ngươi muốn làm trong thang máy.” Lúc ấy ánh mắt của Trầm Di nhìn hắn, ý tứ rõ ràng chính là muốn làm tại đây.

Bộ dáng cùng với vẻ mặt rất muốn, tuy nhiên lời này Thiên Hạo không có nói ra.

Trầm Di nghe xong, không khỏi mặt cắt không còn giọt máu liếc Thiên Hạo.

Thiên Hạo quay lại, đỡ eo Trầm Di, hai người người đi ra thang máy.

“Ngô...” Phần eo rất đau, đằng sau càng đau nhức. Tuy nhiên cũng chỉ là đau nhức. Có vẻ không có nứt ra.

Được Thiên Hạo dìu vào gian phòng, ngã vào trên giường lớn, Trầm Di cũng không nhúc nhích.

“Ngươi không đi tắm rửa?” Nhìn Trầm Di ngã xuống giường, Thiên Hạo không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

“Từ bỏ, hôm nay mệt mỏi quá.” Chậm rãi di động thân thể. Toàn thân đều rất đau, cũng rất mệt mỏi. Chỉ muốn cứ như vậy mà nằm ngủ.

“Vậy cũng không thể cứ như thế mà ngủ nha.” Thiên Hạo nghe được lời của Trầm Di, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, cúi người xuống, cởi quần áo của Trầm Di.

Cởi bỏ áo sơ mi ngăn tay của Trầm Di, da thịt bóng loáng liền lộ ra.

Bởi vì trong phòng có mở điều hòa, cho nên có chút cảm giác mát lạnh, Trầm Di không khỏi rụt người lại.

Mấy dấu hôn nhàn nhạt trước ngực lộ ra trên da thịt.

Cái dấu hôn này mấy ngày nữa sẽ biến mất a?

Thiên Hạo nghĩ vậy, cúi người xuống, nhẹ nhàng liếm láp cổ Trầm Di.

“Ngô...đừng lộn xộn, ta mệt mỏi quá...” Cảm giác ngứa ngứa lại tê dại từ cổ truyền đến, cũng may ngày mai là chủ nhật, nếu không mình phải xin nghỉ.

Thiên Hạo càng dùng sức mút vào cái cổ của đối phương. Thỏa mãn nhìn ấn ký đỏ tươi trên cổ đối phương.

Bước xuống giường, giúp Trầm Di cởi quần. Trên cặp mông xinh đẹp cùng với bên đùi có dấu vết chảy ra.

“Ngô...” Hai chân Trầm Di không khỏi giật giật. Thiên Hạo lập tức cảm thấy tất cả máu trong người mình đều dồn xuống nửa người dưới.

“Lạnh.” Trầm Di phàn nàn với đối phương, chỉ muốn được nghỉ ngơi tốt.

Thiên Hạo lắc đầu, xua đi dục vọng trong lòng mình, giúp Trầm Di đắp chăn.

Muốn cùng Trầm Di ở cùng một chỗ. Thiên Hạo không khỏi nắm nắm chặt tay, âm thầm quyết định.

Lại lấy thêm chăn gối, Thiên Hạo quyết định bò lên trên giường Trầm Di.

Hơn nửa năm nay, hai người đều phân giường mà ngủ, chỉ có thể dùng tay mà trấn áp dục vọng của mình.

Nói là tình nhân, ngược lại Thiên Hạo càng giống như là bảo mẫu của Trầm Di.

Nằm xuống bên người Trầm Di, Thiên Hạo vươn tay, ôm lấy eo Trầm Di.

Chỉ cảm thấy thân thể Trầm Di khẽ run lên, sau đó từ trong chăn vươn tay ra, cầm lấy tay của hắn.

Truyền lại cảm giác ấm áp.

Thiên Hạo nhận thấy đối phương ngằm đồng ý, liền đem Trầm Di ôm chặt hơn. Dem mặt chôn thật sâu vào cổ đối phương, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của Trầm Di.

“Trầm Di...ta yêu ngươi...” Chỉ là kêu tên của đối phương, toàn thân lại cảm thấy vô cùng ấm áp, cái này, chính là yêu a?

Thầm muốn làm cho đối phương biết tâm tình của mình, Thiên Hạo nói ra lời thú nhận tình cảm của mình.

Trầm Di nghe xong, khẽ cắn môi dưới, tình yêu, với hắn mà nói, thật sự có chút trầm trọng.

Thiên Hạo thấy Trầm Di không trả lời, cho rằng Trầm Di đang ngủ, cứ như vậy ôm Trầm Di. Chậm rãi thiếp đi.

Ánh trăng xinh đẹp, chiếu rõ khuôn mặt của hai người trên giường.

Nhưng lại không chiếu được, tâm sự của hai người.

Trầm Di ngủ mê mệt, lưỡi biếng duỗi lưng.

Nghe thấy trong bếp truyền đến thanh âm cắt thái. Đợi một lúc lâu, Thiên Hạo chu đáo trực tiếp bê đồ ăn vào phòng ngủ.

Lấy cái bàn chuyên dụng ra, sau đó đặt cháo lên trên giường.

“Hôm nay ngươi lại xin nghỉ?” Trầm Di tựa vào gò má, cười với Thiên Hạo.

Nửa năm qua, Thiên Hạo xem như triệt để làm hư dạ dày Trầm Di.

Mỗi ngày đều ăn món do người yêu, chính là chuyện hạnh phúc nhất thế giới a.

Buổi trưa hoà nhã mà yên lặng, thật sự hy vọng cuộc sống cứ mãi mãi như vậy, đơn giản mà hạnh phúc.

“Ngươi làm sao vậy?” Vừa rồi Thiên Hạo cứ đứng đó nhìn hắn, hiện tại cháo đã ăn xong rồi, Thiên Hạo vẫn đứng đó nhìn.

“Lạnh?” Trầm Di vươn tay, vuốt trán Thiên Hạo. Chăn từ trên ngực rơi xuống, lộ ra phần eo xinh đẹp.

Mặt Thiên Hạo lập tức đỏ ửng giống như muốn xuất huyết.

“Ngươi, ngươi...ngươi kéo chăn lên đi.” Thiên Hạo quay đầu đi. Nỗ lực không nhìn Trầm Di.

Trầm Di cúi đầu xuống, phát hiện xuân quang mình đang lộ ra ngoài, kéo chăn, lại nhìn Thiên Hạo mặt đỏ như máu. Không khỏi nở nụ cười.

“Ta...ta rất kỳ quái a.” Từ sau khi trải qua đêm đầu tiên.

Thiên Hạo sẽ không tự giác nhớ tới bộ dáng rên rỉ của Trầm Di.

Mà ngay cả bộ dáng ăn cơm của Trầm Di, lúc này trong đầu Thiên Hạo cũng cực kỳ gợi tình, ngay cả bản thân Thiên Hạo cũng không biết, đây là làm sao.

“Kỳ quái?” Trầm Di mỉm cười sững sốt một chút. “Nói như vậy, ta cũng rất kỳ quái?” Duỗi tay ra ôm lấy cổ Thiên Hạo. Thân thể chặt chẽ dán vào nhau. Dùng môi nhẹ nhàng đụng chạm lấy môi đối phương.

Đối phương đột nhiên hôn môi làm cho Thiên Hạo đột nhiên sững sốt một chút, phân thân đối phương cùng của chính mình đều đang dựng đứng.

Nói cho hắn biết, hắn là bình thường.

“Ta yêu ngươi ...” Thiên Hạo nhìn Trầm Di, chân thành nói.

Trầm Di nghe xong, chậm rãi nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói.

Thiên Hạo ôm chặt lấy Trầm Di. Hận không thể dùng tay mà trấn áp dục vọng của mình.

“Ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ người, tin tưởng ta.”

Trầm Di, đã đủ rồi a. Trong lòng không khỏi hung hăng mắng, chửi chính mình.

Cũng đã hơn nửa năm, coi như là khảo nghiệm Thiên Hạo, thời gian đó cũng đã đủ rồi.

Nửa năm qua, Sở Trung Thiên không có một chút tin tức, một chút cũng không có.

Hơn nữa biểu hiện của Thiên Hạo thật là hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ.

Thời gian, giống như thật sự có thể hòa tan hết thảy, bất kể là triệt để biến mất, hay là chỉ là tạm ẩn rồi sẽ trở dậy, dù sao bóng dáng Sở Trung Thiên cũng từng chút từng chút trở nên phai nhạt.

Thiếu niên trẻ trung này, nỗ lực chỉ để tiến vào trái tim hắn.

“Ta cũng yêu người.” Rốt cục cũng hạ quyết tâm, Trầm Di nói ra lời mà mình vẫn một mực do dự.

Chậm rãi phủ lên môi đối phương, nhưng không có hôn sâu, giống như chỉ có nụ hôn thuần khiết này, mới có thể làm rõ tâm tình của mình.

Tình yêu thuần khiết không mang theo tạp chất. Kỳ thật cũng không thể xem như là thuần khiết a, dù sao cũng đã làm.

“Hôm nay không làm được, phía sau ta rất đau.” Cảm giác được phân thân của Thiên Hạo càng ngày càng nóng, Trầm Di liền nói ra những lời này.

“Ngô...” Thiên Hạo đột nhiên tăng thêm lực ôm, làm cho Trầm Di không khỏi kêu lên một tiếng.

“Thiệt là, ta cũng không phải bởi vì muốn cùng người làm mới yêu người.” Thân thể Thiên Hạo có chút phát run. “Ta là bởi vì ta yêu người a, ta rất yêu người nha.”

Có thể là bởi vì kích động hoặc vì cái gì đó, Thiên Hạo nói năng loạn cả lên.

“Ta biết ...ta biết ...” Tình yêu của Thiên Hạo, thể hiện đã đủ rõ ràng.

Ngay cả chính mình, cũng không thể cùng một người mà mình không yêu chung sống suốt nửa năm.

“Người...” Trầm Di đang muốn nói cái gì đó.

Đầu lưỡi của Thiên Hạo nhân cơ hội chui vào, bắt lấy đầu lưỡi của hắn.

“Ngô...” Bất đồng với nụ hôn ngây ngô lần đầu tiên, lần này nụ hôn càng thêm nóng bỏng.

Chăm chú quán quanh đầu lưỡi của hắn, hấp thụ không khí của hắn.

Dùng hành động để nói cho Trầm Di biết, y rất yêu hắn, rất nhiều.

43. Chương 43: Hỗn Loạn

Lặng lặng ngồi ở trong góc, nhìn mọi người đều bận rộn, hưng phấn.

Nghe nói công ty sẽ sát nhập cùng với một xí nghiệp lớn, hiện tại mọi người đều là công nhân viên chức của cái xí nghiệp lớn kia. Tiền lương cũng sẽ tăng không ít.

Nhưng mà những chuyện này đối với Trầm Di mà nói, chẳng có gì khác cả.

Bản thân mặc dù là nhân viên tạp vụ, nhưng mà cũng chẳng có mấy người đến tìm hắn làm việc, cho nên Trầm Di trở nên vô cùng nhàn nhã tự tại.

Nửa năm trước, chính mình từ trong phòng lão bản chạy ra, sau đó Sở Trung Thiên rời đi. Tiếp đó lại đến chuyện mình tự sát, đã mang đến cho người trong công ty rất nhiều chủ đề.

Chính mình bị Sở Trung Thiên hung hăng đùa bỡn một phen, giữa đó còn bị bà xã vứt bỏ, cuối cùng người ta chơi chán, tự sát, loại sự tình này trong công ty không có mấy người là không biết.

Trong khoảng thời gian nửa năm, công ty đã trải qua rất nhiều thăng trầm, nhiều lần lặn qua lặn lại, người của công ty đã chạy mất hơn phân nửa.

Tuy vậy nhưng lời đồn ác ý thì vẫn còn lại, hơn nữa càng ngày càng quá đáng.

Nghe thật là quá đáng, nhưng dù sao vẫn là sự thật a.

Ngay cả tiểu Lưu cũng từ chức, dù sao không có mấy người muốn ở cùng với đồng tính luyến ái.

Không khỏi cười khở, Trầm Di hẳn là đồng tính luyến ái, nhưng mà đồng tính luyến ái cũng không phải cứ thấy nam nhân thì có dục vọng.

Có khi thậm chí chính hắn cũng không hiểu tại sao mình còn muốn ngậy ngốc ở công ty ngu ngốc này, chẳng lẽ mình thật là trời sinh cuồng tự ngược?

Chỉ muốn ở lại công ty này, tuyệt đối không muốn đi.

Chỉ cần sống ở chỗ này, như vậy là đủ rồi.

Không khỏi cười cười, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chính mình da mặt lại dày như thế.

Trong khoảng thời gian nửa năm, Trầm Di đã luyện được công phu siêu cấp vô địch da mặt dày, bất luận là khinh khỉnh hay trào phúng thế nào, cũng có thể làm như không thấy.

Tựa như chuyện đang phát sinh lúc này, Trầm Di đã luyện thành thói quen.

Trong công ty trừ hắn ra, tất cả mọi người đều nhận được một thiệp mời.

Hình như là cùng công ty lớn sát nhập, mở tiệc chiêu đãi?

Tuy nhiên không sao cả, dù sao loại địa phương đó cũng không cần nam nhân không thú vị như hắn tới làm mất hứng.

Chỉ hy vọng lúc trở về gặp Thiên Hạo thì đứa bé kia đừng lại xúc động mà xin nghỉ nữa.

Hắn luôn cảm giác, Thiên Hạo giống như đang bị mình từng chút từng chút một dạy hư. Nghĩ đến bộ dáng đỏ mặt của Thiên Hạo, không khỏi nở nụ cười.

Hạnh phúc, có thể chỉ là chuyện đơn giản như vậy. Vì một người mà ngậy ngốc cười, ngậy ngốc lo lắng, ngậy ngốc hoài niệm.

Về nhà mình thôi, để cho những người khác tham gia tiệc tùng.

Mới mới hơn 4h chiều, những người khác đã đi đến quán bar.

Trầm Di thu xếp đồ đạc, cũng tan tâm.

Về tới chung cư, nhấn nút thang máy, Thiên Hạo đang đứng trong thang máy, nhìn thấy Trầm Di thì không khỏi có chút kinh ngạc.

“Sớm như vậy người đã tan ca?”

“Àn...nhưng mà người cũng đừng nghĩ về sớm.” Trầm Di cười cười nói với Thiên Hạo, Thiên Hạo nghe xong liền sững sốt.

“Không, không cần, ta muốn lát nữa đi xin nghỉ.” Lúc Thiên Hạo trút bỏ lớp nguy trang thường ngày đi, cũng chỉ như một đứa trẻ nhỏ.

“Người cứ tiếp tục làm việc đi, đừng có để cho người ta trừ lương.” Nhìn bộ dáng của Thiên Hạo, nhin không được mà cười cười.

“Cái này coi như là đền bù tổn thất cho người.” Vươn tay bắt lấy cổ áo Thiên Hạo nhẹ nhàng hôn lên môi đối phương. Sau đó lại buông ra.

“Cái này, cái này sao đủ được...”

Trầm Di nghe xong lời này, không khỏi lườm Thiên Hạo một cái. Thiên Hạo, thật sự đã bị dạy hư.

“Vậy được rồi, ta không nghỉ nữa.” Khẽ cúi đầu xuống, cho dù có chút mất hứng, nhưng mà vẫn nghe lời Trầm Di.

Chỉ nghe thấy đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, Trầm Di đi ra ngoài.

“Làm việc cho tốt, buổi tối chờ người trở về.”

Thấy mặt Thiên Hạo đột nhiên đỏ lên như quả cà chua, Trầm Di biết Thiên Hạo hiểu lầm lời hắn nói rồi, nghĩ vậy lại không khỏi cảm thấy đau đầu.

Đêm hôm nay, hay là không cho Thiên Hạo bò lên giường của hắn, nếu vẫn như vậy, hắn có thể không chịu được.

Cho dù đã thành người yêu, cũng vẫn muốn có chút không gian riêng của mình.

Trầm Di trong lòng tìm lý do, lại không phát hiện, trong đáy lòng mình, nhìn thấy sự nhiệt tình của Thiên Hạo lại có một chút kháng cự.

Về tới nhà, thật vất vả trải qua quãng thời gian nhàn nhã của chính, cho dù hiện tại Thiên Hạo không có ở trong phòng, cũng vẫn có thể cảm nhận được khí tức ôn hòa quen thuộc.

Ngồi ở trên ghế sa lon nhàn nhã xem TV, dần dần, không khỏi trở nên bực bội.

Không ngừng chuyển kênh, cuối cùng trực tiếp tắt TV.

Ngẩng đầu, nhìn đồng hồ, đã 7h, nếu mình không tan ca sớm, có lẽ lúc này Thiên Hạo sẽ về đi.

Nguyên nhân mình bực bội, chính là vì Thiên Hạo không trở về?

Bực bội gãi tóc, sau đó đột nhiên ngừng lại.

Trong lòng không khỏi tràn ngập một tia bất an.

Giống như lại nhớ tới thời gian sống cùng Sở Trung Thiên, quá mức ý lại đối phương. Sau đó lại bị đối phương vứt bỏ?

Đơn giản chỉ cần ngăn lại ý muốn tìm hiểu xem Thiên Hạo nghĩ gì, Trầm Di như vậy ngồi trên ghế sa lon vẫn không nhúc nhích.

Cảm giác mỗi một giây trôi qua phi thường chậm.

Lúc này mới phát hiện, hóa ra Thiên Hạo cũng đã trở thành một loại độc dược. Chậm rãi ăn mòn vào trái tim hắn.

Độc dược ôn nhu như nước, từng chút từng chút một tiến vào thân thể mình, nhưng không hề có một chút dấu hiệu, chỉ là đắm chìm trong sự ôn nhu cùng săn sóc của đối phương.

Nên làm cái gì bây giờ?

Phải làm sao bây giờ?

Không khỏi cảm thấy nguy hiểm, với tính cách đa điều một khi bị kích xảy ra, trong đầu hiện ra chỉ có một chữ.

Trốn.

Nhưng mà sự ôn nhu của đối phương dường như đã hóa thành một sợi tơ nhẹ nhàng nhưng rất dài, buộc chặt vào cổ hắn.

Không muốn thoát ra, cũng không thể thoát ra. Cảm giác ôn nhu chậm rãi hóa thành không khí.

Chậm rãi, biến thành một thành phần của cuộc sống.

Thanh âm mở cửa, Thiên Hạo cúi gập, đến gần phòng khách.

“Thiệt là, lại không ăn cơm?” Thiên Hạo đeo dép lê vào, cúi bô chế phục.

“Đừng có chờ ta về ăn cùng, như vậy không tốt cho thân thể.” Thiên Hạo vừa nói, vừa đi đến phòng bếp đeo tạp dề lên.

Trầm Di không khỏi co người lại. Ngay lúc Thiên Hạo trở về, tất cả bức bối trong nháy mắt đều biến mất không thấy.

Không khỏi đi tới phòng bếp, nhìn thân ảnh bận rộn của đối phương. Trong lòng nổi lên cảm giác ấm áp nồng đậm.

Ôm cổ đối phương, đưa đầu chôn lên cổ đối phương.

Thân thể Thiên Hạo run lên, cái gì cũng không nói. Cứ như vậy một mực để cho Trầm Di ôm.

Một lát sau, Trầm Di buông Thiên Hạo ra, đi về phòng khách.

Thiên Hạo bê đồ ăn ra.

“Vừa rồi, thật sự là cảm ơn người.”

“Chúng ta không phải tình nhân sao? Vì sao phải khách khí như vậy.” Đây cũng không phải là lần đầu tiên, mỗi một lần Thiên Hạo hơi đối với Trầm Di tốt một chút, Trầm Di đều cảm ơn.

Làm cho Thiên Hạo luôn cho rằng Trầm Di không có coi mình là tình nhân.

Ăn cơm xong, Thiên Hạo cùng Trầm Di đi về phòng ngủ của hắn.

“Cho dù là tình nhân, vẫn cần một chút không gian cá nhân, phải không?” Trầm Di nhìn Thiên Hạo, nghiêm túc nói.

“Ta, ta biết rồi.” Thiên Hạo sững sốt một chút, hắn hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ là muốn gần gũi với Trầm Di hơn một chút.

Thiên Hạo đi ra khỏi phòng ngủ của Trầm Di, đóng cửa lại. Trong mắt không khỏi toát ra một tia cô đơn.

Trầm Di nghe được tiếng đóng cửa, ngồi xuống giường.

Như vậy, là được rồi a?

Hay là đừng quá mức thân cận với Thiên Hạo, bằng không theo như lời của Diệp Tình, người bị thương sẽ chính là mình.

Nhưng rồi lại cảm thấy không đúng, tại sao phải cự tuyệt Thiên Hạo?

Chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Chậm rãi cúi người xuống, bức bối che mắt.

“Ta rất cuộc đang làm cái gì.”

44. Chương 44: Gặp Lại

Đi tới công ty, Trầm Di phát hiện có chuyện gì đó.

Tất cả mọi người đều rất hưng phấn. Có lẽ ngày hôm qua đi chơi thật là vui vẻ a.

Nhưng mà lại có vẻ không giống, cả đám nữ nhân viên đều xuân quang đầy mặt. Mà nhân viên lại chẳng có gì thay đổi.

Vốn là nhiệm vụ đi đưa tài liệu, cũng bị nhân viên nữ giành lấy rồi.

Nhìn bọn họ nguyên một đám vô cùng cao hứng ở trước mặt mình trang điểm, sau đó đi đưa tài liệu, kết quả nguyên một đám khi trở về mặt mũi đều xám xịt.

Cái này, đây là cái ngày quỷ quái gì nha?

Đến thời gian nghỉ trưa, đi tới căn tin của công ty. Cầm phần cơm trưa, tìm vị trí ngồi xuống.

Thật sự không thích các món ăn ở đây, so với đồ ăn mà Thiên Hạo làm, thật sự là kém hơn rất nhiều.

Căn tin cho tới giờ vẫn đều là nơi rất tốt để nói chuyện phiếm, kỳ thật cũng không thể nói như vậy. Ít nhất đối với những nữ nhân bà tám, thì ở bất kỳ nơi nào cũng đều có thể trò chuyện được cả.

Cái này cũng không sai biệt lắm trở thành cảnh quan của công ty họ.

“Bữa tiệc đêm qua, chủ tịch mới tới của chúng ta thật sự là quá suất.” Hai mắt nữ nhân sáng lên, ngay cả nước miếng cũng muốn chảy xuống.

“Đúng nha, đúng nha, bắt quá lại đeo mặt nạ, thật là hảo đáng tiếc a. Đúng rồi, Lạc Lạc, ngày hôm qua không phải người cùng hân nhẩy sao? Có thấy được rõ mặt hân không?” Nữ nhân hỏi nữ sinh dáng người nóng bỏng lại xinh đẹp bên cạnh.

“Ta không thấy rõ, vì bị mặt nạ che mắt, nhưng mà cái mũi cùng với miệng thật sự là không thể bắt bẻ.” Thanh âm run nhè nhẹ, không khỏi cao hứng.

“Hân hỏi ta toàn bộ người trong công ty đều đến sao? Thanh âm kia thật sự là vừa lãnh đạm lại gợi cảm.”

“Không biết hân đã kết hôn chưa.” Lạc Lạc nói xong lời này, lập tức bị mấy người phụ nhân khinh khỉnh.

“Làm sao có thể kết hôn được, hân thoát nhìn rất trẻ tuổi a.” Mấy phụ nhân lập tức phủ quyết chuyện này.

“Ách, nói cho các người biết một chuyện.” Tự nhiên cảm giác được không khí có chút xấu hổ Lạc Lạc liền chuyển chủ đề.

Mặt của cô gái hồng rực. Thanh âm vô cùng thấp.

“Ngày hôm qua lúc ta cùng hân khiêu vũ, ta cố ý đứng vô cùng gần.”

“Sau đó thì sao?” Mấy người giảm thấp thanh âm xuống, chụm lại thành một khối, ngược lại càng khiến cho người khác chú ý.

“Hân cái kia, cái kia –”

“Rốt cuộc là cái nào? Người nói cụ thể nha.” Mấy người phụ nhân bị Lạc Lạc làm cho nóng nảy, gõ đầu Lạc Lạc thật tự nhiên.

“Chính là, cái kia của hân, rất lớn...”

“Hân có phản ứng với người?” Nữ nhân hỏi ra điều này, xem ra chính là kinh nghiệm phong phú.

“Không có, nhưng mà thật sự rất lớn...”

Trời ạ, nữ sinh hiện nay, đều cỡ mở như vậy a?

Trầm Di không khỏi thở dài. Xem ra từ nay trở đi công việc đưa tài liệu của hân sẽ có người thế chỗ rồi.

Cơm trong căn tin cũng không phải là khó ăn, nhưng Trầm Di ăn một vài miếng rồi thôi. Dù sao cũng thật sự kém quá xa so với đồ ăn mà Thiên Hạo nấu.

Không khỏi cười khổ, không có Thiên Hạo, không biết hân có chết đói không.

Trở lại văn phòng không bao lâu, nữ sinh tên gọi Lạc Lạc kia đã đi tới.

“Đại thúc, có cần đưa tài liệu cho chủ tịch không, ta giúp người đưa?” Thiếu nữ khẽ cười.

Trầm Di không khỏi cười cười, cảm tạ cái người chủ tịch chưa được gặp mặt kia. Công việc của hân hiện tại đã thành công việc tiếp xúc với nữ nhân nhiều nhất.

Cảm thụ ánh mắt ghen ghét xung quanh, Trầm Di chỉ cảm thấy đến phiên toái. Từ trong đám tài liệu tìm ra phần cần đưa cho chủ tịch, đưa cho nữ sinh.

Không khỏi âm thầm may mắn, cũng may trước đây mình không có đem tất cả tài liệu cho một người.

Nếu không hiện giờ sẽ nhận được sự khinh khỉnh từ người khác a.

“Cám ơn người, đại thúc.” Lạc Lạc nói lời cảm ơn với Trầm Di. Trầm Di sững sốt một chút, nhìn bóng lưng đi xa đối phương, không khỏi nở nụ cười.

Xử lý công việc, chỉ chốc lát, Lạc Lạc đã trở lại, biểu tình rất mất mát.

“Làm sao vậy?” Trầm Di hỏi Lạc Lạc.

“Ta chỉ là ở văn phòng của hắc ngậy người một hồi, hắc liền đuổi ta ra ngoài, còn nói đối với ta không có hứng thú.” Thiếu nữ cười khổ với Trầm Di, đi trở về phòng làm việc của mình.

Cho dù cự tuyệt, cũng không cần tuyệt tình như thế a.

Trầm Di sửa sang tài liệu trong tay, phân loại. Ý định một lát sẽ đưa đi.

Trong lúc này lão bản đã đi tới, cái bụng mập rung lên một cái. Đi tới trước bàn làm việc của Trầm Di.

“Tài liệu này trước 3h người đưa đến văn phòng của chủ tịch 4D Generation. Bọn họ lúc họp cần dùng.” Ngay câu đầu tiên của lão bản, Trầm Di đã không hiểu gì. Bọn họ cùng 4D Generation có quan hệ gì?

“Chủ tịch của 4D Generation cũng là chủ tịch của công ty chúng ta nha. Bữa tiệc hôm qua ta có việc không đi được, thật có chút đáng tiếc.” Lão bản liếc nhìn Trầm Di. Sau đó liền đi.

Trầm Di thoáng sững sốt, 4D Generation, bị thôn tóm?

Lần đầu thâu nửa năm trước kia, 4D Generation trở người thắng cuộc lớn nhất. Kim Chấn Vũ trực tiếp bỏ quan, Sở Trung Thiên đem quyền thực hiện giao cho 4D.

Công ty mạnh như vậy, lại bị người ta thôn tóm?

Xem ra tin tức của mình đúng là kém nhanh nhạy.

Nhìn nhìn bên ngoài, đã 2h30, hội nghị diễn ra lúc 3h. Lộ trình có hơi xa, nhưng nếu mình đi xe, có lẽ có thể đưa đến trước khi họp?

Đi tới bãi đỗ xe, mở cửa xe, nhấn ga.

Xe chạy trên đường, Trầm Di không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Đã có thể thu mua 4D Generation, vì cái gì còn muốn chiếm đoạt công ty hắc.

Công ty cực kỳ nhỏ, có thể mang đến bao nhiêu lợi ích?

Dù sao tiền đầu tư cùng với lợi nhuận thu được có thể là tỷ lệ nghịch.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không có đáp án, xe cũng đã chạy đến trước cửa 4D Generation. Đành phải tìm chỗ đậu xe ở bên cạnh, sau đó đi tới trước quầy lễ tân.

“Xin hỏi chủ tịch các người có đây không? Ta mang tài liệu tới cho cuộc họp.” Công ty lớn đúng là có khác. Đại sảnh cao hai tầng, thậm chí cả ngọn đèn cũng có chút chói lóa.

“Ân, ta gọi điện thoại hỏi một chút.” Gọi điện thoại hỏi thăm. Qua nửa ngày, nói với Trầm Di.

“Tầng 30, chính giữa chính là văn phòng chủ tịch. Bên tay phải có thang máy.” Nữ nhân đưa tay ra, ý bảo Trầm Di đi tới.

Trầm Di cảm ơn, đi đến trước thang máy, nhấn nút.

Đến tầng 30, Trầm Di không khỏi sững sốt một chút. Toàn bộ tầng này, không phải đều là văn phòng chủ tịch đấy chứ?

Nói rõ mục đích đến với bí thư ngoài cửa phòng chủ tịch rốt cục cũng tiến vào được. Cái biện pháp an toàn của phòng chủ tịch này có chút biến thái.

Tiến vào văn phòng. Ánh mắt đã bị kính mờ thật to ngăn cách, đi tới, chỉ thấy có một người đang cúi đầu phê duyệt tài liệu

“Chủ tịch, đây là tài liệu ngài muốn dùng cho buổi họp.” Gian phòng hơi lớn, đi đến trước mặt đối phương, hơi mất thời gian. Chỉ thấy đối phương cũng không có nhìn hấn, chỉ tập trung nhìn văn kiện.

Vì tóc dài che khuất mắt, nên nhìn không rõ bộ dáng của đối phương.

“Cứ đặt ở đó đi.” Thanh âm quen thuộc làm cho Trần Di sững sốt một chút, tài liệu trong tay rớt xuống bàn công tác.

“Àn?” Đối phương chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Sở...Sở Trung Thiên?” Thanh âm không khỏi run rẩy, thậm chí cả người cũng trở nên run rẩy. (câu sau là ta chém gió đấy)

Đây là đang nằm mơ a?

45. Chương 45: Thật Thật Giả Giả

Đây là đang nằm mơ a?

Trần Di không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào, tất cả tình cảm đang đan xen vào nhau.

Trong đó nhiều hơn cả chính là cảm giác sợ hãi, sợ rằng cuộc sống yên tĩnh của mình sẽ bị phá vỡ.

“Trần Di?” Sở Trung Thiên ngẩng đầu lên, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Bữa tiệc ngày hôm qua, hấn chỉ mời người trong phòng Trần Di.

Lại phát hiện, Trần Di không tham gia.

Tìm một nữ nhân hỏi thăm mới biết được, nhân viên trong công ty trước kia gần như đã thay đổi hết.

Vốn nghĩ chờ xử lý xong chuyện của 4D Generation, phải đến căn hộ của Trần Di để tìm xem, không ngờ rằng, Trần Di lại tự mình đến đây.

Nhưng mà, vì sao biểu tình của đối phương lại là hoảng sợ?

“Người...” Thời gian qua sống có tốt không? Đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang phát run của đối phương.

“Không...đừng đụng vào ta!” Một phen đẩy bàn tay đối phương đang duỗi tới ra, Trần Di há miệng thở phì phò.

Tĩnh táo, nhất định phải tĩnh táo. Phải nỗ lực đè nén khủng hoảng trong nội tâm mình xuống thật sâu.

Nhìn vào khuôn mặt mà mình đã từng yêu thương.

“Ta có tình nhân rồi.” Trực tiếp tiến vào chủ đề, thầm muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Địa phương này làm cho người ta cảm thấy áp lực.

“Cho nên cũng mong người có chút tôn trọng.” Trần Di cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Sở Trung Thiên.

“A?” Sở Trung Thiên không khỏi cười cười, cẩn thận đánh giá Trần Di. Là đang trách cứ hấn rồi đi? Kỳ hạn một năm dù sao quá dài đi.

Nhưng mà khi Sở Trung Thiên nhìn thấy từ phần cổ áo sơ mi mở rộng để lộ ra dấu hôn thì không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trần Di hấn, thật sự có tình nhân rồi?

Cực lực đè xuống phần nộ trong lòng, Sở Trung Thiên hỏi Trần Di.

“Người đã xem, cái ta đưa cho người chưa?”

“Rồi.” Phong bì tiền. Vừa nghĩ tới nó, trong lòng lại cảm thấy đau nhức.

Hai tuần lễ cuồng nhiệt, đổi lấy chỉ là một phong bì tiền mặt, nhưng hấn lại trả giá bằng trái tim của mình.

Khi đối phương rời đi, trái tim đau nhức giống như bị móc ra vậy. Lúc này mới giật mình nhận ra, chính mình lại yêu sâu đậm đến vậy, thậm chí quên cả yêu thương chính bản thân mình.

“Cái này, sẽ là lựa chọn của người?” Sở Trung Thiên không khỏi cười khổ, hóa ra chính mình liều mạng muốn trở về. Lại lấy được sự thay lòng đổi dạ của tình nhân?

“Đúng, cho nên cầu người đừng tới khuấy rầy cuộc sống yên tĩnh của ta. Ta rất yêu hắn.” Trầm Di biết rõ lời hắn nói có thể có chút quá đáng.

Sở Trung Thiên làm sao có thể sẽ đến khuấy rầy cái món đồ chơi mà hắn đã chơi chán.

Tuy nhiên cảm thấy có mấy lời, có lẽ nói ra sẽ cảm thấy tốt hơn.

“Ta...” Cảm thấy không thể quên được người.

Chưa kịp nói ra, điện thoại đã vang lên.

“Chủ tịch, hội nghị đã bắt đầu rồi.” Thanh âm ưu nhã của thư ký từ trong điện thoại truyền tới.

“Ta về trước đây.” Trầm Di cố gắng làm cho mình bình tĩnh. Xoay người đi ra cửa chính của văn phòng.

Nhấn nút thang máy. Đi vào.

Tựa vào thang máy, trái tim kịch liệt nhảy lên, thân thể không khỏi mềm nhũn.

“Vì sao...lại trở về, vì sao.. lại xuất hiện ở trước mặt ta.” Thanh âm run rẩy, trong đó bao hàm cảm xúc mà ngay cả Trầm Di cũng không hiểu.

Chỉ cảm thấy cuộc sống yên tĩnh của mình sẽ bị đánh vỡ.

Hy vọng tất cả chuyện này chỉ là cảm giác, đều là do tự mình đa tình.

Hội nghị vốn được chuẩn bị thập phần vẹn toàn, lại vì sự xuất hiện của Trầm Di trở thành thất loạn bát tao. Tuy nhiên kết quả cuối cùng vẫn như dự tính của Sở Trung Thiên, mặc dù trong quá trình diễn ra vẫn có một vài điểm không hoàn mỹ.

Sở Trung Thiên bực bội trở lại phòng làm việc của mình.

“Ta đã có tình nhân mới, ta rất yêu hắn.”

“Ta rất yêu hắn.”

Phần nộ không khỏi dâng lên trong lòng.

Hung hăng đá một cước vào cái ghế. Cùng với tiếng ma sát bén nhọn mà khó nghe, cái ghế trượt ra thật xa.

Chính mình liều mạng công tác, rốt cuộc là vì cái gì?

Kỳ hạn một năm, liều mạng cố gắng hoàn thành trong vòng nửa năm.

Lúc trở về, Trầm Di lại cho hắn biết, đối phương đã có tình nhân mới, đừng lại quẩn quít lấy hắn???

Cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chỉ cảm thấy đầu đau đến muốn phát nổ, vì cái gì Trầm Di nhìn thứ hắn đã lưu lại, vẫn còn muốn rời bỏ hắn.

Sẽ không, có lẽ có ẩn tình chăng?

Phiền muộn bấm điện thoại.

“Này, Vũ. Ta muốn người giúp ta điều tra một người.”

“Người, ta thật sự không thể hiểu được người, chúng ta là sát thủ, sát thủ, hiểu không?” Đối phương không khách khí rống lên với Sở Trung Thiên.

“Ân? Là Lôi?” Thanh âm bạo phát, làm cho Sở Trung Thiên nhú mày.

“Người cho chúng ta là thám tử lừng danh Conan1 hả? Chúng ta là sát thủ! A!” Chỉ nghe thấy một hồi đánh đấm, sau đó truyền tới một tiếng kêu thảm thiết của Lôi.

“Người muốn điều tra cái gì?” Thanh âm có chút bình tĩnh, ý thể hiện, đầu dây bên kia đã thay đổi người.

“Người kia, kể từ 7 tháng nay, chuyện đã xảy ra, toàn bộ. Một điểm cũng đừng giấu diếm, cho dù là bất cứ chuyện gì.” Đầu ngón tay cầm điện thoại hơi dùng sức. “Tiền ta sẽ thanh toán cho người sau.”

“Ha ha, người cũng không phải không biết, chúng ta không thiếu tiền. Người đem tư liệu chuyển cho ta người người muốn tìm. Ba ngày sau, ta cho người tin tức.”

“Thực xin lỗi, ta không thể giúp người.” Biết rõ đối phương không thiếu tiền, nhưng mà lại không thể giúp đối phương tìm ra hung thủ, Sở Trung Thiên cảm giác có lỗi với bọn họ.

“Có cái gì mà phải xin lỗi, người cũng đừng chuyển tiền tới, nếu để cho người ta điều tra ra sẽ rất phiền toái. Dù sao nhiệm vụ này cũng đơn giản thôi.” Vũ có chút cười cười. Cúp điện thoại.

Điện thoại xuống, không khỏi thở dài, hy vọng mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

D Generation bị sát nhập, có rất nhiều việc phải giải quyết, xem ra trong nhất thời cũng không thể chú ý nhiều đến Trầm Di được.

Không khỏi nhìn nhìn tay của mình, hai tay chậm rãi nắm thành nắm đấm.

Chính mình, đang từng bước tiến lại gần mục tiêu.

Thời hạn ba ngày, gian nan mà dài đằng dặc.

Tốc độ sát nhập công ty nhanh hơn so với dự kiến, ban giám đốc đã được xây dựng lại toàn bộ, trên cơ bản, trong công ty đã không còn vấn đề gì lớn.

Ngồi ở trong phòng làm việc, lo lắng điện thoại của Vũ.

Trong lúc chờ mong, rốt cuộc tiếng chuông cũng vang lên.

Lập tức cầm lấy điện thoại.

“Vũ? Kết quả thế nào?” Trong thanh âm lãnh đạm không khỏi lộ ra một tia vội vàng xao động, cũng chỉ có Trầm Di, mới có thể làm Sở Trung Thiên mất đi lý trí.

“Kết quả...có lẽ còn tồi tệ hơn so với những gì người tưởng tượng a.”

“Cái gì? Người trước tiên đem tư liệu chuyển cho ta.” Mở máy tính ra, nhìn tư liệu hiển thị trên máy vi tính, Sở Trung Thiên ngây ngẩn cả người.

“Cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì?” Tự sát?

Ánh sáng trên máy tính đối lập với bóng tối xen lẫn nghi hoặc trong lòng của Sở Trung Thiên.

“Người rời đi được hơn nửa tháng thì hấn tự sát.”

“Nguyên nhân?” Thanh âm của Sở Trung Thiên run nhẹ.

“Cái này” Vũ hơi do dự một chút.

“Nói...”

“Nam nhân đưa hấn đến bệnh viện, nói là vì y mà hấn tự sát.” (Y là Thiên Hạo, hấn là Trầm Di nha, còn Sở Trung Thiên là gì thì ta tịt T^T)

“Đem tư liệu của nam nhân đó cho ta.” Nỗ lực đè nén sự phẫn nộ trong lòng xuống. Nhìn tư liệu vừa tiếp nhận được trên máy tính.

“Lục Thiên Hạo???” Sở Trung Thiên kinh ngạc nhìn tư liệu trên máy vi tính.

Cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Ân, người nghĩ không sai, hẳn là người của Lục gia.” Thanh âm của đối phương ngừng một chút, sau đó tiếp tục nói.

“Hơn nữa y hiện tại ở cùng một chỗ với hần, người hiểu ý của ta a?” Những lời này, giống như một trái bom lớn, rơi vào trong tim Sở Trung Thiên, phịch một tiếng nổ tung.

“Tuy nhiên sự tình còn có rất nhiều nghi vấn.” Vũ nói tiếp, như Trầm Di vì sao vẫn một mực làm việc ở công ty kia, dù sao tính đến tài sản của Trầm Di, cho dù cuộc sống có xa xỉ một chút, tài sản đó cũng đủ hần dùng đến vài đời.

“Sự tình đã rất rõ ràng.” Chết tiệt, Trầm Di lại thật sự phản bội hần, nhào vào vòng tay của người khác, hơn nữa người nọ lại là Lục Thiên Hạo???

“Ta nên làm như thế nào?” Cho dù biết rõ kế tiếp phải làm như thế nào, nhưng vẫn lại do dự.

“Phương pháp tốt nhất là, lợi dụng Trầm Di để kích Lục Thiên Hạo.”

“Không có khả năng, ta làm không được.” Hần cũng biết đây là phương pháp hữu hiệu nhất cũng có lợi nhất. Nhưng mà căn bản là không thể.

“Người...người không lẽ là yêu hần a?” Trong quá trình điều tra, Vũ cũng thuận tiện tra xét quan hệ giữa Sở Trung Thiên cùng Trầm Di.

Cho nên sự tình đại khái Vũ cũng có thể đoán ra tám chín phần.

Trước giờ tình nhân của Sở Trung Thiên rất nhiều.

Tuy nhiên gần đây, Sở Trung Thiên gần đây đều không đã động đến chuyện yêu đương.

Càng đáng sợ hơn chính là, sau khi Sở Trung Thiên sang Mỹ, thậm chí ngay cả một tình nhân cũng không có.

“Người biết cái này đại biểu cho cái gì không...Sở Trung Thiên, người có điểm yếu, hơn nữa là điểm yếu trí mạng!” Bất luận là ở đâu cũng vậy, chỉ cần người để lộ ra nhược điểm. Cũng sẽ bị người ta dễ dàng đánh bại.

“Thì sao?” Cho dù đã yêu Trầm Di, làm cho hần có nhược điểm, thì sao?

“Sở Trung Thiên, người thật sự là điên rồi.” Vì sao, rõ ràng là một người luôn quan tâm đến ích lợi cùng báo thù, lại trở nên không lý trí như vậy.

Vũ nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi nở nụ cười, chính mình, không phải cũng như vậy?

“Ta đem tư liệu cụ thể truyền cho người, người từ từ xem a.”

Tất cả tư liệu truyền vào máy tính của Sở Trung Thiên, cầm con chuột trong tay không khỏi run nhè nhẹ.

Lục Thiên Hạo, hai năm rưỡi trước, đi làm nhân viên thang máy. Chẳng lẽ là bộ phim hài thứ ba? (! là cái gì đấy?)

Nhưng mà cái này cũng không thể tính là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.

Nói không chừng thời gian Lục Thiên Hạo tiếp xúc với Trầm Di, so với hần còn sớm hơn.

“Cầu người đừng tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của ta. Ta rất yêu hần.” Trầm Di là nghiêm túc a.

Khi đối phương nói lời này với hần thì rất chăm chú, thậm chí cho tới bây giờ Sở Trung Thiên cũng chưa từng thấy Trầm Di có biểu lộ nghiêm túc như vậy.

“Không có khả năng, ta tuyệt đối sẽ không, tuyệt đối sẽ không bỏ qua người.”

“Ta tuyệt đối sẽ cướp người về.”

Nụ cười ảm áp mà cô độc, đã thành độc dược trong lòng.

Ánh mắt lãnh đạm như hàn băng, tràn ngập kiên định.

“Không cần biết phải dùng phương pháp gì. Ta tuyệt đối sẽ cướp người về.”

Thám tử lừng danh Conan1: CCP phán trình thám Kha Nam, gu gỗ phán Conan, nguyên tác là

46. Chương 46: Nguy Cơ Ở Bãi Đỗ Xe [Thượng]

Mấy ngày nay đều bình an vô sự, cho nên Trầm Di cũng từ trạng thái khẩn trương mà khôi phục lại bình thường.

Thật tốt, tất cả chuyện này đều chỉ là tự mình đa tình.

Hôm nay trong công ty phát radio, yêu cầu tất cả thành viên trong công ty đi tới 4D Generation để họp, là bàn về các vấn đề sau khi sát nhập công ty.

Hắn, đương nhiên sẽ không đi.

Chỉ cần nhìn thấy Sở Trung Thiên, trong lòng lại không khỏi cảm thấy bối rối.

Hắn chỉ cần Thiên Hạo, như vậy là đủ rồi, chuyện trước kia, đều coi như là quá khứ a.

Đi đi lại lại một lần nữa, biết rõ mọi người trong công ty đã đi hết, Trầm Di mới từ trong văn phòng đi ra.

Đi tới bãi đỗ xe, Trầm Di ý định về thẳng nhà.

Bãi đỗ xe trống trải, đã không còn mấy chiếc xe đỗ lại.

Quá yên lặng, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng bước chân của mình.

Không hiểu sao lại thấy bối rối, gần như là khê chạy, Trầm Di chạy tới trước cửa xe. Từ trong túi tiền lấy ra chùm chìa khóa.

“Người là muốn chạy? Trầm Di.” Thanh âm lạnh lùng quen thuộc, làm cho tay Trầm Di run lên. Chìa khóa rơi xuống đất.

“Hơn nửa năm không gặp mặt, chẳng lẽ không chào hỏi nhau được sao?” Sở Trung Thiên từng bước một đi đến chỗ Trầm Di.

Bãi đỗ xe trống trải, ngoại trừ hai người bọn họ ra thì không còn ai khác.

Sở Trung Thiên đi tới. Giày da phát ra tiếng bước chân, làm cho Trầm Di không khỏi dựng tóc gáy.

Nhìn Sở Trung Thiên từng bước một tới gần.

Trầm Di không khỏi từng bước một lùi về phía sau.

Cho đến khi không thể lùi lại được nữa.

Trầm Di không khỏi quay đầu lại nhìn, bản thân bị một chiếc xe có rèm che chặn lại.

Sở Trung Thiên vươn tay, vây Trầm Di ở giữa hắn và chiếc xe.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, mùi hương nhàn nhạt trên người Sở Trung Thiên tràn ngập trong đầu.

“Đừng, đừng bước tới.” Thân thể thỉnh thoảng khê đụng chạm, bức Trầm Di chỉ có thể ngồi vào phía trước xe có rèm che.

“Ta, ta đã có tình nhân rồi.” Trầm Di chỉ có thể lấy tay đẩy đẩy ngực Sở Trung Thiên, đề phòng hắn tiếp tục tới gần.

Sở Trung Thiên sau khi nghe thấy, không khỏi nhếch khóe miệng.

“Người thích tình nhân của người ở điểm nào nhất?” Sở Trung Thiên một tay kéo tay Trầm Di, một tay vịn eo Trầm Di. Dùng một chút lực, đem Trầm Di từ chiếc xe kéo ra.

“A...” Chỉ có thể nhìn thấy chính mình rơi vào ngực đối phương. Bị Sở Trung Thiên chăm chú vuốt ve.

“Là hần có nhiều tiền hơn ta?”

“Hay là phía dưới của hần lớn hơn ta?”

“Nếu không nữa thì là kỹ thuật của hần tốt hơn ta?” Khẽ mỉm cười, Sở Trung Thiên hỏi Trầm Di.

“Người...người vô liêm sỉ!” Trầm Di giận đến toàn thân đều phát run, Thiên Hạo đối tốt với hần, chỉ có điểm này, như vậy là đủ rồi.

“Rất tốt, ta vô liêm sỉ?” Sở Trung Thiên một phen đẩy Trầm Di tựa vào xe, một tay giữ chặt hai tay Trầm Di.

“Ta sẽ cho người thấy triệt để, cái gì gọi là vô liêm sỉ.” Tay kia cởi áo sơ mi ngăn tay của Trầm Di ra.

“Người, người buông ra, người đây là phạm pháp.” Biết rõ đối phương muốn gì, toàn thân Trầm Di đều sợ đến phát run.

Sợ rằng cuộc sống yên tĩnh của bản thân, sẽ không thể tiếp tục.

“Phạm pháp? Là tội cưỡng gian?” Nhìn da thịt bóng loáng của Trầm Di từng chút từng chút lộ ra. Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy dưới bụng một hồi khô nóng.

“Người chẳng lẽ không biết, pháp luật cũng không có nói nam nhân cưỡng gian nam nhân là phạm pháp?” Ngón tay thon dài xoa lấy ***g ngực Trầm Di. Chạm rãi vuốt ve.

Ánh mắt Sở Trung Thiên không khỏi tối sầm lại, ngón tay vuốt ve ấn ký màu đỏ nhạt trên ngực Trầm Di.

Cúi người xuống, gặm cắn.

“Cái...a...ngô...” Giật mình khiến miệng tràn ra tiếng rên rỉ, lập tức gắt gao cắn chặt môi dưới.

“Dấu vết thật sự là chương mất.” Ngón tay Sở Trung Thiên lại vuốt ve lên một dấu hôn khác.

“Không, đừng...” Biết đối phương sẽ còn cắn lên dấu hôn, Trầm Di liều mạng giãy dụa.

Vì sao, tại sao phải như vậy, cảm giác sợ hãi thật sâu lan tràn khắp toàn thân, chỉ cảm thấy Sở Trung Thiên, đã không còn giống với lúc trước nữa.

“Chết tiệt.” Sở Trung Thiên thô bạo bắt lấy chân Trầm Di, đầu gối dùng sức đứng vững. Tiếp tục cởi áo sơ mi của Trầm Di ra.

“Ngô ...” Cố gắng cắn chặt môi dưới, nhưng không thể nào không phát ra thanh âm.

Đối phương giống như dã thú, gặm cắn trên người.

Sở Trung Thiên thỏa mãn nhìn trên người Trầm Di, một lần nữa hôn lên dấu vết của hần.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Toàn thân run rẩy không thể ngừng nổi. Trầm Di không rõ, không rõ tại sao Sở Trung Thiên lại phải làm loại sự tình này, khúc mắc giữa bọn họ nửa năm trước không phải đã hoàn toàn gỡ bỏ sao?

“Chia tay với tiểu tình nhân hiện giờ của người, đi theo ta.” Trong lời nói lãnh đạm mang theo ý vị không cho phép người khác phản bác.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể!!” Biết rõ Sở Trung Thiên không có khả năng buông tha cho mình, hần cũng không thể rời bỏ Thiên Hạo, cho nên Trầm Di liều mạng giãy dụa đứng dậy.

Nhưng mà toàn thân đều đã bị Sở Trung Thiên vây khốn, cho nên giãy dụa cũng chỉ phí công.

“Không thể nào sao?” Nụ cười trên mặt Sở Trung Thiên trong nháy mắt biến mất. Phảng phất không khí chung quanh chỉ trong nháy mắt ngưng kết lại.

Ngón tay vuốt ve trước ngực Trầm Di, chạm rãi trượt, trượt xuống.

Dừng ở mép quần jean của Trầm Di.

“Không...không, buông...buông tha cho ta đi, ta xin người.”

Cảm giác sợ hãi thật sâu, làm cho toàn thân lại không ngừng run rẩy. Chỉ muốn trốn đi thật xa, nhưng không có biện pháp nào.

“Bỏ qua cho người?” Sở Trung Thiên nghe đến lời này, không khỏi nở nụ cười. Cởi cúc quần Trần Di, kéo khóa.

“Nếu bỏ qua cho người, ai sẽ buông tha cho ta?” Một tay nâng eo Trần Di lên, nhanh chóng kéo xuống.

“Ngô...” Bởi vì động tác của Sở Trung Thiên, cái mông của Trần Di hung hăng chống lên trên nơi cực nóng của Sở Trung Thiên.

Thật giống như, cứ như vậy trực tiếp tiến vào trong cơ thể.

Cho dù cách qua vài vóc, xúc cảm của đối phương vẫn hoàn hảo truyền vào trong đầu.

“Nếu bỏ qua cho người, ta nên làm cái gì bây giờ?” Sở Trung Thiên vươn tay, kéo quần lót của Trần Di xuống. Cầm phân thân của Trần Di lên.

“Ngô...” Trần Di hoảng sợ trợn to hai mắt, toàn thân không khỏi cứng ngắc.

“Ta là nam nhân của hấn.”

“Ta yêu người.”

“Tình yêu của chúng ta là mãi mãi.”

Từng đoạn ngắn kí ức về Sở Trung Thiên, giống như từng đoạn phim chiếu qua trong đầu.

Sau đó vỡ thành từng mảnh từng mảnh, cùng với sự vỡ nát đó, là tâm của mình.

“Buông...buông ra...” Ngay cả lời nói cũng vỡ thành từng mảnh.

“Ngô...” Đối phương kích thích đầy kỹ xảo, làm cho Trần Di không khỏi cong người lên. Việc có thể làm cũng chỉ có cắn chặt môi dưới. Duy trì lại một chút tôn nghiêm của chính mình.

“Thoải mái?” Nhìn dọc vọng trong tay mình từng chút đứng thẳng, Sở Trung Thiên hỏi Trần Di.

Thanh âm tràn ngập ***, làm cho ban đầu vốn là trừng phạt cùng chiếm đoạt giờ có chút thay đổi.

Trở thành mập mờ mà ngọt ngào.

“Ngô...ngô...” Dùng sức cắn chặt môi dưới, bất luận là cầu xin tha thứ cùng thị uy đều đã không cách nào nói ra, chỉ sợ nếu há miệng ra, thì chỉ phát ra tiếng rên rỉ không giai điệu của bản thân.

“Thật sự là một thân thể rất thành thực, ít nhất so với miệng của người thì thành thực hơn nhiều.” Ngón tay cái của Sở Trung Thiên kìm ở linh khẩu. Chậm rãi xoa nắn, chỉ chốc lát linh khẩu đã chảy ra chất lỏng trong suốt.

Cảm giác được vật cực nóng trong tay có chút nhảy lên, Sở Trung Thiên cười cười, nói lỏng cường độ kích thích xuống.

“Ngô...” Thân thể không tự giác mà cong lại, không khỏi đem cực nóng của mình hoàn hảo đẩy về phía hai tay của đối, thân thể tạo thành đường cong xinh đẹp mà căng cứng.

Giống như chiếm được đáp án thỏa mãn, Sở Trung Thiên dùng sức xoa nắn cực nóng của Trần Di.

“A,...không...a...” Kích thích vô cùng mãnh liệt làm cho Trần Di rốt cuộc không thể khống chế rên rỉ, nhịn không được mà kêu lên.

Đại não trống rỗng, phảng phất tất cả mọi sự vật đều không tồn tại.

Sở Trung Thiên cảm giác được cực nóng trong tay nhảy lên, ngón tay bao lên linh khẩu.

Nhìn dọc vọng của đối phương phun ra. Chảy vào trong lòng bàn tay hấn.

“Thật đúng là không ít, chẳng lẽ tiểu tình nhân yêu quý của người chưa đáp ứng đủ cho người sao?”

47. Chương 47: Ngụy Cơ Ở Bãi Đỗ Xe [Trung]

“A...ngô...Sở Trung Thiên...người rút cuộc...muốn...muốn lấy thứ gì ở ta?”

“Hay chỉ đơn giản là... muốn đùa bỡn thân thể của ta?” Trầm Di thở phò, hỏi Sở Trung Thiên.

Trầm Di bởi vì đạt đến cao trào, toàn thân đều trở nên đỏ ửng, dấu hôn đỏ thắm như hoa hồng đột nhiên hiện ra ở ***g ngực.

“Ta muốn người rời khỏi hân. Đến với ta.” Sở Trung Thiên chỉ cần vừa nghĩ tới thân thể của Trầm Di đã từng bị nam nhân khác ngoài hân tiến vào, hân liền muốn giết chết nam nhân đó.

Huống chi nam nhân đó lại là Lục Thiên Hạo!!!

“Không thể nào.” Quay mặt đi, không nhìn tới mặt Sở Trung Thiên.

“Người chỉ là muốn thân thể của ta a, chỉ bởi vì đây là thứ duy nhất người vẫn chưa chán ghét sao?” Lý do để Sở Trung Thiên lại một lần nữa dây dưa với mình, chỉ có thể là cái này.

Không khỏi cười khở, chỉ cần Sở Trung Thiên đừng có tiếp tục dây dưa, muốn làm hân thế nào cũng được, dù là vứt bỏ hết tự tôn cũng vậy.

Trầm Di nỗ lực thả lỏng thân thể đang cứng ngắc.

“Đến đây đi, lên đi, chỉ cần tìm được thứ người muốn, người hãy rời đi a...ta xin người.” Lông mi run nhẹ, giống như một con bướm đen quật nhẹ cánh, tản ra vẻ đẹp vỡ vụn.

Sở Trung Thiên không nói gì, nhưng lại buông lỏng cánh tay đang vây khốn Trầm Di ra.

Trầm Di cũng không tiếp tục giãy dụa.

Vươn tay, cởi bỏ quần cùng với quần lót của Trầm Di.

Xúc cảm lạnh buốt của ô tô, làm cho Trầm Di bất an rụt người lại.

Sở Trung Thiên vươn tay tới cái mông của đối phương, chậm rãi vuốt ve khe hở ở đó.

Chậm rãi, dò xét vào bên trong.

“Ngô...” Thân thể Trầm Di bởi vì khấn trương cùng sợ hãi, thập phần căng cứng, cảm nhận được áp bách từ đầu ngón tay của đối phương. Thân thể càng khấn trương càng cứng hơn.

Rơi vào đường cùng, Sở Trung Thiên đành phải vươn tay, tiếp tục vuốt ve phân thân của Trầm Di.

“A...không...từ bỏ...đủ rồi.” Ngược lại hy vọng Sở Trung Thiên trực tiếp tiến vào thân thể mình, đem hân xé rách, còn tốt hơn bộ dáng giống như *** phụ lúc này.

Chỉ cần Sở Trung Thiên đừng tiếp tục dây dưa với hân, muốn làm hân thế nào cũng được, chỉ hy vọng hết thấy sẽ mau chóng chấm dứt.

“Ngô...ân...ngô...” Tiếng kêu *** loạn lại một lần nữa tràn ra, thân thể bởi vì khoái cảm, không khỏi thả lỏng, ngón tay của đối phương dễ dàng tiến nhập vào trong cơ thể.

“Lại vẫn chặt như vậy.” Sở Trung Thiên khê cắn môi, dừng đạo ẩm áp chăm chú bao vây lấy ngón tay.

Dục vọng của mình đang nóng lòng muốn phát tiết.

Lập tức lại đưa thêm một ngón tay vào. Dừng đạo không được bôi trơn, hơi khô sấp.

“Ngô...” Đau...cảm giác giống như bị xé rách, sâu sắc truyền vào trong đầu Trầm Di.

Sở Trung Thiên đem hai ngón tay chậm rãi tách ra, khuếch trương nội bích đang căng cứng.

Trầm Di tỉnh tường cảm giác được động tác của ngón tay trong cơ thể, trong nội tâm cảm thấy chán ghét muốn chết, nhưng mà thân thể, lại chậm rãi có phản ứng.

“Ngô...” Thân thể chậm rãi thích ứng với ngón tay của đối phương, thậm chí còn có một tia tham luyến ngón tay của đối phương mang đến cảm giác thỏa mãn.

Cảm thấy dững đạo căng cứng của đối phương chậm rãi buông lỏng, sau đó lại còn dây dưa với ngón tay của mình, Sở Trung Thiên không khỏi nở nụ cười.

“Ngô...” Trong lúc đó, ngón tay trong cơ thể lại rời đi, cảm giác có chút mất mát, làm cho Trầm Di không khỏi nắm chặt tay.

Chỉ nghe thấy Sở Trung Thiên cười nhạo một tiếng, hai chân bị người ta cưỡng chế mở ra, một nhiệt độ nóng bỏng phảng phất có thể khiến người ta tổn thương áp vào mông.

Nhiệt độ đó cũng không trực tiếp tiến vào trong cơ thể, mà chỉ thỉnh thoảng ở bên cạnh ma sát.

Cảm giác bất an không biết khi nào đối phương sẽ xâm nhập, làm cho Trầm Di không khỏi nhú mào.

Cực nóng của Sở Trung Thiên thông thả tiến nhập vào thân thể Trầm Di.

“A...ngô...ngô...” Lấy tay bịt chặt miệng của mình, đơn giản chỉ cần kiềm chế tiếng rên rỉ tràn ra.

Phảng phất cả linh hồn cũng có thể bị đốt cháy, làm cho toàn thân đều run rẩy.

Nhanh kết thúc a!

Nhanh kết thúc a!!

Ngoại trừ điều này, Trầm Di đã không còn nghĩ đến cái gì khác.

Sở Trung Thiên cố gắng ngừng lại ý nghĩ muốn điên cuồng luật động. Chậm rãi cúi người xuống, vươn tay kéo hai tay đang che miệng của Trầm Di ra.

“A...ngô...không...” Cảm giác áp bách mãnh liệt làm cho người ta thất thần, khiến cho trên trán Trầm Di nổi lên mồ hôi lạnh.

Nhìn Sở Trung Thiên trước mắt đang tiến vào thân thể của hắn, Trầm Di không khỏi cười khổ.

Đối phương thậm chí cả cọng tóc cũng không hề lộn xộn, chính mình lại gần như *** nằm dưới thân đối phương mà *** loạn rên rỉ.

“Người hiện giờ...đang nghĩ cái gì?” Sở Trung Thiên đối với việc Trầm Di phân tâm, có chút bất mãn, vì vậy hung hăng tiến nhập bộ phận còn lại vào.

“A...a...” Thân thể cảm giác giống như bị xé rách, làm cho Trầm Di không khỏi ôm lấy Sở Trung Thiên.

“Người rốt cục cũng chịu chạm vào ta.” Sở Trung Thiên không muốn Trầm Di buông ra, cho nên liều mạng luật động.

“A...không...từ bỏ...ngừng...”

Mỗi một lần đánh sâu vào, đều mang theo một nỗi sợ hãi thật sâu.

Sợ chính mình cứ như vậy, bị Sở Trung Thiên xé rách.

Cảm giác sợ hãi thật sâu, làm cho Trầm Di chỉ có thể ôm chặt lấy Sở Trung Thiên, tìm lấy từng chút từng chút cảm giác an toàn.

Dù là, đối phương chính là người muốn xé rách hắn.

Dần dần, luật động của đối phương từng chút chậm lại, giống như luật động giữa tình nhân với nhau. Dẫn theo một chút cảm giác mập mờ mà ngọt ngào.

Cảm nhận đau đớn cùng cảm giác sợ hãi, chậm rãi biến thành tê ngứa, cùng một luồng sóng khoái cảm.

“Không...đừng...” dù thế nào cũng không thể, Trầm Di rất sợ cái cảm giác giống như giữa tình nhân thế này.

Như vậy sẽ khiến hắn có một loại ảo giác, nói với hắn, Sở Trung Thiên vẫn còn yêu hắn.

Như vậy lòng của mình sẽ dao động, sẽ lệch đi.

Chính mình chỉ cần có Thiên Hạo, như vậy đủ rồi.

“Ngô, không...đừng như vậy...” Lời nói ra mang theo nồng đậm ***, làm cho Trầm Di chỉ muốn kiếm một cái hố mà chui vào.

“Thoải mái...?” Sở Trung Thiên chậm rãi di động thất lưng của mình, tìm kiếm điểm làm cho Trầm Di cảm thấy thoải mái một chút.

“A ngô...” Cực nóng xâm nhập trong cơ thể chạm phải một điểm, trong lúc đó, Khoái cảm giống như một cơn sóng thần phóng mạnh về toàn thân.

“Ngô...” Sở Trung Thiên không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, dững đạo của Trầm Di vì khoái cảm mà đột nhiên co chặt lại, suýt chút nữa khiến Sở Trung Thiên không giữ nổi. Không khỏi ngừng mọi động tác lại, bằng không sẽ bắn ra.

“Ân...a...” Khoái cảm tựa như sóng thần đột nhiên đình chỉ, Trầm Di cảm giác tim mình như muốn vọt lên cả cổ họng.

Muốn Sở Trung Thiên tiếp tục động tác của hắn, nhưng lại không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Trầm Di chỉ có thể ôm chặt lấy Sở Trung Thiên, toàn thân có chút phát run.

Sở Trung Thiên đưa tay ra, xoa nắn dục vọng thẳng đứng của Trầm Di.

“Ngô...” Thanh âm của Trầm Di đã trở nên khàn khàn mê người.

“Thật đúng là thân thể mẫn cảm.” Sở Trung Thiên dùng sức xoa xoa lấy vài cái, sau đó buông lỏng tay ra, phân thân Trầm Di liền áp vào bụng Sở Trung Thiên. “Người xem, đều áp vào bụng của ta.”

“Ngô...” Biết Sở Trung Thiên nói rất đúng sự thật, cho nên Trầm Di không thể nói nổi một một câu phản bác nào.

Cảm thấy tay của đối phương lại bao trùm lên phân thân của mình, Trầm Di không khỏi cười khổ. Đối phương, quả nhiên chỉ đơn thuần muốn đùa bỡn hắn.

Động tác bàn tay của Sở Trung Thiên dần dần nhanh lên. Sau đó chậm rãi cử động thất lưng. Tiếp tục luật động trong cơ thể Trầm Di.

“A, ngô...” Trầm Di chỉ có thể vô lực tiếp nhận khoái cảm mãnh liệt ập đến.

Đỉnh dục vọng của mình, lại lần nữa rơi vào tay đối phương.

Đằng sau cùng đằng trước đều cùng tăng tốc. Trầm Di chỉ cảm thấy mình muốn điên lên rồi.

“A, ngô... không...” Đến cả đầu ngón tay cũng tràn đầy khoái cảm. Ý nghĩ trở nên trống rỗng.

Sở Trung Thiên cảm giác được phân thân trong tay khẽ nháy lên. Vì vậy vòng tay xuống gốc, chậm rãi thắt chặt lại.

“A...không, đừng...” Muốn phóng thích dục vọng, lại bị đối phương lấy tay bóp chặt. Trầm Di vươn tay, muốn kéo tay của đối phương ra.

“Rời bỏ tình nhân của người đi, cho dù không đi theo ta cũng không sao, rời bỏ hắn đi.” Hắn và Lục Thiên Hạo còn có chuyện cần giải quyết, hắn không muốn để Trầm Di cũng bị cuốn vào trong đó.

“Không...không có khả năng...” Trầm Di cắn răng, từ trong miệng nói ra mấy chữ này.

“Người vẫn...rất yêu hắn?” Ánh mắt Sở Trung Thiên đột nhiên trở lên lạnh lùng, sau đó lại hung hăng luật động.

“Ngô...a...người là kẻ điên...người, người không phải đã nói...sẽ thả...buông tha cho ta sao?”

Yêu cầu của hắn, Sở Trung Thiên đã đồng ý.

Vậy tại sao còn muốn đụng vào hắn, chỉ là bởi vì rất vui vẻ sao?

Chứng kiến bộ dáng tự nguyện của hắn, rất vui vẻ sao??

Cảm thấy xấu hổ cùng phần nộ tràn ngập khắp toàn thân. Nhưng lại chỉ có thể theo động tác của đối phương mà không ngừng rên rỉ.

Bàn tay đối phương giam cầm dục vọng của mình đã buông lỏng, lúc luật động thì bụng của Sở Trung Thiên thỉnh thoảng lại ma sát vào phần thân của mình. Vải vóc ngăn cản nhiệt độ da thịt của đối phương, nhưng lại làm tăng ma sát.

Chỉ cảm thấy dục vọng của mình muốn phun trào.

“A...ngô không...” Dục vọng nhàn nhạt bắn lên bụng của mình. Còn có một ít dính lên áo sơ mi.

Bàn tay ôm lấy Sở Trung Thiên đã sớm thả lỏng. Chỉ có thể há miệng thở phì phò, tiếp tục thừa nhận sự xâm nhập của đối phương.

Nhìn mặt đối phương. Trầm Di chậm rãi há miệng.

“Ngô...rất vui về...sao?...a...” Đối phương một lần lại một lần hung hăng xâm nhập làm cho Trầm Di không khỏi kêu lên.

“Ngô ” Quả nhiên, chỉ coi ta như món đồ chơi để trêu đùa?

Cảm giác bị ai cùng phần nộ không khỏi lan tràn khắp toàn thân.

Như vậy không phải rất tốt sao? Nói như vậy, hẳn có thể an tâm mà tiếp tục sống cùng Thiên Hạo.

Rốt cuộc không cần lo lắng, Sở Trung Thiên sẽ thương tâm

“Ngừng...ngô...ngừng!!” Không muốn tiếp tục cùng đối phương làm cái chuyện hoang đường này.

Tất cả chuyện này đều quá không bình thường.

Vì sao, vì sao Trầm Di hẳn lại phải thừa nhận? Rõ ràng là, rõ ràng là lỗi của Sở Trung Thiên a?

Là hẳn từ bỏ mình, đi lưu vong.

Sau đó đột nhiên trở về, dùng thủ đoạn cường ngạnh, bắt mình cùng Thiên Hạo chia tay.

Nhưng mà đối phương lại không có bất luận dấu hiệu ngừng lại nào, ngược lại càng thêm xâm nhập mạnh hơn.

“Ngô...” Dùng sức cắn môi dưới, dùng cảm nhận đau đớn làm cho mình thanh tỉnh.

Bi ai cùng phần nộ tràn ngập toàn thân.

Tay phải nắm thành nắm đấm, hung hăng đánh lên mặt đối phương.

48. Chương 48: Nguy Cơ Ở Bãi Đỗ Xe [Hạ]

Tất cả động tác của Sở Trung Thiên toàn bộ đều dừng lại, chỉ kinh ngạc nhìn Trầm Di.

“Người đây là, vì hẳn?” Ánh mắt đối phương vô cùng lạnh lùng, làm cho toàn thân Trầm Di không khỏi phát run.

“—” Muốn chạy trốn. Hiện tại Sở Trung Thiên đáng sợ đến mức làm hẳn muốn chạy trốn.

Sợ rằng chỉ chậm một giây, cũng sẽ bị Sở Trung Thiên xé nát.

Nuốt vào trong bụng.

Sở Trung Thiên chỉ lạnh lùng nhìn Trầm Di, không có làm bất kỳ động tác gì.

Thân thể Trầm Di chậm rãi nhích lên, muốt rút ra...cực nóng của đối phương đang xâm nhập trong cơ thể mình.

Hoàn toàn không có cách nào bận tâm đến sắc mặt lạnh đến dọa người của Sở Trung Thiên, toàn thân đều cảm thấy sợ hãi, làm cho Trầm Di thậm chí muốn bỏ chạy.

“Ngô...” Đột ngột đem cực nóng của đối phương rút ra hoàn toàn, từ trong khoải cảm mãnh liệt thoát ra, cảm giác thật khó chịu, làm cho toàn thân Trầm Di đều phát run.

Thật giống như đang ở trong mộng đẹp thì bị người ta tạt cho một chậu nước lạnh.

Hai chân dùng sức vùng vẫy, thậm chí muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

Nhưng lại không nghĩ tới, bộ dáng của mình lúc này, còn có thể chạy đến đâu.

Sở Trung Thiên triệt để đen mặt. Hai cánh tay bắt lấy thắt lưng Trầm Di, mạnh mẽ kéo Trầm Di xuống.

“Không...” Nhìn thân thể mình lại dán lên Sở Trung Thiên, Trầm Di quơ tay lung tung. Ngăn chặn Sở Trung Thiên lại gần.

Sở Trung Thiên một phát bắt được tay Trầm Di sau đó thô lỗ đem đối phương xoay người lại.

“Ngô...” Trán đập vào nắp phía trước ô tô. Sau đó cảm giác cái mông bị người ta nâng lên.[Phần phía trước của xe Porche có rèm che thấp hơn, cho nên phải nâng lên.]

Mặt dán lên nắp ô tô, cứ như vậy nửa quỳ, động tác này, thật giống như là động vật trong lúc mập hợp.

Không có bất luận cái gì đạo đầu cùng vuốt ve, chỉ có xé rách trừng phạt.

“A a...a...” Mạnh mẽ tiến vào giống như muốn xé rách thân thể.

“Ngô...a...” Cảm thụ đối phương điên cuồng luật động, không mang theo một chút tình ái nào, chỉ có cố gắng, chỉ có xâm nhập.

Lưỡi dao sắc bén trong cơ thể giống như cắt vỡ thân thể của mình, cũng cắt vỡ cả linh hồn của mình.

Thân thể chỉ có thể vô lực ngênh hợp với động tác của đối phương, nước mắt bị thấm rơi xuống.

Dần dần thậm chí khí lực ngênh hợp cũng không có.

Cảm thấy trừng phạt đã đủ. Sở Trung Thiên chậm lại, hai tay di chuyển trên người Trầm Di.

“Nhượng bộ lần cuối cùng. Trở thành tình nhân của ta, người vẫn còn có thể qua lại cùng tình nhân của người.” Chỉ cần có cơ hội tiếp cận Trầm Di, hắn sẽ còn có khả năng cướp Trầm Di về.

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Sở Trung Thiên.

“Cái gì...” Chẳng lẽ muốn hắn cùng Sở Trung Thiên yêu đương vùng trộm?

“Không...a...không...không có khả năng.” Mấy chữ này, cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực của Trầm Di.

“Không thể nào sao?” Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy trái tim mình mãnh liệt co rút đau đớn. Chỉ có thể dùng phương pháp tàn nhẫn nhất.

Tuyệt đối không thể để hắn đến với Thiên Hạo.

Tuyệt đối muốn cướp Trầm Di về.

“Người ngừng đầu, nhìn xem phía trước là cái gì.” Vốn không muốn cho Trầm Di thấy, chỉ là phương án dự phòng cho tình huống xấu nhất.

Lại không ngờ rằng, phải dùng phương pháp cực đoan này để bức Trầm Di nghe theo.

Chậm rãi ngừng đầu lên. Cửa sổ xe trong suốt, bên trong cửa sổ xe này, có đặt camera. Đèn chỉ thị màu đỏ lóe lên.

Trầm Di ngây ngẩn cả người. Sở Trung Thiên nhân cơ hội đó đẩy nhanh tốc độ luật động.

Nhiều lần đụng chạm vào điểm mẫn cảm của Trầm Di.

Ngón tay đùa bốn điểm nổi trước ngực Trầm Di. Cảm giác được chỗ đó dưới sự xoa nắn của mình, chậm rãi đứng lên.

“A a...ngô...” Gắt gao lấy tay che miệng của mình, cố gắng hết sức không phát ra tiếng rên rỉ.

Bộ dáng *** đáng của mình, đã bị chụp lại.

Chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, Trầm Di không biết phải làm sao bây giờ.

Theo bản năng vươn tay, muốn che đi camera.

Sở Trung Thiên nhìn bộ dáng của Trầm Di, còn chưa đủ, còn chưa đủ làm cho Trầm Di đến bên cạnh hẳn.

Nhanh chóng kéo tay đối phương đang che camera lại, sau đó kéo nốt cả tay kia tới.

“Người,...người...biến...thái!!!” Vì sao, vì sao ngay cả quyền lợi lên tiếng cũng không có.

Thân thể không khỏi run rẩy. Cảm giác bị thăm dò ngập trong lòng.

“Điều kiện của ta, còn không tiếp nhận?” Xoa nắn thân thể run rẩy của đối phương, Sở Trung Thiên nhẹ nhàng hỏi bên tai Trầm Di.

“Không...không có khả năng...tuyệt đối....không có khả năng!!”

Sở Trung Thiên chỉ đơn thuần muốn đùa bỡn hẳn.

Làm sao có thể, làm sao có thể, cầu xin đối với loại người này?

“Phải không?” Sở Trung Thiên ôm lấy ngực Trầm Di, kéo lên trên, thân thể Trầm Di liền thẳng tắp, lộ ra trước camera.

“Không.....” Quay đầu đi, cực lực muốn chạy trốn, nhưng lại không có biện pháp nào để trốn. Cực nóng của Sở Trung Thiên vẫn còn đang xâm phạm trong cơ thể mình.

“Cảm giác ngồi ở xe có rèm che, bị ta xâm phạm, thế nào?” Một tay Sở trung thiên, đặt ở ngực Trầm Di, không ngừng xoa nắn, đồng thời phòng ngừa thân thể Trầm Di trượt xuống.

Tay kia đặt ở phân thân Trầm Di. Phân thân đã bắn ra nhiều lần, có chút run rẩy.

“Người kẹp ta thật thoải mái.” () Nhẹ nhàng thổ lộ cảm giác của bản thân ngay bên tai Trầm Di. Hô hấp nóng rực phả vào bên tai đối phương, cảm giác thân thể của đối phương khẽ run rẩy. Kinh ngạc cảm giác được phân thân trong tay mình lại dựng đứng lên.

“Người có phản ứng.” Xoa nắn phân thân đã giải phóng nhiều lần. Sở Trung Thiên nở nụ cười.

“Thật đúng là thân thể *** loạn, chỉ mới một câu, đã có phản ứng?”

“Ngô...không...” Không khỏi cảm thấy thẹn mà nhắm mắt lại, không dám nhìn Sở Trung Thiên đùa bỡn thân thể mình.

Cho dù nhắm mắt lại, cũng biết thân thể của mình biến thành bộ dáng gì.

Dâm loạn mà phóng túng.

Sở Trung Thiên đào ra nỗi sợ hãi ẩn sâu ở tầng thấp nhất trong lòng Trầm Di.

Thân thể run rẩy, cùng tiếng thở dốc, tiếng khóc lóc, tạo thành một mớ hỗn độn.

Khuất nhục ngồi chồm hổm trên xe, mỗi một lần đối phương xâm nhập cũng làm cho Trầm Di không khỏi cong thắt lưng lên.

Nếu như không phải bởi vì trước ngực bị bàn tay đối phương giam cầm, Trầm Di lúc này cũng đã sớm ngã xuống khỏi xe.

“Thật đúng là thân thể *** loạn.” Sở Trung Thiên khẽ cắn vành tai Trầm Di.

“Lại chảy ra.” Biết rõ Trầm Di hiện tại đang nhắm mắt lại, cho nên Sở Trung Thiên nổi ý đùa dai, đem chất lỏng chảy ra vẽ loạn lên ở mặt trước.

“Ngô...không...” Chỉ muốn thoát khỏi bàn tay đối phương đang bôi trét dịch thể, Trầm Di không khỏi đem thân thể lui về phía sau.

Sở Trung Thiên căn chuẩn thời cơ, động thân một cái, lại lần nữa hung hăng xâm nhập, nhìn thoáng qua, giống như là Trầm Di chủ động hòa theo vậy.

Sau đó hung hăng luật động trong thân thể Trầm Di.

Bàn tay Sở Trung Thiên cũng không có bất luận động tác gì, chỉ hung hăng xâm phạm thân thể của đối phương.

“Cứ như thế này, cho người đạt đến cao trào, được không?” Muốn cho Trầm Di chỉ là bởi vì mình xâm nhập mà đạt đến cao trào, cho nên Sở Trung Thiên đình chỉ mọi động tác ở tay.

“Không...đừng...” Trầm Di hoảng sợ trợn to hai mắt. Giãy dụa thân thể, muốn thoát ra.

“Nếu không đạt đến cao trào...không phải quá nhàm chán sao?” Buông lỏng phân thân Trầm Di ra, hai tay cố định chặt thân thể Trầm Di.

Dùng sức đung chạm đối phương.

“A...không...không cần ...” Đối phương tấn công mạnh mẽ mà đầy kỹ xảo, mang đến chính là từng đợt tê dại trong thân thể.

Hai mắt không khỏi bị sương mù bao phủ, chậm rãi đắm trong biển dục vọng.

“...đáp ứng yêu cầu của ta.” Thanh âm lãnh đạm, lại bao hàm dục vọng nóng bỏng.

Vì sao, chỉ là muốn trừng phạt Trầm Di?

Vì sao, lo lắng của mình, lại đau đớn như vậy?

“Người cũng không muốn để cho...tình nhân của người...nhìn thấy bộ dạng của người bị ta làm tới mức bán ra a?” Chỉ muốn làm cho Trầm Di trở lại bên cạnh mình, giống như trước kia vậy.

Chính mình rời đi, rốt cuộc, là đúng, hay là sai?

“A...không...đừng...ta xin người...a...” Vì vậy, tự tôn cùng phòng bị hoàn toàn bị đánh vỡ, còn lại, chỉ có linh hồn bởi vì bị thương mà run rẩy.

Khoái cảm từng đợt từng đợt phóng mạnh khắp toàn thân, thân thể không thể ức chế được mà run rẩy.

“A...ngô...” Trầm Di chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tất cả khoái cảm đều tụ tập xuống bụng.

“A|...không...không cần...” Cùng với tiếng kinh hô khàn khàn, chất lỏng trong suốt phun tung tóe lên chiếc xe màu xanh đậm..

Luật động sau lưng vẫn còn tiếp tục, thân thể chỉ có thể run rẩy tiếp nhận mọi động tác của đối phương.

Thể lực đã tiêu hao toàn bộ, Trầm Di hiện tại thậm chí chỉ cử động ngón tay cũng có cảm giác là quá sức.

Đèn chỉ thị của camera lóe lên, chụp lại toàn bộ một màn *** loạn mà bi thảm này.

Thân thể Trầm Di bởi vì cao trào, không ngừng co rút nhanh, Sở Trung Thiên cắn răng, toàn lực đánh sâu vào trong thân thể Trầm Di.

Phóng thích trong thân thể đối phương.

“A...” Dư vị cao trào còn chưa qua, thân thể lại đón nhận một luồng khoái cảm.

Trầm Di thậm chí không biết, mình bây giờ có còn sống hay không.

Bàn tay đang vây khốn Trầm Di, đột nhiên buông lỏng, Trầm Di lập tức ngã xuống xe, chất lỏng bắn ra liên dính lên trên người.

“Yêu cầu của ta, người có thể làm được?” Trong lời nói lãnh đạm không cách nào che giấu được nhiệt độ nóng bỏng.

“Người cũng có thể tới tìm tiểu tình nhân của người mà cầu hấn bảo vệ, nói cho hấn biết người bị người khác cưỡng bạo, chỉ có điều...” Lời nói của Sở Trung Thiên hơi dừng lại. “Chỉ có điều nếu hấn thấy được những hình ảnh ta ghi, người cho là hấn sẽ nghĩ như thế nào?”

“Không...không được...” Nếu để cho Thiên Hạo thấy được bộ dáng bây giờ của mình, Trần Di chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy không thở nổi.

“Ta đáp ứng người, ta cái gì đều đáp ứng người. Dừng...dừng để cho Thiên Hạo nhìn thấy!!! Ta xin người...” Toàn thân đều run rẩy thảm hại.

Khỏa thân ngã vào trong xe. Trên người tràn đầy dấu vết của đối phương.

Toàn thân đều đau quá, thân thể đau nhức, tâm cũng đau nhức.

“Thiệt là, đáp ứng sớm một chút có phải là không cần chịu khổ nhiều như vậy không. ”

Cá tính Trần Di nhìn qua thì hiền hoà nhưng thực ra lại rất quật cường.

Sở Trung Thiên cũng biết rõ cá tính của Trần Di, cho nên mới đem sự tình làm thành như vậy.

Bằng không, với cá tính của Trần Di, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận hấn.

Ôn nhu cởi bỏ áo sơ mi đang cột tay Trần Di.

Đem Trần Di xoay người lại.

Môi dưới sưng đỏ thật như muốn xuất huyết.

Sở Trung Thiên cúi người xuống, hôn nhẹ lên đôi môi sưng đỏ của đối phương.

Hấn hiểu, tất cả mọi thứ của mình, đã bị Sở Trung Thiên phá hủy toàn bộ.

...rất cuộc, không trở lại được ().

()Nếu như mọi người còn nhớ thì mấy câu này đã xuất hiện ở đoạn cuối chap 29.

49. Chương 49: Vết Nứt

Qua hơn nửa ngày, Trần Di mới hồi phục tinh thần.

Sở Trung Thiên nhặt quần của Trần Di lên, đặt lên trên đùi Trần Di, sau đó kéo Trần Di đến, giúp hấn mặc quần.

“Ngô...” Đứng dậy, giữa hai chân truyền đến cảm giác đau đớn, làm cho Trần Di lập tức té ngã vào trong ngực Sở Trung Thiên.

Nghĩ đến thái độ hung ác vừa rồi của đối phương, cảm giác vô cùng sợ hãi tràn khắp toàn thân.

Lập tức đẩy Sở Trung Thiên ra, Trần Di song ngã ngồi trở lại xe.

“Đau ...”

Đằng sau, giống như nứt ra rồi.

Sở Trung Thiên nhìn thân trên trần truồng của Trần Di. Lập tức cởi bỏ áo T-shirt của mình, ném cho Trần Di.

Hiện giờ trên người Sở Trung Thiên chỉ mặc mỗi quần tây bằng da màu đen cùng với áo gile cổ tim.

Áo gile cổ tim bó sát người làm lộ rõ những đường cong cơ thể của Sở Trung Thiên.

“Mặc vào...” Chỉ một lát nữa, hội nghị sẽ xong a, hấn cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dạng này của Trần Di.

Không nói bất kỳ lời nào, Trầm Di yên lặng mặc áo T-shirt có mang theo nhiệt độ cơ thể ôn hòa của Sở Trung Thiên vào.

Nhiệt độ này nói cho Trầm Di biết, Sở Trung Thiên cũng là một con người, chứ không phải là ác ma.

Thời gian nửa năm đã khiến cho Sở Trung Thiên quên đi cách yêu thương người khác.

Trên thương trường, bất luận cái gì thương cảm cùng lưu tình, cho dù là một giây, cũng sẽ đổi lấy sự diệt vong của bản thân.

Sống một thời gian dài ở trong cái loại hoàn cảnh đó đã làm cho Sở Trung Thiên quên mất nên làm thế nào để yêu thương một người.

Chỉ có thể bắt lấy nhược điểm trí mạng của đối phương mà hung hăng đả kích, mới có thể đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Sử dụng phương châm của Braun1 đã dùng hàng trăm lần trên thương trường, khiến cho Sở Trung Thiên làm thương tổn người mà mình yêu thương nhất.

Trầm Di đi xuống, đứng qua một bên. Sở Trung Thiên nhặt lên quần áo lót của Trầm Di, lau dịch thể dính trên đệm xe, sau đó tiện tay ném quần áo sang một bên.

Thân thủ xuất ra trong xe camera, lấy ra dữ liệu, nhét vào trong túi áo.

Trầm Di kiên quyết không khỏi cười khở, dưới lớp quần áo của mình, còn là một thân đầy dịch thể, vậy mà mình vẫn còn chưa bị chơi chán, còn chưa bị Sở Trung Thiên vứt bỏ.

Nhìn nhìn Sở Trung Thiên, Trầm Di không rõ. Vì sao, Sở Trung Thiên còn phải đến đây đưa với hắn, bằng mị lực của Sở Trung Thiên, cho dù không làm gì cả, cũng có thể kéo tới cả một đàn ong bướm a.

“Lên xe.” Sở Trung Thiên mở cửa xe bên ghế phụ, ý bảo Trầm Di ngồi vào.

Thấy Trầm Di không có động tác gì, Sở Trung Thiên thở dài.

“Người cứ coi như là một ngày làm việc bình thường a. Lên xe, ta đưa người về.”

“Không...không cần, ta tự về...” Sợ rằng Sở Trung Thiên sẽ tiếp tục làm chuyện gì đó, lại càng không muốn để Thiên Hạo thấy hắn cùng Sở Trung Thiên đi cùng nhau, Trầm Di bối rối cự tuyệt Sở Trung Thiên.

“Đi lên, bộ dạng người như vậy muốn tự mình về kiểu gì?” Trầm Di thấy Sở Trung Thiên phát ra ánh mắt lạnh như băng, đành phải thành thành thật thật ngồi lên xe.

Hiện tại Trầm Di biết rõ, khi Sở Trung Thiên phát hỏa thì rất đáng sợ.

Thành thật ngồi yên trên ghế, Sở Trung Thiên khom người giúp Trầm Di thắt dây an toàn. Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần.

Làm cho Trầm Di có chút phát run.

Bởi vì thể lực tiêu hao, Trầm Di bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Đến lúc Sở Trung Thiên đánh thức hắn thì đã ở bãi đỗ xe của khu chung cư.

Trầm Di ần ần cảm giác có chút gì đó không ổn, rồi lại cảm thấy không đúng.

Chẳng lẽ mình quá nhạy cảm đối với bãi đỗ xe?

Sở Trung Thiên xuống xe, không khỏi thở dài, cúi người xuống, giúp Trầm Di cởi dây an toàn, sau đó kéo Trầm Di lên.

Đi về phía thang máy.

Trầm Di không khỏi khẩn trương lên. Hắn không muốn gặp Thiên Hạo, đặc biệt dưới loại tình huống này.

Sở Trung Thiên cảm thấy tay của Trầm Di đột nhiên nắm chặt, không khỏi cười cười, đi về phía thang máy dự bị.

Hai người đi tới trong thang máy, Trầm Di nhấn nút thang máy, hai người đứng ở trong không gian nhỏ hẹp, nghe thanh âm thang máy phát ra.

Không biết vì sao càng ngày càng cảm giác được có chút không đúng.

Đứng ở trước cửa nhà mình, Trầm Di thấy Sở Trung Thiên đứng bên cạnh hắn.

“Người, người trở về đi, trong công ty còn có thật nhiều việc cần làm a.”

“Để cho ta đi vào.”

Đau đớn trên người nói cho hắn biết Sở Trung Thiên có bao nhiêu đáng sợ, bất đắc dĩ cầm chìa khóa mở cửa, Trầm Di để cho Sở Trung Thiên đi vào phòng.

Đi vào phòng ngủ, Trầm Di mở tủ quần áo ra, muốn thay quần áo.

“Mau cởi quần áo ra, rồi đi vào phòng tắm.”

“Ta..tự mình làm được rồi, người đi ra ngoài được không?” Tính cách cường ngạnh của Sở Trung Thiên làm cho Trầm Di thật sự không biết làm thế nào cho phải.

“Người thật sự sẽ rửa sạch sẽ?” Hắn không tin Trầm Di sẽ lấy sạch được những thứ trong người mình ra. “Nhanh cởi quần áo ra, bằng không ta giúp người cởi.” Nói xong liền bước lại gần Trầm Di.

“Người, người đừng tới... ta thoát ...” Cởi quần ra, sau đó đến quần lót, trên quần lót dính đầy dịch thể cùng một chút máu.

Sở Trung Thiên đẩy Trầm Di vào tường để kiểm tra.

Đột ngột bị Sở Trung Thiên đẩy vào tường.

Trầm Di hoảng sợ mở to hai mắt.

Cảm giác quen thuộc, làm cho Trầm Di rất hoảng sợ.

“Không...không...” Cảm giác được hai chân bị người ta kéo ra, nước ắm cùng ngón tay đồng thời tiến nhập vào trong cơ thể.

Trí nhớ nửa năm trước, bị lôi ra mạnh mẽ.

Sợ hãi vốn ẩn sâu trong lòng bỗng tràn ra. Nửa năm trước đây, tình cảm mãnh liệt cùng với những tổn thương mà Sở Trung Thiên gây ra, đan xen lẫn nhau.

Toàn thân không khỏi phát run.

Hắn không muốn thừa nhận hắn yêu Sở Trung Thiên, nhưng mà phần tình yêu đó vẫn một mực tồn tại trong lòng, không cách nào xóa bỏ được.

Lần này bị Sở Trung Thiên xâm phạm, làm cho Trầm Di khẳng định rằng thật sự Sở Trung Thiên chỉ là muốn đùa bỡn thân thể hắn.

Tình yêu của mình đối với Sở Trung Thiên, đã vỡ tan thành từng mảnh, rốt cuộc không có cách nào hàn gắn lại.

Không muốn để cho Thiên Hạo nhìn thấy bộ dáng mình bị chụp lại.

Không muốn thương tổn Thiên Hạo, không muốn để cho Thiên Hạo biết được quá khứ của mình.

Hắn đã mắc nợ nam sinh ôn nhu này rất nhiều, hơn nữa càng ngày càng nhiều hơn.

Chỉ có Thiên Hạo vẫn luôn ở bên hắn, cho dù công tác mệt mỏi, cũng vẫn ôn nhu mỉm cười với hắn.

Chỉ có Thiên Hạo nấu cơm cho hắn, mỗi ngày hỏi hắn trôi qua thế nào.

Sự ôn nhu của đối phương phẳng phất có thể bao dung hết cả tâm hồn, cho hắn sự an ủi sâu sắc.

Không muốn để cho Thiên Hạo biết chuyện trước kia của mình.

Dù sao quá khứ, cùng với hiện tại của mình, đều quá mức *** loạn.

Ngón tay trong cơ thể lấy những thứ ở bên trong ra.

“Ngô...” Thanh âm nhỏ vụn mang theo một tia run rẩy.

Không thể tránh khỏi nhớ tới lần đầu tiên của mình, cuối cùng cũng là để cho Sở Trung Thiên ôm đến phòng tắm, Sở Trung Thiên đã nói rất yêu hấn.

“Không...đủ rồi...đủ ...” Không muốn ký ức một lần nữa hiện ra. Tất cả mọi chuyện đều đã đủ rồi.

Chỉ muốn duy trì trong nội tâm thuần khiết của Thiên Hạo hình ảnh tốt đẹp của mình.

“Đủ rồi...”

“Đủ rồi...”

“Đủ rồi...”

Nếu một ngày nào đó Thiên Hạo nhìn thấy bộ dạng kia của mình, nhất định cũng sẽ khinh bỉ mình. Nhất định cũng sẽ rời bỏ mình.

Không muốn mất đi Thiên Hạo, không muốn.

Tình yêu của mình đối với Sở Trung Thiên, từ lúc ở bãi đỗ xe thì đã triệt để vỡ nát.

Toàn thân không ngừng run rẩy. Chậm rãi quỳ gối trên mặt đất.

“Này...ngươi...” Sở Trung Thiên chưa từng gặp Trầm Di như vậy, nhất thời không biết phải làm gì.

“Ngươi trở về đi, để cho ta một mình yên lặng một chút. Cầu ngươi.” Nước mắt không ngừng chảy xuống.

Sở Trung Thiên tắt vòi hoa sen, lấy khăn mặt giúp Trầm Di lau tóc.

“Ta nói ngươi đi ra ngoài...a...” Đột nhiên bị Sở Trung Thiên kéo lên.

Đối phương cúi người xuống, bế Trầm Di lên.

Đi tới phòng ngủ, Sở Trung Thiên ném Trầm Di lên giường. (đồ vũ phu!!!!)

Từ trong túi tiền lấy ra tuýp thuốc mỡ.[Lúc trên ô tô, Trầm Di đang ngủ, đặc biệt chạy tới tiệm thuốc mua thuốc mỡ.]

“Mở chân ra.” Trong nháy mắt, Trầm Di lại có cảm giác thời gian quay ngược trở lại.

Chẳng muốn phản kháng, cũng biết phản kháng vô dụng, Trầm Di mở ra chân, sau đó nhắm mắt lại.

Sở Trung Thiên bôi thuốc mỡ ra ngón tay, sau đó vẽ loạn vào bên trong thân thể Trầm Di.

Sau đó yên lặng giúp Trầm Di đắp chăn.

“Ta đi. Ngày mai đừng quên đi làm.” Miệng vết thương không phải quá nghiêm trọng, hấn sẽ không cho Trầm Di bất luận cơ hội nào để chạy trốn.

Nghe được thanh âm từ cửa vọng lại.

Trầm Di gắt gao nhắm mắt lại, không thèm nghĩ chuyện ngày mai nữa.

Vì sao, tại sao phải như vậy.

Sở Trung Thiên lợi dụng tình cảm của Thiên Hạo với hấn, đem hấn trói buộc vào trong tay. Không cách nào chạy thoát.

“Chẳng lẽ, thật sự trốn không thoát sao?”

.....

Sở Trung Thiên đóng cửa lại.

Bộ dáng thống khổ của Trầm Di, thật sâu đậm mạnh vào trái tim Sở Trung Thiên.

Chẳng lẽ, lần này, thật sự là làm sai sao?

.....

10h tối, Thiên Hạo đứng giờ về tới nhà.

Thiên Hạo mở cửa, chỉ thấy trong phòng đen sẫm, Trầm Di, hẳn còn chưa về?

Ở trong thang máy không thấy Trầm Di, Lục Thiên Hạo đã cảm giác có gì đó bất thường.

Bật đèn, trên mặt bàn ở phòng khách giống như có tờ giấy.

Đi đến nơi, cầm tờ giấy lên nhìn: Ta có chút không thoải mái trong người, đi ngủ trước đây.

“Không thoải mái?” Không khỏi nghi hoặc, Trầm Di hẳn, không phải sinh bệnh đi?

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra, ánh trăng dịu dàng chiếu lên mặt giường lớn. Người trên giường đang an ổn ngủ.

Cổ hết sức không phát ra âm thanh, Lục Thiên Hạo đi tới, ánh trăng ôn nhu chiếu lên mặt Trầm Di.

Lục Thiên Hạo duỗi tay ra, sờ sờ trán Trầm Di.

Khá tốt, nhiệt độ không cao, xem ra là không có sinh bệnh.

“Ngô...” Trầm Di bởi vì Lục Thiên Hạo chạm vào, khẽ xoay người. Tiếp tục ngủ.

Chỉ cảm thấy tình cảm ấm áp dâng lên trong lòng, không khỏi nở nụ cười.

Thật không biết Trầm Di có ma lực gì, lại làm cho toàn bộ sự chú ý của hắn đều chuyển dời đến trên người của Trầm Di.

Lớn lên cũng không phải quá đẹp, tuổi cũng không nhỏ, vì sao, lại làm mình phải chú ý đến như thế?

Vươn tay, vén tóc Trầm Di lên, lộ ra cái trán trơn bóng.

Cúi người xuống, nhẹ nhàng in lên nụ hôn của mình.

Phương châm của Braun1: Cái tên Braun do gu gồ phán. Ta không tra được thông tin về người có tên là Braun mà có thành tựu về lĩnh vực kinh tế. Chỉ tìm thấy một bà Eva Braun là tình nhân của Hitler và Wernher Von Braun là một nhà bác học hỏa tiễn. Ngoài ra còn có tập đoàn kinh tế B.Braun (CHLB Đức). Tóm lại theo mạch truyện thì Braun là một người nào đó có thành tựu lớn về kinh tế và đã đưa ra cái phương châm làm việc kia. Còn có phải là người thật hay không thì chưa rõ.

50. Chương 50: Vết Thương

Ném qua chút điểm tâm, Trầm Di chỉ có thể thành thành thật thật chuẩn bị đi làm.

“Sớm...” Sau khi thang máy mở ra, Thiên Hạo lại mỉm cười với hắn.

“Sớm...” Đáp lại lời của Thiên Hạo, Trầm Di đi vào trong thang máy.

Nụ cười này hắn nhìn đã hơn một năm, từ khi hắn mới chuyển đến khu chung cư này, đã bị nét mặt tươi cười của Thiên Hạo thu hút.

Nghĩ đến Sở Trung Thiên, không khỏi đau đầu, mặc kệ thế nào, vẫn phải đối mặt với Sở Trung Thiên a.

Cho dù trong lòng có trăm ngàn lần không tình nguyện, vẫn phải đi vào công ty.

Không muốn gặp Sở Trung Thiên, cho nên đem toàn bộ tài liệu cần đưa cho Sở Trung Thiên giao cho người khác đưa hộ.

Dù sao người khác nhận được nhiệm vụ này cũng rất cao hứng.

Ngày đầu tiên, rụt rè đi đến bãi đỗ xe, sợ rằng Sở Trung Thiên còn có thể chặn hãm lại ở bãi đỗ xe giống như ngày hôm qua. Kết quả hóa ra tự mình đa tình.

Trong lòng không khỏi có chút vui sướng, về tới nhà, bởi vì cao hứng mà ăn nhiều hơn một bát cơm. [Đại thúc, ta hết chỗ nói với người rồi.]

Ngày hôm sau, bình thường.

Ngày thứ ba, bình thường.

Ngày thứ năm, bình thường.

Ngày thứ bảy, không bình thường, rất không bình thường. Đã bảy ngày, Sở Trung Thiên còn chưa tới, cảm giác rất không bình thường.

Trong lòng Trầm Di tràn đầy nghi vấn, nhưng lại không dám đi tìm Sở Trung Thiên.

Lại qua vài ngày, nghi vấn từng chút từng chút phai nhạt, nhưng mà vẫn cảm giác có chút kỳ quái.

Muốn biết Sở Trung Thiên rốt cuộc đang làm gì, nghĩ vậy, Trầm Di không khỏi cười cười, mình thật sự là thích tự làm khổ chính mình.

Hôm nay là cuối tuần, cho nên hãm ngủ đến muộn mới dậy.

Mặc quần áo xong, lại phát hiện Thiên Hạo đang nấu nướng trong bếp.

“Sao hôm nay người không đi làm?”

Thấy Thiên Hạo liêu mạng làm nhân viên thang máy như vậy cảm giác có chút kỳ quái, nhưng mỗi lần hỏi Thiên Hạo về vấn đề này thì đối phương lại luôn tìm cách lảng tránh.

Trầm Di đành phải nỗ lực làm cho mình không chú ý đến nữa, mỗi người đều có những chuyện không muốn nhắc tới, tỷ dụ như chuyện giữa hãm và Sở Trung Thiên, hãm cũng không muốn để Thiên Hạo biết được.

Vươn tay ôm lấy Thiên Hạo, cảm giác đối phương thật ấm áp.

“Này, hình như hơi bị ngược thì phải?” Thiên Hạo khẽ phàn nàn.

“Cái gì ngược?”

“Hãm phải là người nấu cơm cho ta, sau đó ta đứng dậy ôm người mới đúng nha.” Tuy nhiên cũng không thấy chán ghét cảm giác này. Có thể cảm nhận được đối phương đang ý lại mình, cái loại cảm giác này thật sự rất tuyệt.

“Cơm ta nấu không thể ăn được.”

“Nấu cơm chỉ là thứ yếu, cái chính là ta muốn nhìn thấy bộ dáng người lúc mặc tạp dề.” Tốt nhất là chỉ mặc mỗi tạp dề thôi.

“A...” Phần eo bị Trầm Di hung hăng véo một cái, làm cho Thiên Hạo kêu một tiếng thảm thiết

“Mư sát chồng nha!” Thiên Hạo khoa trương ôm lấy eo, chọc Trầm Di buồn cười.

Trầm Di nghe xong mặt đột nhiên đỏ bừng.

“Người...ai...ngô” Muốn phản bác, lại bị Thiên Hạo ôm chặt lấy, thâm tình hôn.

“Ngô...” Nụ hôn ôn nhu lại có chút bá đạo, đã hoàn toàn khác hãm với sự ngây ngô trước kia.

Đầu lưỡi đối phương không ngừng quấn lấy lưỡi của mình, khiến Trầm Di không thể thở nổi.

Chậm rãi sa vào trong đó.

Thiên Hạo, thật sự học xấu.

Tay của đối phương, vươn vào trong quần áo Trầm Di, Trầm Di nóng nảy, đột nhiên đẩy Thiên Hạo ra.

Thiên Hạo ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy bộ dáng của Thiên Hạo, Trần Di bất đắc dĩ cười cười.

“Bây giờ mới là buổi sáng, hơn nữa ta còn chưa ăn cơm.”

“Vậy đêm nay, có thể chứ?”

Nghe xong lời này, Trần Di không khỏi cho Thiên Hạo một cái liếc mắt.

“Đừng nói người chỉ là vì chuyện này nên mới nghỉ làm nhá?”

“Đương...đương...đương nhiên không phải.” Mặt Lục Thiên Hạo lập tức đỏ ửng lên. (đúng là xấu hổ công mà)

Có quỷ mới không phải, nhưng mà cũng vì Sở Trung Thiên mà gần đây mình cũng lãnh đạm với Thiên Hạo rất nhiều.

“Nhưng mà, cũng đã một tháng rồi chúng ta không có làm a.” Bởi vì thật sự là quá lâu, cho nên Thiên Hạo đã không chịu được.

Nhìn biểu tình Thiên Hạo giống như một con cún con, Trần Di không khỏi thở dài.

“Đợi đến buổi tối a.” Dù sao cũng đã ba tuần rồi, dấu vết trên người cũng đã biến mất hoàn toàn rồi.

Thật sự từ đáy lòng xem thường chính mình, bị Sở Trung Thiên...

“Ăn cơm trước, có việc gì buổi tối rồi nói sau.” Buổi tối a buổi tối, cũng không thể để cho Thiên Hạo một mực chịu đựng như vậy a.

Lúc ăn cơm, nhìn Thiên Hạo, có chút cười cười.

Cho dù có Sở Trung Thiên chen ngang, tình yêu của hắn đối với Thiên Hạo cũng sẽ không thay đổi.

Dù sao hắn cũng đã mắc nợ nam nhân ôn nhu này rất nhiều.

Thời gian giống như hạt cát trên đầu ngón tay, từng chút từng chút trôi qua.

Trần Di tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra, nhìn đồng hồ.

Mới hơn 5h chiều, cảm giác còn sớm, Trần Di ngồi trên ghế salon xem TV.

Thiên Hạo ngồi ở trên sàn nhà, cẩn thận quan sát Trần Di.

Tóc còn ướt sũng, từng giọt nước từ lọn tóc nhỏ xuống, có giọt nằm ngay trên cái mũi xinh đẹp, chậm rãi chảy xuống, lăn qua đôi môi mềm mại, trượt xuống cái cằm sáng bóng xinh đẹp.

Thiên Hạo không khỏi nuốt nước miếng.

Áo ngủ của Trần Di hơi mở ra, lộ ra xương quai xanh đầy quyến rũ.

Đi tới trước mặt Trần Di, sau đó ngồi xổm xuống.

Nhìn thấy hai mắt Thiên Hạo tràn đầy dục vọng, Trần Di sửng sốt một chút.

“Này, bây giờ còn chưa đến tối...ngô...” Đột nhiên bị Thiên Hạo ôm lấy, một nụ hôn sâu khiến cho người ta hít thở không thông.

Dùng đầu lưỡi truyền đến người yêu ý tứ của mình, Thiên Hạo chỉ muốn ôm chặt Trần Di trong ngực của mình, cả đời cũng không rời đi.

“Ngô...” Quá nhiều tình cảm mãnh liệt (CPP và gu gồ đều phán cụm từ này nên ta giữ nguyên) từ trong miệng Trần Di tràn ra, lập lòe sáng bóng.

Nụ hôn kết thúc, Trần Di chỉ có thể không ngừng thở phì phò.

Thiên Hạo chậm rãi quỳ trên mặt đất.

“Ta yêu người...” Ánh mắt chân thành của Thiên Hạo, Trần Di nhìn thấy không khỏi hoảng hốt.

Chính mình, thật sự đáng để Thiên Hạo yêu?

Thiên Hạo chậm rãi vươn tay, giữ chặt mắt cá chân Trần Di. Sau đó kéo đến trước mắt mình.

Lè lưỡi, khẽ liếm lấy lưng bàn chân Trần Di. (hú hú hú)

“A...” Muốn rút chân của mình về, nhưng mà Thiên Hạo dùng sức cầm chân của Trần Di, không cho Trần Di có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Đầu lưỡi linh xảo chậm rãi liếm dần lên trên, Trần Di không khỏi căng thẳng nâng mũi chân lên.

“A...người...người rất cuộc...học của ai.” Đây tuyệt đối không thể nào do Thiên Hạo tự nghĩ ra được.

“Ta xem trên mạng nha...” Thiên Hạo cúi đầu xuống, đã liếm đến bắp chân.

“Người...lên...rất cuộc là..trang gì a!” Toàn thân không khỏi căng cứng, nửa ngã vào trên ghế salon rộng thùng thình.

“Ngô..” Trên đùi truyền đến từng đợt tê ngứa, làm cho Trần Di muốn một cước đem Thiên Hạo đá văng ra, nhưng mà chân lại bị Thiên Hạo gắt gao giữ lấy, chỉ có thể để mặc cho Thiên Hạo muốn làm gì thì làm.

Thân thể chậm rãi có phản ứng, dục vọng cũng dựng đứng lên.

Thiên Hạo nhẹ nhàng gặm cắn bên đùi Trần Di.

“A...ngô...” Cảm giác có chút đau đớn, càng kích thích thêm khoái cảm, không khỏi vươn tay, nhẹ nhàng kéo tóc Thiên Hạo.

Nói là kéo nhẹ, kỳ thật chỉ là muốn tìm kiếm sự an tâm, có thể nắm giữ được cái gì đó

“Thoải mái?” Thiên Hạo ngẩng đầu, hỏi Trần Di.

Bởi vì chân bị nâng lên, cùng với khoái cảm xâm nhập, Trần Di chỉ có thể vô lực tựa trên ghế sa lon.

Áo ngủ to mở rộng, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

Đầu lưỡi ôn nhu, liếm láp bên đùi, bên trong đùi dần dần như đổ mật lên, tản ra vẻ sáng bóng đầy quyến rũ.

Từ góc độ của Thiên Hạo, có thể thấy rõ toàn bộ cảnh đẹp dưới áo ngủ của Trần Di.

Lại còn...không mặc quần lót.

Phân thân của đối phương hơi nhô lên, Thiên Hạo đưa tay cầm lấy.

“A...ân...không...” Thân thể không tự giác khẽ phát run.

“Thoải mái?” Thấy Trần Di không có trả lời, Thiên Hạo lại hỏi một lần nữa.

“Ân...người, người lên...là cái trang nào...ta tuyệt đối muốn trách cứ...a..” Tay Thiên Hạo có chút chuyển động, Trần Di không khỏi kêu lên.

“Xem ra, thật là thư thái?” Không khỏi cúi đầu, ngậm lấy phân thân Trần Di.

Xem ra Trần Di vừa rồi thực sự đã tắm rửa rất kỹ càng, cho nên phân thân trong miệng còn mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt.

“Ngô...a...” Thiên Hạo triệt để học xấu rồi.

Đầu lưỡi ôn nhu chậm rãi lướt qua linh khẩu, khiến cho Trần Di không khỏi cong người lên.

Bàn tay Thiên Hạo ôn nhu vuốt ve hân, từ bàn tay run nhẹ, có thể cảm giác được, Thiên Hạo vẫn còn rất khẩn trương.

“Ngô...người...người học xấu...” Hít sâu một hơi, nói ra ý nghĩ của mình.

Thiên Hạo dường như đáp lại, đẩy nhanh tốc độ liếm láp.

“Ngô...a...” Tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng cả hai tay cũng vuốt ve lên.

Chỉ cảm thấy khoái cảm tích tụ càng ngày càng nhiều, muốn phát tiết ra.

Thiên Hạo cảm giác được cực nóng trong miệng nhảy lên, rút phân thân Trầm Di ra, lấy tay xoa nắn rất nhanh.

“A,...ân...không...” Không biết là cổ ý đùa dai, hay là vì cái gì khác, Thiên Hạo hơi hạ thấp phân thân Trầm Di xuống một chút.

“Ngô...a...”

Chất lỏng trắng đục bắn lên trên người. Trên áo ngủ màu đen, rất dễ nhìn thấy.

Vật áo ngủ hoàn toàn bị Thiên Hạo kéo lên. Nửa người dưới lộ ra toàn bộ, không chút che đậy nào.

Nhìn Trầm Di còn đang trong dư âm của cao trào, chưa không phục lại biểu tình, Thiên Hạo chỉ cảm thấy dục vọng của mình không ngừng kêu gào, đòi phát tiết.

“Ta đã sắp một tháng không chạm vào người rồi...” Vươn tay, run nhẹ cởi bỏ dây lưng áo ngủ của Trầm Di.

Mấy ngày nay, mỗi ngày đều làm ám chỉ với Trầm Di, nhưng mà không nhận được một chút đáp lại của đối phương. Cho nên Thiên Hạo chỉ có thể đặc biệt xin nghỉ một ngày.

Lè lưỡi, liếm láp xương quai xanh của Trầm Di. Từ liếm dần chuyển thành khê cắn, sau đó tạo nên các dấu hôn trên người Trầm Di.

“Ngô...” Đầu lưỡi đối phương đã đến ***g ngực, cảm giác quái dị, làm cho Trầm Di không khỏi run rẩy lên.

Không khỏi bám lấy cổ Thiên Hạo, Thiên Hạo lập tức bắt lấy tay trái của Trầm Di.

Khê liếm lấy vết sẹo trên cổ tay của Trầm Di.

Trầm Di không khỏi bối rối lên

“Không, buông...buông ra...”

Trầm Di không khỏi dùng sức muốn rút tay của mình về, nhưng mà Thiên Hạo lại cầm rất chặt.

Biểu lộ chân thành, làm cho Trầm Di không cách nào tiếp tục giãy dụa nữa.

Biểu tình của Thiên Hạo, vô cùng chăm chú.

Dùng sức liếm láp vết sẹo của Trầm Di, giống như muốn liếm cho đến khi vết sẹo biến mất.

Qua hơn nửa ngày, Thiên Hạo nắm thật chặt tay của Trầm Di.

“Ta có thể vuốt lên, vết thương trong lòng người?”

“Dù là chỉ có một chút thôi cũng được rồi.”

51. Chương 51: Đề Do Mua Sắm Online Gây Ra Họa

Trầm Di đột nhiên ngăn cản cả người, tình cảm ảm áp nồng đậm vây quanh toàn thân.

Hai mắt không khỏi cay cay, thậm chí còn muốn khóc lên.

“Thiệt là, người sao lại ngu ngốc như vậy nha.” Không khỏi cười cười với Thiên Hạo, nước mắt cũng không chịu thua kém mà chảy xuống.

“Người...người tại sao khóc?” Thiên Hạo không biết Trầm Di vì sao lại khóc, cúi người xuống, ôn nhu liếm sạch nước mắt của đối phương.

Trầm Di không khỏi ôm chặt lấy Thiên Hạo.

Thiên Hạo sửng sốt một chút, sau đó cũng ôm lấy Trầm Di.

Nếu như Thiên Hạo nhìn thấy khuôn mặt cùng bộ dáng của mình ở dưới thân Sở Trung Thiên, liệu hẳn còn có thể quý trọng mình như vậy không?

Cảm giác sợ hãi không khỏi lan tràn khắp toàn thân.

Sợ đối phương sẽ rời đi bỏ mình, chỉ cần hơi tưởng tượng một chút thôi, cũng sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Cho dù thế nào, cũng không thể để cho Thiên Hạo nhìn thấy đoạn băng đó.

Cho dù thế nào cũng không thể.

“Ta...ta nhìn không được.” Thiên Hạo vươn tay, nhẹ nhàng run đuổi về phía cái mông của Trần Di.

Tay kia, từ trong ngăn kéo bàn uống nước, lấy ra vật gì đó.

Trần Di nhìn thấy, thiếu chút nữa thì thổ huyết.

“Người...người từ khi nào, mua loại vật này? Cũng là xem trên mạng?” Trần Di vô lực nhìn Thiên Hạo cầm một cái bình, lúc bình thường thì không rõ là cái gì, nhưng mà lấy ra vào lúc này thì tám phần chính là gel bôi trơn.

Thiên Hạo đỏ mặt, không nói gì, mở nắp ra, đem gel bôi trơn đổ ra tay.

Trong không khí lập tức tràn đầy mùi hương ngọt ngào.

Trần Di sau khi ngửi thấy, không khỏi cho Thiên Hạo một cái lườm rõ to (CCP phán là vệ sinh mắt).

Lại còn là mùi dâu tây.

Thu hồi cái gì mà hần vừa mới nói rất cảm động, toàn bộ đều thu hồi lại.

Thiên Hạo hần căn bản chỉ là một tiểu tử mặt người tâm thú. (có cần phải nói quá thế ko?)

Thiên Hạo chậm rãi đem gel bôi trơn vẽ loạn lên mông Trần Di, sau đó chậm rãi đưa dần ngón tay vào trong.

“Ngô...” Xúc cảm lạnh buốt, làm cho Trần Di không khỏi khản trương lên.

“Thả lỏng, thả lỏng.” Ngón tay mới tiến vào được một nửa, liền không tiến thêm được. Thiên Hạo dùng tay kia vuốt ve thân thể Trần Di, giúp hần thả lỏng.

Trên trán không khỏi chảy ra mồ hôi, hần đã sắp không nhìn được, nhưng hần không muốn thương tổn Trần Di.

Khẽ ngẩng đầu lên, hôn nhẹ lên môi Trần Di.

Đôi môi Trần Di có chút sưng đỏ, thoát nhìn càng thêm mê người.

Trần Di đã rất nỗ lực buông lỏng thân thể, muốn phân tán sự chú ý của mình để tinh thần khỏi khản trương như vậy.

Nỗ lực nghĩ đến những chuyện khác, nhưng không biết phải nghĩ đến chuyện gì.

Cũng không thể nghĩ cái loại gel bôi trơn vị dâu tây này không biết có khẩu vị thế nào a.

Thiên Hạo cảm giác được Trần Di buông lỏng, lại duỗi thêm một ngón tay khác vào.

“A, đau.” Thiên Hạo cũng không đổ gel bôi trơn vào bên trong, cho nên bên trong vẫn còn rất khô khốc.

“Người không bôi thêm nữa à? Mau bôi thêm vào đi.”

Thiên Hạo nghe xong, cầm lấy lọ gel lên, trực tiếp đổ vào mông Trần Di.

“A...ngô...” Cảm giác lạnh buốt làm cho Trần Di không khỏi co rút người lại, nhưng mà phân thân của hần lại bởi vì bị kích thích mà có phản ứng.

Ngón tay Thiên Hạo tiếp tục tiến vào. Hai ngón tay nhanh chóng đã chạm đến điểm cuối.

“Ngô...a...” Cho dù thân thể vẫn còn khản trương, nhưng nhờ tác dụng của gel bôi trơn, ngón tay của Thiên Hạo rất nhanh có thể tiến vào.

Cảm giác xâm lấn mãnh liệt làm cho đầu óc Trần Di trống rỗng.

Đáng chết, chính mình vừa rồi rốt cuộc đang làm cái gì nha. Nghĩ đến bộ dáng chính mình vừa rồi bảo Thiên Hạo cho thêm gel bôi trơn, Trầm Di lại cảm thấy đau đầu.

Tuy nhiên Thiên Hạo lại đánh sâu vào một nhát làm cho Trầm Di rốt cuộc không có cách nào tự hồi nữa.

Thiên Hạo rốt cục cũng đưa được ba ngón tay vào. Chậm rãi xoay tròn ngón tay, đem gel bôi trơn chậm rãi bôi đầy nội bích.

Thiên Hạo nhanh chóng rút ngón tay ra, rồi cởi quần của mình.

“Chờ...chờ... muốn làm tại đây?” Nơi này chính là phòng khách nha. Ít nhất cũng phải đi vào phòng ngủ mà làm chứ.

“Thực xin lỗi,...” Thiên Hạo kéo lấy chân Trầm Di, đem Trầm Di xoay một vòng, làm cho Trầm Di ngã vào ghế salon. “Ta không nhịn được.”

Chỉ cảm thấy phân thân nóng rực áp vào mông của mình.

Từ phòng khách đi vào phòng ngủ mất không đến 30s, người bảo người không nhịn được? Trầm Di bây giờ đã triệt để hết nói nổi với Thiên Hạo.

Từ bụng chậm rãi truyền ra cảm giác bị áp bách, làm cho Trầm Di không thở nổi.

“Ngô...a...” Cực nóng của đối phương tiến nhập thân thể, giống như mọi thứ trong cơ thể đều bị thứ nóng bỏng ấy hòa tan.

Ôm chặt lấy phía sau lưng Thiên Hạo. Tìm lấy một chút cảm giác an toàn.

“Đau không?” Thiên Hạo cẩn thận hỏi thăm.

Trầm Di khẽ lắc đầu.

Sau đó chậm rãi động.

“Ngô...ngô...” Mùi thơm ngọt nị của gel bôi trơn dường như trở thành chất xúc tác, làm cho Trầm Di có cảm giác giống như đang chìm vào trong hũ mật.

Phát hiện mình đang phát ra tiếng rên rỉ, Trầm Di không khỏi cắn chặt môi.

“Đừng...đừng như vậy, ta muốn nghe thanh âm của người.” Thiên Hạo khẽ liếm lấy đôi môi có chút sưng đỏ của đối phương. Ý bảo Trầm Di kêu lên.

Nghe xong lời của Thiên Hạo, Trầm Di buông lỏng môi dưới đang bị cắn ra.

“A...” Thiên Hạo động thân một cái, làm cho Trầm Di không khỏi kêu lên.

Nguyên thủy mà mạnh mẽ xông tới, nhen nhóm trong lòng tình cảm mãnh liệt.

Bất tri bất giác đem đùi quấn quanh eo Thiên Hạo.

Thiên Hạo giống như chiếm được cổ vũ, càng thêm dùng sức.

Hắn thích Trầm Di như vậy, Trầm Di vì hắn mà đắm chìm trong tình cảm.

“Ngô...không, không được...” Phân thân của mình đã vô cùng nóng, lúc này Thiên Hạo lại tiếp tục xoa nắn vài cái.

Trầm Di gần như thét chói tai, từ trong ngực đối phương bắn ra.

Đối phương vẫn còn đang tiếp tục, luồng khoái cảm thứ nhất còn chưa rút đi, đợt khoái cảm thứ hai lại dâng lên.

Qua một hồi lâu, khoái cảm dần chuyển thành cảm giác đau đớn, Trầm Di cảm giác được có chút không ổn.

“Ngô...đủ...đủ rồi...Thiên Hạo...đủ rồi...” Hơi đẩy Thiên Hạo ra, nhưng có vẻ hoàn toàn vô ích.

“Ngừng, lúc này ngừng không được...” Thiên Hạo cắn răng. Nói ra một chuyện làm Trầm Di sợ chết khiếp.

“Ta, ta uống thuốc...hiện tại, ngừng...ngừng không được.” Thiên Hạo chảy mồ hôi, ôm chặt lấy thân thể Trầm Di. (bé ngoan đã triệt để hư hỏng rồi:v)

“Cái gì!!!...ngươi mau xuống nha...” Thân thể vừa qua cao trào, làm sao có thể chống cự được Thiên Hạo cạy mạnh.

Trầm Di lại đạt đến cao trào một lần nữa, sau đó là rốt cuộc không bắn nổi nữa.

“Ngừng...a...con mẹ nó ngươi mau ngừng a.” Tâm tình vốn đang rất tốt toàn bộ bị phá tan, Trầm Di hiện tại chỉ muốn một cước đá bay tên cầm thú trên người xuống, sau đó ngủ một giấc ngon lành.

Không ngừng kêu la đổi lấy chỉ là những đợt tiến vào vừa sâu vừa mạnh mẽ.

“Ngươi, ngươi trước tiên đi ra, ta lấy tay giúp ngươi.” Thanh âm đã khàn khàn đến không còn nghe rõ. Toàn thân đều vừa chua xót lại tê dại, hạ thân cũng không khỏi cảm thấy đau đớn.

Thiên Hạo nghe xong, cố nhịn mà đem cực nóng của mình từ trong thân thể Trầm Di rút ra.

Cảm giác đang được một nơi ấm áp ôm chặt lấy mà thoát ra, thật sự là vô cùng khó chịu.

Trầm Di thấy được cực nóng của Thiên Hạo, không khỏi sửng sốt. Bọn trẻ bây giờ ăn cái gì mà lớn a, cả đám đều như vậy... (to như vậy)

Ngừng, mình đang nghĩ cái gì vậy. Không khỏi lắc đầu, Trầm Di muốn vứt bỏ ý nghĩ hoang đường ra.

Lúc Thiên Hạo thấy Trầm Di nửa ngày trời không có động tĩnh gì, không khỏi cầm tay của Trầm Di lên, bao trùm lên phân thân của mình.

Trầm Di liếc nhìn Thiên Hạo, sau đó cử động.

Có lẽ vì tác dụng của thuốc kích thích suốt một thời gian dài mà Thiên Hạo không có bắn ra.

Nhìn thấy bộ dáng sắp khóc lên của Thiên Hạo, Trầm Di không khỏi nở nụ cười.

Phân thân đã bị gel bôi trơn làm cho sáng bóng. Không thể dùng tay để kích thích nữa, dùng thế nào cũng không có kết quả.

Trầm Di biết cách khác, nhưng mà bây giờ còn chưa được, có chút bần.

Nhanh chóng mở cửa phòng tắm ra.

Kéo Thiên Hạo đi vào, kéo cái đám lông lá rậm rạp lên (CCP phán “ rậm rạp rồi bù”, gu gồ phán “khẩu súng đại bác”:v), xả ướn, cầm lấy sữa tắm, đem phân thân của Thiên Hạo tẩy rửa sạch sẽ.

“Đau...” Động tác kéo vô cùng thô lỗ, làm cho Thiên Hạo không khỏi kêu lên.

“Đồ ngu ngốc.” Không khỏi cảm thán, Trầm Di ngồi xổm xuống, ngâm lấy phân thân nóng hổi.

Dùng đầu lưỡi ôn nhu liếm quanh linh khẩu, nhẹ nhàng liếm láp.

Lần đầu tiên làm chuyện này, Trầm Di có chút không biết phải làm sao, tuy nhiên bộ dáng ngây ngô lại mang đến cho Thiên Hạo khoái cảm cực lớn.

Chậm rãi dùng răng nanh quét qua linh khẩu. Cảm giác được tiểu Thiên Hạo trong miệng khe khẽ nhảy lên, Trầm Di cảm động đến muốn khóc. (Còn ta cười đến đau cả bụng)

Đầu lưỡi của mình đã liếm đến phát đau, rốt cuộc cũng sắp thoát rồi.

Muốn lấy cực nóng trong miệng ra, lại bị Thiên Hạo ôm lấy gò má, sau đó hung hăng chuyển động.

Trầm Di trừng mắt thật to, liều mạng giãy dụa. Chỉ cảm thấy cực nóng của đối phương nẩy lên càng lúc càng mạnh, sau đó phun ra trong miệng của mình.

Không thể nào tránh né được, nhưng mà Trầm Di vẫn muốn trả thù, lập tức hung hăng véo lên lưng Thiên Hạo. Chỉ cảm thấy Thiên Hạo thét lên một tiếng.

“Ngô...người...” Nhỏ ra trọc dịch do Thiên Hạo bắn ra, Trần Di khoa trương chạy đến bồn rửa tay súc miệng. Sau đó trét thật nhiều kem đánh răng lên bàn chải.

Thiên Hạo chỉ đứng ở một bên nhìn Trần Di. Chờ hần đánh răng xong.

“Người tới đây...” Trần Di đánh răng xong. Lạnh lùng liếc nhìn Thiên Hạo. Thiên Hạo mặc mỗi áo ngủ, thành thật đi ra ngoài.

“Thuốc đâu?” Xuân được thiếu chút nữa giết chết hần. Thật không biết Thiên Hạo làm sao kiếm được thứ này

“Ở chỗ này.” Từ trong bàn uống nước tìm tìm, Thiên Hạo lấy thuốc ra, đưa cho Trần Di.

“Thiên đường?” Nhìn tên thuốc trên vỏ hộp, Trần Di nói ra.“Còn gì nữa không?”

“Có,” Thiên Hạo lại từ trong ngăn kéo bàn uống nước, lấy ra hai đĩa DVD.

Đưa cho Trần Di.

Trần Di nhận lấy. Nhìn thoáng qua.“100 phương pháp tán tỉnh? 50 loại tư thế xxoo? Cái đồng hồ lớn gì thế này? Còn gì nữa không?”

“Chỉ còn lọ gel bôi trơn. Không còn gì khác nữa.” Thiên Hạo cúi đầu, giống như đứa trẻ nhỏ làm sai chuyện gì đó.

Rắc một tiếng, Trần Di bẻ đĩa DVD là đôi.

“Người nghĩ như thế nào mà lại đi mua cái đồng hồ lớn này?”

Trần Di tức giận.

Trần Di rất tức giận.

Trần Di vô cùng tức giận.

Tất cả những cảm động lúc trước, tất cả đều bị Thiên Hạo phá hủy.

“Ta...ta sợ ta không thỏa mãn được người...” Trần Di nghe xong lời này lập tức hết chỗ nói.

“Trông ta giống kẻ không được thỏa mãn?”

“Không phải, không phải, là người khác nói công việc bạn quá năng lực sẽ giảm xuống, cho nên ta mới...” Thiên Hạo khẩn trương giải thích với Trần Di.

“Đó là đối với những người trên 30 tuổi!!! Lần sau đừng có mua loại đồ vật này.” Thể lực Thiên Hạo vốn đã rất tốt, lại còn dùng những thứ này, chẳng nhẽ muốn lấy cái mạng già của hần?

Toàn thân đều đau nhức, nhìn đồng hồ, đã hơn 7h...

——— hóa ra đã làm hơn hai giờ, hần mệt muốn chết.

Nhưng mà gel bôi trơn thật tốt nha, làm lâu như vậy nhưng không bị nứt ra.

— mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì, chẳng lẽ Thiên Hạo ngớ ngẩn, mình cũng ngớ ngẩn theo?

“Cái kia Trần Di...”

“Cái gì?” Không khỏi nhìn Thiên Hạo, tên kia mặt đỏ như quả cà chua.

“Người, không mặc quần áo vào?” Nhìn Trần Di *** đứng trước mặt, Thiên Hạo chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng.

Trần Di sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng chạy vào phòng ngủ.

Thiên Hạo nhìn nhìn đĩa DVD đã bị Trần Di bẻ thành hai mảnh, không khỏi thở dài.

Thiệt là, ta còn chưa kịp xem mà.

Nhưng mà nếu muốn làm một lần nữa, đã không thể được rồi, hấn cũng không muốn làm cho Trầm Di nổi giận.

Đi tới phòng bếp mặc tạp dề vào, Thiên Hạo chuẩn bị cơm tối.

Dù sao hai người bọn họ còn chưa ăn cơm.

Trải qua một thời gian dài lao động chân tay vất vả, hai người đều đã đói bụng.

Trầm Di mặc quần áo xong, ngồi ở trên ghế salon, chờ Thiên Hạo mang cơm tối ra.

Toàn thân đều không còn chút sức lực nào, chỉ muốn cơm nước xong phải ngủ một giấc thật đã.

Thiệt là, ngày mai còn phải đi làm.

Trầm Di mệt mỏi ăn cơm. Sau một hồi hấn tuyệt đối muốn lăn ra giường ngủ một giấc.

“Trầm...Trầm Di...” Thiên Hạo biết rõ Trầm Di hiện tại rất tức giận, cho nên cẩn thận gọi tên Trầm Di.

“Chuyện gì?” Ăn đồ ăn ngon do Thiên Hạo làm, tâm tình cũng không khỏi có chút tốt lên.

“Ta...ta sai rồi.” Nhưng mà 100 phương pháp tán tỉnh thật sự rất hữu dụng a. Đáng tiếc, cái đó bây giờ đã bị Trầm Di bẻ làm đôi rồi.

“Bỏ đi, chuyện đã qua cứ để nó trôi qua đi.” Không khỏi thở dài, Trầm Di nói với Thiên Hạo.

Nhìn bộ dáng lo lắng của Thiên Hạo, Trầm Di mới ý thức được, Thiên Hạo chỉ là một đứa trẻ.

“Tình dục là vì yêu mà tồn tại. Nếu như chỉ có những kỹ xảo kia, cho dù kỹ xảo có cao tới đâu, đến lúc kết thúc cũng không lấp đầy được tịch mịch trong lòng. Người hiểu không?”

Nam nhân thật sự khá dễ dàng xúc động, nhưng điều đó không có nghĩa là họ có thể đạt được thỏa mãn khi làm cùng với người mình không yêu.

Cùng người mình yêu thương kết hợp, sẽ đạt được thỏa mãn cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Cùng người mình không yêu kết hợp (CCP phán là ***:p). Đến lúc kết thúc, tâm hồn trống rỗng không có cách nào lấp đầy. Tâm hồn trống rỗng càng ngày sẽ càng trở nên tịch mịch.

“Ta sau này, nếu không tốt, người vẫn còn yêu thích ta?” Nghe xong lời này, Trầm Di thiếu chút nữa phun cơm ra.

Nhưng mà nhìn thấy biểu lộ chân thành của Thiên Hạo, Trầm Di biết Thiên Hạo không phải đang đùa.

“Có, nhưng mà đến lúc người không làm được. Chắc ta đã vào quan tài rồi.”

Thiên Hạo nghe xong, không khỏi nở nụ cười.

“Vậy người đang tức giận sao?”

“Không tức giận.”

“...Bình gel bôi trơn còn có thể dùng không? Ta thích hương vị đó.”

Trầm Di nghe xong đột nhiên sững sốt.

“Lục Thiên Hạo, người đi chết đi!!!!!!!!!!!!!!”

52. Chương 52: Xung Đột

Vốn tưởng rằng hôm nay cũng sẽ yên bình giống như mấy ngày trước, đến công ty, nhìn thân ảnh bận rộn của mọi người, Trầm Di mới phát hiện, hấn sai rồi.

Cơ hồ tất cả mọi người đều hưng phấn, bận rộn, nhưng mà Trầm Di lại không biết bọn họ đang bận rộn cái gì.

Đi tới bàn làm việc, Trầm Di ngồi xuống.

Qua một hồi lâu, mọi người bận rộn đều trở lại chỗ ngồi của mình, chỉ có quản lí đang nắm hai tay, chờ gì đó ở ngoài cửa.

“Chủ tịch, hoan nghênh ngài đến thị sát.” Thanh âm của lão bản rơi vào tai của Trần Di.

Chủ tịch?

Chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy Sở Trung Thiên cùng vài người khác đứng ở cửa lớn.

Chỉ thấy Sở Trung Thiên nói gì đó với quản lí, quản lí gật đầu lia lịa.

Sau đó Sở Trung Thiên nhìn về phía Trần Di.

Sở Trung Thiên, sao hán lại đến đây????

Sao hán không ở 4D?

Đầu không khỏi cảm thấy đau đớn.

Qua một hồi lâu, Trần Di ngơ ngác nhìn chằm chằm vào máy tính. Nhàm chán ngẩn người.

Chỉ thấy màn hình máy tính trực tiếp hiện ra một câu.

“Giờ nghỉ trưa, đến văn phòng lầu ba của công ty các người.” Không khỏi vươn tay, tắt menu đi.

Không cần nghĩ, tuyệt đối là Sở Trung Thiên gửi tới.

Rốt cuộc đi, hay là không đi.

Giống như không có cách nào trốn thoát a?

Đối với thời gian, nếu càng hy vọng nó trôi qua càng chậm, sẽ có cảm giác nó trôi qua càng nhanh.

Cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, đã đến giờ nghỉ trưa.

Bất đắc dĩ đi đến lầu ba. Đẩy cửa văn phòng ra, Sở Trung Thiên đang ngồi đó xem tài liệu.

“Người rốt cuộc đã tới...đến đây...” Sở Trung Thiên buông tài liệu. Ý bảo Trần Di đi đến trước mặt hán.

Trần Di chỉ có thể bất đắc dĩ đi đến trước mặt Sở Trung Thiên.

“Không sai nha, Trần Di, lại né ta hai tuần. Cho nên ta trực tiếp chuyển văn phòng sang đây, cảm động không?” Sở Trung Thiên cười, nhưng mà lại có cảm giác rất lạnh.

Sở Trung Thiên nhìn thấy tư thế của Trần Di, biểu tình càng trở nên lạnh hơn.

Trần Di vốn đang cảm thấy lạnh, nhìn thấy nụ cười đó thì thân thể cũng phải run lên.

Sở Trung Thiên đột nhiên kéo Trần Di đến trước mặt mình, giống như đang làm nũng, áp đầu vào bụng Trần Di.

Mấy ngày nay chịu nhiều áp lực đầu có chút đau nhức.

Dù sao công ty vốn là một tập đoàn, khi hán nói muốn đem văn phòng chuyển sang chỗ công ty của Trần Di thì bị tất cả mọi người phản đối.

Mất một thời gian thật dài, mới thuyết phục được ban giám đốc.

Làm sao tìm được một cơ hội, cho đám người rụng hết a, hiện tại người của ban giám đốc, đều là một đám lão già vô dụng. (CCP phán là lão bánh quẩy)

Sở Trung Thiên vươn tay vuốt ve cái mông của đối phương.

Ngay lúc Sở Trung Thiên chạm vào mông, toàn thân Trần Di không khỏi run nhẹ.

Tay Sở Trung Thiên không khỏi dùng sức.

“Ngô...đau...” Đêm qua quả thực là làm quá nhiều, cho nên cái mông bây giờ vẫn còn cảm thấy đau nhức cùng nóng rất.

Ánh mắt của Sở Trung Thiên không khỏi đen lại. Dem mặt áp vào bên cạnh eo của Trần Di.

“Ngày hôm qua như thế nào? Lại còn là mùi dầu tây.” Mùi hương dầu tây nhàn nhạt từ bên cạnh eo truyền đến. Sở Trung Thiên đương nhiên biết rõ đây là mùi gì.

Một tay, cách qua cái quần xoa nắn mông Trần Di, tay kia vươn vào trong quần áo, vuốt ve da thịt bóng loáng.

“Trợ lý...ở đây...sẽ bị người ta nhìn thấy...” Muốn đẩy Sở Trung Thiên ra nhưng lại không dám phát ra âm thanh quá lớn.

“Ngô...đau...” Sở Trung Thiên dùng hai tay tách khe mông ra, Trần Di không khỏi khẽ kêu.

“Xem ra đã không còn cách nào sử dụng, chẳng lẽ lý do người thích tình nhân của người là vì năng lực của hần rất mạnh?” Hai tay không khỏi dùng sức, Sở Trung Thiên hỏi Trần Di.

“Người...đồ...biến...thái...”

“Đằng sau tạm thời đã không thể dùng, người lấy tay giúp ta giải quyết a.” Sở Trung Thiên buông lỏng tay của mình ra. Ngẩng đầu nhìn biểu tình của Trần Di.

“Cái...cái gì...” Trần Di kinh ngạc nhìn Sở Trung Thiên. “Cái này, đây chính là trong văn phòng.”

“Cũng là bởi vì là văn phòng, nên người cần nhanh lên, đã sắp hết giờ nghỉ trưa rồi.” Sở Trung Thiên liền kéo khóa quần. Sau đó cực nóng liền nhảy ra.

“Thực...là...biến...thái...” Nếu như lúc này mà có người tới thì làm sao bây giờ? Sở Trung Thiên chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện này?

Hay là chỉ lấy lý do này làm cái cớ để uy hiếp, bức hần đi vào khuôn khổ.

Biết rõ ý nghĩ của đối phương, nhưng không có cách nào cự tuyệt. Trần Di chỉ có thể cúi người xuống, xoa cực nóng của đối phương.

“Ngô...” Sở Trung Thiên không khỏi hít sâu một hơi.

Đã hơn một tuần, một ngày không thấy được Trần Di, trong lòng sẽ không khỏi cảm thấy bức bối.

Nhưng mà thấy rồi, lại càng thêm bức bối.

Nhìn Trần Di, Sở Trung Thiên đột nhiên kéo Trần Di vào trong ngực mình.

“Này...người...” Ngực của đối phương thật ấm áp, nhất thời làm cho Trần Di khó xử.

Sở Trung Thiên bắt lấy cảm Trần Di, hôn lên.

“Ngô...” Kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Sở Trung Thiên đang phóng đại lên, cảm giác sợ hãi không khỏi tràn ra.

Sở Trung Thiên tại sao phải làm như vậy, tựa như, vẫn còn yêu hần.

“Ngô...” Muốn đẩy Sở Trung Thiên ra, nhưng lại bị đối phương giữ chặt, Trần Di nóng nảy, cắn lên lưỡi Sở Trung Thiên.

Ngay lúc cảm thấy Sở Trung Thiên buông lỏng, Trần Di liền giãy ra khỏi ngực Sở Trung Thiên.

“Ngô...” Sở Trung Thiên không khỏi bịt miệng, lần cắn này, so với nửa năm trước ác hơn nhiều. Mùi máu trong chốc lát đã tràn khắp khoang miệng.

Trần Di có chút hoảng sợ nhìn Sở Trung Thiên. Chỉ thấy Sở Trung Thiên đột nhiên đứng kéo hần lại, đẩy vào bàn làm việc.

Sở Trung Thiên túm hai tay Trần Di để lên đầu.

“Buông...buông ra...” Không khỏi giãy dụa lên, quần áo cũng trở nên lộn xộn. Cổ áo bởi vì giãy dụa, mà mở rộng ra, lộ ra xương quai xanh đầy dấu hôn của Trần Di.

“Ta không thể đụng vào ngươi, nhưng tiểu tình nhân của ngươi thì có thể đúng không?” Chỉ cần vừa nghĩ tới Trầm Di từng nằm dưới nam nhân khác.

Sở Trung Thiên liền hận tới mức nghiêng răng.

“Ta rất cuộc có điểm nào không sánh bằng hần? Chỉ là bởi vì, ta không nhiều tiền như hần?” Suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ tìm ra lý do này.

“Bởi vì hần rất tốt với ta, điểm này là đủ rồi.” Thiên Hạo nhiều tiền hơn Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên thật là biết nói đùa.

“Vậy ngươi có thể đảm bảo, hần đối tốt với ngươi, đều là thật lòng, không mang theo một chút mục đích nào khác? Ngươi có thể đảm bảo, hần không lừa gạt ngươi chút nào?” Ánh mắt Sở Trung Thiên tỏa ra khí thế bức người, làm cho Trầm Di không dám nhìn thẳng.

“Cái này, cái này liên quan gì tới ngươi.” Không biết vì sao, lời nói của Sở Trung Thiên, làm cho Trầm Di không khỏi hoảng hốt.

“Nếu có...cũng không vấn đề gì đối với ta...” Lời nói của Trầm Di giống như một chậu nước lạnh, đổ lên đầu Sở Trung Thiên.

Thả lỏng giam cầm Trầm Di ra.

Từ khi giữa hần và Trầm Di xuất hiện thêm cái tên Lục Thiên Hạo, quan hệ giữa hần và Trầm Di lại càng trở nên hồng bét.

“Ngươi đi ra ngoài đi.” Phiền, thực phiền. Không biết, không biết phải làm như thế nào. Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu.

Trầm Di đứng lên, chỉnh lại quần áo, đi ra ngoài.

“Vậy ngươi có thể đảm bảo, hần đối tốt với ngươi, đều là thật lòng, không mang theo một chút mục đích nào khác? Ngươi có thể đảm bảo, hần không lừa gạt ngươi chút nào?”

Vừa nghĩ tới lời của Sở Trung Thiên, Trầm Di không hiểu sao lại cảm thấy hoảng hốt.

Bất an một cách khó hiểu.

Sẽ không.

Thiên Hạo tuyệt đối sẽ không lừa gạt hần.

53. Chương 53: Chân Tướng

Điểm thần kỳ của vận mệnh, chính là nó vĩnh viễn không ngừng chuyển động.

Cho nên, sự thật nào cũng vậy, cuối cùng cũng sẽ lộ ra.

Trầm Di cảm giác công ty náo nhiệt hơn nhiều so với trước đây, luôn luôn có rất nhiều người yêu cầu chủ tịch của bọn họ đem văn phòng chuyển về 4D, nhưng mà Sở Trung Thiên đều cự tuyệt.

Từ khi nhận thức Sở Trung Thiên đến giờ, Trầm Di mới biết làm chủ tịch có bao nhiêu vất vả.

Lại đem tài liệu tới, Sở Trung Thiên đều chỉ nhìn tài liệu. Sau đó nói một câu, ngươi đi xuống đi, liền đuổi Trầm Di đi.

Sở Trung Thiên không chạm vào mình, mình không phải nên cảm thấy may mắn sao, nhưng mà vì sao, bản thân lại không cảm thấy cao hứng chút nào.

Đến giờ tan ca, Trầm Di thu thập đồ đạc xong, trở lại khu chung cư.

Cửa thang máy mở ra, thấy người ở bên trong thì Trầm Di ngậy ra một lúc.

Lại không phải là Thiên Hạo.

Trầm Di đi vào thang máy. Hỏi nam nhân.

“Xin hỏi, nhân viên thang máy trước bị làm sao vậy?”

“A, người hỏi hần a, nghe nói hần bị sa thải rồi.”

“Cái gì...” Trầm Di đang muốn hỏi khi nào, cửa thang máy mở ra. Trầm Di chỉ có thể đi ra ngoài.

Mở cửa, trong phòng không có bật đèn, Thiên Hạo cúi đầu, ngồi ở trên ghế sa lon.

“Làm sao vậy?” Trầm Di bật đèn, ngọn đèn chiếu lên bóng lưng Thiên Hạo, cảm giác kia làm cho Trầm Di không khỏi nhủ mày.

Thiên Hạo lại không có trả lời, Trầm Di càng có cảm giác không đúng. Đi tới bên người Thiên Hạo.

“Trầm Di...” Thiên Hạo khẽ ngẩng đầu lên. “Ta bị sa thải rồi.”

“Ta biết rồi. Cùng lắm thì đi tìm việc khác là được a.” Trầm Di an ủi Thiên Hạo, bằng năng lực của Thiên Hạo, có thể tìm được nhiều công việc khác tốt hơn nhiều so với nhân viên thang máy.

“Không giống như vậy, không giống với...ta chỉ là muốn được tự do, vì sao, bọn họ cũng không buông tha cho ta.” Thiên Hạo không khỏi cúi người xuống, ôm lấy đầu. Toàn thân đều run rẩy.

“Thiên Hạo...” Trầm Di ngây ngẩn cả người, cho tới bây giờ hần chưa từng thấy Thiên Hạo như vậy bao giờ. Trầm Di không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà hần biết rõ, Thiên Hạo hiện tại rất thống khổ, Thiên Hạo hiện tại rất cần hần.

Cúi người xuống, ôm lấy Thiên Hạo. Truyền đến nhiệt độ cơ thể ấm áp.

Thiên Hạo ngây ra một lúc, vươn tay ôm chặt lấy Trầm Di.

“Ta, ta có chút chuyện, muốn nói cho người.” Cũng nên nói cho Trầm Di biết thôi, dù sao mình che giấu cũng lâu rồi.

Thiên Hạo buông lỏng tay ra, Trầm Di ngồi xuống ghế sa lon.

“Người biết tập đoàn Sáng Thế?” Sáng Thế, là đầu rỗng trong lĩnh vực bất động sản, chiếm đến gần 40% toàn bộ cổ phiếu bất động sản.

Tuyệt đối có thể coi như là vua, mà người sáng lập của nó, càng là một người vô cùng truyền kỳ, tiện thể nói thêm, căn hộ của Trầm Di bây giờ, chính là thuộc Sáng Thế.

“Ta biết...” Nhưng mà cái này có liên quan gì đến Thiên Hạo?

“Ha ha...” Thiên Hạo không khỏi cười khổ một cái. “Người sáng lập tập đoàn Sáng Thế là ông nội của ta.”

“Cái gì?? Sao...làm sao có thể???? Người, người không phải là đang nói đùa a???”

“Bộ dáng ta giống như đang nói đùa?” Biểu tình của Thiên Hạo. Tuyệt vọng xen lẫn với thống khổ.

“Vậy người vì cái gì, không còn sớm nói cho ta biết.” Đây mới là vấn đề Trầm Di muốn hỏi.

Bọn họ không phải tình nhân sao, Trầm Di đã không chỉ một lần hỏi về vấn đề nghề nghiệp của Thiên Hạo, nhưng mà Thiên Hạo khi đó đều lảng tránh không trả lời.

“Từ lúc ta mới sinh ra, đã sống dưới sự không chế của ông nội ta.

Thấy Thiên Hạo thay đổi chủ đề, Trầm Di không khỏi cười khổ.

“Mỗi ngày đều buồn tẻ mà học tập, ta chưa từng có bạn bè.”

“Về sau ta thật sự là chịu không nổi, hỏi ông nội ta có thể cho ta tự do không.”

Hai mắt cô đơn, làm cho Trầm Di đau lòng.

“Ông nội của ta đã nói, trong ba năm làm nhân viên thang máy, nếu như ta có thể kiên trì, ông ấy sẽ cho ta tự do. Lần đầu tiên ta cảm giác được mình đến gần tự do như vậy.”

“Nhưng mà về sau, ta phát hiện sự tình khó hơn nhiều so với ta dự tình.”

“Suốt ngày đứng ở cái không gian nhỏ hẹp kia, mỉm cười đối với tất cả mọi người, không có bất kì cái gì để giải trí, ta cảm giác mình nhàm chán đến phát điên rồi.”

“Ta biết, lúc ta gặp người, mỗi ngày người đều chào hỏi ta, mỗi ngày đều cười với ta.” Thậm chí lễ giáng sinh nửa năm trước còn mời hẳn, khi đó trong lòng của hẳn cảm động cỡ nào, cũng chỉ có mình Thiên Hạo mới nhận ra được.

“Người còn nhớ cái lần người uống say về không?” Thiên hạo chính tại lúc đó, đã yêu nam nhân cũng tịch tịch như hẳn này.

“Lúc đó, người hỏi ta, “người gần đây đối với mọi người đều xa cách như vậy?” (người trong câu hỏi này là Thiên Hạo nhé, mọi người có thể xem lại chap 4, ta vừa nguyên si từ đó về) Ánh mắt Thiên Hạo tràn đầy yêu thương.

“Câu nói kia đã tiến thật sâu vào lòng ta, có lẽ ta đã yêu người từ khi đó.”

“Nhưng mà ta chỉ có thể lựa chọn chạy trốn, dù sao hoàn cảnh của ta, khiến cho ta không thể nào yêu người, huống chi, người còn là một nam nhân.”

Nếu như là nữ nhân, Thiên Hạo còn cảm thấy có cơ hội để thuyết phục ông nội tình tình không được tốt lắm của hẳn.

Nhưng mà Trần Di lại là nam nhân.

“Về sau, người nói người phải đi công tác, những ngày đó ta ngày nào cũng đều nhớ tới người, mấy ngày đó, ta mới biết được ta đã yêu người sâu đậm như vậy.”

“Kết quả lại không nghĩ rằng, lần gặp mặt sau đó lại là ở dưới tình huống kia.” Lúc nhìn thấy Trần Di người đầy máu nằm trong bồn tắm, Thiên Hạo có cảm giác như thế giới của mình đã sụp đổ.

Gần như phát điên mà đưa Trần Di đến bệnh viện.

“Nhìn thấy bộ dáng bị thương của người, tim ta đau giống như bị người ta móc ra vậy, ta muốn bảo vệ người, ta không muốn người bị thương.

“Ta sợ người biết thân phận của ta, bởi vì nếu người biết, ta không xác định được người có thực sự yêu con người của ta không, người hiểu chứ? Ta sợ người cũng sẽ giống như những người khác, thứ mà người yêu mến không phải là ta (mà là tiền).” Thiên Hạo đã từng nói với đồng nghiệp tốt nhất của hẳn, rằng hẳn chính là đại thiếu gia của Lục gia, kết quả vốn chỉ có thể coi là bạn bè bình thường, lại ra sức mà bám lấy hẳn.

Tất cả tình cảm cùng tình yêu, trước tiền tài, tất cả đều biến chất, trở nên giả dối (gg+ ccp kết hợp lại là “hóa mủ”)

“Thực xin lỗi, ta sai rồi...tha thứ cho ta đi, Trần Di.”

Bởi vì là Trần Di, cho nên mới để ý như vậy.

Bởi vì là Trần Di, mới không muốn để cho hẳn bị thương.

“Thiệt là, ta tức giận khi nào.” Lời nói thì là như vậy, nhưng mà bây giờ trong lòng Trần Di lại nổi lên cảm giác kỳ quái.

Thiên Hạo yêu hẳn, nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện Thiên Hạo không tin tưởng mình, trái tim Trần Di không hiểu sao lại cảm thấy đau đớn.

Càng làm cho Trần Di hoảng sợ chính là, từ giờ trở đi, bọn họ nên làm cái gì bây giờ.

Người nhà của Lục Thiên Hạo, chắc là sẽ không đồng ý cho Thiên Hạo ở cùng với hẳn.

Thiên Hạo không nói sớm cho Trần Di biết thân thế của hẳn còn một lí do khác.

Trầm Di là người sợ phiền toái, nếu như hắn biết được bối cảnh của Thiên Hạo, Trầm Di rất có thể rời bỏ Thiên Hạo.

Thiên Hạo không muốn như vậy, hắn muốn Trầm Di ở cùng hắn.

Cho nên mới làm cho Trầm Di triệt để yêu hắn, sau đó mới nói cho đối phương biết thân thế của mình.

Làm cho Trầm Di không cách nào né ra.

Cũng không muốn né ra.

Không thể trốn tránh.

Cái lý do tàn khốc này Trầm Di không phải không thể tưởng được, mà là hắn không dám nghĩ.

“Người có thể đảm bảo, hắn đối tốt với người, đều là thật lòng, không mang theo một chút mục đích nào khác? Người có thể đảm bảo, hắn không lừa gạt người chút nào?”

Vì sao, Sở Trung Thiên lại nói như vậy, giống như hắn đã biết rõ ngọn nguồn sự việc.

Hơn nữa sau khi Sở Trung Thiên nói những lời này, Thiên Hạo liền bị người ta sa thải, chẳng lẽ...

Chắc không phải là Sở Trung Thiên.

Trầm Di không biết phải làm thế nào cho tốt, chỉ có thể chờ đến lúc đi làm thì hỏi Sở Trung Thiên cho rõ ràng mọi chuyện

Sáng Thế: gu gồ phán là Genesis – khởi điểm, bắt đầu, sáng thế. Nguyên tác:

54. Chương 54: Hàng Xóm

Lúc Sở Trung Thiên đi tới văn phòng thì nhìn thấy Trầm Di đang đứng trước cửa văn phòng hắn, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Sở Trung Thiên mở cửa, Trầm Di liền theo Sở Trung Thiên đi vào.

Sở Trung Thiên đem tài liệu ném lên mặt bàn, sau đó thành thoi ngồi xuống.

“Cái này...hình như là lần đầu tiên người chủ động tìm ta a?”

Sở Trung Thiên vì Trầm Di chủ động đến, không khỏi có chút cao hứng.

Nhưng mà lý trí nói cho Sở Trung Thiên biết, nguyên nhân Trầm Di đến, tuyệt đối là vì Lục Thiên Hạo.

“Vì sao, người vừa nói Thiên Hạo có điều giấu diếm ta, kết quả mới có hai ngày sau, hắn đã bị người ta sa thải.” Nói thẳng vào vấn đề, thậm chí trong lời nói còn mang theo mùi thuốc súng nhàn nhạt.

Sở Trung Thiên đã biết rõ tên của tình nhân hắn. Cho nên Trầm Di nói thẳng tên của Thiên Hạo ra.

“Người hoài nghi là ta giả trò?” Sở Trung Thiên ngây ra một lúc.

“Ta chỉ là không tin đây là trùng hợp.”

“Vậy người là đang hoài nghi ta? Người nghĩ ta có đến mức nhảm chán như vậy không? Trầm Di...” Thiên Hạo, gọi thật là thân mật, Sở Trung Thiên không khỏi cười khổ.

Không có khả năng, không thể nào là Sở Trung Thiên, Trầm Di biết rất rõ ràng không phải Sở Trung Thiên làm, nhưng mà hắn vẫn muốn đến hỏi một chút xem.

Nếu như không phải bởi vì Sở Trung Thiên, thì phải là bởi vì chính hắn.

“Nếu như không phải là người, thì hắn là bởi vì ta.” Ánh mắt Trầm Di không khỏi có chút cô đơn. Sau khi Trầm Di tự sát, Thiên Hạo đã từng ở cùng hắn suốt hơn nửa tháng, có khả năng nhất chính là lỗi khi đó.

Kỳ thật trong ý nghĩ của Trầm Di, điều đầu tiên nghĩ đến, chính là nguyên nhân này, chỉ là bởi vì sự thật đó đối với Trầm Di mà nói, quá mức tàn khốc, cho nên trong đại não sẽ không ngừng đưa ra những lí do khác.

Ý nghĩ thông minh, bởi vì tâm hồn yếu đuối, mà trở nên ngu ngốc.

Bộ dáng của Trầm Di, làm cho trái tim của Sở Trung Thiên không khỏi đau đớn.

Sở Trung Thiên thở dài.

“Người thật đúng là khờ dại nha, Trầm Di, người có biết người đang ở đây tự mình đa tình?” Thanh âm lãnh đạm hơn nữa còn ẩn chứa ý tứ cười nhạo của Sở Trung Thiên đánh thật sâu vào nội tâm đang đau đớn của Trầm Di.

“Chi tiết về Lục Thiên Hạo, người cũng không phải không biết, chẳng lẽ người cho rằng, Lục gia thật sự sẽ thả tự do cho đứa con trai duy nhất của dòng tộc họ sao???” Cho nên, ông nội của Lục Thiên Hạo chỉ là cho hắn một cái hy vọng hão huyền thôi.

“Cho dù không có người, bọn họ cũng sẽ tìm được lý do, khiến Lục Thiên Hạo phải bỏ việc.” Thanh âm lãnh đạm, không có nghe được một chút tình cảm nào, chỉ là đơn giản là suy luận ra, từ những kết quả mà Sở Trung Thiên thu được.

Người cái này, là đang an ủi ta sao? Những lời này Trầm Di chỉ đơn giản nuốt trở lại bụng, đúng thì sao, không đúng thì thế nào.

Nhưng mà dưới đáy lòng, thật sự có chút ít cảm động.

Sở Trung Thiên nhìn thấy bộ dáng của Trầm Di, không khỏi cười cười.

“Vậy đối với hiểu lầm của ta, người có cái gì để đền bù tổn thất?”

“Cái này, thực xin lỗi.” Trầm Di thành thật xin lỗi.

“Ta muốn không phải cái này, cho ta một cái hôn a, khẽ hôn cũng được, được không?” [a dẫn, người sau này định đi theo con đường ngây thơ]

Trầm Di không cách nào cự tuyệt yêu cầu của đối phương, dù sao chỉ là một nụ hôn.

55. Chương 55

Đi tới mặt Sở Trung Thiên, cúi người xuống, nhẹ nhàng phủ môi của mình lên.

Cảm giác mềm mại quen thuộc, làm cho Sở Trung Thiên cực kỳ muốn ôm lấy Trầm Di.

Nỗ lực khắc chế dục vọng của mình, hắn cũng không muốn lại làm cho tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Nụ hôn kết thúc, kỳ thật chỉ là hai người môi chạm môi, cũng khiến cho nội tâm hai người nổi lên rung động khó hiểu.

“Ta...ta...ta đi làm trước đây...” Cảm giác khác lạ trong lòng, làm cho Trầm Di theo bản năng mà trốn tránh.

Không đợi Sở Trung Thiên đáp lời, Trầm Di đã bỏ chạy ra ngoài.

Sở Trung Thiên nhìn bộ dáng bối rối rời đi của Trầm Di, không khỏi cười cười, sau đó, sờ soạng hạ môi của mình.

Đến tối sẽ đưa Trầm Di về nhà a.

Trầm Di trở lại văn phòng, nỗ lực không chú ý đến rung động trong nội tâm, nỗ lực tìm việc để làm, thậm chí giờ nghỉ trưa cũng không đi nghỉ, vẫn cứ tìm việc để làm, cho đến lúc tan tầm.

Trầm Di thu thập xong đồ đạc, đi ra khỏi văn phòng, nhưng tại hành lang lại thấy một dáng người quen thuộc.

“Thiên? Thiên Hạo???” Không xác định liền hỏi người đứng ở hành lang.

Người đứng ở hành lang liền quay đầu lại, cười cười với Trầm Di.

“Người, sao người lại tới đây?” Vừa nhìn thấy là Thiên Hạo, Trầm Di liền bước nhanh tới.

“Ta cuối cùng cũng có thời gian, cho nên muốn đi cùng người, hôm nay muốn làm gì?”

Các nữ đồng sự xung quanh liền tiến đến.

“Trầm Di, ai vậy nha?” Cơ hồ tất cả nữ nhân đều nhìn Thiên Hạo với ánh mắt hình trái tim. (ta chém đây, tại thấy có từ “tâm”)

“Ta là cháu của Trầm Di.”

Trầm Di nghe xong lời này, không khỏi cho Thiên Hạo một cái lườm, hắn mới hơn ba mươi, làm sao có thể có cháu lớn như vậy, cũng may hiện cũng không có ai biết Trầm Di vốn xuất thân từ cô nhi viện, bằng không thể nào cũng chê cười hắn.

“Oa oa, hảo suất a, thật ôn nhu a, Trầm Di người thật hạnh phúc a.” Đám nữ nhân kia giống như đã bị Thiên Hạo tẩy não toàn bộ rồi, đối diện với Thiên Hạo, còn có thể nghĩ cái gì cháu với không cháu.

Trầm Di bị đám nữ nhân kia ồn ào đến mức phiền chán, kéo lấy tay Thiên Hạo.

“Ta cùng cháu ta còn có chút việc, cho nên muốn đi, thật có lỗi.” Sau đó cơ hồ là dắt, đem Thiên Hạo từ trong đám nữ nhân tách ra.

Bởi vì bị đám nữ nhân vây quanh, cho nên Trầm Di không có nhìn thấy, Sở Trung Thiên sắc mặt khó coi muốn chết đứng ở phía sau.

Thấy được bộ dáng của Trầm Di đối với Thiên Hạo, Sở Trung Thiên phát hiện mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Thấy Trầm Di lôi kéo Thiên Hạo chạy trốn, Sở Trung Thiên không biết mình đang làm cái gì.

Chính mình chỉ sợ ngay cả chỉ là một người bên cạnh cũng không phải a. (câu này ta hoàn toàn không hiểu nên bịa cho hợp hoàn cảnh)

Vì sao, muốn để ý Trầm Di như vậy.

Chính là Sở Trung Thiên không muốn buông tha.

Không có lý do gì để hấn rời bỏ Trầm Di cả.

Nếu tìm được lý do rồi, có lẽ hấn sẽ rời đi.

Trầm Di cùng Thiên Hạo về tới nhà, Thiên Hạo liền đi tới phòng bếp.

“Chúng ta nghỉ một lát, rồi mới ăn cơm nha?” Trầm Di ngồi ở trên ghế sa lon, một bên xem TV, một bên trò chuyện cùng Thiên Hạo.

“Ân, cũng được.” Thiên Hạo cầm cái hộp, từ phòng bếp trong đi ra.

“Ta, phải về Sáng Thế, ai.” Thiên Hạo vừa thở dài, vừa ăn cơm.

“Vậy người...” Phải đi?

“Cũng may Sáng Thế cách đây không xa, ta còn có thể ở lại đây không?” Thiên Hạo biết rõ Trầm Di muốn hỏi cái gì, cho nên trực tiếp cho Trầm Di đáp án.

“Ân, nhưng mà, ta phải thu tiền thuê nhà, còn có, trước kia người cũng vẫn còn thiếu nợ tiền thuê phòng của ta.” Trầm Di không khỏi dùng chiếc đũa gõ lên đầu Thiên Hạo.

“Ta từ nay về sau có lẽ sẽ bề bộn nhiều việc, ai. Nếu buổi tối ta không về được, sẽ gọi điện cho người.” Thiên Hạo cười cười với Trầm Di, vẫn ôn nhu như là trước kia vậy.

“Ân, ta biết rồi.” Rõ ràng giống như trước đây, nhưng mà Trầm Di lại cảm giác không giống với lúc trước, cũng là ăn cơm, cũng là nói chuyện phiếm, vì sao, tâm tình lại bất đồng như vậy.

Ngày cuối tuần hiếm hoi, hai người làm tổ trên ghế sa lon xem TV.

Đinh linh đinh linh, chuông cửa đột nhiên vang lên, Trần Di cùng Thiên Hạo không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

“Tại sao lại có người đến?” Bàn bệ của Trần Di ít đến đáng thương, hiện tại ngay cả một người bạn cũng không có, làm sao có thể có người đến tìm hắn.

Trần Di một bên lầm bầm, một bên mở cửa.

Trần Di mở cửa thì thoáng cái ngây ngẩn cả người.

“Sở...Sở Trung Thiên???”

“Xin chào, ta là hàng xóm mới của ngươi.” Sở Trung Thiên cười cười, chào hỏi Trần Di.

56. Chương 56: Chiếc Nhẫn

Trần Di chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

“Trần Di, ai vậy?” Thiên Hạo ngồi ở trên ghế sa lon, hỏi Trần Di.

“Là người mới đến, không ngờ lại là thủ trưởng của ta.” Trần Di hiện tại thật muốn đuổi Sở Trung Thiên đi, nhưng mà, hắn không thể.

“A?” Thiên Hạo từ lúc nào đã đi tới. Đến cửa ra vào. “Nếu đã vậy, cùng nhau ăn cơm a?”

“Nếu vậy, ta sẽ không khách khí.” Lúc Sở Trung Thiên nói lời này thì vẫn nhìn Trần Di. Trần Di có chút cúi đầu.

“Trần Di, trước tiên ngươi mời thủ trưởng của ngươi đến ghế ngồi đi.” Thiên Hạo rất tự nhiên đặt tay lên lưng Trần Di.

Trần Di không khỏi có chút run lên.

Lúc ăn cơm chiều, không khí ở đây có thể nói là rất quái dị.

“Đúng rồi, trước kia ta là đồng sự của Trần Di.” Sở Trung Thiên đột nhiên nói những lời này.

Trần Di nghe nói như thế thì không khỏi ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ, Sở Trung Thiên muốn vạch trần quan hệ của bọn họ?

“Đồng sự?” Thiên Hạo cũng ngây ngẩn cả người.

“Àn, đúng, nhưng mà về sau khi ta chuyển tới công ty khác, thì không có gặp Trần Di nữa. Lại không nghĩ rằng, ta lại quay trở lại làm cấp trên ở công ty Trần Di, rất lợi hại a?”

“Àn rất rất lợi hại.” Thiên Hạo nhú mày.

Trần Di chỉ có thể ở bên cạnh, nhìn hai người bọn họ câu có câu không trò chuyện, trong không khí, có chút mùi thuốc súng treo lơ lửng.

Sau bữa ăn, Thiên Hạo “lich sự” tiễn Sở Trung Thiên.

Cạch một tiếng Thiên Hạo đóng cửa lại.

Trong phòng yên tĩnh làm cho lòng người hoảng sợ.

“Trần Di.....từ nay về sau cách xa hắn một chút.” Biểu tình Thiên Hạo khi nói những lời này, vô cùng chăm chú.

“Làm sao vậy?” Trần Di không khỏi chột dạ, Thiên Hạo chẳng lẽ đã phát hiện ra.

“Ánh mắt hắn nhìn ngươi rất kỳ quái.” Ánh mắt tràn ngập dục vọng, giống như muốn lột sạch quần áo của Trần Di xuống.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Sở Trung Thiên làm cho Thiên Hạo không khỏi khấn trương lên.

Hơn nữa người nọ lại là đồng sự của Trần Di. Vừa nghĩ tới đồng sự, Thiên Hạo liền nghĩ đến lần đi công tác kia của Trần Di.

Nhưng mà, người này có lẽ không phải là hắn, bằng không Trần Di khó có thể cho hắn tiến vào nhà.

Muốn hỏi Trần Di một chút, nhưng mà hắn biết Trần Di không muốn nhắc lại chuyện ngày đó nữa, cho nên, cuối cùng vẫn không hỏi gì.

“Thiên Hạo, người có phải có chút, quá nhạy cảm?” Trong lòng Trần Di không khỏi cảm thấy bối rối.

Không muốn để cho Thiên Hạo biết.

Cũng không thể để cho Thiên Hạo biết.

Nếu như Thiên Hạo cũng rời bỏ hắn, hắn sẽ chẳng còn cái gì cả.

“Ta còn không phải sợ người bị nam nhân khác cướp mất sao.” Thiên Hạo cười cười, đi tới đằng sau Trần Di, vươn tay ôm lấy eo Trần Di.

“Làm sao có thể?” Trần Di chỉ cảm thấy hạnh phúc tràn ngập khắp toàn thân. “Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người, trừ phi người vứt bỏ ta trước.”

Trong lời nói có hứa hẹn với Thiên Hạo, thực sự đối với tương lai có chút bất đắc dĩ. Tương lai của hắn và Thiên Hạo sẽ như thế nào?

“Ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ người.”

Đôi tay Thiên Hạo đang ôm lấy Trần Di không khỏi siết chặt. Cúi đầu, đem đầu dán vào bên cổ Trần Di.

Thân thể kề sát, làm cho Trần Di cảm giác được Thiên Hạo có phản ứng đối với hắn, trong lòng không khỏi bối rối.

Hắn hiện tại một chút tâm tình cũng không có.

“Ta, ta hôm nay có chút không thoải mái.” Hắn thật sự không muốn làm trong tình huống này, tuyệt đối không muốn.

Nhưng mà Thiên Hạo lại không phản ứng gì, chỉ ôm chặt hơn.

“Ta.....ta hôm nay có chút không thoải mái, hai ngày nữa được không?”

Thiên Hạo chỉ có thể không muốn mà buông lỏng tay ra, nhìn Trần Di đi về phòng ngủ.

Trần Di ngã xuống giường, cảm giác bất an tràn đầy cả người.

Trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, đem đầu chôn thật sâu vào trong cái gối mềm mại.

Sở Trung Thiên, hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ cảm thấy tự do của mình càng ngày càng ít, Sở Trung Thiên giống như mới thả lưới, và hiện giờ hắn đang thắt chặt lưới của hắn lại.

Trần Di chỉ cảm thấy toàn thân đều hít thở không thông đến khó chịu.

Bức hắn phải nói cho Thiên Hạo biết rõ chân tướng sự việc?

Nói cho Thiên Hạo biết, tình nhân của y trong khi y đang làm việc, thì hắn lại lên giường của nam nhân khác?

Không, không phải là như vậy đi?

Không khỏi sợ hãi đến toàn thân phát run.

Vì sao, vì sao hắn không thể buông tha cho mình.

Khó chịu không cách nào chìm vào giấc ngủ, lúc rời giường ngày hôm sau, hai mắt hiện rõ quầng thâm.

Thật sự không bao giờ ... muốn đến công ty nữa.

Thật sự không bao giờ ... muốn gặp Sở Trung Thiên nữa.

Nhưng mà Trầm Di lại không cách nào làm được.

Đi tới công ty, lại phát hiện có chuyện gì đó. Còn chưa kịp đặt mông lên ghế, lão bản đã tới tìm hần.

“Trầm Di, người có biết nhà của chủ tịch ở đâu không?” Lão bản không kịp thở hỏi Trầm Di.

“Ta biết một chỗ” Hơn nữa còn đối diện nhà hần.

“Cám ơn trời đất, rốt cục có một người biết đến.” Lão bản đột nhiên lôi kéo Trầm Di kiên quyết, đem Trầm Di kéo dài tới văn phòng chủ tịch ở lầu ba.

Chỉ thấy trong văn phòng chủ tịch, đã có rất nhiều người ngồi, nhưng mà Sở Trung Thiên lại không ở đó.

“Chủ tịch hôm nay không có tới công ty, người có thể đi đến nhà hần nhìn xem có chuyện gì xảy ra được không?” Lão bản nhìn người ngồi bên cạnh, không khỏi xoa xoa mồ hôi trên đầu. “Nơi này có rất nhiều chuyện đang chờ chủ tịch xử lý.”

“Thiệt là, không phải hần nói hôm nay muốn ký hợp đồng sao, cái này là đang xảy ra chuyện gì.” Bên cạnh có mấy người đang phàn nàn.

“Chúng tôi sẽ mau chóng, xin các vị yên tâm a.” Lão bản cố gắng cười với những người kia.

“Trầm Di, nhất định phải tìm được chủ tịch, bằng không công ty của chúng ta sẽ bị người ta giẫm bẹp.” Những người đang ngồi trong văn phòng chủ tịch lúc này, người nào trong số họ cũng không thể trêu vào.

“Ta đã biết.” Trầm Di không khỏi cười khổ.

Vì cái gì, rõ ràng muốn né ra, ý trời lại cứ muốn hần phải dính vào.

Lái xe, về tới khu chung cư.

Đi cửa nhà Sở Trung Thiên thì Trầm Di không khỏi cười khổ.

Nhà của Sở Trung Thiên cách nhà của mình thật sự gần đến mức không bình thường nha.

Đứng ở cửa ra vào nhà Sở Trung Thiên, một mực nhấn chuông cửa, nhưng mà nhấn mãi cũng không thấy có ai trả lời, nhưng mà Trầm Di lại có cảm giác Sở Trung Thiên đang ở bên trong.

Trực tiếp đến phòng an ninh, nói rõ tình huống.

Dưới sự giám sát của nhân viên an ninh Trầm Di đi vào phòng của Sở Trung Thiên.

Đi tới phòng ngủ, phong cách trang trí trắng đen cực kỳ đơn điệu làm cho Trầm Di có chút đau đầu.

Sở Trung Thiên đang nằm trên giường, mặt đỏ bừng, thỉnh thoảng lại thở phì phò, giống như sinh bệnh.

Nhưng mà dù sao cũng phải chứng minh với nhân viên an ninh rằng mình là bạn bè của Sở Trung Thiên.

Lúc đó nhân viên an ninh mới có thể an tâm rời đi. Cho nên Trầm Di muốn trước hết đánh thức Sở Trung Thiên dậy.

“Sở Trung Thiên.” Đẩy đẩy Sở Trung Thiên.

“Ân?” Sở Trung Thiên chậm rãi mở mắt ra nhìn. “Trầm Di?”

Sở Trung Thiên đưa mắt nhìn nhân viên an ninh, nhanh chóng hiểu ra tình hình. “Vị tiên sinh này là bạn bè của ta, người có thể trở về đi.”

“Ta đã biết.” Nhân viên an ninh đi ra ngoài, trong phòng còn lại hai người bọn họ.

“Người nói cho mấy người đang ở phòng làm việc của ta. Nói ta sinh bệnh, nên thời gian ký kết phải đổi lại.” Ngay cả khi này, Sở Trung Thiên cũng vẫn nghĩ đến hiệp ước, hợp đồng của hần.

Hiện tại Sở Trung Thiên chỉ cử động chút thôi cũng cảm giác mệt muốn chết.

Toàn thân đều rất nóng.

“Ta đã biết, ở đây người có túi chườm nước đá không?”

Trầm Di cầm lấy điện thoại, nói rõ tình huống với lão bản.

“Cái gì, chủ tịch sinh bệnh? Vậy phiền người trước tiên chiếu cố hân.”

Trầm Di bắt đắ dĩ cúp điện thoại, thấy Sở Trung Thiên không trả lời, liền nghĩ đi về nhà lấy túi chườm nước đá.

Vừa mới đi ra ngoài vài bước.

“Đừng, đừng đi” Khác so với lúc bình thường lạnh như băng, thanh âm của Sở Trung Thiên lúc này yếu ớt đến đáng ngạc nhiên. “Ta sẽ không đi, ta về nhà mang một vài thứ sang, được không?” Đối phương yếu ớt làm cho Trầm Di không tự giác mà giảm nhẹ thanh âm.

Sở Trung Thiên nghe đến lời này quả nhiên yên tĩnh trở lại.

Chỉ chốc lát, Trầm Di cầm vài thứ gì đó, đi tới buồng vệ sinh.

Đem túi chườm nước đá bỏ vào trong nước, một lát sau lại lấy ra thì đã trở nên rất băng. Nhưng mà tìm nửa ngày lại không tìm được khăn mặt

“Sở Trung Thiên, khăn mặt ở đâu?”

“Ở ngăn kéo tủ quần áo trong phòng ngủ.”

Mở tủ quần áo ra, kéo ngăn kéo, nhanh chóng thấy được khăn mặt.

Lấy khăn mặt ra, cùng với đó một cái cái hộp nhỏ cũng bị kéo ra theo. Trầm Di muốn đỡ lấy, nhưng không đỡ được, cái hộp lướt qua đầu ngón tay, rơi xuống đất.

Cái hộp nắp mở ra, bên trong rơi ra một chiếc nhẫn màu bạc.

57. Chương 57: Phục Hồi

Hai mắt không khỏi trợn to, chiếc nhẫn này, vì sao...

“Ta biết tình yêu của chúng ta là mãi mãi.”

Đột nhiên, trong ý nghĩ lại hiện ra hình ảnh lúc Sở Trung Thiên bày tỏ với hân, khi đó hân rất hạnh phúc.

“Không...” Trong lòng không khỏi cảm thấy hoảng sợ, chỉ thấy trong lòng mình có thứ gì đó đang từng chút từng chút vỡ ra, bên trong đó, là tình yêu của hân với Sở Trung Thiên.

Nhanh chóng đem chiếc nhẫn nhét trở lại ngăn kéo, Trầm Di bước trở lại phòng tắm.

Mở vòi nước dội lên mặt mình, liều mạng làm cho mình tỉnh táo lại.

Nếu không phải vì Sở Trung Thiên còn đang sinh bệnh, Trầm Di thật sự muốn rời xa cái chỗ này.

Dùng khăn mặt gói kỹ túi chườm nước đá, đặt lên đầu Sở Trung Thiên.

“Người tại sao lại sinh bệnh?” Trong lòng cảm thấy Sở Trung Thiên dường như rất ít khi sinh bệnh. Ngoại trừ lần kia...

[cái lần xxoo trong phòng tắm kia, Sở Trung Thiên xả nước, sau đó cảm mạo. Nếu đã quên có thể xem lại các chương trước.] (chap 23, 24)

“Có thể là do hai tuần lễ không ngủ a, hơn nữa...” Hơn nữa phải xử lý mấy lão già trong ban giám đốc.

“Con mẹ nó, người đã hai tuần lễ không ngủ được???? ” Trầm Di nhin không được mắg lên. “Người không muốn sống nữa sao?”

“Công tác bề bộn ...” Sở Trung Thiên không khỏi cười cười, cũng có thể chỉ khi nào hắn sinh bệnh, Trầm Di mới có thể chú ý đến hắn, mới có thể quan tâm đến hắn.

Cái loại cảm giác này, thật tốt.

“————” Trầm Di thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt.

Bởi vì bị Sở Trung Thiên khiến cho không nói được lời nào, chuyện chiếc nhẫn bị Trầm Di theo thói quen mà ném ra khỏi đầu.

Có một số việc, không nghĩ đến có lẽ sẽ tốt hơn.

Trầm Di không hề phát hiện ra, tình yêu của hắn đối với Sở Trung Thiên, có một phần nào đó, đã lộ ra ngoài, rốt cuộc không cách nào giấu đi rồi.

Dần dần, Sở Trung Thiên cảm thấy càng ngày càng buồn ngủ, dần dần nhắm mắt lại.

Trầm Di sờ lên túi chườm nước đá, sau cầm đem túi chườm nước đá xuống, giúp thay túi chườm nước đá mới.

Lúc Sở Trung Thiên thì hoàn toàn mất đi nhuệ khí lúc làm việc, thoát nhìn giống như một đứa trẻ vậy. Trầm Di nhìn Sở Trung Thiên, không khỏi cười cười.

Vẫn liên tục thay đổi túi chườm đá, nhưng mà lại cảm thấy cơ thể Sở Trung Thiên càng ngày càng nóng.

“Này ——” Trầm Di muốn gọi Sở Trung Thiên dậy. Nhưng mà Sở Trung Thiên lại không hề tỉnh lại.

Mặt của Sở Trung Thiên nóng đến bỏng cả tay.

Trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Trầm Di chạy tới phòng tắm xả một chậu nước, cầm khăn mặt, đi đến bên giường Sở Trung Thiên, sau đó trèo lên.

Kéo chăn của Sở Trung Thiên ra, cúi người xuống, cởi nút áo ngủ của Sở Trung Thiên.

Một nút,

Hai nút.

Cởi áo ngủ của Sở Trung Thiên.

Nỗ lực không chú ý đến gì hết, chỉ là cầm khăn mặt lau sạch lấy thân thể nóng hổi của Sở Trung Thiên.

Lúc lau người Sở Trung Thiên thì có đôi khi ngón tay không kiểm soát được mà chạm phải da thịt đối phương, tay không tự giác được mà run lên.

Sau đó Trầm Di hít sâu hai cái, tiếp tục lau.

Cứ như vậy liên tục lau.

Nếu mà không khá hơn, phải đi bệnh viện a.

Lau một lúc rất lâu, thân thể Sở Trung Thiên có vẻ không nóng lên nữa.

“Ngô...mẹ...mẹ...” Sở Trung Thiên nói mơ rất khê khiến người ta không nghe rõ.

Dường như chưa bao giờ tồn tại, tiêu tán trong không khí.

“Không...” Lòng mày Sở Trung Thiên đột nhiên nhăn lại, biểu lộ vô cùng thống khổ.

“Làm sao vậy??? ” Không lẽ vẫn còn sốt? Trầm Di không khỏi vươn tay, kiểm tra nhiệt độ trên trán của Sở Trung Thiên.

“Này...Sở...” Bàn tay kiểm tra đột nhiên bị Sở Trung Thiên giữ chặt.

Trầm Di vươn tay, muốn lôi tay của mình ra.

Đối phương nắm chặt hơn, Trầm Di đẩy Sở Trung Thiên ra.

Sở Trung Thiên ôm chặt lấy Trần Di, nhất định không buông ra.

“Đừng rời bỏ ta...” Càng thêm dùng sức ôm lấy, Trần Di có cảm giác người mình sắp gãy rời.

“Sở Trung Thiên...” Cảm giác được rõ ràng thân thể Sở Trung Thiên đang run rẩy, Trần Di không biết phải làm sao bây giờ.

“Đừng rời bỏ ta...” Sở Trung Thiên lúc này tựa như một đứa trẻ đang bị thương.

Vận mệnh vô cùng nặng nề, luôn khiến cho hắn không thở nổi.

Một gia đình để hắn có thể thư giãn, hắn không có.

Một tình nhân để có thể cho hắn thư giãn, hắn đã mất đi.

Cho nên, hắn chỉ có thể thừa nhận tất cả mọi gánh nặng. Cho đến vĩnh viễn.

“Còn đang phát sốt?” Trần Di nỗ lực không để ý đến những lời Sở Trung Thiên nói. Đè xuống cơn sốt trong lòng mình.

Sở Trung Thiên là sinh bệnh, cho nên mới muốn người khác ở cùng hắn, hắn căn bản là không biết người hiện đang lau rửa người hắn chính là Trần Di.

Trần Di hít một hơi, nỗ lực an ủi bản thân.

Nếu là sinh bệnh, cũng là chuyện bất đắc dĩ a.

Cho nên, Trần Di mới ngầm đồng ý cho lần ôm này của Sở Trung Thiên.

Trần Di để mặc cho Sở Trung Thiên vuốt ve.

Bất đắc dĩ đặt khăn mặt lên tử trên đầu giường. Sau đó để cho Sở Trung Thiên ôm lấy.

Cảm giác quen thuộc, làm cho Trần Di rất an tâm.

Trong đáy lòng Trần Di, hắn vẫn không hề quên Sở Trung Thiên.

Nói hắn khờ dại cũng được, nói hắn ngu ngốc cũng được.

Trần Di bất đắc dĩ cười cười, nếu tình yêu, thật sự có thể vứt bỏ một cách đơn giản như vậy, tại sao trên đời này lại có thể có nhiều người vì chuyện tình yêu mà đau khổ đến vậy.

Nghe tiếng nhịp tim của đối phương, từng nhịp từng nhịp gõ vào lòng mình. Chỉ cảm thấy, rất an tâm.

Chậm rãi, ngủ thiếp đi.

Qua thời gian thật lâu, Sở Trung Thiên rốt cục tỉnh lại. Cảm thấy trên người có chút nặng.

Mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt đang say ngủ của Trần Di đang ở rất gần.

Sở Trung Thiên không khỏi ngây ngẩn cả người.

Không lẽ mình đang nằm mơ?

Không khỏi nhú mày, sau đó không khỏi nở nụ cười, cho dù là đang nằm mơ, cũng là một giấc mơ thật đẹp a.

Nhắm mắt lại, tiếp tục thiếp đi.

Lúc Trần Di tỉnh lại, đã hơn 5h.

Thấy sắc mặt Sở Trung Thiên hoàn toàn khôi phục bình thường. Xuống giường gọi điện thoại gọi cơm tối đến.

Sở Trung Thiên biết Trần Di xuống giường, nhưng mà hắn chỉ có thể giả bộ ngủ, dù sao ai cũng không muốn bầu không khí trở nên khó xử.

Không tới một lúc, cơm tối đã được đưa đến.

Trầm Di đánh thức Sở Trung Thiên dậy, giúp Sở Trung Thiên ăn cơm.

Kéo cái bàn nhỏ đặt lên trên giường, sau đó đặt phần cơm tối lên trên mặt bàn.

Trầm Di đã muốn đi về.

“Người ở lại đây giúp ta một lát được không? 6h hãy đi.” Sở Trung Thiên không khỏi cười khổ.

Quả nhiên, chỉ cần hần không còn sinh bệnh, Trầm Di chỉ muốn rời xa hần.

Trầm Di chỉ có thể đi về bên giường Sở Trung Thiên. Thành thật ngồi xuống. Sở Trung Thiên còn đang bị bệnh, cứ ưu đãi hần một chút a.

“Hôm nay, cảm ơn người.” Sở Trung Thiên làm bộ lơ đãng, thuận miệng nói ra.

“Không có, đây là nhiệm vụ của ta.” Là lão bản bảo hần tới. Cũng chính lão bản bảo hần chiếu cố Sở Trung Thiên.

Trong lòng không khỏi tìm lý do, tìm cớ trốn tránh.

Tận lực tránh cho mình cùng Sở Trung Thiên không có bất kỳ tiếp xúc nào.

Vừa rồi chỉ là bởi vì Sở Trung Thiên đang bị bệnh, hần mới...

“Nhiệm vụ của người còn có chiếu cố thủ trưởng?” Không khỏi nói đùa với Trầm Di, hôm nay Sở Trung Thiên thật sự rất vui vẻ.

Càng vui vẻ hơn chính là cái việc giống như nằm mơ mà hóa ra không phải nằm mơ kia, Trầm Di thực sự là không có phòng bị gì mà nằm ngủ bên cạnh hần.

Dường như từ sau khi hần trở về, Trầm Di cho tới bây giờ chưa từng bao giờ cười với hần.

Trầm Di đột nhiên ngẩng ngẩng cả người, đứng nha, mình ở đây làm gì?

Đột nhiên phát hiện thái độ của mình đối với Sở Trung Thiên càng ngày càng thái quá.

Hần hần là chán ghét Sở Trung Thiên, không phải sao?

“Lời trêu đùa của người tuyệt không buồn cười...Ta đi trước ...”

Lời nói của Sở Trung Thiên, đột nhiên đánh thức Trầm Di.

Chính mình, đang làm cái gì đây?

Trong lúc chút bất tri bất giác, lòng của mình đã lệch hướng quá nhiều.

Nhất định phải rời xa Sở Trung Thiên.

Bằng không, lòng của mình, thật sự không biết lại chạy đi đâu.

Hần đã có tình nhân rồi, hần và Sở Trung Thiên không còn có bất kỳ cơ hội nào nữa.

Hơn nữa, là Sở Trung Thiên vứt bỏ hần trước.

Trầm Di gần như là chạy ra khỏi phòng Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên chỉ nhìn Trầm Di chạy ra khỏi phòng, trầm mặc không nói gì.

58. Chương 58: Học Cách Thay Đổi

Chạy về nhà, gian phòng vắng vẻ, yên tĩnh làm cho người ta hít thở không thông.

Một người nhàm chán đứng trong nhà, xem những tiết mục vô vị trên TV.

7h, Thiên Hạo còn chưa về.

Điện thoại vang lên.

“Thiên Hạo? Hôm nay không về sao?” Gọi điện thoại lúc này, chỉ có thể là Thiên Hạo.

“Ân, thực xin lỗi nha Trầm Di, cả tuần này ta đều không về được. Nghiệp vụ của công ty siêu cấp nhiều, ta muốn từng chút từng chút làm quen với toàn bộ. Hiện tại đầu ta chắc phải lớn gấp đôi rồi.”

“Ta biết rồi. Chú ý thân thể, đừng để mệt mỏi quá.” Cho dù trong lòng Trầm Di cảm thấy mất hứng, nhưng hẳn cũng không nói ra.

Cái này vừa có thể xem là ưu điểm, đồng thời cũng là khuyết điểm.

Buông điện thoại xuống. Trầm Di không biết phải làm gì.

Cứ nhàm chán như vậy, xem tiết mục nhàm chán trong TV.

Cuộc sống bình thường có quy luật đột nhiên bị phá vỡ.

Hơi ngẩng đầu lên, đã tám giờ.

Chỉ có thể tự mình đi vào phòng bếp, tự làm cho mình món cơm chiên.

Không khỏi nhìn phía đối diện bàn trống không mà ngẩn người.

Qua một hồi lâu, mới ăn phần cơm chiên do chính mình làm.

Khó ăn đến mức muốn nhổ ra.

Từ khi có Thiên Hạo đến nay, Trầm Di chưa từng ghé qua phòng bếp.

Sự ôn nhu của đối phương đã triệt để làm hư mình rồi, đến lúc phát hiện ra thì rốt cuộc đã không thể rời khỏi đối phương được nữa.

Cái này tính là gì???

Cầm thìa, nhanh chóng xúc cơm, dường như hờn dỗi mà nhét cơm vào trong miệng.

Cố nén lại cái cảm giác muốn nôn ra.

Vì sao mình lại vô dụng như vậy.

Vì sao mình lại ỷ lại người khác như vậy.

Nếu Thiên Hạo cũng rời bỏ mình, chính mình phải làm sao bây giờ?

Như Sở Trung Thiên lần trước, lại một lần nữa tự sát?

Trầm Di, người tỉnh tỉnh a, đừng vô dụng như vậy có được không?

Người khác đều rất cố gắng, vì mục tiêu mình mà sống, chính mình, lại một lần nữa định làm cái gì đây?

Nhớ tới trong bệnh viện, làm phiền đến thiếu niên.

Vô luận như thế nào, không bao giờ ... được nghĩ về chuyện vô dụng như trước kia nữa.

Dù sao, chính mình so với một số người còn hạnh phúc hơn rất nhiều. [nhịn không được nói một câu, đại thúc, người đã trưởng thành.]

Nghĩ thì như vậy, nhưng Trầm Di vẫn là không chịu được cảm giác yên tĩnh.

Tắt TV đi, bật radio thật lớn lên.

Nhanh chóng nằm xuống giường, Trầm Di hiện tại buồn bực đến mức muốn chạy sang nhà Sở Trung Thiên.

Ôm chặt lấy gối đầu.

Một giờ sau. mồ hôi lạnh từ gương mặt chảy xuống.

Hai giờ.

Ba giờ.

Toàn thân cũng khó chịu muốn chết, nhưng mà nếu cứ như vậy đã không chịu được, sau này bị thương có khi còn đau đớn hơn thế này hàng trăm lần, nghìn lần, vạn lần.

Quá độ khẩn trương cùng mỗi một, làm cho thân thể Trần Di chịu không nổi.

Không khỏi ngáp một cái, Trần Di tiến vào mộng đẹp.

Sở Trung Thiên cảm giác thân thể mình đã tốt lên rất nhiều, dùng máy tính xử lý một chút công việc có thể xử lý ngay được. Đột nhiên, điện thoại vang lên.

Sở Trung Thiên rời giường, cầm điện thoại lên.

“Alô?”

“Sở Trung Thiên? Có người điều tra Trần Di.” Khẩu khí của Vũ rất nghiêm túc.

“Người cũng cẩn thận một chút, chú ý đừng để người ta truy ra người.” Trong lời nói của Vũ có mang theo một tia cảnh cáo.

“Yên tâm, cho dù bọn họ có truy ra ra, bọn họ cũng không biết ta là ai.” Lục gia đang điều tra Trần Di?

Sở Trung Thiên không khỏi nhú mày.

Bằng thực lực của Lục gia, rất nhanh sẽ tra ra được Trần Di mà cháu trai của mình yêu mến.

Đến lúc đó Trần Di sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ vậy, Sở Trung Thiên không khỏi đau đầu.

Thực lực của Lục gia thật sự là quá lớn:

Trong vòng chưa đến 30 năm, đã phát triển thành một tổng công ty lớn đến mức này, không thể nào chỉ thuần túy sử dụng những thủ đoạn hợp pháp.

Chỉ sợ Trần Di sẽ có nguy hiểm.

Lúc trước sở dĩ làm mạnh như vậy để Trần Di rời khỏi Thiên Hạo.

Có nguyên nhân rất lớn chính là sợ Lục gia phát hiện ra Thiên Hạo yêu mến nam nhân. Do đó mà liên lụy đến Trần Di.

Dù sao, đây chính là một vụ bê bối lớn.

Mấy ngày nữa hay là cứ nói rõ một chút cho Trần Di a, mặc kệ hắn có nghe hay không.

Chết tiệt, thật sự không phải là một phiền phức bình thường.

“Thật không biết sự tự tin chết tiệt của người... là từ đâu tới.” Vũ không khỏi nổi lên ý định trêu đùa Sở Trung Thiên.

“Tự tin? Vì sao ta đối với hắn, cho tới bây giờ cũng không có tự tin.” Hắn đối với Trần Di thật sự một chút biện pháp cũng không có.

Chỉ có không ngừng vô ý làm tổn thương đối phương.

“Ta cũng muốn nghe người phản nản, nhưng mà 30 giây nữa, ta phải cúp máy.” Dù sao làm sát thủ cũng thật sự là quá nguy hiểm, hơn nữa hắn bây giờ đang từ nhà gọi điện cho Sở Trung Thiên.

“Gặp lại sau.”

Những ngày tiếp theo của Trần Di, đều là vượt qua trong cực độ tịch mịch.

Nỗ lực thích ứng với cuộc sống một người.

Sau này Thiên Hạo cũng không có nhiều thời gian ở cùng hắn.

Không khỏi thở dài, chính mình phải cố gắng thay đổi thói quen sinh hoạt.

Đã trải qua một năm, Trầm Di rốt cuộc biết được không phải mọi chuyện đã hình thành là không thể thay đổi.

Thay đổi trong sinh hoạt, thông thường làm cho người ta vô thức cảm thấy khó chịu, nhưng mà hẳn phải làm quen dần.

Nhưng mà nói thì dễ dàng, mà làm thì lại rất khó, chính mình chẳng phải vì không muốn phải ở một mình vào những ngày cuối tuần, cho nên mới tiếp nhận lời mời của Sở Trung Thiên?

Không khỏi tay gờ lên, nhìn nhìn tấm thiệp mời màu đỏ viền vàng hoa lệ trong tay

“Cuối tuần này có một tiệc rượu, người cùng ta đi.” Sở Trung Thiên lại dùng thái độ cường ngạnh làm cho người ta cảm thấy đau đầu.

“Được không?” Một câu hỏi ngoài dự kiến, làm cho Trầm Di không khỏi ngắc ngứ cả người. Sở Trung Thiên cho tới bây giờ chưa từng bao giờ trưng cầu qua ý kiến của hắn a.

Không biết vì sao, từ sau khi hắn chăm sóc cho Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên không còn làm chuyện gì quá phận đối với hắn.

“Được rồi...” Dù sao tuần này Thiên Hạo cũng không về. Cảm giác yên tĩnh trong nhà làm cho Trầm Di cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Vậy ngày mai người đi mua quần áo?” Sở Trung Thiên cười cười, không biết Trầm Di mặc lễ phục thì sẽ ra sao.

“Không cần, quần áo ta có.” Nghĩ tới lần trước may lễ phục thật phiền phức, Trầm Di không tự giác được mà đỏ mặt.

Chỉ có điều quần áo từ hơn ba năm trước, không biết mình còn có thể mặc vào được không.

“Phải không? 8h tối cuối tuần, gặp nhau ở bãi đỗ xe của khu chung cư.”

Nhắc đến bãi đỗ xe của khu chung cư, Trầm Di đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Lần trước, sau khi bị Sở Trung Thiên phi lễ ở bãi đỗ xe của công ty, Sở Trung Thiên đã trực tiếp đưa hắn đến bãi đỗ xe của khu chung cư.

Cái này chứng tỏ... Sở Trung Thiên đã thành chủ hộ của chỗ này rồi. (tức là vào thời điểm đó, Sở Trung Thiên đã mua nhà ở khu chung cư này rồi, chứ không phải cho đến tận hôm qua nhà Trầm Di chào hỏi thì mới bắt đầu mua)

“Dù sao chuyện này, đều đã là quá khứ rồi. Cũng không nên suy nghĩ quá nhiều.”

Trầm Di mở tủ quần áo ra, từ trong tủ quần áo lấy ra lễ phục rất có tính lịch sử.

Bộ quần áo này là lúc cùng “vợ trước” tham gia tiệc rượu, nàng đã đặc biệt tìm người làm theo yêu cầu. Quá trình may nó quả thật phiền phức muốn chết, đến giờ Trầm Di nhớ lại vẫn còn cảm thấy đau đầu.

Bộ đồ màu đen rất đẹp, còn có áo sơ mi cách điệu bằng lụa trắng. Đi kèm với quần áo, đương nhiên còn có cà vạt.

Cà vạt màu đen có kèm đá quý màu lam nhạt.

Trang sức bằng bạch kim cài trên đó tựa như một cánh hoa. Trên cánh hoa có treo một bảo thạch màu lam hình giọt nước.

Rất dễ nhìn thấy.

Tuy nhiên, bởi vì làm theo yêu cầu rất phiền toái, cho nên Trầm Di là người đầu tiên mặc bộ đồ này.

Khá tốt, cảm giác rất vừa người. Không bị chật giống như tưởng tượng.

Sửa sang lại hết ống quần cũng như ống tay áo, Trầm Di đi ra ngoài.

Chỉ hy vọng, có thể trải qua một buổi tối vui vẻ.

59. Chương 59: Bữa Tiệc Ly Biệt [1]

Sở Trung Thiên đứng ở bãi đỗ xe nhìn thấy Trầm Di thì không khỏi ngây dại.

“Sao vậy? Bộ quần áo này không thích hợp?” Bất an sờ lên đá quý gắn trên cà vạt. Chỉ hy vọng trông mình không đến nỗi quá tệ.

“Không, không, rất phù hợp.” Thực con mẹ nó phù hợp, quá con mẹ nó phù hợp. (=))))))

Quần áo thoát nhìn thập phần đơn giản, chính là đá quý màu lam nhạt, lại làm tôn thêm khí chất ôn nhu mà hiền hòa của Trầm Di.

Kỳ thật đây chỉ là nhìn lướt qua.

Đá quý màu lam nhạt như giọt nước ôn nhu, nhẹ nhàng toát ra vẻ tịch mịch. Giọt nước treo lủng lẳng càng giống như là giọt lệ của tình nhân, làm cho khí chất của Trầm Di vốn là ôn nhu mà tịch mịch lại càng nổi bật hơn.

Sở Trung Thiên cố nén xúc động muốn lột âu phục của Trầm Di, hung hăng chà đạp một phen.

Kéo cửa xe ra, để Trầm Di lên xe.

Đi tới cửa ra vào của vũ hội, Trầm Di không khỏi ngây dại.

Hoa viên cực kỳ lớn, bên trong có thấp rất nhiều bóng đèn nhỏ rất tinh tế.

Ở một khoảng cách khá xa, có lẽ phải cao tới mười tầng, biệt thự màu trắng có mái vòm theo phong cách Châu Âu thấp đèn sáng trưng, càng đáng sợ hơn là bên trong phòng chính là một nhà kính lớn, trong đó có trồng rất nhiều thực vật nhiệt đới.

Cái này, cái này cũng thật sự quá khoa trương đi. Không chỉ có hoa viên, còn có một sân chơi khá lớn đã đóng cửa. Một thảm đỏ thật to, dẫn vào trong biệt thự.

“Xin hãy đưa ra thiệp mời của ngài.” Một thanh âm đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Trầm Di, Trầm Di không khỏi xấu hổ lúng túng cười với quản gia trẻ tuổi. Đưa thiệp mời ra.

“Lần đầu tiên ta tới đến chỗ này, biểu lộ so với người còn khoa trương hơn.” Sở Trung Thiên cố nén cười, an ủi Trầm Di.

Hôm nay tâm tình của Sở Trung Thiên, thoát nhìn rất tốt.

“Cũng xin mời ngài đưa thiệp.” Quản gia kiểm tra xong, cũng quay sang hỏi Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên cũng đưa ra thiệp mời, nhưng lại là màu lam.

“Xin hỏi hai vị là đi cùng nhau?”

Câu hỏi của quản gia làm cho Trầm Di rất nghi hoặc.

“Ân, đúng.”

Quản gia nghe được lời của Sở Trung Thiên, liền đưa cho Sở Trung Thiên một chiếc thẻ từ.

“Chúc ngài vui vẻ.”

Cặp mắt của quản gia vẫn nhìn Trầm Di.

Sở Trung Thiên đột nhiên kéo tay Trầm Di lại.

Quản gia lập tức hồi phục tinh thần lại.

“Thật xin lỗi, ta thất lễ.” Sở Trung Thiên là người đầu tiên trong vũ hội mang người đồng tính tới, cho nên vị quản gia trẻ tuổi cũng không tránh khỏi có chút hiếu kỳ.

“Không có việc gì.” Trầm Di không rõ tại sao quản gia phải xin lỗi.

Nhưng mà Sở Trung Thiên dường như đang tức giận, kéo tay Trầm Di, đi đến biệt thự.

Đi qua hành lang, tới đại sảnh.

Ngọn đèn thủy tinh xa hoa mà to lớn tỏa ra ánh sáng thật chói mắt. Quả thực giống như một mặt trời nhỏ.

Ánh mặt trời chiếu rọi những con người đang cuồng nhiệt trong vũ hội.

Hơn 30 người dưới tiếng nhạc nhẹ nhàng mà du dương đang khiêu vũ.

Mọi người ưu nhã xoay người, giậm chân tại chỗ.

Cũng có vài người không khiêu vũ, mà cầm đĩa nhỏ cùng với một cái kẹp, ưu nhã đứng một góc thưởng thức tiệc đứng.

“Không đi khiêu vũ?” Sở Trung Thiên đột nhiên dán lại gần Trầm Di đang ngẩn người, ghé vào tai hắn khẽ hỏi.

Chết tiệt, cái bộ tây trang này thật sự là quá hấp dẫn, làm hắn luôn luôn có xúc động muốn giật âu phục của Trầm Di ra.

Trầm Di vì khoảng cách vô cùng thân mật, đột nhiên lui về phía sau một bước.

“Ta, hai người chúng ta là nam nhân a, làm sao có thể khiêu vũ?” Hơn nữa tại đây còn là loại vũ hội bình thường nữa.

Không lẽ Sở Trung Thiên muốn tuyên cáo với toàn thể giới, hắn là người đồng tính luyến ái?

Trầm Di đột nhiên hiểu ra ý nghĩ của cái thiệp mời kia.

Nam cùng nữ.

Lam cùng hồng.

Rất nhiều người đều là một đôi.

Còn có tấm thẻ từ kia, không lẽ là một cái chìa khóa?

Đột nhiên nghĩ thông suốt hết thảy, không khỏi cảm thấy chán ghét.

Vũ hội sáng loáng, khắp nơi sau lưng lại tràn ngập dục vọng.

Cái loại cảm giác này, Trầm Di không thích.

Đột nhiên cảm giác mình quả nhiên là già rồi. Đã không còn hợp với xã hội bây giờ nữa.

“Lát nữa đừng đứng cách ta quá xa.” Sở Trung Thiên buông lỏng tay Trầm Di ra. Trầm Di chỉ có thể thành thành thật thật đi theo sau lưng Sở Trung Thiên.

Càng là nơi náo nhiệt, cảm giác cô độc lại càng rõ ràng. Chỉ có thể theo sát sau lưng Sở Trung Thiên, nhìn hắn và những người kia trò chuyện về những chủ đề mà họ yêu thích.

Sở Trung Thiên là người rất có sức hấp dẫn, trái ngược với lúc làm việc luôn lạnh lùng, hiện giờ Sở Trung Thiên dường như trở thành một cục nam châm cực lớn, hấp dẫn hết thảy cả nam lẫn nữ.

Thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài câu chuyện hài hước, trêu chọc một số người.

Nữ nhân tụ tập bên cạnh Sở Trung Thiên càng ngày càng nhiều, cuối cùng, Trầm Di bị đẩy ra ngoài.

Trầm Di nhìn Sở Trung Thiên được vây quanh. Cảm giác mình thật là một người dư thừa.

Nhàm chán nhìn thoáng qua chỗ đám người.

Một thân ảnh có chút quen thuộc, làm Trầm Di không khỏi sửng sốt một chút.

Thiên Hạo?

Không khỏi đến gần, khuôn mặt quen thuộc, chính xác là Thiên Hạo.

Trong lòng không khỏi cảm thấy bối rối, Trầm Di không muốn để cho Thiên Hạo biết mình ở đây.

Bởi vì thiệp mời có thể được gửi theo phương thức tình lữ.

Hắn không muốn để cho Thiên Hạo có bất kì hiểu lầm nào đối với hắn.

Nếu để cho Thiên Hạo nhìn thấy hắn trong này, như vậy cho dù hắn có nói thế nào cũng không giải thích được.

Đầu ngón tay có chút run rẩy, ngay cả tâm cũng đều sợ hãi mà run rẩy.

Trầm Di bối rối chạy ra khỏi sân nhảy, không biết vòng vo qua bao nhiêu khúc cua.

Trầm Di chạy tới toilet.

“Người không đi khiêu vũ à? Lục Thiên Hạo?” Một nam sinh cũng cao lớn giống Thiên Hạo, thập phần tuấn lãng hỏi Thiên Hạo.

“Không có hứng thú.” Trên khuôn mặt ôn nhu của Thiên Hạo mất đi nét tươi cười dĩ vãng. Cuộc sống giống như đem hắn nhốt vào trong ***g này, thật sự làm hắn không thể cười nổi.

“Thật sự là rất xin lỗi, ta cũng không nghĩ sẽ bị lộ ra, ta không nghĩ đến ông nội người lại khó khăn đến vậy mỗi ngày đều xem video của người. Cuối cùng cho dù vóc người của ta với người rất giống nhau, nhưng vẫn bị phát hiện.” (chắc hẳn Thiên Hạo nghĩ làm nhờ bạn giả dạng đi làm thay)

“Cái này không liên quan đến người, cho dù không có chuyện này, ông nội của ta cũng có thể sẽ tìm ra cách khác.” Chính mình, quả nhiên là quá ngây thơ rồi. Lại thật sự khờ dại đến mức cho là ông nội sẽ thả hắn.

Nhưng mà chính mình lại chiếm được thứ quý giá nhất đó, nghĩ tới Trầm Di, Thiên Hạo không khỏi cười cười.

Chính mình cũng đã lâu rồi không nấu cơm cho Trầm Di, không biết bữa tối hắn ăn cái gì.

Khẩu vị đặc biệt của hắn, không biết có thể ăn những thứ kia hay không.

Nấu cơm cho mình người yêu, thật sự rất hạnh phúc.

Nhìn hắn đem ý nghĩ yêu thương của mình, nuốt vào trong bụng, sau đó tình yêu thương đó cùng với thức ăn, thâm nhập vào thân thể người mà mình yêu nhất, vĩnh viễn không biến mất.

Thiên Hạo nhàm chán nhìn sân nhảy.

Đột nhiên có một người chạy nhanh ra khỏi sân nhảy, bộ dáng rất giống Trầm Di?

Không khỏi cười khổ, chính mình, không lẽ đã tương tự đến mức đó?

Nhưng mà...

Lục Thiên Hạo đứng lên, hay là đi nhìn qua một chút?

Nếu không trong lòng cứ cảm thấy bồn chồn.

Haiz, chính mình, thật sự là không có thuốc chữa

60. Chương 60: Bữa Tiệc Ly Biệt [2]

Phòng vệ sinh sạch sẽ mà xa hoa không một bóng người.

Mở vòi nước ra, dùng nước lạnh hắt lên mặt mình. Một lần lại một lần, nếu không phải vì vòi nước ở vị trí quá thấp, Trầm Di lúc này không chừng đã trực tiếp để đầu mình dưới vòi, để cho mình tỉnh táo lại.

Vì sao, nhìn thấy Thiên Hạo lại bối rối như vậy.

Vì sao, lại muốn trốn tránh Thiên Hạo.

Trực tiếp giải thích lí do với Thiên Hạo không được sao.

Tại sao phải chạy. Là do trong lòng mình cảm thấy có lỗi?

Sở dĩ sợ Thiên Hạo nhìn thấy, là vì cảm giác nếu Thiên Hạo nhìn thấy thì sẽ không biết giải thích ra sao.

Cảm giác này giống như ngoại tình, điều này khiến Trầm Di ngáy ngẩn cả người.

Trong lòng mình, đã nhận định mình phản bội Thiên Hạo.

Chính mình, lại yêu Sở Trung Thiên?

Nghĩ tới đáp án làm mình không thể chấp nhận được, toàn thân đều tràn ngập cảm giác bất an.

Không thể tiếp tục như vậy.

Bất luận như thế nào, cũng không thể tiếp tục chuyện gì có liên quan đến Sở Trung Thiên, nếu không mình thật sự sẽ đi lầm đường.

Nếu quả thật lại yêu Sở Trung Thiên, Thiên Hạo phải làm sao bây giờ?

Nếu như mình không gặp Thiên Hạo, Thiên Hạo sẽ có bạn gái, sẽ trải qua một cuộc sống bình thường.

Nếu như không có mình.

Thiên Hạo cũng sẽ không phải chịu áp lực lớn như vậy.

Nếu như, nếu như, bi ai lớn nhất trên thế giới này, chính là khi nhớ lại một thời điểm nào đó. Bỏ thêm một chữ nếu như vào.

“Chết tiệt...” Cảm giác bức bối, làm cho Trầm Di không khỏi đánh một quyền lên bồn rửa tay.

Mặc kệ thế nào, không thể tiếp tục có bất kỳ liên quan nào với Sở Trung Thiên.

Cho dù Thiên Hạo thấy được video, thấy được bộ dáng *** loạn cũng không quan trọng.

Ít nhất khi đó Thiên Hạo cảm thấy chán hần, hần cũng có thể hết hy vọng.

Yên tâm để cho Thiên Hạo rời đi.

Để cho Thiên Hạo một lần nữa quay trở lại cuộc sống bình thường.

Mấy ngày nay, Trầm Di trái lo phải nghĩ.

Để cho Thiên Hạo khôi phục cuộc sống bình thường có lẽ tốt hơn.

Bối cảnh của Thiên Hạo mang đến cho Trầm Di áp lực, nặng đến mức làm cho Trầm Di không thở nổi.

Đối với Thiên Hạo mà nói, kết quả tốt nhất có lẽ là mình buông tay, để cho Thiên Hạo lại một lần nữa trở lại cuộc sống bình thường.

Dù là mình không muốn cỡ nào đi chăng nữa.

Mà Sở Trung Thiên, hần đã không thể tiếp tục yêu.

Hần yêu Sở Trung Thiên, có thể Sở Trung Thiên đã từng gây ra thương tổn cho hần, thực sự không phải dễ dàng có thể quên như vậy.

“Cạch” Một tiếng, giống như là tiếng bàn tay nặng nề đẩy cửa ra.

Trầm Di không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa.

Là Sở Trung Thiên???

Vốn là đáp án nghi hoặc, lúc nhìn thấy Sở Trung Thiên, thì đã trở thành khẳng định.

Trái tim đập mạnh mẽ nói cho hần biết, hần yêu Sở Trung Thiên, hần đã lại yêu nam nhân đã từng gây cho mình tổn thương sâu sắc.

Sở Trung Thiên từng bước một đi đến chỗ Trầm Di.

“Không....đừng....đừng tới đây...” Trầm Di không khỏi từng bước một lui về phía sau.

Vì sao, tại sao phải như vậy?

Rốt cuộc tại sao lại yêu Sở Trung Thiên?

Trầm Di đã lui đến góc tường, rốt cuộc không còn đường để lui nữa.

Trầm Di đột nhiên mở cửa buồng vệ sinh bên cạnh ra. Dừng sức đóng lại.

Nhưng ngay lúc đóng lại, cửa liền bị một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt.

Đối phương cường ngạnh kéo cửa lại. Đi đến.

“Sở Trung Thiên...ngươi biết Thiên Hạo cũng ở vũ hội này đúng không?” Trầm Di nhìn Sở Trung Thiên.

Giọt nước từ gò má Trầm Di chảy xuống, giống như nước mắt vậy.

Sở Trung Thiên ngậm ngẫn cả người, Trầm Di thông minh hơn rất nhiều so với hần tưởng tượng.

Chỉ muốn nhanh chóng dứt Trầm Di rời khỏi Thiên Hạo, dù là hy vọng xa vời đến cỡ nào.

Cái vũ hội này giống như để cho Thiên Hạo giới thiệu đối tượng kết hôn.

Vũ hội tổ chức được một lát sẽ có trò hay, nhưng bởi vì tính toán sai lầm, Trầm Di không được chứng kiến.

“Ngươi muốn cứ như vậy để ta bại lộ trước mắt Thiên Hạo?” Thấy Sở Trung Thiên không nói chuyện, trong lòng Trầm Di không khỏi cảm thấy đau xót.

“Ngươi muốn cứ như vậy chứng kiến bộ dáng chật vật của ta???”

“Chỉ cần ta thống khổ, ngươi cũng rất vui vẻ đúng không???” Trầm Di không khỏi cười khổ.

Hóa ra Sở Trung Thiên chỉ là muốn lấy việc đùa bỡn hần làm thú vui. Chính mình lại như tên ngu ngốc động tâm vì hần?

“Không phải vậy... không... đúng vậy...” Sở Trung Thiên muốn nói gì đó, lại bị Trầm Di cắt đứt.

“Ta đã chịu đủ mối quan hệ giữa chúng ta rồi. Sở Trung Thiên, giữa chúng ta kết thúc rồi...” Hần không muốn, không muốn để cho Sở Trung Thiên một lần nữa ở bên người.

“Cái loại quan hệ không bình thường này, chấm dứt đi...” Chính mình thật sự là buồn cười, lại còn có thể ảo tưởng Sở Trung Thiên vẫn còn yêu mình.

“Cái gì?” Sở Trung Thiên nghe được lời của Trầm Di. Tất cả chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Tất cả những việc ngươi làm, cũng là vì tiểu tử kia??” Ánh mắt Sở Trung Thiên không khỏi trở lên lạnh lùng.

“Không liên quan đến ngươi...” Muốn đi ra ngoài, không muốn ở gần Sở Trung Thiên như vậy.

Trầm Di đi vượt qua Sở Trung Thiên, định đi ra ngoài.

Không nghĩ rằng động tác này lại chọc giận Sở Trung Thiên.

Tay còn chưa chạm vào tay cầm của cánh cửa, cổ tay đã bị Sở Trung Thiên kéo lại.

Sở Trung Thiên bắt được tay trái của Trầm Di. Bắt được vết sẹo giống hình con rắn.

“Buông...buông ra!!!” Cảm giác sợ hãi lan khắp toàn thân. Trầm Di cơ hồ là kêu thảm thiết.

“Vết thương kia —.” Cho dù biết rõ Trầm Di đã từng tự sát, nhưng khi nhìn đến vết thương kia thì vẫn bị miệng vết thương dữ tợn hù sợ.

“Không liên quan... không... liên quan đến ngươi...buông ra...buông ra...” Toàn thân Trầm Di không khỏi phát run, mồ hôi lạnh cũng chảy xuống từ trán.

“Chuyện không liên quan đến ta...” Đúng nha, vốn chuyện không quan đến Sở Trung Thiên hần, hần đang đau lòng cái rắm gì nha.

Nhưng mà điều này cũng chưa đủ để Sở Trung Thiên buông tha cho Trầm Di.

“Không lẽ người đã quên đoạn video kia?” Sở Trung Thiên chậm rãi vây Trầm Di vào trong ngực, thấp giọng hỏi.

Từ khi đem văn phòng chuyển đến chỗ công ty của Trầm Di, Sở Trung Thiên vẫn cố gắng đối tốt với Trầm Di.

Muốn quý trọng Trầm Di.

Đặc biệt sau khi Sở Trung Thiên bị bệnh. Những ngày kia, Sở Trung Thiên một mực không làm bất luận chuyện gì quá phận đối với Trầm Di.

Hiện tại tình huống này chính là kết quả mà hắn nhận được?

“Cho dù có bị hắn phát hiện, cũng chẳng sao cả. Chúng ta chấm dứt quan hệ không bình thường này đi a...” Trầm Di nhìn thẳng vào mắt Sở Trung Thiên, nghiêm túc nói.

“Người...” Trầm Di thay đổi, trở nên kiên cường, trở thành cho dù không có Sở Trung Thiên hắn cũng không sao cả.

Chính mình, có phải là cũng nên rời đi?

Không có khả năng, hắn tuyệt đối, tuyệt đối không cần phải rời bỏ Trầm Di.

Chỉ muốn làm cho Trầm Di cảm miệng, hắn không muốn lại nghe thấy cái gì mà chia tay.

“Ngô...” Môi Sở Trung Thiên đột nhiên phủ lên, Trầm Di nhất thời ngây dại.

Khác với trước chính là, trong lòng cảm thấy rung động kỳ quái, làm cho thậm chí ý nghĩ muốn cắn Sở Trung Thiên cũng chẳng hề có.

“Ngô...không...” Muốn đem đối phương đẩy ra, lại bị Sở Trung Thiên ôm càng chặt.

Đột nhiên nghĩ đến Sở Trung Thiên lúc sinh bệnh, cũng ôm mình chặt như vậy.

“Đừng rời bỏ ta...” Trong đầu đột nhiên nghĩ đến bộ dáng ôm mình thật chặt lúc Sở Trung Thiên sinh bệnh. Không khỏi cười khổ, đã không cho ta rời khỏi, vậy tại sao, lúc trước phải rời bỏ ta?

Nếu như lúc trước Sở Trung Thiên không có rời bỏ hắn, bọn họ còn có thể là một đôi hạnh phúc.

Chỉ có điều, trên cái thế giới này, không tồn tại cái điều nếu như.

61. Chương 61: Bữa Tiệc Ly Biệt [3]

“Ngô...” Đầu lưỡi của đối phương chăm chú dây dưa, làm cho Trầm Di không thở nổi.

Chỉ cảm thấy thân thể không khỏi như nhũn ra, cả người không ngừng trượt xuống dưới.

Trầm Di không tự giác vươn tay ôm lấy cổ Sở Trung Thiên.

Tạm thời quên đi những thương tổn mà Sở Trung Thiên gây ra cho hắn, chỉ muốn cảm thụ người mà mình yêu.

Quá nhiều tình cảm mãnh liệt chảy ra khỏi miệng, tạo thành đường vòng cung xinh đẹp.

Nụ hôn kết thúc.

Trầm Di không khỏi khẽ ngẩng đầu lên, há to miệng hít thở.

Nhưng mà khi hít vào, lại chính là hương vị nước hoa nhàn nhạt trên người Sở Trung Thiên.

“Ngô...”

Đôi môi ôn nhu chậm rãi rời xuống phía dưới, hôn lên cằm cùng với cổ của Trầm Di.

Đưa tay cõng âu phục của Trầm Di, hôn lên da thịt gợi cảm của Trầm Di.

“Ngô...” Nhiệt độ cơ thể của đôi phương, xuyên qua quần áo mà truyền tới, nóng bỏng nhưng cũng làm cho người ta an tâm.

Mái tóc dài của Sở Trung Thiên, cũng không ngừng cọ xát trên da thịt.

“A...ngô.”

Nụ hôn của Sở Trung Thiên, đã xuống đến ngực.

Trầm Di không khỏi bị xiêu lòng.

Tất cả đều không giống nhau, từ khi hẳn xác định hẳn còn yêu Sở Trung Thiên, mọi thứ đều đã khác rồi.

Cho dù trong lòng hiểu tất cả chuyện này đều là sai.

Nhưng mà thân thể lại vì Sở Trung Thiên mang đến khoái cảm mà không ngừng run rẩy.

Sở Trung Thiên không ngừng hôn lên ngực trái của Trầm Di, tay kia thì vươn sang bên còn lại, xoa nắn điểm nổi mềm mại ở đó.

“Ân...không...” Cảm giác tê liệt bao vây toàn thân.

Hai mắt Trầm Di không khỏi bị che phủ bởi một lớp sương mù.

Sở Trung Thiên duỗi một tay khác ra, lục lọi xuống phía dưới, nhẹ nhàng ma sát phân thân của Trầm Di.

Phần vải ở chỗ phân thân đã có chút nhô lên.

Sở Trung Thiên dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn ở vị trí của phân thân.

“Ngô...a...” Tiếng thở dốc của Trầm Di không khỏi trở nên ngọt nị.

Điểm nổi trước ngực Trầm Di chậm rãi sung huyết.

Mỗi lần Sở Trung Thiên dùng đầu lưỡi treu chọc, đều khiến cho thân thể Trầm Di không khỏi run rẩy.

Tay phải cới nút quần Trầm Di, kéo khóa xuống.

Dò xét vào trong quần lót của Trầm Di.

“A...Sở...Sở Trung Thiên.” Xúc cảm quen thuộc, không khỏi khiến cho toàn thân đều run rẩy.

Sở Trung Thiên buông tha cho việc kích thích trước ngực Trầm Di, đem trọng tâm chuyển dời đến phân thân của Trầm Di.

Tiếng kinh hô ngọt nị kích thích thần kinh Sở Trung Thiên. Không khỏi cúi người xuống, nhẹ nhàng thở dài bên cạnh tai Trầm Di.

“Người vẫn nhạy cảm như vậy...bảo bối.”

Hô hấp cực nóng, cùng với lời nói mập mờ, làm cho Trầm Di không khỏi đỏ mặt.

Sở Trung Thiên cảm giác được cực nóng trong tay càng thêm đứng thẳng.

Không ngừng lấy tay đùa bỡn Trầm Di.

Không ngừng kích thích những điểm mẫn cảm của Trầm Di.

“A...ngô...ngô...” Phát hiện mình lại phát ra tiếng rên rỉ đáng mất mặt, Trầm Di dùng sức mà che lấy miệng của mình.

Đây chính là nhà vệ sinh, nếu để cho người ta phát hiện ra...

Động tác này lại làm cho Sở Trung Thiên tức giận, hẳn muốn nghe tiếng rên rỉ của Trầm Di.

Hắn muốn nhìn bộ dáng Trầm Di ở dưới thân mình khóc lóc, rên rỉ.

Sở Trung Thiên khẽ cười, dường như muốn đùa dai, dùng sức mà kìm chặt đỉnh phân thân Trầm Di một cách cố tiết tấu.

“A...không, không cần...không...” Khoái cảm vô cùng kịch liệt, làm cho hai chân không khỏi nhũn ra.

Trầm Di chỉ có thể bắt lực lôi kéo cánh tay Sở Trung Thiên.

“A...không...đủ liều...ngừng nha...” Hai mắt không khỏi tràn ngập sắc thái ***, quá nhiều khoái cảm, hóa thành sương mù, làm cho hai mắt Trầm Di bị che phủ bởi một lớp sương mù.

Sở Trung Thiên cẩn thận nhìn Trầm Di, tựa như muốn đem Trầm Di ẩn vào sâu trong lòng mình.

Nội tâm Trầm Di đã thay đổi, trở nên kiên cường, độc lập.

Nhưng mà thân thể vẫn nhạy cảm như vậy, chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái, là có thể đơn giản dấy lên dục vọng chi hỏa.

Sở Trung Thiên quyến luyến cảm giác ngọt ngào mà Trầm Di mang đến.

Bất kể là thân thể hay trái tim của Trầm Di, hẳn đều muốn có.

Vì sao mình lại quan tâm đặc biệt đến Trầm Di như vậy, ngay cả Sở Trung Thiên cũng không biết được.

Sở Trung Thiên nỗ lực nhìn Trầm Di, nỗ lực tìm xem rốt cuộc mình yêu mến Trầm Di ở điểm nào nhất.

Bởi vì vừa rồi hắt nước lên mặt, tóc mái của Trầm Di đã ướt sũng, giọt nước từ gò má Trầm Di chảy xuống.

Đôi mắt đen láy xinh đẹp, tràn đầy dục vọng, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt của Trầm Di, Sở Trung Thiên cảm giác bụng mình giống như bị thiêu cháy vậy.

Đôi môi có chút sưng đỏ không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, khoe miệng tràn ra một chút nước bọt.

Ấu phục không cởi ra toàn bộ, chỉ là khoác hờ trên người Trầm Di.

Áo sơ mi lụa màu trắng cũng mở thật to.

Phần xung quanh xương quai xanh, có một vài dấu đỏ nổi lên.

“A...Sở Trung Thiên...ta...không...không được...” Tiếng kinh hô của Trầm Di cắt đứt ý nghĩ của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên không khỏi cười cười, lấy tay ôn nhu bao lên phần thân trắng đứng của Trầm Di, sau đó đẩy nhanh tốc độ xoa nắn.

“A...”

Sở Trung Thiên nhìn Trầm Di, dường như đột nhiên tìm ra đáp án.

Hắn yêu Trầm Di, hắn yêu hết thảy mọi thứ của đối phương, chỉ cần là Trầm Di, hắn thậm chí muốn khám phá sâu hơn.

Một tay nhanh chóng kéo quần của Trầm Di xuống đến đầu gối, một tay khác dấn đầy chất lỏng mà Trầm Di bắn ra, tìm kiếm hậu đình của Trầm Di.

“Ấn...” Dị vật xâm lấn, làm cho Trầm Di không thoải mái mà kêu rên.

Trầm Di còn chưa thoát khỏi dư âm của trận khoái cảm vừa rồi, cho nên Sở Trung Thiên rất dễ dàng di chuyển ngón tay của mình.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức hương vị thân thể hai người đan xen lẫn nhau, trở nên mơ hồ.

Trên da thịt của Trầm Di tản ra hương vị nhàn nhạt của sữa tắm.

Xem ra trước khi đến đây, Trầm Di đã tắm rửa qua.

Chờ đến khi Trầm Di lấy lại tinh thần phản kháng, tay của Sở Trung Thiên đã khuếch trương dừng đạo khá tốt rồi.

Lúc này thân thể không khỏi khẩn trương lên, dừng đạo căng cứng đè ép ngón tay đang xâm nhập vào cơ thể.

Chỉ có điều lúc này, phản kháng của Trầm Di, ngược lại càng giống như là hoan nghênh.

“Bên trong người thật chặt...” Sở Trung Thiên không khỏi có chút cảm thán bên tai Trầm Di.

“Ngô...không có...không có...” Tâm lý bởi vì lời nói của Sở Trung Thiên, liền cảm thấy xấu hổ.

Nhưng mà thân thể, lại giống như nhận được sự cổ vũ, đem ngón tay của Sở Trung Thiên kẹp càng chặt hơn.

Sở Trung Thiên không khỏi mỉm cười, rút ngón tay của mình ra.

Sau đó, giơ một chân của Trầm Di lên.

“Xem ra thân thể của người, dường như rất thích được người khác khen ngợi.”

“Không có...không có...a – không...” Muốn phản bác, lại cảm giác được cực nóng của Sở Trung Thiên đặt tại lõi vào, Trầm Di chỉ cảm thấy tim mình như muốn nhảy cả ra ngoài.

Phân thân nóng hổi của Sở Trung Thiên, thông thả tiến nhập vào trong cơ thể.

“A...Sở...Trung...Thiên” Cảm giác xâm lấn mãnh liệt làm cho người ta thất thần, làm cho Trầm Di phách bám chặt vào cánh tay Sở Trung Thiên.

Rốt cục đã tiến vào.

Nhưng mà Sở Trung Thiên cảm giác có chút không được tự nhiên, bởi vì Trầm Di hiện đang ở tư thế đứng, cho nên Sở Trung Thiên cũng không tiến vào được nhiều.

Không khỏi xấu xa cười, nếu dùng cái tư thế kia, không biết Trầm Di sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Nghĩ vậy, Sở Trung Thiên giơ cái chân còn lại của Trầm Di lên.

“A...không...không cần a...” Hai chân đều lơ lửng trên không, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đội lên trên phần thân của Sở Trung Thiên.

Hai mắt của Trầm Di không khỏi tròn tròn.

Cảm giác kia, giống như thân thể của mình cũng bị Sở Trung Thiên xé rách.

Không phân biệt được là đau đớn hay là khoái cảm, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ý nghĩ trống rỗng, ngay cả ánh mắt cũng mất đi tiêu cự.

Một dòng nước bọt không thể khống chế được khóe miệng chảy xuống.

“Thật sự là quá mê người...” Sở Trung Thiên dực vọng nghĩ muốn luật động, chờ Trầm Di chậm rãi thích ứng với phân thân của hắn.

Sở Trung Thiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi sưng đỏ của Trầm Di.

“Có thể chịu được?” Sở Trung Thiên hỏi Trầm Di.

Nhưng mà đợi nửa ngày, đối phương cũng không trả lời.

Sở Trung Thiên cười cười, hắn coi như là chấp nhận, sau đó, chậm rãi di chuyển thất lưng.

“Ngô...a...” Trầm Di cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào Sở Trung Thiên, khoái cảm vô cùng mãnh liệt, đại não đã không cách nào tự hồi bất kỳ chuyện gì.

“Chi” Một tiếng, cửa được mở ra, bên ngoài cửa giống như được mở ra.

Trầm Di lập tức dừng lại mọi tiếng kêu, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

“Trầm Di, Trầm Di người ở đây?” Thanh âm ôn nhu hơn nữa lại quen thuộc làm cho toàn thân Trầm Di căng thẳng.

...là Thiên Hạo.

62. Chương 62: Bữa Tiệc Ly Biệt [4]

“Ngô...” Một tay liều mạng che miệng của mình.

Tay kia, không khỏi nhéo mạnh lên cánh tay Sở Trung Thiên.

Hoảng sợ nhìn Sở Trung Thiên.

Đột nhiên bình tĩnh, hẳn rốt cuộc đang làm cái gì?

Vì sao lại trầm luân trong ngực Sở Trung Thiên?

Càng đáng sợ hơn chính là, lúc này thậm chí ngay cả ý muốn phản kháng cũng không có?

Vì sao lại có thể như vậy?

Vì sao???

Nỗi buồn không thể hiểu được từ gương mặt chảy xuống.

Chính mình, có phải là quá vô dụng?

Mặc kệ nói cái gì, từ nay về sau không bao giờ...có bất kỳ liên quan gì đến Sở Trung Thiên nữa.

Lực hấp dẫn của Sở Trung Thiên đối với hắn là quá lớn, lớn đến mức có thể cắn nuốt toàn bộ hắn.

Sở Trung Thiên cũng ngừng động tác của mình lại.

Thân thể khẩn trương của Trầm Di, khiến cho cực nóng của hắn như bị bẻ gãy.

“Trầm Di....ngươi ở trong đây?” Thiên Hạo gọi tên Trầm Di. Không biết vì sao, cứ có cảm giác Trầm Di đang ở đây, cách hắn rất gần.

Nghe được thanh âm của Thiên Hạo, thân thể của Trầm Di không khỏi run rẩy, vùng vẫy đứng dậy.

“Buông...thả ta ra...ân...” Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Hạo càng ngày càng gần.

Bởi vì hai tay đẩy Sở Trung Thiên, trọng tâm của Trầm Di, toàn bộ đều đặt trên cực nóng của Sở Trung Thiên.

Phân thân to lớn mà nóng bỏng, phảng phất dường như hòa tan của Trầm Di, hơn nữa tiếng bước chân của Thiên Hạo càng ngày càng gần, làm cho trái tim của Trầm Di như muốn nhảy cả ra ngoài.

“Chỉ cần ngươi cầu cứu tiểu tình nhân của ngươi...ta sẽ thả ngươi ra.” Sở Trung Thiên ôm Trầm Di, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nỉ non.

Động tác cự tuyệt vừa rồi của Trầm Di, đã biểu lộ hết thảy.

Trong lòng Trầm Di, Lục Thiên Hạo, vĩnh viễn trọng yếu hơn Sở Trung Thiên hắn.

Đúng nha, mặc kệ hắn có cố gắng như thế nào, cũng không trọng yếu bằng tên Lục Thiên Hạo kia.

Vĩnh viễn không.

Hai mắt Sở Trung Thiên không khỏi trở nên lạnh lùng.

Cúi đầu nhìn Trầm Di.

Hắn thực sự muốn phá hủy tất cả.

Chỉ cần đem Trầm Di triệt để phá hủy, Trầm Di sẽ đến bên hắn.

Bởi vì khi đó đối phương chỉ có thể, tới bên cạnh hắn.

Chỉ là khi đó, Trầm Di sẽ chỉ biết hận mình.

Trầm Di biết rõ vô luận như thế nào, Sở Trung Thiên cũng sẽ không thả hắn, đành phải nhận mệnh che miệng của mình.

“Nếu như tình nhân của người thấy người ở cái bộ dáng này... người đoán hẳn sẽ có biểu lộ gì? Sẽ phản ứng ra sao...?” Sở Trung Thiên cảm giác được thân thể Trầm Di đột nhiên co rút, Sở Trung Thiên không khỏi kêu lên một tiếng.

“Không...ta xin người...đừng...đừng như vậy...”Cực lực đè thấp thanh âm, thậm chí có chút biến điệu.

Nếu để cho Thiên Hạo nhìn thấy bộ dáng mình lúc này, vậy hẳn sẽ lại thực sự bị phá hủy...

Sở Trung Thiên cúi đầu nhìn Trầm Di.

Khuôn mặt vì *** mà đỏ bừng, trên đó còn một vài vệt nước mắt.

Đôi mắt xinh đẹp mở to, hoảng sợ nhìn hắn.

Đôi môi sưng đỏ, không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ gần như không nghe được.

Sở Trung Thiên cúi người xuống, cúi đầu hôn lên cổ Trầm Di.

Thật sự, thật sự muốn đem người phá hủy hoàn toàn.

Để người, chỉ thuộc về một mình ta.

Vĩnh viễn đem người vây ở trong ngực ta.

Để người chỉ có thể nằm dưới thân ta mà rên rỉ.

“Ta muốn động...” Sở Trung Thiên ôm chặt lấy Trầm Di, chậm rãi di chuyển thất lực của mình.

“Cái gì...” Trầm Di ngậy ra một lúc, sau đó hiểu ra ý tứ của Sở Trung Thiên, nhanh chóng gắt gao cắn tay mình.

“Ngô...ngô...” Chuyển động mãnh liệt làm cho ý nghĩ run lên, mặc dù thanh âm rên rỉ không có phát ra, nhưng mà tiếng động do thân thể ma sát phát ra, lại khiến cho Thiên Hạo chú ý.

Chỉ cảm thấy tiếng bước chân từng chút từng chút một lại gần, càng ngày càng gần, tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng.

Trầm Di ngẩng đầu lên, thấy được ánh mắt lạnh như băng của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên muốn phá hủy hắn...

Nhìn ra ý đồ của Sở Trung Thiên, Trầm Di không khỏi dựng tóc gáy.

“Không...cầu người...đừng như vậy...” Cảm giác sợ hãi lan vào thật sâu trong lòng Trầm Di.

Trầm Di không ngừng mà lắc đầu, mà dùng sức nhéo ở cánh tay Sở Trung Thiên.

Ta xin người, ta xin người, cầu người đừng để cho ta xuất hiện trước mặt Thiên Hạo.

Chỉ cảm thấy lòng của mình giống như bị người ta xé nát hoàn toàn, không còn cách nào để khâu lại.

“Bên trong có ai không?” Tiếng bước chân ngừng lại, Thiên Hạo hiện giờ đang đứng ngoài cửa.

Trầm Di không khỏi mở to hai mắt, chỉ cần Thiên Hạo mở cửa, tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Nhìn biểu tình của Trầm Di, trái tim Sở Trung Thiên không khỏi cảm thấy đau đớn, chính mình, có lẽ không hạ thủ được.

Trầm Di, ta lại thua người.

Bởi vì yêu Trầm Di.

Cho nên không muốn làm cho Trầm Di hận hắn.

Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy, mình đã tìm được lý do để rời bỏ Trầm Di rồi.

Cho nên, cũng đã đến lúc rời đi.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Sở Trung Thiên hỏi Thiên Hạo.

Thanh âm bởi vì nhiễm ***, hơi cao một chút, cho nên Thiên Hạo không nhận ra người ở bên trong chính là Sở Trung Thiên.

“Đối, thực xin lỗi. Ta có lẽ nhận lầm người.” Thiên Hạo lễ phép xin lỗi.

Sau đó giống như đi ra ngoài.

“Ta thật sự là điên rồi, Trầm Di làm sao có thể ở trong cái vũ hội này?” Thiên Hạo hiểu ra ý nghĩ của mình thật sự là quá hoang đường.

Nhưng mà vẫn luôn có cảm giác Trầm Di đang ở đây, cách hần rất gần.

Trầm Di nghe được lời này, toàn thân không khỏi run rẩy.

Thực xin lỗi, Thiên Hạo.

Thực xin lỗi.

Hần làm sao có thể đến cái vũ hội này.

Kết quả thế nhưng hần lại đến đây, lại còn cùng với tình nhân trước kia yêu đương vụng trộm trong nhà vệ sinh.

Thiên Hạo, thực xin lỗi.

Ta thậm chí còn xem như là tự nguyện.

Nghe tiếng cửa đóng lại, Sở Trung Thiên thở dài một hơi.

Vẫn là không cách nào triệt để hủy diệt Trầm Di.

“Buông...thả ta ra...” Trầm Di gần như là kêu lên thảm thiết.

Hần đã nhận lầm.

Hần không muốn lại tiếp tục sai lầm.

“Chết tiệt, đến lúc này, còn nói cái lời này?” Buông Trầm Di ra vào lúc này? Có thể sao?

“Buông ra người cũng được, nhưng ít nhất phải chờ làm xong lần này đã a?” Hần sẽ thả Trầm Di, sẽ.

Bởi vì Trầm Di đã có người trọng yếu hơn.

Bởi vì Trầm Di đã không còn yêu hần.

Bởi vì Trầm Di chỉ vừa nhìn hần, đã sợ hãi đến phát run.

Sở Trung Thiên cười cười, cho dù rời khỏi Trầm Di, hần có lẽ vẫn sẽ làm tổn thương tới đối phương.

Bởi vì cừu nhân của hần, cũng chính là người yêu của Trầm Di a.

“Đến...ôm chặt ta...”

Thấy Trầm Di không có bất kỳ phản ứng gì, Sở Trung Thiên không khỏi cười khổ, chuyển động thất lưng.

“Ngô...không...” Trầm Di không muốn có bất kỳ tiếp xúc với Sở Trung Thiên, nỗ lực không có bất kỳ tiếp xúc với Sở Trung Thiên.

Nhưng mà cái cảm giác chơi vơi này thật là đáng sợ, chỉ có phía sau lưng dựa vào tường, thân thể không ngừng trượt xuống.

Sở Trung Thiên động thân một cái.

“A...không...không cần...” Sợ mình sẽ ngã xuống, Trầm Di lập tức ôm chặt cổ Sở Trung Thiên.

“Thiệt là, ôm lấy ta sớm một chút, có phải tốt hơn không?”

Vì sao, người luôn quật cường như vậy?

Đây cũng chính là điểm mà Sở Trung Thiên yêu mến ở Trầm Di.

Rõ ràng vô cùng yếu ớt lại cứ muốn giả bộ kiên cường.
Sở Trung Thiên cúi đầu xuống, hôn lên môi Trầm Di
Nhẹ nhàng, ôn nhu, giống như nụ hôn giữa hai người yêu nhau.

63. Chương 63: Bữa Tiệc Ly Biệt [5]

“Ngô...ngô...” Nụ hôn khiến cho người ta mê loạn.

Trầm Di không khỏi bi ai.

Chỉ cần Sở Trung Thiên muốn mình cảm miệng, đối phương sẽ hôn môi mình.

Dùng môi hung hăng ngăn chặn môi của mình.

Bởi vì khẩn trương, cùng với giằng co, Trầm Di đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Vô lực phản kháng, nhưng lại kích thích dục vọng nguyên thủy của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên điều chỉnh tư thế, ôm lấy hông Trầm Di.

Trầm Di cảm giác được dục vọng của đối phương mạnh mẽ tiến vào trong thân thể.

Hoàn toàn.

Khoái cảm mát lạnh làm cho Trầm Di không ngừng run lên.

“Không...không cần phải...” Hắn muốn điên rồi, trong ý nghĩ ngoại trừ khoái cảm, cái gì cũng không có.

Quên đi hết thảy, quên hết những thương tổn mà Sở Trung Thiên gây ra cho hắn, chỉ cảm nhận được khoái cảm mà cực đại nóng rực đang ở trong cơ thể mang đến.

“A...ngô...” Bởi vì khoái cảm xâm nhập, ý nghĩ của Trầm Di trở nên trống rỗng, thân thể hành động dựa theo bản năng.

Trầm Di dùng chân ôm lấy thắt lưng Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên cảm giác được chân của Trầm Di đang ôm lấy eo của hắn, không khỏi cười khổ.

Sở dĩ ép buộc Trầm Di như vậy, là vì chỉ có dưới loại tình huống này, mới có thể có ảo giác rằng Trầm Di vẫn còn yêu hắn.

Kỳ thật điều mà Sở Trung Thiên muốn chính là...

Trầm Di giống như trước đây vậy, mỉm cười nói, ta yêu người.

Không khỏi hôn nhẹ lên môi đối phương.

“Ngô...không...” Trầm Di ôm chặt hơn.

Sở Trung Thiên biết Trầm Di đã đạt tới cao trào.

Vì vậy hung hăng đẩy nhanh hơn tốc độ.

“A... Sở Trung Thiên...” Nhiệt độ cơ thể của đối phương, hương vị của đối phương, tất cả mọi thứ, đều làm cho người an tâm.

Cảm giác được ý nghĩ trống rỗng, ngoại trừ ôm chặt lấy đối phương, Trầm Di không biết mình còn có thể làm cái gì.

Sở Trung Thiên chỉ cảm thấy dục vọng không ngừng co rút nhanh.

Co rút khiến cho Sở Trung Thiên không khỏi kêu lên, gần như đồng thời xuất ra cùng với Trầm Di.

Tay của Trầm Di hơi trượt xuống dưới, Sở Trung Thiên vươn tay ôm lấy Trầm Di.

Hai người cứ như vậy chặt chẽ dây dưa.

Qua một hồi lâu, Trầm Di đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Đột nhiên buông lỏng tay chân của mình ra.

Thân thể Trầm Di nhanh chóng ngã xuống dưới đất.

Sở Trung Thiên nhìn thấy, nhanh chóng giữ chặt cánh tay Trầm Di

“Người rốt cuộc đang làm cái gì??” Sở Trung Thiên rốt cục bị thái độ của Trầm Di chọc giận.

“Không! Không cần!! Thả ta ra!!!” Đột nhiên đẩy Sở Trung Thiên ra, Trầm Di không khỏi ngồi chồm hổm trên mặt đất, sau đó cuộn người đứng dậy.

Có chút run rẩy.

Vì sao, vì sao lại như vậy.

Chỉ cần vừa rơi vào trong ngực Sở Trung Thiên, hẳn thật giống như mất đi khả năng tư duy vậy.

Trở nên không phải là chính mình.

Chỉ biết cứ thế trầm mê trong ngực đối phương, thậm chí còn mong vĩnh viễn như vậy.

Thật sự là đáng sợ.

Tuyệt đối không thể tiếp tục.

Tuyệt đối không thể tiếp tục có bất kỳ tiếp xúc gì với Sở Trung Thiên.

“Người đi đi...đừng để ý đến ta...” Trầm Di quần áo không chỉnh tề đẩy Sở Trung Thiên đi ra bên ngoài.

“Trầm Di!!! Đủ rồi, người điên rồi sao???” Thái độ của Trầm Di triệt để chọc tức Sở Trung Thiên.

“Ta không để ý tới người?” Sở Trung Thiên bực bội cào tóc, hẳn thật sự bị tính tình thay đổi thất thường của Trầm Di làm cho phát điên rồi.

“Đây là nơi nào người không phải là không biết? Nếu người xảy ra chuyện gì đó thì phải làm sao bây giờ?” Sở Trung Thiên nói vậy với Trầm Di.

Kỳ thật, kẻ làm cho Trầm Di gặp chuyện không may, chính là hắn, Sở Trung Thiên.

“Ta mặc kệ!!! Người cho ta đi...” Cảm giác sợ hãi đối với Sở Trung Thiên, lớn hơn rất nhiều so với tất cả mọi chuyện khác.

Sở Trung Thiên đột nhiên không nói, mặt triệt để lạnh băng.

“Nếu người cương quyết như vậy, ta sẽ trực tiếp kéo người như vậy đi ra ngoài, đi gặp tiểu tình nhân của người.” Hẳn như thế nào cũng không thể để Trầm Di một mình ở lại nơi này, dù sao nơi này thật sự là quá rối loạn.

“Không...” Một câu nói của Sở Trung Thiên, làm cho Trầm Di rốt cuộc còn không lời nào để nói, chỉ có thể có chút phát run.

“Mặc quần áo vào đi, ta đưa người về nhà.” Âm thanh lạnh như băng, không mang theo một chút cảm tình nào.

Nghiêm khắc làm cho Trầm Di không cách nào phản bác.

Trầm Di mặc quần áo xong, mặc kệ chỉnh như thế nào, cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng những nếp gấp, hơn nữa khuôn mặt đỏ bừng cùng với đôi môi sưng đỏ.

Người bình thường cũng có thể nhìn ra Trầm Di đã trải qua chuyện gì.

“Chết tiệt.” Sở Trung Thiên chửi bới một tiếng, cởi áo vest màu đen của mình ra, khoác lên người Trầm Di.

Trầm Di không khỏi cười khổ, Sở Trung Thiên luôn luôn là người cẩn thận.

Cẩn rằng, cổ nhện cảm giác đau nhức ở thất lưng, Sở Trung Thiên dìu Trầm Di trở về đại sảnh.

Chỉ thấy đại sảnh lộn xộn, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cùng nam sinh đứng cạnh Thiên Hạo, nhìn thấy Trầm Di cùng Sở Trung Thiên đi tới thì, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Sau đó lắc đầu, tiếp tục đi tìm Thiên Hạo.

Nơi này thật sự là quá lớn.

Tìm hơn nửa ngày, cũng không thấy người.

Đang lúc nam sinh kia nghĩ muốn từ bỏ, Thiên Hạo đã trở lại.

“Thiên Hạo, người vừa đi đâu vậy, trong này đã thành một đám hỗn loạn rồi.” Chính chủ của vũ hội đột nhiên biến mất, vũ hội nhanh chóng thành một đám hỗn loạn.

“Không có, không có gì.” Chuyện giữa hắn và Trầm Di, Thiên Hạo không hề nói với bất kỳ ai, kể cả bằng hữu tốt nhất của hắn.

“Đúng rồi, ta vừa rồi có thấy một nam nhân, nhìn khá giống người ở cùng nhà với người.” nam sinh này đã từng gặp Trầm Di, cho nên lúc nhìn thấy Trầm Di thì hắn mới sững sốt như vậy.

“Nhìn giống người cho ta thuê nhà?” Trầm Di đi tới nơi này?

Không, sẽ không, chỉ đơn giản là trùng hợp mà thôi, dù sao, lúc hắn vào nhà vệ sinh thì nghe được tiếng người đó hoàn toàn không có chút nào giống của Trầm Di.

Hơn nữa nếu như Trầm Di có ở nơi này, sẽ không thể không thấy hắn.

Sẽ không, không phải là Trầm Di.

“Không nói chuyện đó nữa, người như thế nào lại bỏ đi? Cha của ta còn muốn giới thiệu cho người vài nữ sinh để làm quen.”

“Giới thiệu nữ sinh?” Thiên Hạo không khỏi ngây ngẩn cả người, đây không phải là một vũ hội đơn thuần?

“Ông nội của người có nói với cha ta, người cũng đã trưởng thành, để cha ta tìm cho người một vài nữ sinh để làm quen.” Nam sinh kia dùng ánh mắt đồng tình nhìn Thiên Hạo.

“Hiện tại đám kia nữ sinh đang chờ người tới, thấy người nửa ngày không có tới, các nàng đều đã kêu ca muốn ngất trời.” Mấy nữ sinh kia đều là thiên kim đại tiểu thư, tính tình đều rất kiêu ngạo.

Cho nên hiện tại cục diện mới hỗn loạn như vậy.

“Rốt cuộc ông nội ta đang làm cái gì, cũng không phải lai giống.” Thiên Hạo đã vô cùng phiền chán loại cuộc sống này, nhưng mà hắn không có cách nào thoát ra được.

“Ha ha...những lời này cũng đừng để cho mấy đại tiểu thư kia nghe được, bằng không lại ngất trời lần nữa.”

Nam sinh không khỏi vỗ vỗ bả vai Thiên Hạo.

“Mau đi, tìm người mà yêu mến, mời nàng khiêu vũ a, dù sao diễn viên chính của vũ hội này cũng chính là người nha.”

Trầm Di vô lực ngã xuống chiếc giường mềm mại, trên được Sở Trung Thiên rửa ráy sạch sẽ.

Sở Trung Thiên xử lý xong mọi chuyện cần thiết, mới đi về nhà mình.

Không khỏi bức bối, vì sao Sở Trung Thiên lại cứ biểu hiện sẵn sốc như vậy.

Loại sẵn sốc không khỏi làm cho Trầm Di trầm mê.

Ngày mai, ngày mốt. Nếu như còn có thể gặp được Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên cũng sẽ đối đãi như vậy với mình.

Nghĩ vậy, trong lòng Trầm Di không khỏi sợ hãi.

Vì sao Sở Trung Thiên không hoàn toàn đối xử xấu xa với hần đi.
Xấu xa để hần không còn có bất luận ảo tưởng gì.
Như thế tốt hơn so với hiện tại.
Cái cảm giác không rõ ràng này.
...thật sự rất chán ghét.

64. Chương 64: Bức Thư Muộn Màng

Trầm Di sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, cảm giác cả người đều khó chịu. Giống như bị cấm.
Thậm chí đứng dậy cũng chẳng muốn đứng. Vươn tay mở ngăn kéo ở tủ đầu giường, lấy thuốc cảm ra.
Không muốn động dậy.
Nhưng mà muốn uống nước thì bắt buộc phải xuống giường mới được.
Cho nên Trầm Di có chút hờn dỗi, ngay cả thuốc cũng chẳng thèm uống nữa.
Hần chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh.
Hần chỉ là muốn có một người yêu có thể chăm sóc cho hần lúc hần ốm đau bệnh tật.
Vì sao, nguyện vọng đơn giản như vậy, lại không thể nào đạt được.
Cuộc sống giống như lại trở về như trước kia vậy, thậm chí so với trước kia còn không bằng.
Mẹ kiếp, lát nữa còn phải đi làm.
Những việc làm của mình ngày hôm qua, tuyệt đối đã khiến cho Sở Trung Thiên tức giận.
Vừa nghĩ tới những chuyện có thể xảy ra khi đi làm, Trầm Di lại cảm thấy đau đầu.
Nếu ngày nào cũng như vậy, liệu mình có phát điên không?
Trầm Di một mực làm tổ trên giường.
Biết đã đến giờ đi làm, rốt cuộc đứng lên.
Mặc quần áo.
Uống chút nước, uống thuốc.
Đi vào công ty.
Trong lòng đã nghĩ tới tất cả các phản ứng của Sở Trung Thiên, nhưng mà không ngờ lại là như thế này.
Mới đi vào công ty, đã có người xông tới.
“Ta thắng chứ?” Trầm Di lấy được tin tức từ trong miệng những người kia, nhất thời không thể tin được.
“Àn, đúng nha, lão bản mập mạp của chúng ta trước đây đã bị chủ tịch sa thải.”
“Chủ tịch?” Sở Trung Thiên, hần rốt cuộc đang nghĩ cái gì??
“Chủ tịch nói mọi việc bên đây đã xử lý rất tốt rồi, cho nên đã trở về bên 4D Generation.”
“Hần...trở về???” Cái này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?
Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?
Trầm Di không có ở nghe bọn họ giải thích, hần chỉ muốn tìm Sở Trung Thiên để hỏi cho rõ.
Trầm Di đi đến lầu ba.
Vươn tay đẩy cửa văn phòng ra.

Mọi thứ bên trong cũng không có gì thay đổi, chỉ có người vẫn thường ngồi đó là không còn.
Giống như chưa từng tồn tại.
“Chết tiệt...” Trong lòng cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, kỳ thật hần hần là nên cảm thấy cao hứng không phải sao?
Chỉ ít sẽ không còn chuyện mỗi ngày Sở Trung Thiên lại quấy rầy hần trong phòng làm việc.
Mình cũng không cần mỗi ngày làm chân sai vặt của mọi người.
Lại càng không cần mỗi ngày phải nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc.
Đều là nhờ phúc của Sở Trung Thiên, hần đã leo lên chức lão bản chết tiệt.
Hần nên cao hứng, không phải sao?
Nhưng mà, vì con mẹ nó cái gì, thế nhưng hần lại khóc?
Trong lòng cảm thấy đau nhức, đột nhiên quặn thắt lại.
Hần lại một lần nữa, bị Sở Trung Thiên vứt bỏ.
Bị đối phương cưỡng chế chiếm đoạt, rồi lại bị đối phương cưỡng chế vứt bỏ.
Trầm Di thật sự không rõ, hần rốt cuộc đã làm sai cái gì?
“Ta rốt cuộc đã tự do...” Không có một chút mừng rỡ, cảm nhận đau đớn nặng nề lan tràn đến toàn thân.
Chính mình, có lẽ thật sự là bị bệnh a, bất kể là thân thể...hay là tâm.
Vươn tay, dùng tay áo lau khô nước mắt.
Đối với Sở Trung Thiên, những giọt nước mắt này là đủ rồi, dù sao người yêu hiện tại của hần là Lục Thiên Hạo.
Chính mình, cũng nên kiên cường.
Đi ra văn phòng, đóng cửa lại.
Cũng đóng lại trái tim của mình.
Nỗ lực cười cười.
Hần tự do, con mẹ nó hần tự do.
Không khỏi cười khổ.
Trong thân thể thậm chí còn lưu lại xúc cảm về đối phương.
Trên thân thể còn có dấu vết đối phương lưu lại.
Đi xuống dưới, về tới văn phòng thu thập đồ đạc của hần.
Tại sao mình một mực ở lại công ty, ngay từ đầu thật sự là vì chờ Sở Trung Thiên.
Nhưng mà sau khi mình tiếp nhận Thiên Hạo, vì sao còn muốn ở lại công ty.
Có phải là trong đáy lòng, còn mong chờ, sẽ có một ngày, Sở Trung Thiên lại trở về?
Nhưng mà tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì nữa, hần cũng chẳng muốn tìm hiểu làm gì.
Nếu còn tìm hiểu, không chừng người bị thương tổn sẽ chính là mình.
Ngày này, Trầm Di đều đứng ở trong văn phòng.
Ngơ ngác nửa ngồi ở trên mặt ghế, nhìn trần nhà ngẩn người.
Cứ như vậy ngồi.
Trong tim giống như bị thiếu mất một mảnh.

Trống trơn.

Đến lúc tan việc, về đến nhà. Thiên Hạo còn chưa trở lại?

Mở điện thoại kiểm tra tin nhắn.

“Trầm Di, hôm nay trong công ty có chuyện phải xử lý, cho nên ta lại không thể trở lại.”

Nghe trong thanh âm của Thiên Hạo, có mang theo một tia áy náy, Trầm Di không khỏi cười cười.

Lại không trở lại sao?

Hắn giống như đã thành thói quen?

Bằng không vì cái gì, không cảm thấy đau đớn?

Thậm chí cả cảm giác muốn phàn nàn cũng không có?

Trái tim bị thương, Trầm Di cảm nhận được, nhưng lại kiên cường.

Giống như đã thành thói quen, Trầm Di đi tới phòng bếp làm món ăn.

Khả năng nấu nướng ít ỏi, hiện tại đã trở lại.

Dù sao mình nấu, cũng vẫn có thể nuốt trôi, không phải sao?

Một mình một người, cũng vẫn có thể sống tốt, nhưng mà sẽ cảm thấy trống vắng.

Nằm trên giường, lại thế nào cũng ngủ không được.

Lật qua lật lại, cuối cùng chỉ là nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ ngẩn người.

Tiếp nhận sự thật a, Trầm Di,

Ngày mai làm việc cho tốt.

Trầm Di tự khuyên nhủ chính mình, chậm rãi đi ngủ.

.....

Đã thật sự trở thành lão bản, Trầm Di muốn quét dọn thật tốt phòng làm việc của mình.

Kỳ thật cái này vốn có thể tìm người khác làm.

Nhưng mà Trầm Di đã quen làm tạp dịch, cho nên vẫn quyết định tự mình quét dọn.

Trong văn phòng có rất nhiều thứ, nhưng mà thứ hữu dụng lại chẳng có nhiều.

Thậm chí còn có tạp chí sắc tình loạn thất bát tao gì đó.

Bảo sao Sở Trung Thiên lại không sa thả lão bản kia.

Hơn nữa không tìm được ai, nên mới để hắn đảm nhiệm vị trí này.

Muốn coi hắn như là MB? Chỉ có điều lần trước là cho tiền, lần này là chức vị?

Chết tiệt, tại sao mình lại nghĩ đến Sở Trung Thiên.

Trầm Di lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ đến những chuyện này.

Đem hết những thứ vớ vẩn vứt vào thùng rác, lại thấy trong ngăn kéo cuối cùng có hai phong thư.

Vô tình cầm lên, những dòng chữ đã cũ, lại khiến cho trái tim Trầm Di ngừng đập nửa nhịp.

“Đơn xin từ chức???” Hơn nữa, dĩ nhiên là do Sở Trung Thiên viết???

Tất cả chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Nhưng càng khiến cho Trầm Di chú ý chính là một phong thư khác, bởi vì, là gửi cho hắn.

Hai tay run rẩy, mở thư ra.

Lấy ra tờ giấy viết màu trắng.

Hít sâu một hơi, Trầm Di nỗ lực làm cho mình bình tĩnh lại.

Trầm Di:

Lúc người đọc được bức thư này, ta đã ở trên máy bay bay sang nước Mỹ.

Ta đã gọi điện thoại cho người rất nhiều lần, nhưng không gọi được.

Ta muốn đi tìm người, nhưng mà rồi lại không thể.

Bởi vì ta sợ khi nhìn thấy người, ta sẽ mất đi dũng khí muốn ra đi.

Dù sao, hạnh phúc mà người mang đến cho ta, quá mức ôn hòa.

Ta không cách nào cho người bất luận hứa hẹn gì, tương lai của ta thật sự là quá mức hư ảo.

Nếu như một năm sau, ta trở lại, mà người vẫn còn chờ ta.

Ta sẽ cùng người chia sẻ tất cả mọi chuyện, kể cả quá khứ của ta.

Chắc hẳn người cũng không biết số điện thoại của ta a. Ta viết ở mặt sau của bức thư này.

Phong bì tiền gửi riêng là ta tiền lương gấp 10 lần mà đáp ứng đưa cho người.

Hứa hẹn mà ta có thể làm được lúc này, tạm thời chỉ có thể này thôi.

Ta hy vọng người có thể chờ ta.

Ta hy vọng, tình yêu của chúng ta là vĩnh hằng.

— tình yêu của người, Sở Trung Thiên

Thời gian, là 8 tháng trước —

Vì sao ——

Tại sao lại như vậy?

Hai tay cầm thư nhịn không được mà run rẩy.

Lần này nước mắt rốt cuộc đã không có cách nào khống chế được, rơi khỏi hốc mắt.

Tất cả chuyện này đều là giả a?

Đây tuyệt đối không thể nào là sự thật!!!

Trầm Di chỉ cảm thấy chính mình muốn điên rồi.[ta cũng muốn điên rồi.]

Vì sao?

Vì sao lão bản không đưa thư cho hần.

Chết tiệt, vì sao???

Cố gắng hồi tưởng lại tình huống lúc đó.

Sở Trung Thiên lúc ấy đang bị Kim Chấn Vũ phát lệnh truy nã trên thương trường?

Nếu như Sở Trung Thiên không phải tự mình từ chức, mà là bị công ty đuổi đi, chẳng lẽ sẽ có phần thưởng?

Chẳng lẽ cũng bởi vì cái nguyên nhân chết tiệt này, cho nên lão bản không có đưa thư cho hần?

Chỉ là muốn làm cho bọn họ xác định rằng Sở Trung Thiên là bị công ty đuổi đi?

Kể từ khi Sở Trung Thiên rời đi, công ty bọn họ cũng có tiếp nhận vài hợp đồng khá lớn.

“Chết tiệt.” Cũng bởi vì loại nguyên nhân buồn cười này, đã phá hủy tình yêu của hần và Sở Trung Thiên?

Nếu như khi đó, Thiên Hạo không có tới, có phải là hiện tại trên cái thế giới này, sẽ không còn cái người có tên là Trầm Di?

Vận mệnh đáng buồn cười, đáng sợ, đáng hận.

Trầm Di hần, lại triệt để bị đám người kia đùa giỡn.

Sau này mình nên làm cái gì bây giờ?

Ngơ ngác nhìn bức thư, Trầm Di hoàn toàn không biết phải làm gì.

Lật mặt sau của tờ giấy lại, có địa chỉ cùng với số điện thoại của Sở Trung Thiên.

Trong lòng chỉ cảm thấy ngượng ngùng bất phân.

Đủ loại cảm xúc lẫn lộn vào nhau.

Trầm Di lấy điện thoại ra, chỉ là mấy con số, lại mất thời gian thật dài mới ấn được.

Thật vất vả mới ấn xong số, nhưng lúc ngón tay di chuyển đến phím gọi thì dừng lại.

Có nên nhấn xuống hay không?

Cuộc điện thoại đến muộn nửa năm, có nên gọi hay không.

Muốn nghe thanh âm của đối phương, muốn nói cho Sở Trung Thiên biết, hần sai rồi.

Bàn tay run rẩy, nhấn xuống.

Lắng nghe tiếng nhạc chờ của đối phương, đó là bài thời gian tốt nhất.

Bởi vì có người, ta đã có được thời gian tốt nhất.

Tinh tế nhấm nháp, mùi hương thơm ngát, nhàn nhạt của tình yêu.

Hạnh phúc cùng đau thương, ta vì người, mà cất kỹ.

Giấu ở trong lòng ta.

Cho tới mãi mãi.

“Alo?” Thanh âm không có chút gì phập phồng, lại có thể đơn giản nhắc lên gợn sóng trong lòng Trầm Di.

“—” Muốn nói cái gì đó, nhưng lại không thể nói được gì ra khỏi miệng.

Đột nhiên phục hồi tinh thần, chính mình, rốt cuộc đang làm cái gì đây?

Trầm Di nhanh chóng cúp điện thoại, ngồi yên trên ghế làm việc.

Cho dù Sở Trung Thiên biết chân tướng thì có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ muốn hần vứt bỏ Thiên Hạo, trở về tìm Sở Trung Thiên?

Dù sao vào lúc hần thống khổ nhất, ở cùng hần, là Lục Thiên Hạo.

Dù là thống khổ khi đó, là do hần tự chuốc lấy.

Cứ coi như việc này không có phát sinh qua a.

Dù sao Sở Trung Thiên không có mình, cũng có thể sống rất tốt, không phải sao?[dẫn dẫn, kiên cường cũng là một sai lầm nha.]

Xóa bỏ số điện thoại lưu lại trong lịch sử cuộc gọi.

Để cho tất cả đều trở thành quá khứ a.

Dù sao, chuyện trước kia, đã không cách nào quay đầu lại.

Không khỏi cười cười. Chính mình giống như thật sự trở nên kiên cường?

Nhưng mà cái giá phải trả thật sự là quá mức đau đớn, thê thảm.

Đau đến mức cũng không biết mình có còn sống hay không.
Trong lòng trở nên lạnh giá, toàn thân cũng lạnh giá.
Chưa bao giờ biết, thời gian qua lại vô vị thống khổ như vậy.
Không biết Sở Trung Thiên có phải là cố ý, không gặp mặt Trầm Di.
Trầm Di chưa từng đi hội nghị. Cũng không có nhận được thông báo.
Thời gian trước kia, thứ tư hàng tuần, đều có một hội nghị.
Nhưng mà bây giờ tất cả đều bị hủy bỏ.

65. Chương 65: Đáp Lại

Rõ ràng chẳng là chuyện gì, lại có cảm giác toàn thân đều mệt mỏi muốn chết.
Trầm Di từ bỏ Sở Trung Thiên.
Bởi vì muốn tìm được Sở Trung Thiên, hẳn phải buông tha một thứ, có lẽ được không bằng mất. (bịa toàn tập câu này, đừng có hỏi ta tại sao!.)
Hơn nữa, tổn thương mà Sở Trung Thiên gây ra cho hắn. Đã khắc sâu ở trong tim. Không thể nào xóa bỏ được.
Lần cường bạo ở bãi đỗ xe kia, còn có cả lúc ở vũ hội, Sở Trung Thiên muốn triệt để phá hủy hắn.
Cho dù Trầm Di biết rằng đây không hoàn toàn là lỗi của Sở Trung Thiên, nhưng mà trong lòng đã hình thành nỗi sợ hãi đối với Sở Trung Thiên.
Mở cửa, về tới nhà.
“Người đã trở lại?” Thanh âm ôn nhu trong phòng, làm cho tay của Trầm Di không tự giác run lên.
“Những lời này nên là ta hỏi mới đúng a?” Trầm Di không tự giác nở nụ cười. Thiên Hạo, rốt cuộc đã trở lại.
“Thực xin lỗi nha, mấy ngày nay trong công ty đã xảy ra chuyện. Giải quyết xong ta mệt muốn chết.” Thiên Hạo đã đi tới. Cười khổ với Trầm Di.
“Ta thấy người chắc đã vài ngày không ngủ, nhìn rõ cả quầng thâm ở mắt đây này.” Trầm Di vén tóc mái của Thiên Hạo lên.
Thiên Hạo lúc này có thể ví ngang với một chút gấu mèo.
“Công ty của các người đã xảy ra chuyện gì?” Khiến cho Thiên Hạo trở thành cái dạng này, nhìn qua nhất định không phải là chuyện nhỏ.
“Có mấy công ty đang hợp tác với bọn ta từ lâu rồi, đột nhiên lại chuyển qua công ty khác. Chuyện này từ trước tới giờ chưa từng phát sinh.” Thiên Hạo đột nhiên ôm lấy Trầm Di.
“Ở nhà không nói chuyện công ty nữa, ta muốn người đến sắp phát điên rồi.” Thiên Hạo cúi đầu, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của Trầm Di.
“Ta cũng muốn người...” Trầm Di cũng quay người lại ôm Thiên Hạo, nhẹ nhàng nói. Cái ôm của đôi phương thật là ấm áp.
Ăn xong cơm, Trầm Di ngồi trên ghế salon xem TV, Thiên Hạo nằm lên đầu gối Trầm Di.
Trầm Di nhìn mí mắt Thiên Hạo không ngừng nhắm vào, mở ra, không khỏi cười cười.
“Ta nói người buồn ngủ như vậy thì về phòng ngủ đi?” Ngón tay của Trầm Di không khỏi quấy luyến tóc của Thiên Hạo. Sợi tóc mềm mại mang theo cảm giác suôn mượt.
Nếu như ngày nào cũng có thể như vậy trôi qua như vậy, thật tốt.

Yên tĩnh mà bình thản.

“Không cần, ta thật vất vả mới tranh thủ được ngày nghỉ. Ta muốn người ở cùng ta a.” Thiên Hạo xoay người, còn dùng một tay, ôm lấy eo Trần Di.

“Này, người quay lại đi, như vậy mà còn không quan tâm ta xem TV?” Mặt của Thiên Hạo dán chặt lấy bụng Trần Di, tư thế rất không dễ chịu.

“Này...” Chỉ là gọi một tiếng, Trần Di lại không nói nữa, bởi vì Thiên Hạo đã ngủ.

“Thiệt là, đã mệt mỏi như vậy, hôm nay lẽ ra nên nghỉ ngơi một chút, vì sao lại cần phải chạy đến chỗ ta???”

Trần Di nhích về phía sau một chút, sau đó cách ra một khoảng. Nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Thiên Hạo, không khỏi bật cười.

Hắn yêu Thiên Hạo?

Đương nhiên là yêu, nếu như hắn không yêu Thiên Hạo, lúc hắn biết được chân tướng của sự việc, tuyệt đối hắn sẽ đi tìm Sở Trung Thiên.

Nếu như hắn không yêu Thiên Hạo, hắn cũng sẽ không sợ Thiên Hạo nhìn thấy bộ dáng *** đàng của mình.

Mặc dù tình cảm của hắn đối với Thiên Hạo, phần ấy náy chiếm đa số, tuy rằng không ngừng làm cho Trần Di sinh ra cảm giác áy náy, nhưng thực sự là hắn yêu Thiên Hạo.

Cứ như vậy nhìn mặt Thiên Hạo, qua thời gian thật dài, Thiên Hạo có chút giật giật.

“Trần Di...” Thiên Hạo mở mắt, vươn tay, vuốt ve mặt Trần Di.

“Àn?”

“Chúng ta bỏ trốn đi?” Trong mắt Thiên Hạo, lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Ha ha...” Trần Di không khỏi nở nụ cười.

Sờ lên tóc Thiên Hạo. Lúc này mới phát hiện, Thiên Hạo, thật là một đứa trẻ.

“Bỏ trốn, chúng ta có thể đi đến đâu? Chúng ta cho dù có chạy đến sao Hỏa, ông nội của người đều có thể bắt người về a?”

Tình yêu của hắn và Thiên Hạo, thật sự quá mức xa vời.

Xa vời khiến cho Trần Di không ngừng mà nghĩ muốn từ bỏ..

“Trần Di...đừng từ bỏ tình yêu của chúng ta, ta sẽ cố gắng, được không?” Trong ánh mắt chân thành của Thiên Hạo, có bao hàm cả tình yêu của hắn với Trần Di.

“Vì người, ta có thể vứt bỏ tất cả.” Thiên Hạo nhẹ nhàng kéo cổ Trần Di.

Trần Di nhận được ám chỉ của Thiên Hạo, chậm rãi cúi người xuống.

Hôn lên môi.

Chỉ là môi chạm môi, nhưng lại cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

“Ta yêu người...” Trong ánh mắt tràn ngập tình yêu dành cho Trần Di.

Tất cả mọi chuyện trước kia, cứ coi như là quá khứ đi.

Quên hết mọi chuyện, một lần nữa bắt đầu lại.

“Ta cũng yêu người...” Trần Di cười cười.

Thiên Hạo đột nhiên sững sờ, hắn biết tầm quan trọng của lời mà Trần Di vừa nói.

Đây là lần đầu tiên, Trần Di nói yêu hắn.

Cũng đồng nghĩa với việc, hắn đã từ bỏ người yêu trước kia rồi.

Thiên Hạo ngồi dậy, ôm lấy Trầm Di

“Nói lại lần nữa đi...” Trầm Di nói yêu hấn?

“Ta yêu người...” Trầm Di mỉm cười nhìn Thiên Hạo.

“Nói lại lần nữa đi...”

Còn muốn nữa? Trầm Di không khỏi ngây ra một lúc.

“Ta yêu người...”

Hay là không đủ?

“Ta yêu người...”

“Ta...” Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị đối phương dùng môi chặn lại.

“Ngô...” Đầu lưỡi linh xảo của Thiên Hạo, chui vào trong khoảng miệng. Ôn nhu liếm láp từng góc trong khoang miệng.

Ý nghĩ nồng đậm yêu thương của đối phương từ đầu lưỡi truyền đến.

Chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm giác ấm áp.

“Trầm Di đêm nay ta có thể ngủ cùng với người sao?” Thiên Hạo hiện tại đã rất mệt, không thể nào làm được chuyện gì khác, cho nên chữ ngủ của hắn đơn thuần chỉ là ngủ.

“Ân, có thể.” Lần trước cùng Sở Trung Thiên, cũng đã qua mấy ngày, cũng may mà Sở Trung Thiên cũng không có lưu lại bất kỳ dấu hôn nào ở những chỗ lộ ra ngoài, cho nên không có vấn đề gì a.

Bóng đêm nhu hòa, rải rác khắp phòng. Thiên Hạo đi đến tủ quần áo thay áo ngủ.

Sau đó đi về phía Trầm Di.

Ngọn đèn mờ ám chiếu lên gương mặt ôn nhu của Thiên Hạo. Làm cho trái tim của Trầm Di không khỏi đập nhanh.

Cổ áo ngủ mở rộng, lộ ra ***g ngực rắn chắc.

Trầm Di đột nhiên ngây ngẩn cả người, giống như lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Thiên Hạo.

Thiên Hạo bò lên giường, kéo chăn của Trầm Di, chui vào.

“Này, người cũng có chán cơ mà?” Trầm Di sợ dấu hôn trên người bị Thiên Hạo phát hiện, cho nên tránh tiếp xúc với Thiên Hạo.

Câu trả lời nhận được chính là, Thiên Hạo ôm lấy Trầm Di.

Thiên Hạo đem mặt mình áp vào cổ Trầm Di, khẽ sừng sốt một chút.

Sau đó lại càng ôm chặt lấy Trầm Di.

Thiệt là, không khỏi thở dài, Trầm Di nhắm mắt lại, mọi chuyện, cứ mặc hắn đi a.

Trầm Di vươn tay tắt đèn.

Ánh trăng nhu hoà chiếu lên hai người trên giường.

Trầm Di nhắm mắt lại, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của đối phương. Giống như, đã lâu rồi, không có ấm áp như vậy.

.....

Thiên Hạo chỉ về mỗi buổi tối đó.

Ngày hôm sau, hắn lại đi.

Chuyện của công ty giống như càng nghiêm trọng, cho nên, còn chưa kịp ăn điểm tâm, Thiên Hạo lại chạy tới công ty.

Ăn điểm tâm Thiên Hạo làm.

Tình yêu của Thiên Hạo đối với mình, tất cả đều nằm ở trong đó.

“Đừng từ bỏ tình yêu của chúng ta.”

Đột nhiên nhớ tới lời của Thiên Hạo, không khỏi cười cười, chính mình, sẽ cố gắng làm được.

66. Chương 66: Ôm

Ngày 1/10 cũng không có gì khác biệt so với mọi năm.

Nhìn những tiết mục được quay ở khắp nơi.

Pháo hoa mừng quốc khánh nổ ngay trước cửa sổ lớn.

Một quả lại một quả, giống như những đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ.

Đẹp đẽ nhưng chỉ là thoáng qua.

Rõ ràng đã nói sẽ cùng nhau đón quốc khánh, chuẩn bị xong hết mọi thứ, nhưng đợi mãi cũng không thấy gì, dù là một cuộc điện thoại báo cũng không về được.

Trầm Di tắt đèn, đốt nến.

Đặc biệt chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, cũng không thể lãng phí a.

Vốn còn sợ rằng Thiên Hạo sẽ không quen ăn những món mình nấu, nhưng hiện tại có vẻ hoàn toàn không cần phải lo đến chuyện đó nữa.

Cầm chén rượu lên, nhẹ nhàng lắc. Nghe tiếng cục đá va chạm với thành ly thủy tinh phát ra thanh âm thanh thúy.

“Quốc khánh vui vẻ...” Cầm lấy chén rượu, Trầm Di nói lời chúc mừng với phía bàn đối diện.

Căn phòng vắng vẻ làm cho người ta có cảm giác vô cùng khó chịu.

Trầm Di ngẩng đầu lên, một ngụm uống cạn ly rượu Vodka.

Cả người giống như có ngọn lửa nhen nhóm. Khắp người đều cảm thấy ấm áp.

Khẽ vươn đầu lưỡi ra, mình cũng đã lâu rồi không uống rượu. Đột nhiên uống liền một ly thể này, thật là có chút không quen.

Nhìn pháo hoa xinh đẹp ngoài cửa, tâm tình càng thêm phiêu muộn.

Không khỏi, lại uống chén thứ hai.

Cho tới khi cảm giác ánh mắt mơ hồ, Trầm Di mới ngừng lại.

Rượu, cũng giống như tình yêu, vừa phải thì có lợi, quá đà thì hại người.

Không khỏi ghé vào trên mặt bàn, Trầm Di cứ như vậy mà ngủ gục.

Đồng hồ hiển thị đã hơn 12h.

Thiên Hạo mở cửa thì không khỏi sửng sốt một chút, chỉ thấy trong phòng đen sẫm.

Vươn tay ra bật đèn. Chỉ thấy Trầm Di ghé vào bàn đang ngủ.

Bất đắc dĩ cười khổ một cái, chính mình thật sự là quá bề bộn, bằng không cũng sẽ không để Trầm Di đón quốc khánh một mình.

Cởi giày ra, đi vào phòng.

Thấy được trên mặt bàn có ánh nến cùng hoa tươi, còn có một bàn đầy đồ ăn, Thiên Hạo không khỏi sửng sốt.

Chính mình nợ Trầm Di, có phải là rất nhiều không?

Thiên Hạo cúi người xuống, ôm lấy Trầm Di.

Bởi vì trọng lực, đầu của Trầm Di tự nhiên ngửa ra phía sau. Cái cổ tạo thành đường cong xinh đẹp.

Thiên Hạo không khỏi nuốt nuốt nước miếng, đem Trầm Di ôm vào phòng ngủ.

Đặt Trầm Di lên mặt giường, Thiên Hạo trèo lên, cởi quần áo Trầm Di ra, cũng không thể để Trầm Di cứ thế mà ngủ được.

Ngón tay vuốt ve đến da thịt trần truồng, Thiên Hạo cố gắng đè nén dục vọng của mình xuống.

Ánh đèn mờ ám trong phòng ngủ. Khiến cho cả phòng đều tràn đầy cảm giác mập mờ.

Cuối cùng cũng cởi được toàn bộ nút áo, Thiên Hạo thở phào nhẹ nhõm. Khẽ nâng người Trầm Di lên, muốn giúp Trầm Di cởi áo ra.

“Àn...” Trầm Di động tác của Thiên Hạo đánh thức.

“Người rót rượu đã trở lại.” Hai tay tự nhiên ôm lấy cổ Thiên Hạo. Trầm Di nở nụ cười.

“Người...người uống say?” Bởi vì ngọn đèn hơi tối, Thiên Hạo ghé sát mặt vào, muốn nhìn một chút xem Trầm Di có phải là uống nhiều quá không.

“Người biết ta rất muốn người sao?”

“Này người...” Không đợi nói xong, Trầm Di đã kéo Thiên Hạo lại, dán môi của mình lên.

Dục hỏa của Thiên Hạo đã bị nhen nhóm, hiện tại muốn dập tắt, đã không còn kịp rồi.

Đầu lưỡi của Trầm Di, mang theo mùi rượu. Khiến cho Thiên Hạo xác định, Trầm Di uống rượu.

Trầm Di đầu tiên là duỗi lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm láp môi Thiên Hạo.

Sau đó chậm rãi đem đầu lưỡi, thăm dò vào trong miệng đối phương.

Thiên Hạo giống như nhận được ủng hộ, nhanh chóng ôm lấy Trầm Di.

“Ngô...” Quá nhiều “tình cảm mãnh liệt” từ khóe miệng chảy ra. Bởi vì uống rượu, cho nên Trầm Di cũng không che dấu mọi động tác của mình.

Thiên Hạo tùy ý cướp đoạt mọi thứ của đối phương. Đầu lưỡi linh xảo liếm láp từng góc trong khoang miệng đối phương.

Mà ngay cả không khí cũng muốn cướp đi, muốn cho đối phương lệ thuộc hoàn toàn vào mình.

“A...cáp...Thiên, Thiên Hạo...” Vừa hôn xong, Trầm Di liền không ngừng thở hổn hển.

Sương mù phủ kín đôi mắt tràn đầy ***, khóe miệng ướt nước bọt, dưới ngọn đèn mờ ám, hơi lóe sáng. Bộ ngực không ngừng phập phồng.

“Thiên, Thiên Hạo...nóng quá...” Khẽ giật giật thân thể, chỉ cảm thấy cả người đều nóng lên.

Rượu cùng với nhiệt độ của ***, có vẻ càng thêm nóng bỏng.

Thật sự là quá mê người...

Trầm Di say rượu, giống như là một đứa trẻ, không thể che dấu dục vọng của mình, đơn thuần mà trực tiếp.

Cái bộ dáng đáng yêu này, khiến cho người ta muốn hảo hảo mà yêu thương một phen.

Vươn tay cởi quần áo của Trầm Di.

Da thịt bóng loáng liền lộ ra.

Thiên Hạo cởi bỏ quần áo của mình, ngồi chồm hổm trước mặt Trần Di.

Cúi người xuống, hôn lấy cổ Trần Di, giống như là hôn lấy một bảo vật vô cùng trân quý vậy.

Lần trước Thiên Hạo thấy được dấu hôn lưu lại trên cổ Trần Di. Trong lòng thật sự ngũ vị bất phân. (Đại khái là khó chịu)

Cho đến một thời gian thật lâu, mới khiến cho chính mình tỉnh táo lại.

Cho dù thân thể của người, đã từng bị nam nhân khác giữ lấy cũng không sao cả.

Thứ mà ta yêu mến, là người bây giờ.

“Ngô...thật thoải mái...” Môi của Thiên Hạo hơi lạnh, đụng phải da thịt nóng bỏng của Trần Di, cảm giác vô cùng thoải mái.

Thiên Hạo vươn tay, đùa bốn điểm nổi trước ngực Trần Di.

“Ân...ngô...” Thanh âm mang theo hơi thở ngọt nị, từ trong miệng Trần Di tràn ra. Trần Di không khỏi ôm lấy cổ Thiên Hạo.

“Ngô...” Điểm mẫn cảm trước ngực bị đùa bốn đến thẳng đứng, Thiên Hạo dùng đầu ngón tay khẽ cạo cạo. Tiếng rên rỉ ngọt nị liền tràn ra.

“Thoải mái?” Thiên Hạo, lè lưỡi, liếm láp điểm nhỏ đã xung huyết của Trần Di.

“Ngô...thoải...mái...” Vì tác dụng của rượu, cho nên Trần Di nói thẳng ra ý nghĩ của hắn.

So với Trần Di lúc bình thường thì khác hẳn, hoàn toàn khác.

Thiên Hạo hưng phấn giống như phát hiện ra lục địa mới vậy.

Muốn thăm dò, tìm hiểu toàn bộ.

Vươn tay, cởi bỏ quần của Trần Di, hai chân thon dài liền lộ ra.

Dục vọng của Thiên Hạo đã nóng đến không nhịn được.

Bò xuống giường, từ tủ đầu giường lấy ra lọ gel bôi trơn.

Đã lâu rồi không có gặp cũng như làm bất kỳ chuyện gì thân mật, hơn nữa hiện tại Trần Di thập phần mê người, cho nên Thiên Hạo vô cùng gấp gáp, chờ không nổi.

Vươn tay kéo hai chân thon dài ra. Tất cả mọi thứ đều bại lộ ngay trước mắt Thiên Hạo.

Da thịt nóng bỏng tiếp xúc với không khí hơi lành lạnh, khiến cho Trần Di không khỏi phát run.

“Ngô...lạnh...” Ngón tay mang theo gel bôi trơn, tiến vào dững đạo.

Cảm giác lạnh buốt khó chịu khiến cho Trần Di không khỏi khép hai chân vào.

“A ngô...” Đồng thời hai chân cũng lại bị Thiên Hạo kéo ra, sau đó Thiên Hạo vuốt ve phân thân đã đứng thẳng của Trần Di.

“A...” Kích thích mãnh liệt làm cho Trần Di không khỏi cong người lên.

“Ngô...ân...” Dần dần, thân thể trở nên quen với ngón tay xâm nhập. Thân thể cũng chậm chậm buông lỏng.

Thiên Hạo rút ngón tay ra. Cúi đầu xuống, hôn lên môi Trần Di.

Sau đó, chậm rãi đem phân thân của mình tiến vào.

“A...” Phân thân lớn hơn rất nhiều so với ngón tay, tiến vào thân thể.

“Thiên, Thiên Hạo...” Trần Di vươn tay, ôm chặt lấy sau lưng Thiên Hạo, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ôn hòa của đối phương.

67. Chương 67: 4d Genaration

Đại não chưa bị khống chế, nhớ tới một việc.

Thiên Hạo chưa bao giờ biết về quan hệ giữa hắn với Sở Trung Thiên. Chỉ luôn mù quáng đối tốt với hắn.

“Ngô...” Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của đối phương, cũng sưởi ấm lòng của mình.

Cho dù Trầm Di hiện tại có giả bộ kiên cường cỡ nào, hắn vẫn là một kẻ luôn sinh ra quỵến luyến với sự ôn hòa mà đối phương mang tới.

“A...ngô...a...” Phân thân to lớn trong cơ thể chuyển động. Không phân biệt nổi là hoảng sợ hay là khoái cảm.

Mỗi một tế bào trong cơ thể đều cảm thấy run rẩy.

“Thiên Hạo...” Trầm Di lại vì rượu cồn cùng khoái cảm xâm lấn mà đầu óc trở nên trống rỗng.

Tất cả hành động, cũng chỉ là dựa theo bản năng của Trầm Di.

Hắn không muốn, không muốn giấu diếm Thiên Hạo nữa, nếu còn tiếp tục thế này nữa, hắn sẽ phát điên mất.

“Ta...a...ta cùng hắn đã triệt để cắt đứt...” Ôm thật chặt phía sau lưng Thiên Hạo, Trầm Di nói ra lời mà mình vẫn luôn không dám nói với Thiên Hạo.

Thiên Hạo không khỏi đình chỉ động tác, kinh ngạc nhìn Trầm Di.

“Ta...ta chỉ có người...” Thanh âm ám ách, thậm chí còn có chút nức nở.

“Nếu như ngay cả người cũng đi, ta sẽ chẳng còn cái gì...ngô...” Thiên Hạo dùng nụ hôn thật sâu, cắt đứt lời của Trầm Di.

“Không cần phải nói, không cần phải nói, ta cũng đã biết.” Thiên Hạo ôm chặt lấy Trầm Di.

Từ vũ hội lần trước, hắn đã biết rõ Trầm Di và nam nhân đó vẫn còn có qua lại. Nhưng những gì Thiên Hạo làm, chỉ là tiêu hủy đoạn video.

Muốn để Trầm Di chủ động nói với hắn ngọn nguồn mọi chuyện.

Hiện tại đã biết được tâm tình của Trầm Di, tất cả mọi chuyện đều đã không còn quan trọng, chuyện đã qua, thì cứ để nó trôi qua đi.

Dù sao, lúc mình chăm sóc cho Trầm Di trước đây, đã biết được mình vĩnh viễn không thể thay thế được nam nhân kia.

Kết quả hiện giờ, đã tốt hơn so với dự kiến rất nhiều, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

“Đừng...đừng rời bỏ ta...” Có yêu, có đau khổ qua, mới biết được khi mất đi tình yêu thì đau đớn đến mức nào.

Trầm Di không muốn lại phải chịu thống khổ như vậy nữa, không muốn.

“Sẽ không...” Hôn nhẹ lên trán Trầm Di, Thiên Hạo chậm rãi chuyển động thất lưng.

“A...ân...” Tiếng rên rỉ ngọt ngào không hề che dấu chút nào liền tràn ra.

Trong thân thể cảm thụ cảm giác ngọt ngào khó tả.

Tiếng thân thể va chạm, cùng tiếng rên rỉ ngọt ngào hòa vào làm một. Trong lòng chỉ muốn có được nhau.

“A, không...” Mỗi một lần đối phương tiến vào đều làm cho Trầm Di cong người lên.

Chỗ mật hợp truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê dại giống như lửa đốt phá hủy lý trí của hắn.

Quá nhiều khoái cảm làm cho cái mũi cũng không khỏi mỗi nhừ.

“Thiên...Thiên Hạo...phía trước...” Phía trước đã cứng ngắc đến không chịu được, nhưng mà bởi vì không có sự kích thích, nên không thể nào phát tiết được.[ps. Đó là kỹ thuật của Thiên Hạo không tốt a.]

Thiên Hạo nghe được, vươn tay, sờ vào phân thân của Trầm Di.

“Ân...a...không...” Ngón tay linh xảo của đối phương không ngừng ma sát linh khiếu. Dần dần nơi đó đã có chút chất lỏng tràn ra.

“A...” Khoái cảm khó nói lên lời phóng mạnh về toàn thân.

Đằng trước đằng sau đều bị kích thích. Làm cho toàn thân Trầm Di không khỏi phát run.

“Ngô...không, không được...a...” Toàn thân không khỏi căng cứng. Dục vọng đã đến cao trào. Chất lỏng phun tung toé lên cơ thể hai người.

“A... ngô...” Trầm Di không khỏi thả lỏng thân thể, thở phì phò.

“A...” Thân thể mới thả lỏng, lại bị Thiên Hạo hung hăng xâm nhập. Thân thể không khỏi lại cong lên.

Nhiệt độ của đối phương lại tuyệt vời đến thế. Trầm Di chỉ có thể ôm chặt lấy Thiên Hạo.

Thiên Hạo cắn răng. Đẩy nhanh tốc độ.

“A...ngô...không...đủ rồi...” Cơ hồ mỗi lần đều hung hăng tiến vào, cảm giác áp bách rất lớn, khiến cho Trầm Di thiếu chút nữa thì hôn mê.

Thiên Hạo cắn răng, cường chế rút phân thân của mình ra.

Nếu như bắn ra trong thân thể Trầm Di, lúc vệ sinh sẽ rất phiền toái.

Không muốn mang đến phiền toái cho Trầm Di.

Thiên Hạo dùng tay vuốt ve phân thân của mình, cắn răng, dùng sức chà sát.

“Ngô...” Khẽ cúi đầu xuống, có thể nhìn thấy thân thể xích lõa của Trầm Di.

Dùng tay bao lấy linh khiếu.

“A...ngô...” Dòng chất lỏng trắng đục nóng bỏng từ đầu ngón tay tràn ra, một ít chảy cả ra người.

Ngẩng đầu nhìn bên ngoài, đã hơn một giờ.

Bước xuống khỏi giường, từ trong ngăn tủ đầu giường lấy ra cuộn giấy vệ sinh. [Đại thúc, vì sao trong phòng người lại có sẵn thứ này?] (Còn phải hỏi sao)

Lau chất lỏng trên người.

Đi đến phòng tắm, lấy một chậu nước ấm.

Trở lại phòng ngủ thì thấy Trầm Di đã ngủ.

Thiên Hạo cúi người xuống, giúp Trầm Di lau sạch thân thể.

Thật sự mong...cứ mãi mãi như vậy, mãi mãi ở cùng một chỗ như vậy với Trầm Di.

Thiên Hạo cũng không nói cho người khác biết tầm quan trọng của Trầm Di trong lòng hắn.

Bởi vì chuyện này một khi nói ra khỏi miệng, chắc chắn sẽ gây ra một đợt sóng to gió lớn.

Bản thân hắn ngược lại sẽ không sao cả, nhưng mà hắn không muốn khiến cho người khác tới trách cứ Trầm Di.

Sau khi lau sạch sẽ, Thiên Hạo chui vào trong chăn của Trầm Di.

“Ân –” Trầm Di không khỏi xoay người, đem tay của Thiên Hạo, hoàn toàn áp vào mặt.

Thiên Hạo không khỏi nở nụ cười, như vậy, thực sự giống một con mèo đang làm nũng.

Nhẹ nhàng đem trán mình áp lên trán Trầm Di.

Thiên Hạo tiến vào mộng đẹp.

.....

Xúc cảm ôn hòa hoàn toàn khác so với lúc bình thường khiến cho Trầm Di không khỏi ngây ra một lúc.

Mở to mắt ra, chỉ thấy một khuôn mặt cực kỳ suât giống như vương tử xuất hiện trước mặt mình.

Trái tim không khỏi đập mạnh. Trầm Di ngồi dậy, lấy tay sờ trán mình.

Toàn thân đều mệt mỏi vô cùng, cảm giác đau đớn bên hông nói cho hắn biết, hắn và Thiên Hạo đã làm.

Cố gắng hồi tưởng sự việc phát sinh lúc ấy, cũng chỉ nhớ được những đoạn ngắn vụn vặt.

Sau này nên ít uống rượu đi a.

Cứ luôn có cảm giác hình như đã nói chuyện gì đó rất quan trọng với Thiên Hạo, nhưng mà là chuyện gì thì không nhớ nổi

“Người đã tỉnh?” Thiên Hạo vươn một tay ra ôm lấy eo Trầm Di. Cười cười với Trầm Di.

Quyến luyến cảm giác ấm áp mà da thịt đối phương mang lại, hương vị ôn nhu mà tịch mịch.

“Người xem mắt người đầy quầng thâm kia, ngủ tiếp một lát nữa đi, ta đi nấu cơm.” Trầm Di đi tới tủ quần áo, lấy quần áo ra.

“Đúng rồi, ngày hôm qua...” Vẫn luôn cảm giác hôm qua mình đã nói chuyện gì đó quan trọng, nhưng mà mình lại không nhớ rõ.

“Ngày hôm qua?” Thiên Hạo nghĩ nghĩ, sau đó mặt lập tức đỏ lên.

Ngày hôm qua ... Trầm Di rất mê người.

Trầm Di chỉ có thể cho Thiên Hạo một cái lườm thật to, mặc xong quần áo, xoay người đi ra phòng ngủ.

Thôi, cứ như vậy đi. Chắc không phải là chuyện quan trọng gì, bằng không Thiên Hạo nhất định sẽ nói.

“Ta tới giúp người làm trợ thủ...” Thiên Hạo cũng bỏ xuống giường, mặc quần áo vào.

Thiên Hạo đi tới thì thấy Trầm Di đang thu thập bữa tối hôm qua trên bàn.

“Ngày hôm qua thật sự rất xin lỗi...” Công ty hiện tại bị đả kích rất lớn, bây giờ tan ca như bình thường thực sự là một ước mơ xa xỉ.

“Người cũng là bởi vì công tác bận rộn a? Dù sao, người không phải đã trở về rồi sao? Cũng không tính không tuân thủ ước định.” Trầm Di khẽ cười cười với Thiên Hạo. Tiếp tục cúi đầu thu dọn mặt bàn.[đại thúc, con mẹ nó người đúng là hình mẫu lí tưởng cho người vợ hiền lành nha.]

Hai người đi tới phòng bếp, nói là Thiên Hạo làm trợ thủ, nhưng thật ra đại thúc mới là trợ thủ.

Không khỏi cảm thán khả năng nấu nướng của đối phương.

“Vì sao, người lại nấu nướng giỏi như vậy?” Nhìn Thiên Hạo thoăn thoắt cắt nguyên liệu nấu ăn, Trầm Di thậm chí còn lo Thiên Hạo không chú ý sẽ cắt vào tay.

“Bởi vì mẹ ta rất thích nấu ăn.” Thiên Hạo nhìn Trầm Di, khẽ cười cười.

“Vậy là mẹ người dạy người cách nấu ăn?”

“Mẹ ta đã mất năm ta 13 tuổi...” Thiên Hạo không khỏi nhú lông mày.

“A, thực xin lỗi.”

“Không có gì, dù sao chuyện cũng đã qua lâu rồi. Tài nấu nướng của ta là do học trộm từ đầu bếp nhà ta.” Dù sao ông nội của hắn không thích hắn nấu ăn. Cho nên chỉ có thể coi là học trộm.

Ăn cơm xong, Thiên Hạo mở laptop ra, bộ dáng giống như đang chờ đợi gì đó.

“Người đang chờ cái gì vậy?”

“Tư liệu điều tra về công ty đối địch với công ty của ta, các công ty trước kia vẫn hợp tác với bên ta, bây giờ đều chuyển sang hợp tác với bọn họ. Người muốn xem?” Thiên Hạo giật giật người, để trống một khoảng cho Trầm Di ngồi.

“Đây chính là cơ mật nha, nếu để cho ta biết được, người không sợ nguy hiểm sao?” Không khỏi nói đùa với Thiên Hạo, vẫn luôn cảm giác tính cách Thiên Hạo có chút trẻ con.

Chỉ là Trầm Di không biết, tính trẻ con của Thiên Hạo, chỉ bộc lộ với một mình hắn.

“Nếu như người nói muốn, ta có thể đem mọi thứ của ta tặng cho người...” Đối phương gửi đến tài liệu, Thiên Hạo vừa mở ra xem, vừa nói.

Nhưng mà Trầm Di còn chưa kịp cảm động, đã ngây ngẩn cả người.

4D Genaration!!!

Chỉ có điều tên cùng với ảnh của chủ tịch, không phải là Sở Trung Thiên.

“Àn? Trầm Di người biết hắn?” Thiên Hạo nhìn biểu lộ giật mình của Trầm Di, không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

“Không, không biết.” Cái này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Người này là mối nguy hại lớn với công ty của người?” Không rõ, Sở Trung Thiên hiện tại, rốt cuộc đang làm cái gì.

“Người khác đều nói hắn không có gì nguy hại, chỉ là lôi đi vài đối tác mà thôi, nhưng mà ta cảm giác dường như không đơn giản như vậy.” Ánh mắt Thiên Hạo lúc này, trở nên nghiêm túc.

“Ta cảm giác, hắn giống như muốn chiếm đoạt chúng ta. Ta đang thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ. Che giấu rất kỹ lưỡng, ta thậm chí còn không biết mục đích của hắn là gì.”

Trầm Di lúc này mới phát hiện, Thiên Hạo cũng không đơn thuần, khờ dại nhưng hắn vẫn tưởng tượng.

Mặt khờ dại của Thiên hạo, chỉ lúc nào đối mặt với Trầm Di mới thể hiện ra.

“Mục đích của hắn?” Chắc chắn không thể nào là bởi vì mình à? Trầm Di nghĩ đến đáp án này thì không khỏi cười khổ.

Mình giống như càng ngày càng tự kỷ?

Sở Trung Thiên, làm sao có thể vì mình?

Muốn Sở Trung Thiên dừng tay, nếu quả thật chính là vì mình, Trầm Di muốn Sở Trung Thiên dừng tay.

Biết rằng ý nghĩ của mình thật sự là vô cùng đơn thuần, nhưng mà, hiện tại chỉ có một biện pháp.

Ít nhất cũng phải đi xác nhận, về phần chuyện gì sẽ phát sinh, Trầm Di cũng hiểu.

Nhưng mà nếu như không thực hiện, vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được đáp án.

68. Chương 68: Bánh Xe Vận Mệnh

Đi tới trước tòa nhà của 4D Genaration

Trầm Di ngẩng đầu nhìn tòa nhà.

Hít một hơi, đi vào.

Khác với trong tưởng tượng là sẽ bị ngăn cản, lần này Trầm Di không hề gặp một chút ngăn cản nào.

Thuận lợi đi tới cửa phòng làm việc của Sở Trung Thiên.

Đẩy cửa ra, đi vào.

“Trầm Di?? Người không ở cùng tiểu tình nhân, đến chỗ ta làm cái gì?” Trầm Di tại sao phải đi tới nơi này, Sở Trung Thiên đương nhiên biết rõ, nhưng mà hắn chỉ không nghĩ tới Trầm Di sẽ đến nhanh như vậy.

Xem ra Lục Thiên Hạo không dễ đối phó.

“Người tại sao phải nhằm vào Lục Thiên Hạo...” Rõ ràng đã quyết định sẽ không có bất kỳ tiếp xúc gì với Sở Trung Thiên, nhưng mà xem ra là không có khả năng.

“Người đây là đang lo lắng cho tiểu tình nhân của người?” Vì sao, vì sao trong lòng Trầm Di, chỉ có Lục Thiên Hạo.

“Người có thời gian lo lắng cho hắn, còn không bằng lo lắng cho chính mình đi, người của Lục gia đã điều tra người....” Hiện tại Trầm Di hoàn toàn không có chút tự giác gì về nguy hiểm của bản thân, điều này làm cho Sở Trung Thiên rất lo lắng.

Đã nói sẽ không quan tâm đến Trầm Di, nhưng mà vẫn không muốn nhìn thấy đối phương bị thương tổn.

“Người đây căn bản là không cần xen vào, tại sao người phải nhằm vào Thiên Hạo...”

“Chết tiệt, Lục gia đang điều tra người, người biết không? Nếu giải quyết không tốt, Lục gia có thể sẽ gây nguy hiểm cho người.” Trầm Di đã hoàn toàn không nghe lời của Sở Trung Thiên.

“Ta đã nhìn tư liệu, người làm cho khách quen của Thiên Hạo quay sang hợp tác với người, ích lợi của người thu được căn bản là không lớn. Còn không bằng phát triển nhóm khách hàng mới của ta.” Vì thành quả của với trả giá của Sở Trung Thiên hoàn toàn không hề tỷ lệ thuận.

Một người khôn khéo như Sở Trung Thiên không thể không phát hiện ra điểm này, cho nên, cái này chỉ có thể là cố ý báo thù.

Sở Trung Thiên đột nhiên sưng sốt một chút, có lẽ hắn, đã xem thường chỉ số thông minh của Trầm Di.

“Chẳng lẽ...là vì ta sao?” Trầm Di từ trong miệng nói ra mấy chữ này.

“Ha ha...Trầm Di, mới chỉ có vài ngày, người trở nên thật là tự tin...” Mặc kệ nói như thế nào, Trầm Di cũng không nghe lọt, cho nên Sở Trung Thiên cũng chẳng muốn nói bất luận cái gì.

“Người tại sao phải nhằm vào Thiên Hạo, người có thể không...” Tất cả chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nếu như không phải là do hắn, rốt cuộc là vì cái gì?

“Người đừng suy nghĩ, mối thù của ta và hắn từ khi sinh ra đã được hình thành rồi. Việc này vô luận người làm như thế nào cũng không thay đổi được. Người tốt nhất nên tự lo cho bản thân đi, tình cảnh của người thật sự rất nguy hiểm...” Mặc kệ thế nào, hắn nhất định phải đánh bại Lục gia.

Bởi vì đây là mục tiêu duy nhất giúp hắn sống qua nhiều năm như vậy.

“Ta cùng Lục Thiên Hạo, không phải hắn chết, thì chính là ta.” Ánh mắt lạnh băng của Sở Trung Thiên khiến cho đáy lòng Trầm Di cũng cảm thấy lạnh run.

“Có thể nói cho ta biết tại sao không?” Ít nhất hắn muốn biết lý do.

“Không thể trả lời, người trở về đi.” Nếu như Trầm Di chờ hắn, hắn sẽ nói cho Trầm Di hết thảy, nhưng mà hiện tại đã không thể.

“Ta...” Trầm Di muốn nói gì, lại bị Sở Trung Thiên cắt ngang.

“Mời người trở về. Dù người có muốn làm gì thì chuyện này người cũng không cần biết.”

Ánh mắt Sở Trung Thiên lạnh như băng, khiến cho Trầm Di triệt để hết hy vọng. Tất cả, đều thật sự làm cho người ta tuyệt vọng.

Không thể nào nói được gì, chỉ có thể rời khỏi 4D Generation.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Thiên Hạo càng ngày càng bận rộn.

Sở Trung Thiên thật giống như cắt lúa mạch, không ngừng cắt đi đối tác của công ty Thiên Hạo.

Đã một tuần lễ trôi qua, Thiên Hạo không về lấy một ngày. Thậm chí ngay cả điện thoại cũng không có.

Có mấy lần muốn gọi điện thoại cho Thiên Hạo, nói cho hắn biết chuyện về Sở Trung Thiên.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, thôi kệ đi, tính tình Sở Trung Thiên, hắn cũng hiểu rõ, nếu không phải triệt để chọc tới, Sở Trung Thiên bình thường đều để cho người ta đường sống.

Trầm Di bị kẹp ở giữa hai người, thống khổ muốn chết, hắn căn bản không biết ai đúng ai sai, càng không biết phải ủng hộ ai.

Hắn mắc nợ Sở Trung Thiên đã quá nhiều. Hắn không muốn lại thương tổn đối phương.

Thiên Hạo là người yêu hiện giờ của hắn, cũng không phải là người dễ dàng đắc tội với người khác.

Rốt cuộc. Hai người bọn họ, ai là người sai.

Muốn biết rõ quá khứ của Sở Trung Thiên, có lẽ đó mới là điểm mấu chốt, nhưng mà Trầm Di không biết phải tìm hiểu ở đâu.

Chính mình cũng không đủ khả năng, không đủ mối quan hệ để tìm hiểu sự tình.

Nghĩ tới mức muốn nổ đầu, Trầm Di rốt cuộc nhớ tới một người.

Cầm lấy điện thoại, gọi đến số máy quen thuộc.

“Diệp Tình...” Gọi đến người thân duy nhất của mình, hình như từ sau khi tự sát, hắn chưa từng gọi điện cho Diệp Tình.

“????? Trầm Di?” Diệp Tình không chắc chắn mà hỏi lại.

“Diệp Tình, giúp giúp ta...” Trầm Di chỉ có thể cảm thấy bất lực, tất cả những chuyện này, khiến cho hắn không biết phải làm sao bây giờ.

“Làm sao vậy? Sao tới bây giờ ngươi mới gọi điện thoại cho ta? Hơn nửa năm nay ngươi sống thế nào?” Diệp Tình nghĩ đến rất nhiều lần.

“Nửa năm nay...” Hơn nửa năm nay, hắn sống tốt hay là không.

Từng chuyện từng chuyện phát sinh, có kinh hỉ cũng có thống khổ. Những chuyện vốn cho rằng chỉ có trên phim truyền hình mới xảy ra, lại từng chuyện từng chuyện phát sinh trên người hắn.

“Khoan nói những chuyện đó, ngươi trước tiên giúp ta điều tra một người.” Dù sao đây mới là chủ yếu.

“Được, người đó tên là gì?” Nếu chỉ cần tư liệu về một người bình thường nào, hắn là không có vấn đề.

“Sở Trung Thiên...”

“...” Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng.

“Này, ngươi có đang nghe không? Diệp Tình?” Trầm Di gọi Diệp Tình ở đầu dây bên kia.

“Không, không có gì...nghề nghiệp của hắn...” Chắc chỉ là trùng tên thôi, Diệp tình hít sâu một hơi làm cho mình tỉnh táo lại.

“Nếu như đúng vậy, có thể là chủ tịch của 4D Generation.” Cho dù trong tư liệu mà Thiên Hạo nhận được, chủ tịch không phải Sở Trung Thiên, hắn vẫn nhận định Sở Trung Thiên là chủ tịch.

“...ngươi xác định đúng vậy?”

Bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động, mà hắn Diệp Tình, chính là cơ hội để thay đổi chuyển động của bánh xe vận mệnh.

“Đúng vậy...”

“Trầm Di...” Diệp Tình không khỏi cười khổ. “Vì sao, vì sao ngươi không nói cho ta biết sớm.”

Nếu như nói cho hắn biết sớm một chút, sự tình có lẽ cũng sẽ không bất ngờ như vậy.

Nhưng mà cho dù có thể nói cho hắn, cũng chẳng thay đổi được gì.

“Người biết lúc người muốn tự sát thì vì sao ta lại không nghe điện thoại của người không?” Không đợi Trần Di trả lời, Diệp Tình tiếp tục nói.

“Bởi vì ta lúc ấy đi sân bay tiễn một người bạn, mà người đó, chính là Sở Trung Thiên.”

Thật buồn cười a, khi mình gọi điện thoại cho Trần Di thì Trần Di vì Sở Trung Thiên mà tự sát, còn Sở Trung Thiên, thì lại ở đó.

“Cái...” Trần Di không khỏi ngây ngẩn cả người. Tất cả chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Người có thể nói rõ mọi chuyện cho ta biết không? Nửa năm nay, chuyện gì đã xảy ra?” Diệp Tình chỉ biết là hắn muốn tự sát, còn đối với những chuyện đằng sau đó, hoàn toàn không biết gì cả.

Trần Di đem chuyện của mình nói rõ từ đầu tới đuôi.

Nhưng mà cũng có chỗ nói vắn tắt, dù sao cũng có những chỗ thật sự khó có thể nói ra.

“Cái nhân viên thang máy kia, con mẹ nó cư nhiên lại là Lục gia Đại thiếu gia!!!!”

Thanh âm của Diệp Tình suýt chút nữa phá thủng tai Trần Di, không khỏi kéo ống nghe sang một bên.

“Fuck.” Lục Thiên Hạo chính là xong rồi. Lý do Sở Trung Thiên nhắm vào Thiên Hạo, hắn đương nhiên biết rõ, nhưng mà không thể nói ra.

“Cái này con mẹ nó chẳng lẽ là phim truyền hình lúc 8h?”[là nửa đêm a, bởi vì trẻ em không nên xem.]

Sở Trung Thiên đi, Trần Di tự sát, sau đó mình gọi điện thoại, để Thiên Hạo đến cứu Trần Di, Sở Trung Thiên lúc ấy cũng đang đứng bên cạnh nhìn hắn gọi điện thoại. Sau đó Sở Trung Thiên trở về thì phát hiện ra Trần Di thay lòng đổi dạ, hơn nữa người yêu của Trần Di lại chính là Lục Thiên Hạo.

Chết tiệt, tất cả mọi chuyện này tại sao phải trùng hợp như vậy?

“Trần Di, người còn yêu Sở Trung Thiên không?” Tính cách cùng thân thể của Sở Trung Thiên, khiến hắn không thể nào yêu.

Nhưng mà cái này cũng không có nghĩa là Sở Trung Thiên hắn không đáng để yêu, không khát vọng được yêu.

“Ta không biết...” Hắn thật sự không biết, quá trình hắn và Sở Trung Thiên yêu nhau thực sự quá mức đẹp đẽ (GG phán rục rở, CCP phán đẹp mắt, ta cũng chẳng biết tìm từ nào cho hợp lí cả), giống như chỉ có tiếp xúc về thân thể.

Cho đến sau khi tự sát, mới bị thảm phát hiện ra, mình thậm chí còn chẳng có số điện thoại của đối phương.

Chẳng lẽ, như vậy cũng là yêu?

Nhưng mà lúc nhìn thấy Sở Trung Thiên, những rung động khó hiểu lại khiến hắn không cách nào bỏ qua.

“Ta yêu Sở Trung Thiên, cũng yêu cả Thiên Hạo, Diệp Tình, ta có phải rất rẻ tiền không?(GG phán “rẻ”, CCP phán “tiền”?). Vẫn luôn muốn hỏi vấn đề này, đồng thời yêu hai người, cảm giác tội lỗi thật sâu, khiến cho Trần Di không thở nổi.

Hai người bọn họ, dễ dàng châm ngòi cho ngọn lửa trong lòng hắn.

Nhưng mà bởi vì giáo điều trói buộc, khiến cho Trần Di nghĩ rằng, chỉ có thể có được một người yêu.

Cho nên, Trần Di từ bỏ Sở Trung Thiên.

“Fuck...nghe người nói thế này ta thậm chí muốn bay qua đó mà gõ đầu người. Chẳng lẽ yêu hai người thì có sai sao?”

Lòng người là thứ khó dự đoán được nhất. Bất kì ai cũng không có cách nào xác định giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Chỉ có giáo điều, mới khiến người ta đóng cửa lòng mình, quăng vào thùng rác.

“Ta đã, từ bỏ Sở Trung Thiên.” Chuyện ba người cùng ở một chỗ, đến tận bây giờ Trầm Di cũng không có nghĩ tới, mà sau này cũng không thể có chuyện đó xảy ra.

Bởi vì nếu như ba người cùng một chỗ, mặc kệ đối với ai, cũng không công bằng.

Bởi vì, yêu là ích kỷ.

“Nhưng mà, Trầm Di, nếu người hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện bây giờ, người nhất định phải hiểu rõ Sở Trung Thiên.” Chỉ có Sở Trung Thiên, mới có chìa khóa vạch trần mọi chuyện.

“Vì sao người không thể trực tiếp nói cho ta biết...” Không hiểu tại sao Diệp Tình phải làm như vậy. “Mọi chuyện của Sở Trung Thiên, người cũng biết a.”

“Ta muốn nói cho người, nhưng đây chẳng qua chỉ là suy đoán phiến diện từ phía ta, ta nghĩ người nên đi tìm hiểu, tìm hiểu chân tướng sự tình.” Hơn nữa những chuyện xảy ra sau này của Sở Trung Thiên, hẳn hoàn toàn không biết.

Cho nên hẳn muốn để Trầm Di đi tìm tòi nghiên cứu, tìm tòi nghiên cứu mọi chuyện của Sở Trung Thiên.

“Trầm Di...có đôi khi từ bỏ so với gánh lấy còn khó khăn hơn, bởi vì người chẳng những muốn gánh chịu hết thảy. Người còn muốn cam đoan sẽ không hối hận đối với lựa chọn của người.”

“Người nếu không muốn gặp gỡ, tìm hiểu Sở Trung Thiên, người căn bản sẽ không tìm ra chìa khóa để gỡ bỏ nút thắt của hẳn. Nói vậy, người sẽ không cứu được Thiên Hạo.”

“Người...người đang nói chuyện ma quỷ gì vậy...” Theo như lời nói hiện giờ của Diệp Tình, đối với Trầm Di mà nói, chẳng khác gì cái tà thuyết ngụy biện.

Muốn cứu được Thiên Hạo, phải đi tìm hiểu Sở Trung Thiên?

“Ta không nói chuyện ma quỷ, là lời nói thật. Người cứ suy nghĩ đi.” Sở Trung Thiên cùng Lục Thiên Hạo, Diệp Tình đương nhiên là lựa chọn Sở Trung Thiên.

“Không cần lo lắng, ta biết rồi, ta sẽ nỗ lực đi tìm hiểu Sở Trung Thiên.” Trầm Di không muốn để cho bất kỳ ai, dù là Sở Trung Thiên hay Lục Thiên Hạo bị thương, cho nên hẳn phải tìm đến phương pháp giải quyết nhanh nhất.

“Àn, ta sẽ gửi cho người một cái vòng tay cùng với một địa chỉ, khi đi đến đó nhất định phải đeo vào tay, và để vòng tay lộ ra ngoài, có hiểu không?”

“Ta biết rồi...”

“Ta cúp máy trước đây, chờ tin của a!”

“Chờ, một chút...” Trầm Di vội vàng gọi Diệp Tình lại.

“Àn? Lại làm sao vậy?”

“Chuyện ta không nhận được thư, trước hết đừng nói cho Sở Trung Thiên.”

“...ta biết rồi”

Cúp điện thoại, Diệp Tình không khỏi day lên huyệt Thái Dương.

Không biết khi Trầm Di biết được quá khứ của Sở Trung Thiên, sẽ có biểu lộ gì?

Trầm Di dễ mềm lòng, rất có thể sẽ lại yêu Sở Trung Thiên a.

Không khỏi cười cười, vận mệnh, thật là thần kỳ.

69. Chương 69

Trầm Di nhìn nhìn cái vòng tay tuyệt đối không có chút nào tinh xảo. Hắn đã phải chờ tới ba ngày mới nhận được nó.

Bởi vì Diệp Tình sợ Trầm Di chờ không kịp, một mình cầm địa chỉ chạy mất, cho nên Diệp Tình đem vòng tay cùng địa chỉ gửi đến cùng một lúc.

Không khỏi cười cười. Diệp Tình, thật đúng là hiểu hắn.

“Nhớ kỹ nhất định phải để lộ vòng tay ra nếu muốn đi đến nơi đó, chỗ đó cũng không xa trung tâm thành phố lắm, đại khái đến tối là có thể về được.

Thậm chí còn chẳng muốn xin nghỉ. (Ừ, đã là lão bản thì xin nghỉ với ai @@)”

Mỗi một thành phố đều có một mặt đen tối của nó, ở cái góc tối đằng kia, tụ tập những thứ mà trong miệng người khác là rác rưởi, gái mại *** cùng với những kẻ thấp hèn.

Con đường này không có tên, cũng chưa từng có người cho đặt tên cho nó, nó cứ một mực tồn tại như vậy, sống trong sự hỗn độn.

Ngay bên trái nó, là một thành phố vô cùng hoa mỹ, bên phải của nó, là thế lực đen tối khiến cho người ta khiếp sợ.

Đây chỉ là một con đường dài, tới mức không nhìn được tới điểm cuối của nó. (CCP phái là “vĩ” tức là cái đuôi)

Trầm Di đứng ở đầu phố, không biết phải làm gì

“Nếu như không tiến đến, thì sẽ chẳng nhận được gì hết.” Đây chính là phương châm cuộc sống mà hắn đúc kết được từ nửa năm trước.

Vén tay áo phải của mình lên, Trầm Di làm cho vòng tay lộ ra hoàn toàn.

Cất bước chân, Trầm Di đi vào bên trong con đường.

Trong không khí tràn ngập hương vị làm cho người ta hít thở không thông, mùi mồ hôi, mùi rác rưởi.

Bây giờ là buổi chiều, nhưng mà trên đường lại không có một bóng người.

Trầm Di không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Đi một lúc rất lâu, nhưng vẫn chưa đến tận cùng, Trầm Di không biết phải làm sao.

Sắc trời chậm rãi chuyển đen.

Người trên đường bắt đầu nhiều hơn.

Từ trong phòng đi ra có rất nhiều nữ nhân, ăn mặc rất mát mẻ, trang điểm đậm. Điều này làm cho Trầm Di hiểu rõ, đây chính là phố bán hoa.

Người dần dần nhiều hơn. Nam nhân nữ nhân, các loại thanh âm xen lẫn vào nhau.

Cách âm của phòng ở không tốt lắm, rất nhiều thanh âm trực tiếp rơi vào trong tai của Trầm Di.

70. Chương 70: Quá Khứ Của Sở Trung Thiên [Thượng]

Nữ nhân mang Trầm Di đi tới một gian phòng trong, Trầm Di đi vào, trong phòng chỉ có một giường lớn cùng một cái tủ quần áo lớn.

“Buổi tối người ở đây nghỉ ngơi a, bây giờ là thời gian chúng ta làm việc, chờ đến buổi sáng thì chúng ta mới rảnh rỗi.” Nữ nhân mỉm cười nói với Trầm Di.

“Đúng rồi....trong ngăn kéo có thuốc giảm đau.” Nữ nhân thở dài một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Trầm Di, một người vì tình yêu mà quỳ gối, thật sự không khỏi làm cho người ta động lòng.

Chỉ là trong nháy mắt, nữ nhân cũng hy vọng có thể có người yêu thương mình, nhưng mà ở cái loại địa phương này, chưa từng tồn tại thứ gọi là tình yêu.

Tình yêu giống như đoá hoa, nhất định phải ở vùng đất phì nhiêu, mới có thể nảy mầm, mới có thể nở hoa.

Còn cái nơi đất đai cằn cỗi này, căn bản không thể nào nở ra đoá hoa của tình yêu được, thậm chí ngay cả sống sót, cũng là một loại xa xỉ.

Đi tới trong phòng, mở tủ đầu giường ra, tất cả bên trong đều là áo mưa, tìm nửa ngày, mới thấy được thuốc giảm đau.

Cầm phích nước nóng, rót nước ra, uống thuốc.

Giường rất sạch sẽ, nhưng mà Trầm Di không dám nằm trên, chỉ ngồi yên tĩnh bên cạnh giường.

Dạ dày bộ từng chút từng chút ảm áp, đau nhức cũng không phải quá nhiều.

Ở trong tình huống này, cũng không thể cảm thấy buồn ngủ nữa, tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân, làm cho người ta không khỏi dựng tóc gáy.

Cảm giác bất lực không khỏi lan khắp toàn thân.

Tiếp theo hẳn nên làm như thế nào.

Hắn còn có thể làm gì.

Quay đầu lại một chút, nhìn thấy cái tủ quần áo. Không khỏi đi tới, mở cửa tủ ra.

Tủ quần áo chia làm hai tầng, tầng trên trống rỗng.

Tầng dưới còn vài khung ảnh.

Hơi cúi người xuống, cầm lên nhìn nhìn.

Một nữ nhân ôn nhu, xinh đẹp, cùng với một nam nhân nhìn có phần giống với Thiên Hạo??? Ảnh chụp đôi. Hai người trong hình rất hạnh phúc.

Nhưng mà về sau, chỉ có nữ nhân chụp ảnh cùng con của nàng, còn nam nhân thì không còn xuất hiện nữa.

Nhìn đứa trẻ dần dần lớn lên, cảm giác quen thuộc khó hiểu không khỏi tràn khắp toàn thân. Đứa bé khi đến độ tuổi thanh, thiếu niên thì cũng không còn ảnh nữa.

Tay có chút run rẩy, cầm lên bức ảnh đứa bé tầm tuổi thanh, thiếu niên. Cẩn thận nhìn kỹ.

Rất giống Sở Trung Thiên, nhưng mà hoàn toàn không giống với Sở Trung Thiên lạnh băng như bây giờ.

Thiếu niên trong tấm ảnh đó, cười rất hạnh phúc.

Không còn bức nào được chụp nữa.

Cái này, nơi này chẳng lẽ chính là nơi mà Sở Trung Thiên đã từng sống?

Trời ạ...

Hắn mới chỉ nghĩ người ở nơi này một ngày, đã muốn phát điên rồi.

Nếu như từ nhỏ đến lớn sống ở cái địa phương này...

Không khỏi dùng sức cào tóc.

Mặc kệ, đã nghĩ đến muốn nổ đầu, vẫn không nghĩ ra mình cần phải làm gì.

Đành chờ cho tới trời sáng, từ miệng nữ nhân đó mà tìm hiểu chân tướng sự việc.

Ngồi ở trên giường, nhắm chán nhìn trần nhà cũ nát mà ngẩn người.

Nỗ lực không nghe tiếng kêu thảm thiết. Chỉ mong buổi sáng đến nhanh một chút.

Cuối cùng trời cũng sáng, Trầm Di ngẩng đầu lên.

Các loại thanh âm rốt cuộc cũng lắng xuống.

Chậm rãi, tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Có người gõ cửa, đem Trầm Di tới chỗ mama.

“Sự tình ta đều nghe Diệp Tình nói, ta cũng không biết chuyện ta cần làm tiếp theo, là đúng hay sai.” Nữ nhân độ tuổi trung niên nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Ta chỉ hy vọng, người đừng dùng những lời ta nói với người, để hại Sở Trung Thiên. Cũng đừng nói cho người yêu còn lại của người, được không?” Diệp Tình đã nói nam nhân trước mắt tuyệt đối có thể tin, nàng cũng chỉ có thể tin tưởng Diệp Tình mà thôi.

“Ta đã biết...”

“Chúng ta thứ 6 hàng tuần đều đi vào trong thành phố. Để bổ sung thức ăn cùng vật dụng cần thiết. Một ngày hơn 20 năm trước, lúc chúng ta đi mua sắm, ở trong thành phố có bắt gặp một nữ nhân ngã trên đường cái.”

“Tay của nữ nhân kia không ngừng đổ máu, nhưng nàng vẫn ôm bụng không ngừng kêu cứu.” Trên mặt nữ nhân, không khỏi xuất hiện vẻ mặt thống khổ.

“Ta cùng các chị em, thật sự nhìn không được, liền đem nàng về theo. Tay của nàng bị gãy xương, nhưng không có tiền chữa trị, cứ đơn giản mang băng bó lại thôi.”

“Ba tháng sau, bệnh tình của nữ nhân đã tốt lên rất nhiều, nàng cho ta biết, nàng tên Sở Mộng Ngọc. Nhưng tay của nàng cũng không thể làm được việc nặng nữa. Bụng của nàng cũng nổi lên, lúc đó chúng ta mới biết được nàng đang mang thai.”

“Ở loại địa phương này, trẻ con chính là vương vít. Chúng ta định cho nàng phá thai, nhưng mà nàng chết sống cũng không nguyện ý.”

“Ta có thể hiểu được, cũng không kiên trì, khi đó ta cũng có một đứa con. Cho nên ta biết rõ nỗi thống khổ khi mất con.”

“Thống khổ nhất không phải chỉ có thể, bởi vì chúng ta tiếp khách, là vào buổi tối, bên ngoài rất nguy hiểm. Cho nên...” Nữ nhân thật sự không muốn nói nữa.

Trầm Di đột nhiên ngậy ngẩn cả người, ngay cả thanh âm cũng không khỏi phát run.

“Cho nên...cho nên các người bắt hấn hấn chui vào trong tủ treo quần áo?????”

Toàn thân Trầm Di cũng không khỏi rét run. Tất cả chuyện này, đều thật là đáng sợ. Toàn thân chỉ cảm thấy triệt để tuyệt vọng.

“Đúng vậy, cho nên ta liền cố gắng tiết kiệm tiền, liều mạng mà tiết kiệm tiền, về sau, con của ta được mười tuổi, ta tìm một người, đem nó vào cô nhi viện.”

“Nhưng mà con ta lại không muốn rời khỏi ta, nó nói nếu ta đưa nó đi, nó sẽ hận ta cả đời.”

“Ha ha, khi ta còn trẻ, cũng có một nghề sĩ lang thang tới, hấn nói muốn dẫn ta đi đến chân trời góc bể. Kết quả ta vẫn là kỹ nữ. Nhưng lại có con. Về sau đứa bé kia sinh ra. Ta cũng không biết cha của hấn họ gì, các nàng nói đứa bé kia là kết quả của một cuộc tình, kêu là Diệp Tình cũng được, vừa vặn ta cũng họ Diệp.” Nữ nhân không khỏi cười khổ. Chỉ chớp mắt, đã hơn mười năm trôi qua, Diệp Tình còn không tha thứ cho nàng?

“Nữ nhân kia sau khi sinh hài tử xong, mama liền nhìn trúng vẻ đẹp của nàng, bắt nàng tiếp khách. Nàng cũng bắt đầu dĩ chỉ có thể đáp ứng. Bởi vì tiền nàng kiếm được khi đó, căn bản không đủ nuôi sống nàng cùng với đứa bé.”

“Nơi này đều là cái dạng nam nhân gì, người cũng thấy đấy a, Mộng Ngọc nàng khi Sở Trung Thiên được 15 tuổi đã mất, mất như thế nào, ta sẽ không nói.”

“Kỳ thật khi đó có rất nhiều nam nhân yêu mến nàng, nhưng mà bởi vì Sở Trung Thiên... nếu như nàng khi đó chọn một nam nhân đối tốt với nàng, có lẽ cũng không thể thảm như vậy.”

“Sau khi nàng mất, Sở Trung Thiên không bao giờ còn cười nữa. Toàn bộ câu chuyện, chính là như vậy.

Trời a...chẳng nhẽ Sở Trung Thiên mỗi một ngày đều trải qua như vậy?

“Đúng rồi” Nữ nhân đột nhiên nhớ tới chuyện gì. “Sau khi nàng mất, người của xã hội đen đến tìm mama, sau đó đánh nhau. Rồi bọn họ tìm thấy ma túy trong phòng của mama, cuối cùng mama bị bọn họ chém chết.”

“Người muốn nói, là Sở Trung Thiên làm?” Đứa trẻ 15 tuổi. Sao có thể làm ra chuyện này?

“Điều đó không thể là trùng hợp a, sau đó bọn họ cho chúng ta mấy cái vòng tay. Coi như đèn bù tổn thất. Nói là người nào mang theo cái vòng tay này, đi trên phố đều tuyệt đối an toàn. Sở Trung Thiên hẳn cũng có một cái.”

“Tại sao lại như vậy.” Cho dù hẳn có tưởng tượng, cũng không thể tưởng tượng đến, thân thể Sở Trung Thiên lại là như vậy.

Đột nhiên nghĩ đến tính ỷ lại của Sở Trung Thiên với mình.

Mặc dù Sở Trung Thiên lúc ấy giả bộ lơ đãng đến cỡ nào, nhưng mà vẫn có thể cảm thấy Sở Trung Thiên ỷ lại vào mình.

“Sở Trung Thiên...” Không khỏi kêu lên cái tên đã từng là tồn tại quan trọng nhất đối với mình.

Nhưng mà cái chìa khóa để cởi bỏ mấu chốt vấn đề còn chưa tìm được, lơ đãng nghĩ đến tấm hình, vậy nam nhân nhìn giống Thiên Hạo.

Giống Thiên Hạo????

“Cha của Sở Trung Thiên là người của Lục gia?” Trầm Di nói ra kết luận mà mình vừa nghĩ ra.

“Người...làm sao người biết?” Nữ nhân trung niên không khỏi kinh ngạc, cẩn thận nhìn Trầm Di. Giống như sợ mất cái gì.

“Quả nhiên...” Lại...dĩ nhiên là như vậy. Lúc này, lý do mà Sở Trung Thiên lại nhắm vào Thiên Hạo, đã tìm ra.

Cũng như lời của Sở Trung Thiên, việc này không liên quan đến chuyện của hắn, hơn nữa, hắn cũng căn bản cũng không quản được.

Hắn rất cuộc, nên làm cái gì bây giờ.

“Có thể phiền người không, nói cho ta chi tiết mọi chuyện.”

Đây là cơ hội cuối cùng, nếu như bắt không được, mọi thứ sẽ triệt để phá hủy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khan-thuong-tha>